ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Περιέργεια

Αὐτός: Μοῦ ἔβαλαν ψύλους στ' αὐτιά...

Αὐτὴ (περίεργη): Νὰ τοὺς δῶ, ἀγάπη μου!

Ἀλήθεια

—Ὅλα τὰ αὐγά σου εἶνε κλούβια καὶ ἔχεις τὴν ἀναίδεια νὰ γράφῃς: «Αὐγὰ τῆς ἡμέρας;»

—Γράφω τὴν ἀλήθεια ἀπολύτως. Μήπως φαντάσθηκες, κοπέλλα μου, πὼς οἱ κότες μου γεννοῦν τ' αὐγά τους τὴ νύκτα;

Ἐξήγησις

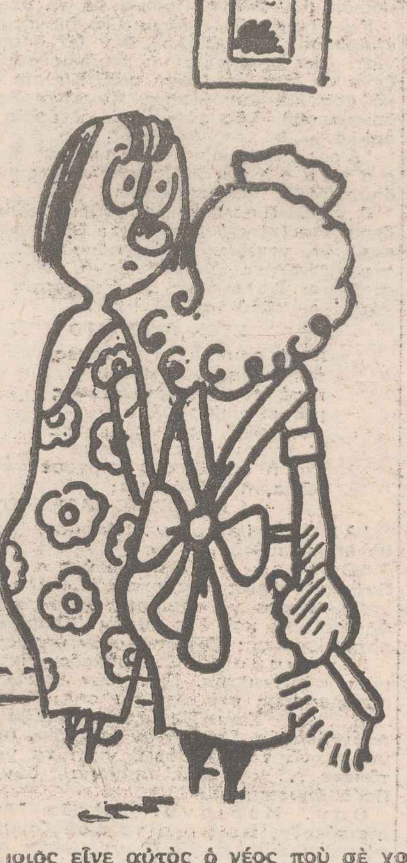

—Ποιός εἶνε αὐτὸς ὁ νέος ποὺ σὲ χαιρέτησε τὸ πρωΐ;

—Πῶς τὸν λένε;

—Κώστο νομίζω.

Χαριτωμένη Ὀρχήστρα

Μία ἀμερικανικὴ ὀρχήστρα νεοϋρκέζικου κέντρου, ὀνομαζομένη «Τραγούδα, μπέμπη, τραγούδα»

Σύγκρισις

—Φοβοῦμαι πὼς δὲ μοῦ κάνει ὁ νέος ὑπηρέτης. Μοιάζει πολὺ μὲ τὸν ἄνδρα μου.

Ἀστεῖον

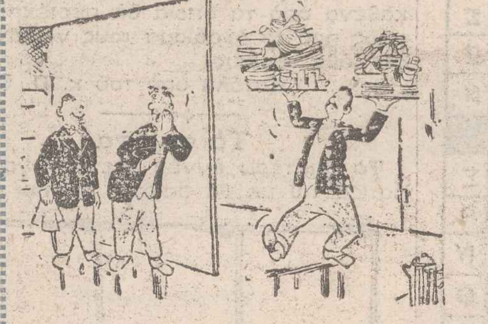

—Ἑτοιμάσου νὰ γελάσῃς: θὰ τοῦ φωνάξω «οὔ»!

Ἀπὸ Σήμερον εἰς τὴν 9ην σελίδα

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Τὸ νέον μας συναρπαστικὸν ===
==== ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα

Γυναικεία κριτική

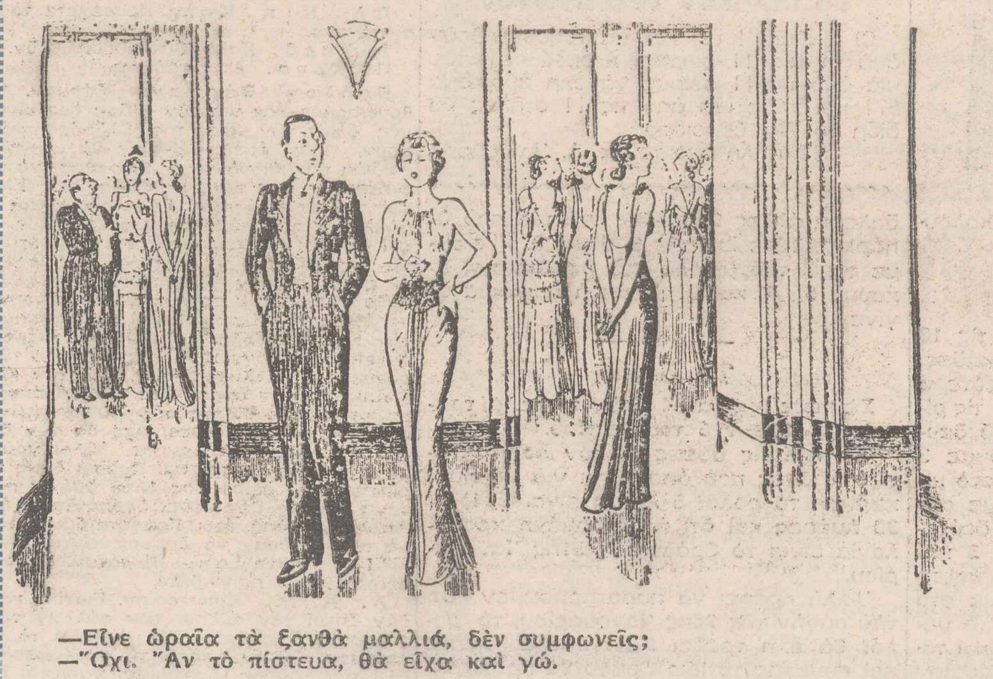

—Εἶνε ὡραῖα τὰ ξανθὰ μαλλιά, δὲν συμφωνεῖς;

—Ὄχι. Ἂν τὸ πίστευα, θὰ εἶχα καὶ γώ.

Ἐπισκέψεις

—Μὴ φοβᾶσαι. Δὲν συμβαίνει τίποτε. Ἡ μαγείρισσά μας ἔχει ἐπίσκεψι.

Ἐπίκαιρον

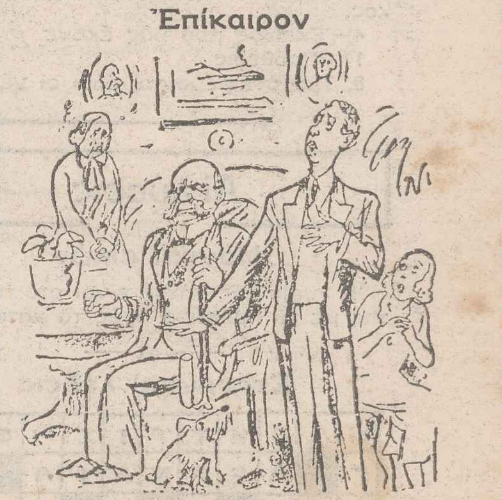

Ὁ γυιός: Εἶνε ἀδύνατον. Ἢ αὐτὴν θὰ παντρευθῶ ἢ καμμιὰν ἄλλη.

Ὁ πατέρας: Μά, νόμισες πὼς εἶσαι βασιληᾶς τῆς Ἀγγλίας;

Ἐκδίκησις

—Ἐγὼ δὲν θὰ κάμω ποτὲ θεραπεία νὰ ξανανειώσω. Δὲν τοῦ ἀξίζει τοῦ ἀνδρός μου.

Τάξις

Ὁ ζητιάνος: Θέλω νὰ μιλήσω στὴν κυρία!

Ἡ ὑπηρέτρια: Εἶνε ἀπησχολημένη. Περάστε μετὰ τὶς ἑπτά.

Ὁ ζητιάνος: Ἀδύνατον. Ἐργάζομαι μόνον ἀπὸ τὶς ἐννέα τὸ πρωῒ ὡς τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα.

Ἕσπερος

Ἀθῆναι 13 Ἰανουαρίου 1937 — ΕΤΟΣ Α΄ — Ἀριθ. φύλλου 12 — ΣΕΛΙΔΕΣ 32 — ΔΡΑΧΜΑΙ 2

ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
Π
Ε66

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
Γραφεῖα: Σταδίου 23
ΑΘΗΝΑΙ : ΕΤΟΣ 1ον.
Ἀριθμὸς φύλλου 12
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ–ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Ν. Γ. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ

Ἕσπερος

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
13
Ἰανουαρίου 1937
Τιμὴ φύλλου δραχ. 2
Ἐκδίδεται κατὰ Τετάρτην

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΑΥΛΗ

Εἶνε περισσότερο ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ποὺ, κάθε νύχτα, μιὰ γάτα ἐμφανίζεται στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ νιαουρίζει ἀπελπισμένα.

Στὴν ἀρχὴ τὴν ἐλυπήθηκα. Μιά, δυό φορὲς βγῆκα στὸ παράθυρο καὶ τὴν φώναξα. Ἀλλὰ αὐτή, μὲ τὸ πρῶτο «ψὶ....ψί», πήδησε τὸν αὐλότοιχο κι' ἐξαφανίστηκε.

— Θὰ νόμιζε, πὼς δὲν τὴν ἀκούει κανένας καὶ ἐξέφραζε τὸν πόνον της — σκέφτηκα. Τώρα, ὅμως, ποὺ κατάλαβε καὶ πῶς τὴν ἀκοῦνε καὶ πῶς τὴ βλέπουνε, δὲν θὰ ξανάρθη. Ἡ γάτα δὲν μοιάζει τοὺς ἀνθρώπους, εἶνε πραγματικὰ περήφανη.....

Ἀλλὰ γελάστηκα : Ξαναῆρθε καί, ξανάρχεται κάθε νύχτα καὶ νιαουρίζει ἀπελπισμένα, μὲ μιὰ βραχνὴ καὶ συρτὴ φωνή, ποὺ σ' ἀλαφιάζει μέσα στὸ σιωπηλὸ μισοσκόταδο τοῦ δωματίου. Καὶ σ' ἀνησυχεῖ, ὅταν κοιμᾶσαι.

— Ἡ αὐλή μας κατάντησε ζούγκλα.

Μοῦ εἶπε ἕνα πρωὶ ὁ ἔνοικος τοῦ δωματίου, ποὺ εἶνε πάνω ἀπὸ τὸ δικό μου. Δὲν τοῦ ἀπήντησα τίποτε. Ἐν τούτοις τὸ βράδυ, ὅταν τὰ νιαουρίσματα ξανάρχισαν, ἀναγκάστηκα νὰ ὁμολογήσω στὸν ἑαυτό μου, ὅτι ἡ ἥσυχη κι' ἀσύχαστη κι' ἀσήμαντη — πρὸ παντὸς, ἀσήμαντη — αὐλὴ μας, ἂν δὲν κατάντησε ζούγκλα, θὰ καταντοῦσε, ὅμως σύντομα ἡ αὐλὴ τῶν γατο—κλαυθμῶν καὶ γατο — ὀλοφυρμῶν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσα ν' ἀνοίγη μὲ δύναμι τὸ παράθυρο τοῦ ἀπὸ πάνω δωματίου. Καὶ τὸν ἔνοικο του νὰ ξεφωνίζῃ ἀγανακτισμένα :

— Ξστ..... ξστ.... παλιόγατα... ξστ..... στὸ διάβολο.......

Ἡ γάτα ἔφυγε ἢ τέλος πάντων, σώπασε. Καὶ τὸ παράθυρο ξανάκλεισε.

Σὲ λίγο ὅμως ξαναγύρισε καὶ τὸ βραχνὸ καὶ τὸ ἐκνευριστικὸ μακρόσυρτο νιαούρισμα ξανάρχισε.

Ἀμέσως δυὸ παράθυρα ἐβροντοκόπησαν, ἀνοίγοντας.

— Ξστ..... ξστ.... παλιόγατα... στὸ διάβολο.... σκάσε....

Ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ ἕνα παράθυρο. Ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὅμως, ρίχτηκαν, κάτι νερά, ποὺ πλατάγισαν στὴν αὐλή.

Ἀλλὰ τότε, ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ ἰσογείου μιὰ διαμαρτυρία.... ὑψώθηκε :

— Ἔ, κύριε, καὶ μᾶς ἡ γάτα μᾶς ἀνησυχεῖ. Δὲν ρίχνουμε, ὅμως νερὰ ὅπως σεῖς. ....Ὁρίστε μας, τρόπος.

Δὲν ξέρω τὶ μουρμούρισε γιὰ ἀπάντησι αὐτὸς ποὺ εἶχε ρίξει τὰ νερά. Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ γάτα εἶχε φύγει κι' ἀμέσως ὕστερα ὅλα τὰ παράθυρα ξανάκλεισαν. Κι' ἐκείνη τὴ νύχτα ἡ γάτα δὲν ξαναφάνηκε.

Τὸ πρωΐ τῆς ἄλλης μέρας, ὅπως ἔμαθα κατόπιν, ἔγινε μέσα στὴν αὐλὴ ἕνας μικροκαυγᾶς : Ὁ νευρικὸς Κύριος, ποὺ κάθεται στὸ ἀπὸ πάνω πάτωμα, ὀπείλησε ὅτι θὰ σκοτώσῃ τὴ γάτα, ἐὰν ξαναφαινότανε τὸ βράδυ. Ὁ διπλανὸς του στὸ διαμέρισμα ἐβεβαίωσε, ὅτι θὰ τῆς ἔρριχνε ἕνα καζάνι καὶ οἱ ἔνοικοι τοῦ ἰσογείου τοῦ ἐδήλωσαν, ὅτι θὰ τοῦ σπάσουν τὰ χέρια, ἐὰν ξαναχύσῃ νερά. Καὶ ἡ δὶς Ἀσπασία, ἡ γεροντοκόρη τοῦ πλαγινοῦ μὲ τὸ δικό μου διαμερίσματος, ποὺ θέλησε νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ πῇ, ὅτι «ὅλα τὰ ὄντα τοῦ Θεοῦ, ἔχουν καρδιὰν καὶ ψυχὴν καὶ ὑποφέρουν καὶ πάσχουν» δὲν εἰσηκούσθη.

— Τὶ μοῦ λέτε, δεσποινίς, ψυχὴν καὶ καρδιάν — τῆς εἶπε ἀπότομα ὁ φωνακλᾶς καὶ νευρικὸς ἔνοικος τοῦ ἐπάνω δωματίου. Ἐδῶ δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ κοιμηθοῦμε.... Θὰ τὴ σκοτώσω τὸ βράδυ....

Τὴν ἴδια νύχτα ἡ γάτα ξαναπαρουσιάστηκε στὴν αὐλὴ κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ καὶ νὰ διαλαλῇ τὸ μυστικὸ δρᾶμα, ποὺ τῆς σπαράζει τὰ σωθικά. Μόλις, ὅμως, ἄρχισε αὐτὴ νὰ νιαουρίζῃ ἄρχισαν καὶ οἱ ἐχθροπραξίες.

Ὁ νευρικὸς ἔνοικος τοῦ ἐπάνω δωματίου ἄρχισε νὰ πετάῃ κατὰ τὸ μέρος τῆς αὐλῆς, ὅπου ὑποτίθονταν, ὅτι βρισκότανε ἡ γάτα, κάτι μικρὰ κομμάτια σίδερο. ραγοῦν καὶ νὰ ξεχύσουν τὶς λάβες τοῦ ἄκρατου θυμοῦ τους, μὲ τὴν πιὸ μικρή, τὴν πιὸ κουτὴ, τὴν πιὸ ἀσήμαντη αἰτία.

ΑΘΩΣ ΤΡΙΓΚΩΝΗΣ

Ὁ ἄλλος, ἄφισε ἐλεύθερον ὁλόκληρον καταρράκτη νεροῦ. Οἱ ἔνοικοι τοῦ ἰσογείου ἔμπηξαν τὶς φωνὲς καὶ τράβηξαν ν' ἀνέβουν στὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία ξεφώνισε, ὅτι θὰ τοὺς πάῃ στὴν Ἀστυνομία, «ἐὰν σκοτώσουν τὸ πτωχὸ τὸ ζῶο.»

Ἡ γάτα, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δέν ξέρω ἂν ἔπαθε τίποτε. Καὶ δὲν ξέρω τὶ ἀπόγινε. Ξέρω, ὅμως, ὅτι οἱ διάφοροι ἔνοικοι τοῦ σπιτιοῦ μου πιάστηκαν στὰ χέρια — κάποιος ἔδωσε ἕνα χαστοῦκι, δύο ἄλλοι βρίστηκαν καὶ ἡ δὶς Ἀσπασία ἔπαθε νευρικὴ κρίσι.

Καὶ ἐγὼ ξενύχτησα. Κι' ἄθελά μου μέσα στὴν ἀγρύπνιά μου σκεφτόμουνα, ὄχι πιὰ τὸ δρᾶμα τῶν ζώων, ποὺ καμμιὰ φορὰ φτάνει σὲ τέτοια ἔντασι, ὥστε ἀναγκάζει καὶ τὰ πιὸ περήφανα μεταξύ τους νὰ τὸ διαλαλοῦν στὸ δρόμο, ἀλλὰ τὸ δρᾶμα τῆς ἀνθρώπινης ἀσυνεννοησίας καὶ κουταμάρας — τὸ δικό μας δρᾶμα «ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων» ποὺ καταντήσαμε ἡφαίστεια νευρικότητος, ἕτοιμα νὰ ἐκ-

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου προεκηρύχθη ὁ διαγωνισμὸς τοῦ «Ἑσπέρου» διὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ καλλιτέρου ἑλληνικοῦ διηγήματος καὶ τοῦ καλλιτέρου ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ.

1) Ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Ἑσπέρου» ἔχουν δικαίωμα συμμετοχῆς, χωρὶς νὰ δώσουν τίποτα γιὰ κρίτρα.

2) Δὲν ἔχουν δικαίωμα συμμετοχῆς οἱ ἀνεγνωρισμένοι συγγραφεῖς, γιατὶ ὁ διαγωνισμὸς τοῦ «Ἑσπέρου» σκοπὸν ἔχει νὰ ἀναδείξῃ νέους λογογράφους καὶ ποιητάς.

3) Τὰ ἀποστελλόμενα διηγήματα καὶ ποιήματα πρέπει νὰ εἶναι γραμμένα εἰς χαρτὶ ἀρρίγωτο (μεγέθους διαγωνισμοῦ) μὲ γραφομηχανή, ἂν εἶναι δυνατόν, ἤ, ἂν τοῦτο εἶναι ἀδύνατο, μὲ καλλιγραφικὰ γράμματα καὶ ἀπαραιτήτως στὴ μιὰ ὄψι τοῦ χάρτου, ἄλλως δὲν θὰ ὑποβάλλωνται σὲ κρίσι.

4) Τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως δὲν θὰ ἀναφέρεται στὸ χειρόγραφο, ποὺ θὰ ὑπογράφεται μὲ ψευδώνυμο. Μέσα ὅμως στὸ φάκελλο θὰ κλείσετε ἕνα μικρὸ ἄλλο φάκελλο, ποὺ θὰ περιέχῃ τὸ ὄνομά σας καὶ τὸ ψευδώνυμο, ποὺ θὰ διαλέξετε.

5) Ἀπὸ τὰ διηγήματα καὶ τὰ ποιήματα θὰ βραβευθῇ ἀπὸ ἕνα (1ον βραβεῖον). Ἀλλά, ἐπειδὴ θὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα καλά, θὰ βραβεύσουμε καὶ ἄλλα τρία διηγήματα καὶ ἄλλα τρία ποιήματα, ποὺ θὰ πάρουν τὸ 2ο, 3ο καὶ 4ο βραβεῖο, ἐκτὸς ἂν τὰ κρινόμενα ἔργα μᾶς ἀναγκάσουν νὰ δώσουμε καὶ 5ο.

6) Σκοπὸς τοῦ διαγωνισμοῦ αὐτοῦ δὲν εἶναι, παρὰ νὰ ἀναδείξῃ τοὺς καλλίτερους ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν-συνεργατῶν του. Γι' αὐτὸ μόνο ἠθικὴ ἀμοιβὴ θὰ δοθῇ εἰς αὐτούς. Καὶ ἡ ἀμοιβὴ αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ δημοσίευσις τῆς εἰκόνος των καὶ τοῦ ἔργου, ποὺ θὰ βραβευθῇ.

7) Τὴν ἐπιτροπὴ τῆς κρίσεως θὰ ἀποτελέσουν γνωστοὶ λόγιοι, ἐκ τῶν συνεργατῶν τοῦ «Ἑσπέρου», ποὺ θὰ ἀναγγελθοῦν τὰ ὀνόματά των ἐν καιρῷ.

8) Διηγήματα καὶ ποιήματα διὰ τὸν διαγωνισμὸν θὰ γίνωνται δεκτὰ μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1937. Ἂς μὴ περιμένουν ὅμως ὅλοι τὴν τελευταία ἡμέρα, γιατὶ ἡ ἐπιτροπὴ θὰ συνέρχεται ἐν τῷ μεταξὺ καὶ θὰ ἐργάζεται ἐπάνω στὰ ἔργα, ποὺ θὰ λαμβάνουμε.

9) Τὰ ἔργα αὐτὰ πρέπει νὰ ἀποστέλλωνται πρὸς τὸν κ. Γραμματέα τῆς Συντάξεως τοῦ «Ἑσπέρου», Σταδίου 23, Ἀθήνας, καὶ νὰ ἀναγράφεται ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἡ λέξις «ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ» εὐαναγνώστως.

10) Πιθανὸν εἶναι τὰ ἔργα, ποὺ θὰ βραβευθοῦν, νὰ παραχωρηθοῦν σὲ ἕνα ἐκδοτικὸ οἶκο πρὸς ἔκδοσιν, γιατὶ ἤδη ἔχουμε σχετικὲς προτάσεις.

Ἐμπρὸς λοιπὸν οἱ νέοι, ποὺ νοιώθουν ὅτι κἄτι μποροῦν νὰ γράψουν. Καὶ παρακινήσατε καὶ τοὺς φίλους σας ἢ γνωστούς, ποὺ μποροῦν νὰ πάρουν μέρος στὸ διαγωνισμό. Ἐπιθυμία μας εἶναι νὰ ἀναδείξουμε τοὺς συγγραφεῖς τῆς Αὔριον, ποὺ ὁ «Ἕσπερος» τοὺς παρέχει ὅλα τὰ μέσα γι' αὐτό.

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΗΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΟΙ ;

ΑΣ συνεχίσωμεν καὶ εἰς τὸ φύλλο αὐτὸ, τὴν ἔρευνά μας, ποὺ τόσοι καὶ τόσαι μᾶς ἔγραψαν, ὅτι τοὺς ἤρεσεν.

Καὶ ἂς ἀκούσωμε τὸν Πρύτονι τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου καὶ σεβαστὸ φίλο καὶ λογοτέχνη κ. ΝΙΚΟΛΑΟ ΛΑΣΚΑΡΗ. Ὁ ξεχωριστὸς καὶ ἀκένωτος χιουμορίστας μας ἀπαντᾷ στὴν ἐρώτησί μας : — Τὸ ἂν ἡμπορεῖ νὰ κρατηθῇ καθαρὴ καὶ ἁγνὴ ἡ φιλία μεταξὺ δύο νέων, αὐτὸ εἶνε μοναχὰ ζήτημα χαρακτήρων. Κατ' ἐμὲ, ἡμπορεῖ. Καὶ τὸ λέγω μετὰ μεγάλης πεποιθήσεως, διότι συνέβη κατ' ἐπανάληψιν εἰς ἐμὲ. Ὄχι βέβαια σήμερα, ὅπου ἡ ἡλικία μου δικαιολογεῖ περισσότερο τὴν φιλία καὶ τὴν καθιστᾷ μάλιστα ἀναγκαίαν, ἀλλὰ στὴ νεότητά μου,— ὅταν ἤμουν μονάχα 26 χρονῶν καὶ... νειόπανδρος. Εἶχα καθαρὰ φιλικὰς σχέσεις μὲ δυὸ γνωστότατα στὴν ἀθηναϊκὴ κοινωνία κορίτσια, μιᾶς πολὺ ἐκλεκτῆς οἰκογενείας, ποὺ ἐξ ἀφορμῆς τῆς θέσεως ποὺ εἶχε ὁ πατέρας τους, μοῦ ἐνεπιστεύοντο σοβαρὰ καὶ ἐπίσημα μυστικὰ διὰ τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἔσωσα κατ' ἐπανάληψιν ἀνθρώπους.

◆◆◆

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς μᾶς ἀφηγεῖται μὲ λίγες λέξεις καὶ ὁ συμπαθέστατός μας κωμικὸς κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΝΕΖΕΡ. Ἐπωφελούμενοι ἑνὸς μικροῦ διαλείματος προχθὲς τὸν πλησιάσαμε καὶ τοῦ ὑπεβάλλαμε τὸ ἐρώτημά μας :

— Ἡμπορεῖ κάλλιστα νὰ κρατηθῇ, — καὶ μεγάλη φιλία μάλιστα μεταξὺ δύο νέων ἀνθρώπων. Κι' ὄχι μόνον ἔχω γνωρίσει πολλοὺς τέτοιους, ἀλλὰ μοῦ ἔχει συμβεῖ κι' ἐμὲ κατ' ἐπανάληψιν. Θὰ ἤθελα νὰ φέρω στὴ μνήμη μου τὰ γεγονότα ὅπως ἔχουν.....

Ντρὶν, ντρὶν, ντρὶν, — ὅμως, τὸ κουδοῦνι χτυπᾶ.... Ἡ αὐλαία ἀνοίγει, κι' ὁ διαλεχτὸς καλλιτέχνης μας βρίσκεται ξαφνικὰ μ' ἕνα σάλτο στὴ σκηνή, κι' ἐμεῖς στὰ.... σκαλοπάτια ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ἔξοδο, εἰς... ἄγραν, ἄλλου θύματος.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

ΟΙ ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ

ΑΝ ὑπάρχει γιὰ μένα ἕνα πρᾶγμα πιὸ ἀντιπαθητικὸ στὸν κόσμο, αὐτὸ εἶναι....

Μὰ σᾶς ἀφίνω μερικὰ δευτερόλεπτα γιὰ νὰ σκεφθῆτε καὶ τὸ βρῆτε.

Ἔ ! λοιπὸν, νὰ σᾶς τὸ πῶ :

Δὲν εἶναι ἡ ὀχιὰ ἢ ἡ γλῶσσα τῆς πεθερᾶς, οὔτε τὸ ξύρισμα (ἀπ' ὅλες τὶς ἀπόψεις) οὔτε τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα.

Εἶναι..... οἱ ὀμπρέλλες !

Μάλιστα, κύριοι, κυρίες, δεσποινίδες κι' ὅσοι ἄλλοι μὲ διαβάζετε.

Ἀντιπαθῶ τὶς ὀμπρέλλες, πιὸ πολὺ αὐτοὺς ποὺ τὶς κρατοῦν κι' ἀκόμη πιὸ πολὺ τὶς βροχερὲς μέρες ποὺ εἶναι ἡ αἰτία.

Γιατὶ ;

Ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλη ἐξήγησι σᾶς δίνω παρακάτω μιὰ μικρὴ σκηνὴ ἀπὸ μιὰ βροχερὴ μέρα.

Βρέχει... Κατεβαίνω τὸ πρωΐ βιαστικὸς γιὰ νὰ πάγω στὸ γραφεῖο μου. Οἱ δρόμοι εἶναι λασπωμένοι καὶ μερικὲς λακοῦβες γεμᾶτες νερὸ ὅπου κινδυνεύω νὰ πέσω μέσα.

Γιὰ πιὸ ἀσφάλεια περπατῶ στὸ πεζοδρόμιο.

Μὰ σὲ κάθε δυό, τρία βήματα σταματῶ... Μπροστά μου, ἕνα ἀνθρώπινο κῦμα ποὺ μαυρίζει — κρατοῦν ὀμπρέλλες —καὶ προχωρεῖ σὰν φείδι. Κάνω νὰ πάγω ἀριστερὰ καὶ σὰν ἐπίτηδες ἡ ὀμπρέλλα γέρνει κι' ἐκείνη ἀριστερὰ καὶ μὲ χτυπᾶ στὸ πρόσωπο. Δὲν νευριάζω ἀκόμη.... Κάνω νὰ πάγω δεξιά μὰ ἡ ὀμπρέλλα δὲν μ' ἀφίνει καὶ γιὰ πεῖσμα μοῦ ρίχνει τὸ καπέλλο στὴ λάσπη.

Δὲν προφταίνω νὰ τὸ σηκώσω κι' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ περνᾶ μὲ ταχύτητα ρίχνει μέσα ἀκόμη λίγη λάσπη. Τώρα ἀρχίζω νὰ νευριάζω.....

Ἐπὶ τέλους προσπερνῶ τὸν κάτοχο τῆς ὀμπρέλλας μὰ ξαφνικὰ δέχομαι τὴν ἐπίθεσι μιᾶς ἄλλης ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ χέρι ἑνὸς χοντροῦ κυρίου ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μὲ μένα διεύθυνσι.

Τ' ἀποτελέσματα τῆς συγκρούσεως εἶνε ἕνα πρίξιμο στὸ ἀριστερό μου μάτι.

Τώρα εἶμαι νευριασμένος καὶ φωνάζω μ' ἀγανάχτησι στὴν κυρία καὶ στὴν ὀμπρέλλα τῆς ποὺ εἶνε μπροστά μου.

— Κλεῖστε την.... Νὰ τὴν πετάξετε.

Κι' ἐκείνη τρομαγμένη στρίβει τὸ κεφάλι της.

—Μὰ θὰ βραχῶ μοῦ λέγει.

—Δὲν πειράζει κι' ἐγὼ βρέχομαι.

Θέλει φαίνεται νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ πὼς δὲν τὴν νιάζει ἂν δὲν ἔχω λεφτὰ ν' ἀγοράσω ὀμπρέλλα μὰ ἐγὼ φράζω τ' αὐτιά μου καὶ προχωρῶ.

Ὕστερα ἀπὸ πολλὰ τραύματα ποὺ δέχτηκα ἀπ' τοὺς ἀδεξίους «χειριστὰς» τῆς ὀμπρέλλας φθάνω στὴ στάσι.

Εἶμαι καταβρεγμένος τὸ νερὸ στάζει ἀπ' τὸ πρόσωπο καὶ τὰ ροῦχά μου μὰ δὲν μὲ πειράζει, μόνο ποὺ ἀργῶ κι' ἀναγκάζομαι νὰ πάρω ταξὶ γιὰ νὰ πάγω στὸ γραφεῖο μου.

Βλέπετε λοιπόν, ἔχω δίκαιο ἢ ὄχι.

Ἴσως θέλετε νὰ μοῦ πῆτε πὼς οἱ ὀμπρέλλες εἶναι χρήσιμες γιὰ νὰ μὴ βρεχόμαστε κλπ.

Κι' ἐγὼ σᾶς λέγω ὄχι. Ἂν φοβᾶσθε γιὰ τὰ ροῦχά σας μπορεῖτε νὰ φορῆτε ἀδιάβροχο.

Χρειάζετε τέχνη, κύριοι γιὰ νὰ κρατᾶτε ὀμπρέλλα καὶ νὰ περπατᾶτε στὸ δρόμο. Καὶ μιὰ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πείσω νὰ καταργήσετε τὴν ἀντιπαθητικὴ ὀμπρέλλα, τοὐλάχιστο πρὶν ἀποφασίσετε νὰ βγῆτε στὸ δρόμο μὲ τὸ ἄχρηστο αὐτὸ ἀντικείμενο, μάθετε πρῶτα νὰ τὸ χειρίζεσθε ὅπως πρέπει.

ΝΙΚ. ΤΕΡ.—

Οἱ ὡραιότερες Ἀθηναῖες

ΑΝΤ. ΜΙΣΤΑΚΙΔΕ

3η ΣΕΙΡΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ ΤΩΝ ΠΙΟ ΚΟΣΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥΣ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

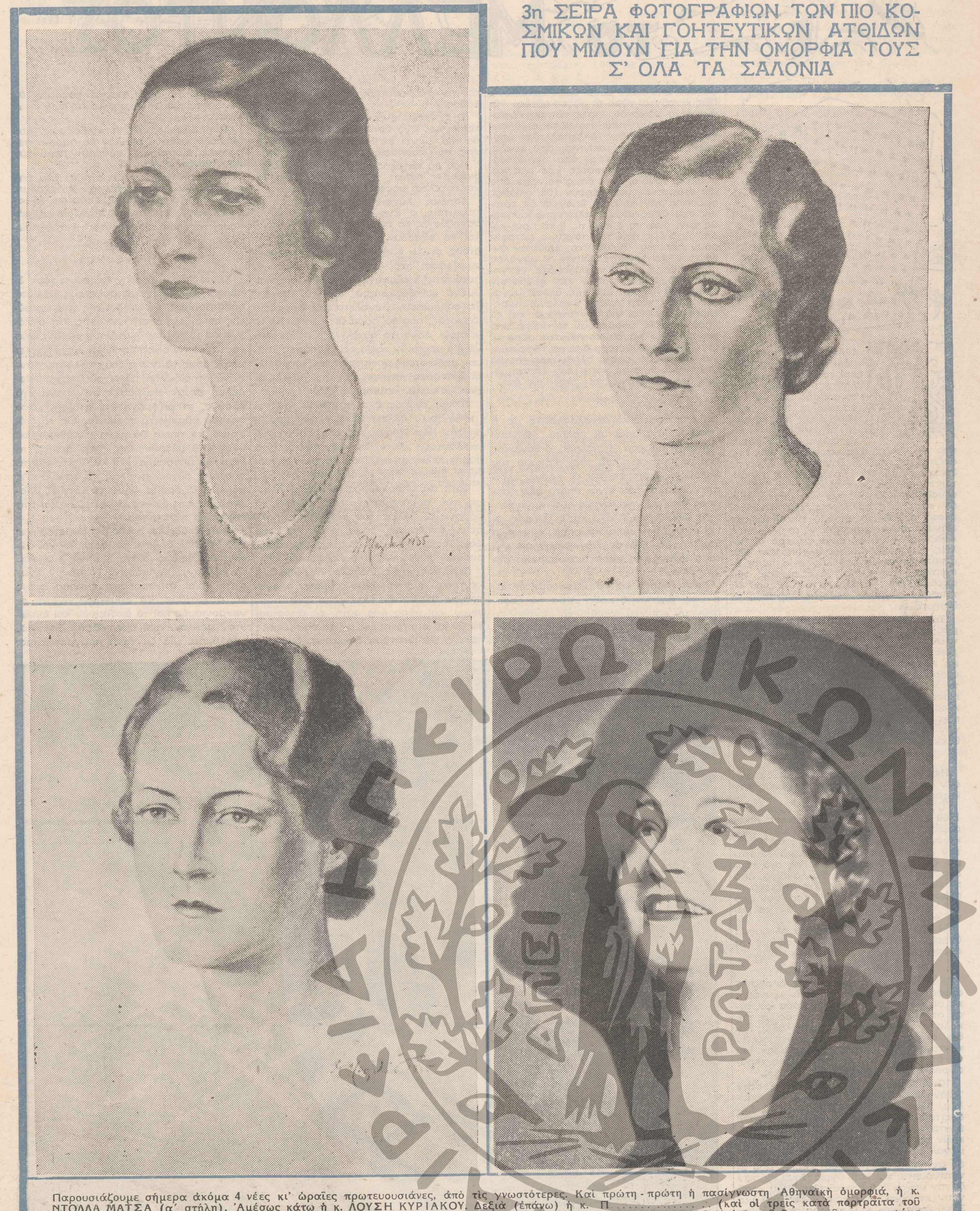

Παρουσιάζουμε σήμερα ἀκόμα 4 νέες κι' ὡραῖες πρωτευουσιάνες, ἀπὸ τὶς γνωστότερες. Καὶ πρώτη - πρώτη ἡ πασίγνωστη Ἀθηναϊκὴ ὀμορφιά, ἡ κ. ΝΤΟΛΛΑ ΜΑΤΣΑ (α' στήλη). Ἀμέσως κάτω ἡ κ. ΛΟΥΣΗ ΚΥΡΙΑΚΟΥ. Δεξιὰ (ἐπάνω) ἡ κ. Π................ (καὶ οἱ τρεῖς κατὰ πορτραῖτα τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου ζωγράφου κ. ΔΗΜ. ΜΕΖΙΚΗ), καὶ κάτω ἡ γνωστὴ νέα ζωγράφος κ. ΘΕΩΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ (κόρη τοῦ διαπρεποῦς συγγραφέως κ. Δημοσθένη Βουτυρᾶ). Διὰ τὸ ἄλλο φύλλο μας νέες ὀμορφιὲς τῆς Ἀθήνας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38407

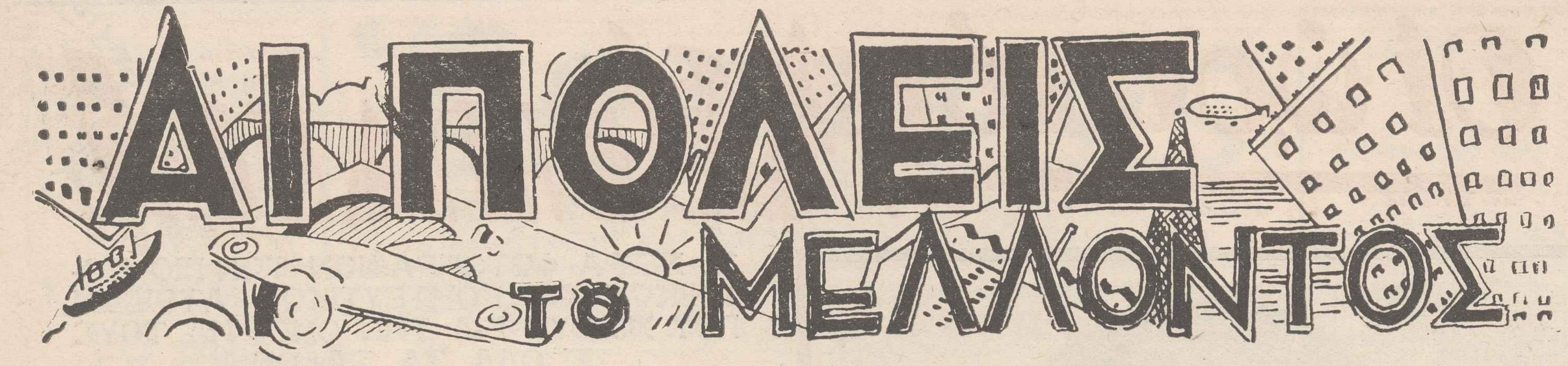

ΑΙ ΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

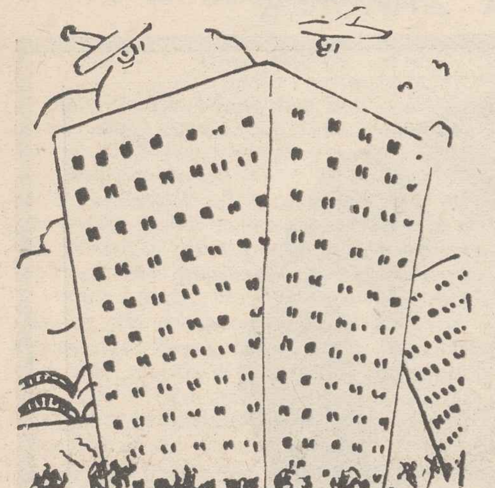

ΠΟΙΑ θὰ εἶναι ἡ ὄψις τῶν πόλεων τοῦ προσεχοῦς καὶ τοῦ ἀπωτέρου μέλλοντος; Νά ἕνα ἀρκετὰ σοβαρὸ ζήτημα, ποὺ ἀπασχολεῖ τοὺς εἰδικοὺς ὅλου τοῦ κόσμου τὰ τελευταῖα ἔτη. Εἰς τὰ διάφορα συνέδρια, ποὺ γίνονται, ἢ σ' αὐτά, ποὺ ἔγιναν, στὶς συζητήσεις, ποὺ διεξάγονται σ' ὅλες τὶς δημοτικὲς ἀρχὲς τοῦ κόσμου γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τοῦ προβλήματος τῆς «ἀστυφιλίας», τὴν διευθέτησι τῶν συγκοινωνιῶν κλπ., στὶς πολεμικές, ποὺ γίνονται μέσον τοῦ τύπου, μεταξὺ τῶν διαφόρων εἰδικῶν, εὔκολα μπορεῖ ν' ἀντιληφθῇ ὁ καθένας ὅτι, ὅπως εἶναι σήμερα οἱ πόλεις, πρὸ παντὸς οἱ μεγαλουπόλεις, δὲν ἀνταποκρίνονται καθόλου στὶς νέες ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς. Ἡ ἐξεύρεσις τοῦ σχεδίου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ κτισθοῦν αἱ μελλοντικαὶ πόλεις, ἰδοὺ τὸ ζήτημα!

Τὸ φαινόμενο, ποὺ παρατηρεῖται σὲ μᾶς ἐδῶ, μὲ τὴν ἀθρόα δηλαδὴ εἴσοδο νέων κατοίκων στὴν Ἀθήνα, στὸν Πειραιᾶ, στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἀλλοῦ, ὕστερα κυρίως ἀπὸ τὴν Μικρασιατικὴ καταστροφή, παρατηρεῖται σ' ὅλες σχεδὸν τὶς χῶρες τοῦ κόσμου, γιατί σὰν νὰ ἔπιασε τὸν κόσμο ὁμαδικὴ [illegible] καὶ ἐγκαταλείπει τὴν ὡραία ὕπαιθρο, γιὰ νὰ πάῃ νὰ χωθῇ στὴν ὑγρασία τῶν σημερινῶν πόλεων, μὲ τὶς πιὸ ἀνθυγιεινὲς συνθῆκες.

◆◆◆

Μερικὰ στατιστικὰ στοιχεῖα ἀποδεικνύουν μὲ πολὺ εὐγλώττους ἀριθμοὺς τὴν κατάστασι αὐτή:

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ρώμης π. χ., ποὺ στὰ 1800 εἶχε 167 χιλιάδες κατοίκους, ἔχει σήμερα ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριο μὲ κλίμακα ὁσημέραι αὐξάνουσαν. Ὁ πληθυσμὸς τῶν Παρισίων, στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, ἀνέβηκε ἀπὸ 647 χιλιάδες στὰ τεσσαράμισυ ἑκατομμύρια. Τὸ Λονδῖνο, ἀπὸ πληθυσμὸ 800 χιλιάδων, ἔχει σήμερα ἑπτάμισυ ἑκατομμύρια. Τὸ Βερολῖνον ἀπὸ 182 χιλιάδες ἔφθασε εἰς τέσσαρα καὶ πάνω ἑκατομμύρια.

Ἡ Νέα Ὑόρκη ἔχει σήμερα πληθυσμὸ ὑπερεννέα ἑκατομμυρίων μαζὶ μὲ τὰ προάστειά της.

◆◆◆

Ἀπὸ τὸ μεγάλο ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν προσφύγων, ποὺ γεννήθηκε σὲ μᾶς καὶ ποὺ κόστισε τόσα καὶ τόσα στὸ ἑλληνικὸ δημόσιο, μποροῦμε εὔκολα νὰ συμπεράνουμε τί μπελάδες ἦρθαν στοὺς εἰδικοὺς τῶν μεγάλων αὐτῶν κέντρων καὶ τί φροντίδες κατέβαλαν, γιὰ νὰ στεγάσουν καὶ κινήσουν τοὺς τεράστιους αὐτοὺς ἀνθρωπίνους ὄγκους.

Ὅταν ρίξουμε μιὰ ματιὰ γύρω στὴν Ἀθήνα, βλέπουμε ὅτι ὁλόγυρα στὴν παληά, στὴν προπολεμικὴ Ἀθήνα, σὲ βάθος πολλῶν χιλιομέτρων, ἔχουνε κτισθῆ ἑκατοντάδες συνοικισμῶν μὲ χιλιάδες μικρῶν σπιτιῶν. Δηλαδὴ ἐδῶ ἔχουμε ἕνα μεγάλωμα τῆς Ἀθήνας «κατ' ἔκτασιν», ἐν ἀντιθέσει μὲ τὴν Νέα Ὑόρκη, ποὺ ἀναπτύσσεται καὶ καθ' ὕψος. Ἐκεῖ εἰς τὴν ζώνην μόνον τοῦ Μανχάτταν, ὅπου μπαίνουν καὶ βγαίνουν κάθε μέρα μονάχα 3,000 ἄνθρωποι, ἡ πυκνότης τοῦ πληθυσμοῦ φθάνει εἰς 1,600 πρόσωπα κατὰ ἑκτάριον. Κτίρια, ποὺ δὲν ὑπερβαίνουν ἔκτασι 5,000 τετραγωνικῶν μέτρων, στεγάζουν ἀπὸ 3,500 μέχρι 5,000 κατοίκους. Πῶς κινοῦνται τώρα οἱ μᾶζες αὐτές; Ὅπως εἶναι γνωστόν, ἐκτὸς τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων, ποὺ γνωρίζουμε, ὑπάρχουν: Τρεῖς τάξεις ἀλλεπάλληλοι ὑπογείων τραίνων, αὐτοκίνητα, ποὺ κυκλοφοροῦν πάνω καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, κρεμαστὲς γέφυρες καὶ ἐναέρια τραῖνα, πού, ὅπως φαίνεται ἀπὸ μιὰ στατιστική, μεταφέρουν 100 χιλιάδες πρόσωπα τὴν ὥρα. Τὰ ὑπόγεια δὲ τραῖνα, στὶς ὧρες τῆς μεγαλείτερης κινήσεώς των, ἀπὸ τὶς 8 ἕως τὶς 9 τὸ πρωὶ καὶ ἀπὸ τὶς 5 ἕως τὶς 6 τὸ ἀπόγευμα, μεταφέρουν περίπου ἥμισυ ἑκατομμύριον ἀνθρώπων. Φαντασθῆτε λοιπόν, τί μεγάλες προσπάθειες καὶ τί προβλήματα γέννησαν οἱ ὁμαδικὲς εἴσοδοι τῶν ἀνθρώπων στὴν Νέα Ὑόρκη καὶ στὶς ἄλλες μεγαλουπόλεις, γιατὶ ἡ ἴδια ἀναλογία παρετηρήθη καὶ ἐκεῖ γιὰ τὴν στέγασι καὶ κίνησί τους. Θὰ μποροῦσαν τὰ παληὰ σπίτια ἢ τὰ παληὰ συγκοινωνιακὰ μέσα ν' ἀνταποκριθοῦν ὕστερα ἀπὸ πενῆντα χρόνια, νὰ ποῦμε, ποὺ ὁ πληθυσμός της θὰ φτάσῃ στὰ τριάντα καὶ πλέον ἑκατομμύρια, ὅπως ὑπολογίζεται; Ἀσφαλῶς ὄχι!

◆◆◆

Γιὰ καθῆστε καὶ ἀναλογισθῆτε μὲ τί μέσα κινιόντουσαν οἱ παληοὶ Ἀθηναῖοι καὶ μὲ τί σήμερα. Ὁ παληός, ὁ θρυλικὸς «κολοσούρτης», ποὺ στὸν ἐρχομό του χαλοῦσε κυριολεκτικῶς ὁ κόσμος, ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο σήμερα ἀπὸ μιὰ λησμονημένη ἀνάμνησι.

Ἡ εἰδυλλιακὴ Πλάκα καὶ ὁ Ψυρρῆς, ἐκεῖ ποὺ ἦταν πρὶν κάμποσα χρόνια ἡ καρδιὰ τῆς Ἀθήνας, δὲν ἔχουν πιὰ γιὰ τοὺς Ἀθηναίους παρὰ διακοσμητικὴ μόνον ἀξία.

Παντοῦ ὅπου καὶ νὰ στρέψουμε τὸ μάτι μας, βλέπουμε κάθε μέρα νὰ ξεφυτρώνουν καὶ νέα οἰκοδομικὰ μεγαθήρια. Μιὰ ἰλιγγιώδης ταχύτης παρατηρεῖται στὴν μεταμόρφωσι τῆς Ἀθήνας, καθὼς καὶ τῶν περισσοτέρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ξενιτευμένος πατριώτης μας, ποὺ λείπει καὶ λίγα ἔστω χρόνια ἀπὸ τὸν τόπο του, μένει ἔκπληκτος πρὸ τῆς εἰκόνος, ποὺ παρουσιάζεται στὰ μάτια του.

Ποῦ θὰ καταλήξῃ αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ στὶς διάφορες πόλεις τοῦ κόσμου; Ποιὰ θἆναι ἡ τελικὴ μορφή, ποὺ θὰ πάρουν;

Κάποιος Ἀμερικανὸς μηχανικὸς εἶπε τελευταῖα, σ' ἕνα συνέδριο, πὼς οἱ οὐρανοξύστες θὰ ὑψωθοῦν ἀκόμη πιὸ πολὺ καὶ θὰ φθάσουν μέσα σὲ λίγα χρόνια στοὺς ἑκατὸ ὀρόφους. Ἀπὸ τὰ μεταφορικὰ μέσα, τὰ ἐναέρια τραῖνα, προβλέπεται ὅτι θὰ ἐξαφανισθοῦν σὰν ἀπηρχαιωμένα καὶ δύσχρηστα, ἐνῷ τὰ ὑπόγεια θὰ σημειώσουν μεγαλειτέραν πρόοδον. Κεῖνο δέ, ποὺ θὰ πάρῃ μεγαλοπρεπῆ ἀνάπτυξι, θἆναι τὸ αὐτοκίνητο. Μέσα στὴ γῆ θ' ἀνοιχτοῦν τρεῖς καὶ τέσσαρες δρόμοι, μέσα στοὺς ὁποίους θὰ κυκλοφοροῦν οἱ διάφορες κατηγορίες τῶν αὐτοκινήτων: ἰδιωτικά, λεωφορεῖα κλπ.

Πολὺς κόσμος ἔχει τὴν ἰδέα, πὼς οἱ μελλοντικὲς πόλεις θἄχουν σὰν πρότυπο τὴν Νέα Ὑόρκη τῆς σήμερον ἢ τοῦ μέλλοντος. Αὐτό, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰ συμπεράσματα, ποὺ καταλήγουν οἱ πιότεροι εἰδικοί, δὲν εἶναι σωστό.

Κατὰ τὰς ὑπαρχούσας ἐνδείξεις, ἡ λύσις τοῦ προβλήματος, ποιὰ μορφὴ θὰ πάρουν οἱ πόλεις τοῦ μέλλοντος, πρέπει ν' ἀναζητηθῇ, ὅπως καταλήγει ἕνας Σουηδὸς μηχανικός, ἴσως εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν «πόλεων-δορυφόρων».

Οἱ πόλεις αὐτὲς ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ πυρῆνα, κατοικούμενο ὁλόγυρα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκτείνεται ζώνη πρασίνου, καὶ πέρα ἀπὸ αὐτή, σὲ ἀπόστασι 30—50 χιλιομέτρων, μιὰ σειρὰ ἀπὸ μικρὲς πόλεις, μὲ ἰδιαίτερη διοικητικὴ ζωή. Τὸ συνολικὸ δὲ αὐτὸ «κατασκεύασμα» θὰ συνδέεται μὲ ταχύτατα μέσα συγκοινωνίας.

Ἡ ραδιοφωνία καὶ ἡ τηλεόρασις, ποὺ σὲ πολὺ κοντινὸ μέλλον θὰ πάρουν τεράστιες διαστάσεις, εὐνοοῦν πολὺ τὸν προσανατολισμὸ αὐτό.

Ὡς βάσιν γιὰ τὴν ὑποστήριξι τῶν ἐπιχειρημάτων του παίρνει τὴν Στοκχόλμη. Γύρω ἀπὸ αὐτὴν καὶ σὲ ἀπόστασι 35 χιλιομέτρων, ἐκτείνονται 75 χωριὰ μὲ κήπους, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ τὴν πρωτεύουσα μὲ τροχιοδρόμους.

◆◆◆

Χώρια ὅμως ἀπὸ τὴν πιὸ πάνω τάσι, ὑπάρχει καὶ ἄλλη, μὲ ἀρκετοὺς μάλιστα ὑποστηριχτές. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς τάσεως αὐτῆς στηρίζονται στὸ γεγονός, ὅτι ὁ χάλυψ καὶ τὸ τσιμεντοκονίασμα φέρανε ἐπανάστασι στὴν οἰκοδομική. Καὶ αὐτοὶ προτείνουν, ὅπως τὰ σπίτια τοῦ μέλλοντος, ἀντὶ νὰ στηρίζωνται πάνω σὲ ὑπόγεια θεμέλια, ἔχουν τὶς βάσεις των πάνω στὸ ἔδαφος, στηριζόμενα ἐπὶ στύλων ἀπὸ σκληρὸ ὑδραυλικὸ τσιμέντο. Εἰς τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖο θὰ μένῃ ἐλεύθερο, σὲ ὕψος 4—6 μέτρων, ἕως ὅτου ἀρχίσῃ τὸ σπίτι, θὰ μποροῦσαν νὰ κυκλοφοροῦν τὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ τραῖνα τῆς πόλεως. Οἱ δρόμοι θἄμεναν ἔτσι ἐξ ὁλοκλήρου στὴ διάθεσι τῶν πεζῶν καὶ στὰ ἐπιβατικὰ αὐτοκίνητα.

Παρουσιάζουμε στοὺς ἀναγνῶστες μας δυὸ θεωρίες ἀρκετὰ σοβαρές, ἂν καὶ ἀντίθετες. Ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ θὰ δικαιώσῃ τὸ μέλλον; Ἄγνωστον. Τὸ μόνον γνωστὸν εἶναι ὅτι τραβᾶμε ἐμπρὸς χωρὶς νὰ σταματᾶμε. Τὸ σήμερον γίνεται ἀναχρονισμὸς καὶ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἄγνωστον μέλλον, ποὺ ἐμφανίζεται ξαφνικά, ἀνέλπιστα, μιὰ ζωντανὴ πραγματικότης.

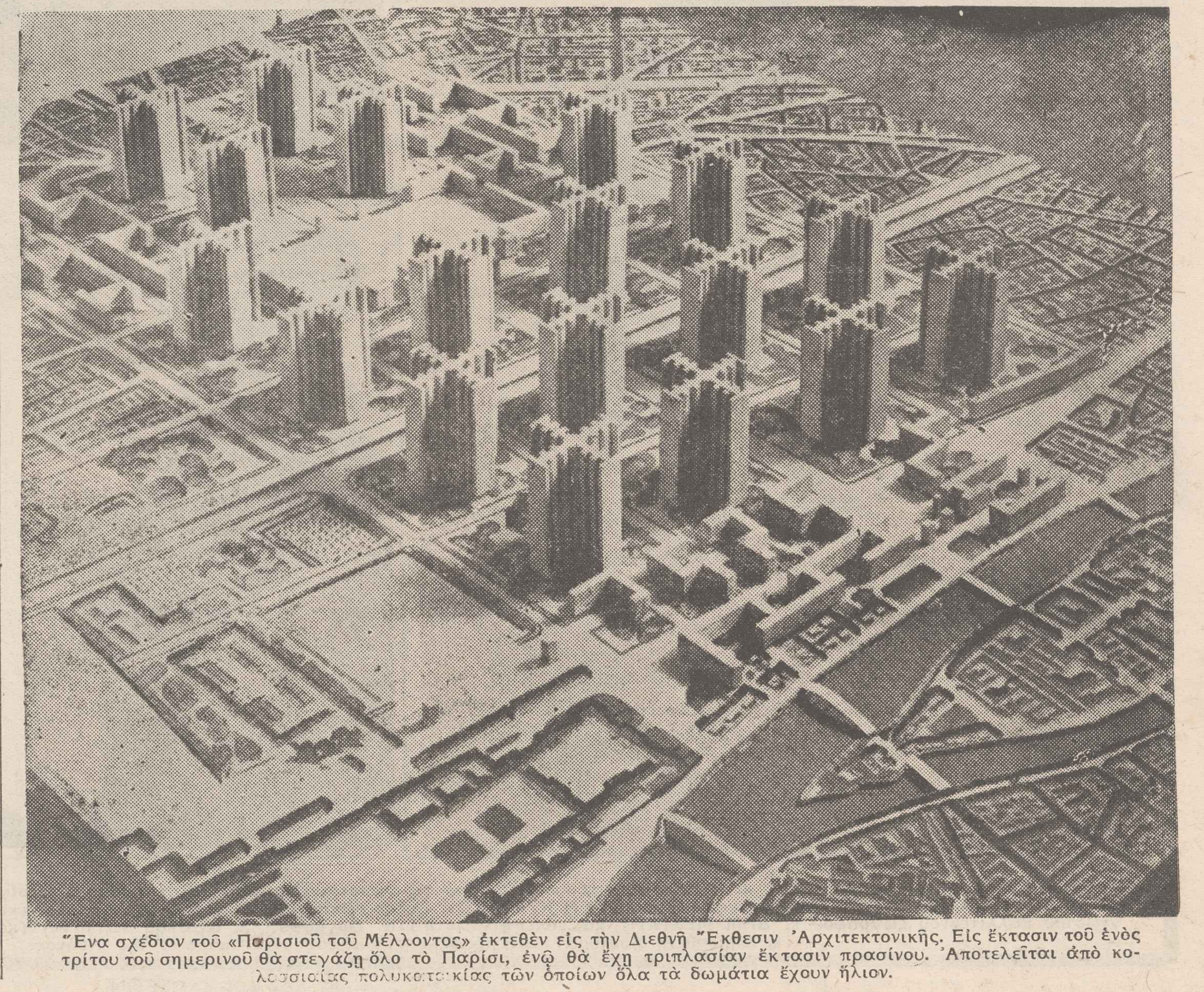

Ἕνα σχέδιον τοῦ «Παρισιοῦ τοῦ Μέλλοντος» ἐκτεθὲν εἰς τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν Ἀρχιτεκτονικῆς. Εἰς ἔκτασιν τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ σημερινοῦ θὰ στεγάζῃ ὅλο τὸ Παρίσι, ἐνῷ θὰ ἔχῃ τριπλασίαν ἔκτασιν πρασίνου. Ἀποτελεῖται ἀπὸ κολοσσιαίας πολυκατοικίας τῶν ὁποίων ὅλα τὰ δωμάτια ἔχουν ἥλιον.

1914 Η ΕΝΟΠΛΟΣ ΕΥΡΩΠΗ 1937

Η ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Τῷ 1913 σὲ σαφῆ ἐρώτησιν τοῦ Ραϋμόνδου Πουανκαρέ, ὁ Γερμανὸς καγκελλάριος φὸν Μπέτμαν-Χόλβεϊγ ἀπαντοῦσε:

«Ἡ Γερμανία αὐξάνει τοὺς ἐξοπλισμούς της, ὄχι, διότι θέλει τὸν πόλεμον, ἀλλὰ διότι θέλει εἰρήνην».

Τῷ 1937 ὁ Φύρερ δίδει σ' ὅλον τὸν Κόσμον τὴν ἴδια ἀπάντησιν.

Ἐδῶ δὲν πρόκειται νὰ ἐνισχύσωμεν τὸν φόβον τοῦ πολέμου, ἀλλὰ ν' ἀποδείξουμε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν αἰωνίαν ἐπανάληψιν τῶν πραγμάτων. Ἡ Γενεύη, ὀργανισμὸς τῆς εἰρήνης, ἐχρεωκόπησεν ὅπως πρὸ τοῦ μεγάλου πολέμου εἶχε ἀποδειχθῆ ἀνίσχυρος ἡ Χάγη. Ἡ τελευταία Διάσκεψις τοῦ Ἀφοπλισμοῦ καὶ ἡ παταγώδης ἀποτυχία της ὑπῆρξαν τὸ σύνθημα τοῦ γενικοῦ ἐπανεξοπλισμοῦ, ὅπως ἡ Διάσκεψις τῆς Χάγης τοῦ 1907 ἦταν ὁ πρόλογος τοῦ 1914.

Ἀργὰ ἢ γρήγορα ὁ πόλεμος θἄρθῇ. Γιὰ τοὺς ἀμφιβάλλοντας παραθέτουμε τὸ ἑξῆς ἀπόσπασμα:

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1918 τὸ Γερμανικὸν περιοδικὸν «Μάρτς» ἔθετε τὴν ἑξῆς ἐρώτησιν στὸν κ. Ἀντρὲ Ταρντιέ: «Θὰ γίνῃ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος;» καὶ ὁ κ. Ταρντιὲ ἀπαντοῦσε:

«Εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπαντῶ: ὄχι.

«Ἰδοὺ οἱ λόγοι μου:

«Δὲν ὑπάρχει στὴν Εὐρώπη οὔτε μία Κυβέρνησις—μιλῶ γιὰ τὶς Μεγάλες Δυνάμεις—ποὺ νὰ θέλῃ τὸν πόλεμον. Ἄλλως τε κάθε Κυβέρνησις ἔχει τοὺς εἰδικοὺς λόγους της νὰ θέλῃ τὴν εἰρήνην.

«Τὸ Εὐρωπαϊκὸν διπλωματικὸν σύστημα δὲν ἐπιτρέπει τὸν φόβον ἐκρήξεως πολέμου. Γιατὶ αὐτὸ τὸ σύστημα εἶναι τέτοιο, ὥστε οἱ δυνάμεις τῆς εἰρήνης εἶναι ἀνώτερες ἀπὸ τὶς δυνάμεις τοῦ πολέμου.

«Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ κινδυνεύσῃ ἡ εἰρήνη εἶναι ἀνάγκη:

«1ον) Ὅπως τὰ διπλωματικὰ συστήματα μείνουν ὅπως εἶναι.

«2ον) Ὅπως μὴ ἐξασθενήσῃ καθόλου ἡ στρατιωτικὴ δύναμις.... Πιστεύω εἰς τὴν εἰρήνην γιατὶ ἡ εἰρήνη εἶναι ἰσχυρῶς ἐξωπλισμένη».

Τοὺς τελευταίους μῆνας ἐπανελήφθη πολὺ αὐτὸς ὁ συλλογισμός.

Τῷ 1914 μιλοῦσε ἡ διπλωματία καὶ ἡ στρατιωτικὴ δύναμις. Τῷ 1937 ὁμιλεῖ ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν καὶ ἡ στρατιωτικὴ δύναμις.

Τῷ 1914 ἡ Γερμανία ἐκινητοποιοῦσε εἰς τὰ σύνορά της τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Αὐγούστου δύο ἑκατομμύρια ἄνδρας. Σήμερον μπορεῖ νὰ παρατάξῃ ἑπτὰ ἑκατομμύρια.

Τῷ 1914 ἔλεγαν «τρέλλα» τῶν ἐξοπλισμῶν. Τῷ 1937 μποροῦν, δυστυχῶς, νὰ ποῦν «μανία» τῶν ἐξοπλισμῶν.

Ἂν μετεβλήθη τίποτε εἶναι ὅτι οἱ λαοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ὀργανώσουν πολὺ μεγαλειτέραν δύναμιν. Πρὸ εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, τὰ Ἐπιτελεῖα ἠσχολοῦντο σχεδὸν μόνον στὸ νὰ παρατάξουν ἄνδρας, ἄλογα καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐλευθερίαν τῶν θαλασσῶν. Σήμερα, πρέπει νὰ ἐπιβλέπουν τὸν οὐρανὸ, νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ἄμυνα τῶν πληθυσμῶν στὰ μετόπισθεν ποὺ ὅλοι θὰ θεωροῦν πιὸ ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὸ μέτωπον.

Τρεῖς στρατοὶ λοιπόν: στρατὸς τοῦ Ἀέρος, στρατὸς τῆς Θαλάσσης, στρατὸς τῆς Ξηρᾶς.

Ὁ τελευταῖος, φυσικά, μένει σ' ὅλες τὶς Χῶρες, ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας, ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς.

ΣΤΡΑΤΟΙ ΤΗΣ ΞΗΡΑΣ

Ἂν στηριχθῶμεν μόνον εἰς τὸν ἀριθμόν, εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ Ρωσσία κατέχει τὸν ἀριθμητικῶς ἰσχυρότερον στρατὸν (1.300.000 ἄνδρας) καὶ τὰς μεγαλειτέρας ἐφεδρείας (10 ἑκατομμύρια κινητοποιουμένων). Ἔτσι, ἡ Γερμανία θὰ εἶχε δίκαιον νὰ ἐξοπλίζεται ἐναντίον τοῦ ἐρυθροῦ κινδύνου ποὺ φαίνεται ὅτι σήμερον φοβεῖται περισσότερον ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ παρὰ ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ πεδίου. Ἀλλὰ ἡ Ρωσσία, διὰ τὴν ἄμυνάν της, μπορεῖ δικαίως νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ δημιουργήσῃ δύο στρατιὰς ἴσης δυνάμεως, μίαν διὰ τὴν Δύσιν καὶ μίαν διὰ τὴν Ἄπω Ἀνατολήν. Πρακτικῶς, ὑπὸ τὴν σημερινὴν κατάστασιν τοῦ ὑπερσιβηρικοῦ ἡ σύνδεσις τῶν δύο στρατιῶν εἶναι δυσκολωτάτη.

Ἀντιθέτως, μὲ τὸ ὁδικὸν καὶ σιδηροδρομικὸν δίκτυόν της, ἡ Γερμανία μπορεῖ νὰ μετακινήσῃ ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν στὴ Δύσιν τὰ 7 ½ ἑκατομμύριά της ἀνδρῶν ἐντὸς ὀλιγώτερον τῶν 48 ὡρῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς στρατοὺς τῶν ἄλλων Δυνάμεων, λαμβανομένων ἰδιαιτέρως, φαίνονται νᾶνοι ἐμπρὸς σ' αὐτοὺς τοὺς δύο γίγαντας. Ἡ Γαλλία, μόλον τοῦτο, ἔρχεται τρίτη ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν κινητοποιουμένων. Δικαίως δὲ ἡ Γαλλία ἀνησύχησε μὲ τὴν αὔξησιν τῆς στρατιωτικῆς θητείας εἰς τὴν Γερμανίαν εἰς διετῆ, διότι ἔναντι ἑνὸς τακτικοῦ στρατοῦ πλέον τοῦ ἑκατομμυρίου μπορεῖ νὰ παρατάξῃ μόνον 450.000 ἄνδρας περίπου, διότι τὸ ὑπόλοιπον (220.000 ἄνδρες) εἶναι στὶς ἀποικίες.

ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Καὶ ἐδῶ ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ τῆς Σοβιετικῆς ἀεροπορίας, ἡ ὁποία σήμερα, μόνον ἕνα ἰσχυρὸν ἀντίπαλον ἔχει, τὴν Ἰαπωνίαν. Κατόπιν, πάντοτε ἀριθμητικῶς, ἰσότης μεταξὺ Γερμανίας καὶ Ἀγγλίας. Ἂς σημειωθῇ ἡ ἐξαιρετικὴ προσπάθεια τῆς Ἀγγλίας ποὺ τὸ τέλος τοῦ 1936 διέθετε 2.500 ἀεροπλάνα, ἐνῷ τὸ πρόγραμμά της, κανονικῶς καθωρισμένον, προέβλεπε 2.000 ἀεροπλάνα διὰ τὸ τέλος τοῦ 1938.

Εἶναι δύσκολον νὰ κρίνωμεν τὴν ἀξίαν τοῦ ἐναερίου στόλου, ἀλλὰ οἱ εἰδικοὶ εὑρίσκουν ὑπεροχὴν τῆς Ἀγγλίας εἰς τὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα. Ἡ Γερμανικὴ ἐλαφρὰ ἀεροπορία εἶναι ὁ Χ. Ἐν καιρῷ πολέμου ἡ Γερμανία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπολογίσῃ καθόλου ἐπὶ τῶν πηδαλιουχουμένων ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ χρησιμοποιῇ.

Ἡ Ἰταλικὴ καὶ ἡ Γαλλικὴ ἀεροπορία συμβαδίζουν ὡς ἀριθμὸς καὶ ὡς ποιότης.

ΥΛΙΚΟΝ

Τὸ ὑλικὸν θέτει πρῶτον τὸ ζήτημα τῆς ἀξίας τοῦ στρατιώτου. Τῷ 1914 ὁ Ρῶσος, ἀριθμητικῶς, ἀποτελοῦσε δύναμιν, ἡ ὁποία πρακτικῶς ἦταν μηδέν.

Δὲν ἀρκεῖ ἐπίσης νὰ ὑπάρχουν κανόνια: πρέπει νὰ γνωσθῇ ἡ ἀξία τους. Ἀληθινά, θὰ ἦταν τολμηρὸ νὰ ἐκφράσῃ κανεὶς γνῶμες ὁποιοεσδήποτε ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Καλλίτερα ἐκγυμνασμένος, πιὸ πειθαρχικός, ὁ Γερμανὸς στρατιώτης εἶναι ἴσως ὁ καλλίτερος, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ βεβαιώσῃ.

ΜΗΧΑΝΟΠΟΙΗΤΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Ἀντιθέτως, εἰς τὸ πεδίον τῶν μηχανοκινήτων στρατευμάτων, ἡ κατάστασις εἶναι σαφεστάτη: καὶ ἐδῶ, ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ τῆς Ρωσσίας, ἀλλὰ τεχνικὴ ἀξία ἀνεξακρίβωτη.

Ἡ Γερμανία ἐκτὸς τῶν τεθωρακισμένων ἁρμάτων γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν κρύβει τὴν ἱκανοποίησίν της συνέστησε σχηματισμοὺς αὐτοκινήτων ποὺ ἐξαπολύουν διὰ καταπέλτου ἐλαφρὰ ἀεροπλάνα ποὺ ἐπέτυχαν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα χειρισμοῦ. Ἄλλωστε, ὁ καγκελλάριος Χίτλερ ἐνεκαινίασε διὰ τὴν Γερμανίαν μίαν βιομηχανικὴν πολιτικὴν ποὺ, ἂν τὴν ἔφερε εἰς δυσχερεστάτην θέσιν ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου, τῆς ἐξησφάλισε ὑπεροχὴν ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ.

Τὸν Ἀπρίλιον ἡ Γερμανία θὰ ἔχῃ στὸκ τριῶν ἑκατομμυρίων αὐτοκινήτων καί, ἀκόμη περισσότερον, τὸ ὁδικὸν δίκτυον ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ τέτοια κίνησι.

Ἡ Ἀγγλία ἀνέβασε τὶς δυνάμεις της εἰς ἐλαφρὰ ἅρματα. Ἡ Πολωνία καταβάλει σήμερα μεγάλην προσπάθειαν γιὰ τὸ συγχρονισμὸ τῶν ἐξοπλισμῶν της καὶ τὴν μηχανοκίνησιν τοῦ στρατοῦ της, ἔλαβε δὲ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν τὴν ἀναγκαίαν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν.

Ἡ Ἰταλία κατεσκεύασε ἐλαφρὰ ἅρματα μάχης ἐξαιρετικῶς εὐκίνητα. Ὁ Γαλλικὸς ἐξοπλισμὸς στερεῖται ἑνότητος καὶ ἡ μηχανοκίνησις εἶναι σὲ ἐμβρυώδη κατάστασιν παρὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἁρμάτων.

ΑΜΥΝΤΙΚΑ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Ἡ Γερμανία ἀνέλαβε ἀπὸ τριετίας τὴν κατασκευὴν ἑνὸς δικτύου αὐτοκινητοδρόμων 6.900 χιλιομέτρων ποὺ τῆς ἐξασφαλίζει τὸν πλήρη σύνδεσμον τῶν διαφόρων σημείων τῆς Χώρας. Οἱ δρόμοι αὐτοὶ εἶναι στρωμένοι μὲ μπετὸν καὶ ἔχουν πλάτος 24 μέτρων. Χρειάσθηκαν τέσσερα ἔτη στὴ Γερμανία γιὰ νὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ δίκτυον.

Ἡ Γαλλία κατέχει εἰς τὴν γραμμὴν Μαζινὸ τὸ τελειότερον καὶ πληρέστερον ἀμυντικὸν σύστημα. Δυστυχῶς παρουσιάζει μερικὰ «κενὰ» ποὺ ὁ κ. Νταλαντιὲ σπεύδε νὰ βουλώσῃ. Καὶ στὸ σημεῖον αὐτὸ χρειάζεται μερικὰ ἔτη.

Ἡ Πολωνία ἐγκατέλειψε τὴν ἰδέαν τῆς μεγάλης ὀχυρώσεως τῶν Πολωνοτσεχικῶν συνόρων. Ἀντιθέτως, ἡ Τσεχοσλοβακία ἤρχισε τὸν ἐκτέλεσιν ἑνὸς ἀμυντικοῦ συστήματος, ἐξαιρετικὰ ὅμως δυσκόλου καὶ δαπανηροῦ, λόγῳ τῆς γεωγραφικῆς καταστάσεως αὐτῆς τῆς Χώρας.

Ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Αὐστρία δὲν ἀπεφάσισαν καμμίαν νέαν ὀχύρωσιν. Ἐπίσης ἡ Πολωνία, στηριζομένη εἰς τὰ Σύμφωνα μὴ ἐπιθέσεως μὲ τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Ρωσσίαν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Καμμιὰ Δύναμις, δὲν εἶναι ἕτοιμη' ἀλλὰ οἱ πιὸ προχωρημένες στὸ δρόμο τῶν ἐξοπλισμῶν εἶναι ἡ Ρωσσία καὶ ἡ Γερμανία. Γιὰ νὰ φθάσουν στὸ ἴδιο σημεῖο χρειάζονται ἡ Ἀγγλία δύο ἔτη καὶ ἡ Γαλλία τέσσερα. Τί περιμένει λοιπὸν ἡ Γερμανία; Δυστυχῶς γι' αὐτὴν στερεῖται πρώτων ὑλῶν ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ ἕνα μακρὺ πόλεμο. Κανένας ἀπὸ τοὺς πιθανοὺς συμμάχους της δὲν ἔχει περισσότερες καὶ δὲν εἶναι ἀρκετὰ βέβαια γιὰ τὴν δύναμίν της κατὰ θάλασσαν, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ πέρασμα τῶν πλοίων της.

Μόλον τοῦτο, ἕνα γεγονὸς μπορεῖ νὰ ἐπισπεύσῃ τὰ πράγματα. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Γερμανία ποτὲ δὲν θὰ ξαναβρῇ τὴ σημερινὴ ἀριθμητικὴ ὑπεροχή της. Μετ' ὀλίγους μῆνας ἡ Γερμανία θὰ εὑρίσκεται στὸ ἀνώτατο δυνατὸ σημεῖον τῶν ἐξοπλισμῶν της. Καὶ οἱ καιροὶ εἶναι γεμᾶτοι ἠλεκτρισμό....

ΠΙΕΡ ΑΡΤΙΓΚ

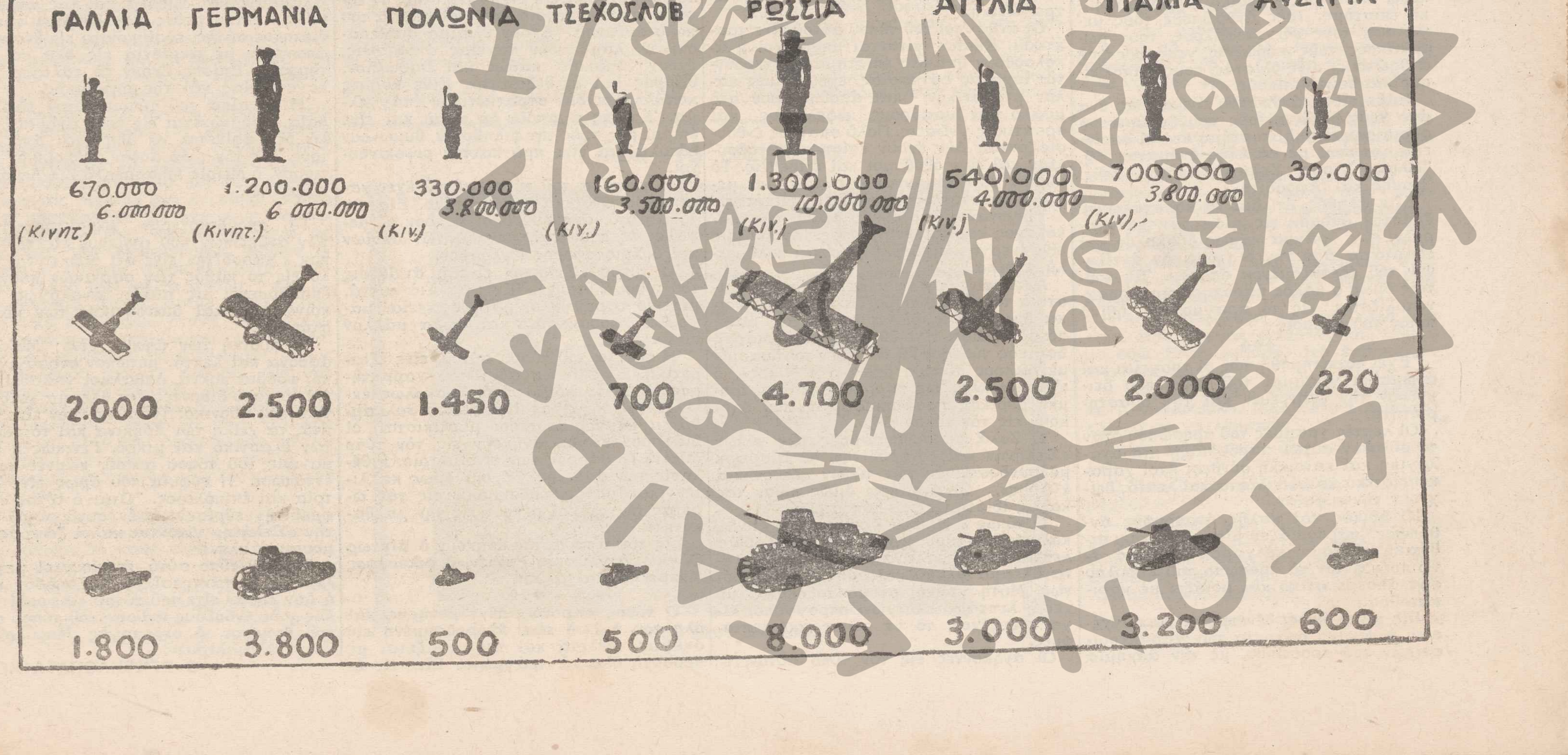

Γνωρίζετε ὅτι, ἠμπορεῖ ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας νὰ ἐννοήσουν...

ΟΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΣΤΑΙ

...ἂν εἶσθε καλοὶ ἢ κακοί, ἔξυπνοι ἢ κουτοί, ἀλτρουϊσταὶ ἢ ἐγκληματίαι ;

ΜΙΑ ἡ μορφὴ τοιάδε καὶ ἡ ψυχή, ἔλεγαν οἱ σοφοὶ πρόγονοί μας.

Ἠμπορεῖ ὅμως κανεὶς ἀπὸ τὸ πρόσωπο, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς ἑνὸς ἀνθρώπου νὰ κρίνῃ ὥστε νὰ σχηματίσῃ καθαρὴ γνώμη γιὰ τὸ ποιὸν αὐτοῦ τοῦ ἀτόμου, ἐὰν δηλαδὴ εἶνε καλὸς ἢ κακός, μοχθηρὸς ἢ ἀγαθός, ἀγροῖκος, βάναυσος ἢ λεπτὸς καὶ ἰδανικὸς ἄνθρωπος, μὲ ὀλίγα λόγια τὴν ψυχοσύνθεσι, τὰ προτερήματα ἢ ἐλαττώματα ἑνὸς ἀνθρώπου;

Εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ μία ἀπάντησις ἠμπορεῖ νὰ δοθῇ ἀδιστάκτως: Ναί.

Μὲ τὴν ἐπιστήμην τῆς φυσιογνωμικῆς, τὴν πρόοδο καὶ ἐξέλιξι ποὺ ἐπῆρε ἀπὸ ἀντικειμενικὰς παρατηρήσεις, ἐξακολουθητικὰ πειράματα ἐπὶ αἰῶνες καὶ ἐπιπόνους μελέτες, ἡ φυσιογνωμικὴ προήχθη σὲ βαθμὸ ποὺ ἀπὸ τὴν κατατομὴ τοῦ προσώπου, τὰ μάτια, τὸν σχηματισμὸ τοῦ πηγουνιοῦ, τὰ φρύδια, τὸ κούτελο, νὰ ἠμπορῇ κανεὶς νὰ ἐξάγῃ ἀλάθητα συμπεράσματα γιὰ τὴν ψυχοσύνθεσι τοῦ ἀτόμου, τὰς κλίσεις του, τὶς προτιμήσεις του καὶ ἀκόμη γιὰ τὸ χαρακτῆρα του.

◆◆◆

Ἡ φυσιογνωμικὴ εἶνε παληὰ ἐπιστήμη, τόσον παληά, ὅσον περίπου καὶ ὁ κόσμος. Μὲ τὴν πρόοδο ποὺ εἶνε ἡ μητέρα κάθε γνώσεως καὶ ἡ ἐπιστήμη αὐτὴ ἐπῆρε μεγάλη ἐξέλιξι. Σήμερα ἠμπορεῖ ἀξιόλογα νὰ διακρίνῃ κανεὶς ἀσφαλῶς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν φύσι τοῦ ἀτόμου μὲ τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν ἢ ἔχει κοινὰ συμφέροντα, ἀπὸ μόνο τὴ μελέτη τοῦ προσώπου του.

Τὸ παρουσιαστικὸ πολλὲς φορὲς ξεγελᾷ. Τὸ πρόσωπο ὅμως σχεδὸν ποτέ. Πάντοτε δείχνει τὶς ἐσωτερικὲς σκέψεις τοῦ ἀνθρώπου, τὶς χαρές, τὶς πίκρες ἢ τὶς μελαγχολίες του. Στὰ μάτια καθρεφτίζει ἡ χαρὰ ἢ ἡ στενοχώρια. Τὰ μάτια εἶνε τρόπον τινὰ ὁ καθρέπτης τῆς ψυχῆς. Μέσα σ' αὐτὰ ἠμπορεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς τὶς ἐσωτερικές του σκέψεις. Ἡ γενικὴ κατατομὴ τοῦ προσώπου, τὸ σχέδιο τοῦ μετώπου, τὸ σφιγμένο ἢ ἀνοιχτὸ στόμα, τὸ πηγοῦνι, ἀκόμη καὶ τὰ μάγουλα δείχνουν γιὰ τὸν προσεκτικὸ παρατηρητή, ποὺ ξέρει νὰ διαβάζῃ στὸ πρόσωπο σὰν σὲ ἀνοιχτὸ βιβλίο, τὶς σκέψεις τοῦ συνομιλητοῦ του.

Γι' αὐτό, ἡ φυσιογνωμική, εἶνε μιὰ ὁλόκληρη ἐπιστήμη. Κάθε σημάδι τοῦ προσώπου, κάθε ρυτίδα, δείχνει τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἄνθρωπο ὅμως τὸν ἐσωτερικὸ ποὺ ἡ ψυχή του εἶνε ἄβυσσος καὶ τὶς σκέψεις του κρατᾷ κρυφές. Ὁ πολιτισμὸς εἶνε ἕνα λοῦστρο, μιὰ μπογιά, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία κρύβεται ὁ πραγματικὸς ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ στὰ σημερινὰ χρόνια καὶ ἐπειδὴ οἱ σχέσεις μας μὲ τοὺς συνανθρώπους εἶνε τέτοιας φύσεως, ποὺ δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ ἠμπορεῖ νὰ βγοῦν, ἡ φυσιογνωμικὴ εἶνε ἀπαραίτητο ὅπλο μορφώσεως.

◆◆◆

Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ ἀκριβῶς, θὰ δώσουμε ἀμέσως ἐδῶ τοὺς κυριωτέρους τύπους, ὅπως τοὺς γνωρίζῃ ἡ φυσιογνωμικὴ ἐπιστήμη. Τοὺς ἀνθρώπους τοὺς μεγάλους, τοὺς στενοκεφάλους, τοὺς ρωμαντικούς, τοὺς νευρώδεις, γεμάτους ζωὴ ἀνθρώπους, τοὺς ὑλιστάς, τοὺς ἐπιπολαίους καὶ τοὺς θετικούς.

Κάθε εἶδος ἀνθρώπου ἀνήκει εις ἕνα ἀπὸ τοὺς ὀκτὼ τύπους ποὺ ξεχώρισε ἡ φυσιογνωμιστικὴ ἐπιστήμη καὶ οἱ ὁποῖοι εἶνε γνωστοὶ μὲ τὰ ἑξῆς ὀνόματα: Γῆ, Ἥλιος, Ἄρης, Σελήνη, Κρόνος, Ζεύς, Ἑρμῆς καὶ Ἀφροδίτη.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι διὰ νὰ κατατάξωμεν ἕκαστον ἄτομον εἰς μίαν τῶν κατηγοριῶν, εἶνε πρᾶγμα κάπως δύσκολον καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διανοητικὴν ἀντίληψιν τοῦ ἐξεταζομένου ἀτόμου. Ἐν τούτοις ὅμως ὁ καλὸς παρατηρητής, προσανατολίζεται εἰς τὸ πραγματικὸ ἠθικὸ ποιὸν τοῦ ἀτόμου.

◆◆◆

Ἔχει παρατηρηθῆ πὼς αἱ τραχεῖαι καὶ ἀνώμαλοι γραμμαὶ τοῦ προσώπου δεικνύουν τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν δραστηριότητα.

Οἱ λεπτὲς γραμμὲς τοῦ προσώπου ὅταν τὸ σύνολον αὐτῶν παρουσιάζῃ μιὰ ἀναλογικὴ καὶ κανονικὴ σύνθεσι ἤτοι χαρακτηριστικὰ κανονικώτατα καὶ λεπτά, δείχνουν τὴν εὐφυΐαν.

Ὁ ἠθικὸς καὶ καλῆς ἀνατροφῆς ἄνθρωπος, παρουσιάζει μίαν ὄψιν συμπαθητικὴ μὲ ἁρμονικὰ χαρακτηριστικά, ἐνῷ τοὐναντίον τὸ πρόσωπο τοῦ ἐκφύλου εἶνε ἀποκρουστικὸ καὶ μοιάζει μὲ καρικατοῦρα.

Εἰς αὐτὰ ὅμως, δὲν πρέπει νὰ συγχέεται ἡ φυσικὴ ἀσχημία τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου, μὲ τὴν ἀσχημία τοῦ ἐκφυλισμοῦ, ἐπειδὴ ἡ μὲν φυσικὴ ἀσχημία προέρχεται ἀπὸ ἔλλειψι αἰσθητικῆς ἐπὶ τῶν γραμμῶν τοῦ προσώπου, δηλαδὴ ἀπὸ χονδροειδῆ χαρακτηριστικά, ἡ δὲ «ἀσχημία τοῦ ἐκφυλισμοῦ» παρουσιάζει «ἀνισότητα» εἰς τὰς γραμμὰς ἢ τὰ χαρακτηριστικά.

Παραδείγματα: Τὸ δεξὶ αὐτὶ εἶνε μεγαλείτερο τοῦ ἀριστεροῦ καὶ ἀντιθέτως. Τὸ ἕνα ρουθοῦνι εἶνε περισσότερον ἀνοικτὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὸ ἕνα φρύδι εἶνε πολὺ ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν συνηθισμένη του θέσι, ἐνῷ τὸ ἄλλο εἶνε χαμηλότερα πρὸς τὶς βλεφαρίδες. Εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν ὁ ἄνθρωπος ρέπει πρὸς τὴν κακουργίαν.

Ὅπως βλέπετε, ἡ ψυχολογία τῆς φυσιονωμίας δὲν εἶνε εὔκολον πρᾶγμα, ἀποτελεῖ δὲ ἐπιστήμην ὁλόκληρον.

Κατωτέρω θὰ δώσωμεν τοὺς ὀκτὼ βασικοὺς τύπους τῆς φυσιογνωμολογίας:

◆◆◆

Ἡ φυσικὴ ἄποψις τῶν ἀτόμων ποὺ ἀνήκουν εἰς τὸν τύπον «Γῆ» εἶνε: Μαλλιὰ μαῦρα, σκληρὰ καὶ πυκνά. Μέτωπον εὐρὺ ἢ ὑψηλό, ἀνώμαλο μὲ ἐξογκώματα καὶ ρυτίδας. Μάτια βαθουλωτὰ χρώματος γαλανοῦ ἢ σταχτὶ καὶ μὲ στίγματα μαῦρα. Μάγουλα δυνατὰ καὶ ἐξογκωμένα. Μύτη κυρτὴ ἢ εὐθεῖα, ἀλλὰ βραχεῖα καὶ τετραγωνική Στόμα κλειστὸ σφιχτό, μὲ διπλωμένα τὰ χείλη. Λαιμὸς χονδρὸς καὶ κοντός. Ὦμοι πλατεῖς καὶ τετραγωνικοὶ καὶ ἐν γένει ἡ ἐμφάνισις τοῦ τύπου αὐτοῦ εἶνε κοντόχονδρη καὶ τετραγωνική.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ τύπου αὐτοῦ εἶνε πρακτικοί. Κυρίως γίνονται μηχανικοὶ ἢ ἀκολουθοῦν θετικὰς ἐπιστήμας. Στεροῦνται ἰσχυρᾶς φαντασίας, ἔχουν ὅμως καλὸν μνημονικὸν καὶ ἀποθηκεύουν στὸ μυαλό των διαφόρους ὠφελίμους καὶ πρακτικὰς γνώσεις. Πολὺ σπανίως ἐνθουσιάζονται. Δὲν ἔχουν ἐπίσης πρωτοβουλίαν καὶ εἶνε ὀξύθυμοι καὶ ἀπρεπεῖς. Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν αὐτῶν εἶνε μεγάλη δραστηριότης καὶ ἐνεργητικότης.

Ἡ γυναῖκα τοῦ τύπου αὐτοῦ εἶνε κακόλογος καὶ φιλοκατήγορος. Ἐν τούτοις εἶνε ἐνεργητική, δραστηρία καὶ πολὺ καλὴ μητέρα.

Αὐτὰ εἶνε τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ τύπου «Γῆ». Τὰ χαρακτηριστικὰ ὅμως αὐτὰ δὲν συναντῶνται σαφῆ πάντοτε, διότι εἶνε δυνατὸν νὰ κυριαρχῇ βασικὸς τύπος ἡ Γῆ ἀλλὰ ἐν συνδυασμῷ μὲ ἄλλους τύπους ὅπως ὁ «Ἥλιος», ὁ «Ἄρης» κλπ. Ὡς παράδειγμα ἀναφέρομεν μερικὰς προσωπικότητας ποὺ ἀνήκουν εἰς τὸν τύπον «Γῆ».

Ὁ Ζολᾶ μὲ συνδυασμοὺς τῶν τύπων «Σελήνη» καὶ «Ἀφροδίτη». Ὁ Βίσμαρκ μὲ συνδυασμοὺς τῶν τύπων «Ζεὺς» καὶ «Ἄρης». Οἱ ἀνωτέρω ὅμως εἶχον τὰς καλὰς ἰδιότητας τοῦ τύπου «Γῆ».

Ὁ τύπος «Ἥλιος» ἔχει μαλλιὰ ξανθὰ καὶ μέτωπο εὐρύ, χωρὶς ρυτίδες, φρύδια λεπτά, μάτια γαλανὰ ποὺ προσδίδουν ἕνα βλέμμα γλυκὺ καὶ αὐστηρὸ συγχρόνως. Μύτη γρυπή, στόμα τοξοειδές, μὲ χείλη λεπτὰ καὶ σαγῶνι στρογγυλό, λίγο προεξέχον, τὸ δὲ σῶμα του λεπτοφυές.

Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν τύπο αὐτόν, ἔχουν πνεῦμα ἀνώτερο, ἐμφυσοῦνται ἀπὸ εὐγενεῖς σκέψεις. Ἔχουν θετικὴ ἀντίληψι τῶν πραγμάτων καὶ μυαλὸ μεγάλο. Λόγῳ τούτου ἐπιδίδονται εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς ὡραίας τέχνας. Αἱ ἰδέαι των συναρμολογοῦνται μὲ τοιοῦτον τρόπον εἰς τὸ μυαλό των ὥστε μὲ τὴν παραμικρὰν θέλησιν δύνανται νὰ ἐπαναφέρουν οἱονδήποτε ζήτημα εἰς τὸ μυαλό των.

Ἡ γυναῖκα τοῦ τύπου αὐτοῦ ἔχει κάτι τὸ πριγκηπικὸ ἐπάνω της. Οἱ τρόποι της εἶνε ἁπλοῖ ἀλλ' ἔχουν ἐπιβλητικότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν. Εἶνε γυναῖκα ἐνάρετη καὶ ἀφοσιωμένη, καταντᾷ ὅμως πολλὲς φορὲς δυστυχισμένη, διότι δὲν εὑρίσκει σύζυγον ποὺ νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς ἀρετάς της.

Ὁ τύπος «Ἥλιος» συναντᾶται σπανίως εἰς τὸν καθαρὸν αὐτοῦ τύπο καὶ εἰς αὐτὸν ἀνήκουν, ὁ Λουδοβῖκος 14ος, ὁ Μέγας Ναπολέων, ὁ Λαμαρτῖνος καὶ ὁ Λεονάρντο Ντὰ Βίντσι.

◆◆◆

Ὅποιος ἀνήκει στὸν τύπο «Ἄρη», ἔχει μαλλιὰ πυροκόκκινα καὶ ἀραιά, μέτωπον ὑψηλὸ καὶ κεκλιμένο πρὸς τὰ πίσω, κροτάφους εὐρεῖς καὶ φλεβοειδεῖς, φρύδια πυκνά, ὀφθαλμοὺς μεγάλους ποὺ ἀστράπτουν, στόμα λοξοειδὲς καὶ οἱ ἄκρες του σχηματίζουν γωνίας, πηγοῦνι στρογγυλὸ καὶ προεξέχον, λαιμὸν κοντὸν καὶ σῶμα νευρῶδες.

Τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ τύπου αὐτοῦ εἶνε ἡ ἐνεργητικότης. Ἡ εὐφυΐα του εἶνε μετρία καὶ ἡ φαντασία του πολὺ ἀσθενής. Ἔχουν βλέμμα διαπεραστικόν, λαμβάνουν ταχείας ἀποφάσεις, ἔχουν ὑπακοὴ καθὼς καὶ ἐπιβάλλον, θάρρος καὶ ἐπιδεξιότητα. Εἶνε κυρίως κατάλληλοι διὰ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα. Ἐπίσης ἀγαποῦν τὸ πιοτὸ καὶ εἶνε ἐπιρρεπεῖς πρὸς τὴν φιληδονία, θυμώνουν εὔκολα καὶ εἶνε πρὸ παντὸς ριψοκίνδυνοι.

Ἡ γυναῖκα τοῦ τύπου αὐτοῦ ἔχει χαρακτῆρα ἀνδρικὸ καὶ ἀπότομο. Εἰς τὸν τύπο αὐτό, ἀνήκουν ὅλοι σχεδὸν οἱ μεγάλοι ἐξερευνηταί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Χριστόφορος Κολόμβος.

Ὁ τύπος «Σελήνη» εἶνε ἡ ἀντίθεσις τοῦ τύπου «Ἄρης». Ἔχει μαλλιὰ πυκνά, μέτωπο στρογγυλό, μύτη βραχεῖα, μάγουλα φουσκωτὰ καὶ σῶμα μᾶλλον παχύ.

Ἡ εὐφυΐα τοῦ τύπου αὐτοῦ, εἶνε ἐξαιρετική. Εἶνε ὅμως ἀδυνάτου χαρακτῆρος. Διὰ τὸν λόγο αὐτό, δυσκόλως ἐκτελεῖ τὰς λαμπρὰς ἰδέας, ποὺ συλλαμβάνει. Οἱ περισσότεροι μυστικισταί, οἱ διάφοροι μάγοι, ἀνήκουν εἰς τὸν τύπο αὐτόν. Τὸ θάρρος των εἶνε μέτριο, ἡ θέλησίς των ἀσθενής. Ἔχουν ὅμως καλλιτεχνικὰς ροπάς, εὐδοκιμοῦν εἰς τὰς ὡραίας τέχνας καὶ ρέπουν εἰς τὴν μαλθακότητα.

Εἰς τὸν τύπο αὐτὸν ἀνήκουν ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, ὁ γλύπτης Ροντέν, ὁ φιλόσοφος Μπερτελὼ καὶ ἄλλοι.

◆◆◆

Ὁ τύπος «Κρόνος» εἶνε μονήρης καὶ ὅλη του ἡ ζωὴ εἶνε ἀπορροφημένη εἰς σκέψεις. Μελετᾷ καὶ περιεργάζεται μὲ προσοχὴ ὅλα τὰ πράγματα. Εἶνε εἰς ὑπέρτατο βαθμό, σκεπτικιστής. Ἡ φυσικὴ ἄποψις αὐτοῦ εἶνε: Μαλλιὰ μαῦρα, σκληρὰ καὶ πυκνά, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν νεότητά των νὰ ἀσπρίζουν, μέτωπο κάθετο καὶ ὀρθογώνιο, ὀφθαλμοὶ προσδίδοντες ἕνα βλέμμα αὐστηρό, ζυγωματικὰ ἐξογκωμένα καὶ μακρυὰ καὶ λεπτὴ σιαγών, δυνατὴ καὶ ἐξογκωμένη, σχηματίζουσα πρὸς τὸ κάτω μέρος ἕνα σχεδὸν τετράγωνον. Τὸ σῶμα των, εἶνε λεπτὸ καὶ ἀδύνατο. Τὸ δὲ σύνολό των, ἀφίνει ἐντύπωσι ψυχρότητος καὶ λύπης.

Τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τοῦ τύπου αὐτοῦ, εἶνε ἡ μονήρης ἐργασία τῆς σκέψεως. Τὰ διάφορα πράγματα ἀποτυποῦνται μετὰ δυνάμεως εἰς τὸ μυαλό των καὶ ἔχουν ἐξαιρετικὸ μνημονικό. Αἱ σκέψεις των εἶνε ἀξιοσημείωτοι καὶ μανθάνουν καλὰ τὰ μαθηματικὰ καὶ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας.

Εἰς τὸν τύπο αὐτὸν ἀνήκουν ὅλοι οἱ μεγάλοι ἐφευρέται, ὅπως ὁ Παστέρ, ὁ Ντὲ Μάλτκε, ὁ Ντάντε, ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ὁ Σαίξπηρ κλπ.

◆◆◆

Ἀντιθέτως πρὸς τὸν «Κρόνον» ὁ χαρακτὴρ τοῦ τύπου «Ζεὺς» εἶνε διαχυτικὸς καὶ κοινωνικός. Τὸ μέτωπόν του εἶνε φαλακρό, τὰ φρύδια του τοξοειδῆ, ἡ μύτη του χονδρὴ καὶ τὰ χείλη του σαρκώδη.

Ὁ τύπος αὐτὸς εἶνε ἀλτρουϊστὴς καὶ ὠφέλιμος εἰς τὴν κοινωνία, τὸν ἐνδιαφέρει κάθε ζήτημα κοινωνικὸ καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου. Εἰς τὸ καθῆκον των ὅμως εἶνε σοβαροὶ καὶ τυπικοί. Ὁ τύπος αὐτὸς συναντᾶται πολλάκις εἰς τοὺς ἄρχοντας τῶν Λαῶν.

Ὁ τύπος «Ζεὺς» διακρίνεται διὰ τὴν ὀξεῖα του ἀντίληψιν καὶ ἠμπορεῖ νὰ ἀντιληφθῇ ἐκ πρώτης ὄψεως, τὰ αἰσθήματα τοῦ συνομιλητοῦ του. Ἔχει ὅμως αὐθεντικὸ καὶ δεσποτικὸ χαρακτῆρα.

Ὁ κακὸς τύπος Ζεὺς εἶνε ὑλιστής, συκοφάντης, ψεύστης καὶ ἀναζητεῖ ἡδονὴ εἰς τὴν κτηνωδίαν.

Τοὺς μεγάλους καὶ ἐξαιρετικῆς μορφώσεως τύπους Ζεὺς τοὺς συναντᾷ κανεὶς εἰς τοὺς πολιτικούς. Ὁ Ἐδουάρδος 7ος τῆς Ἀγγλίας, ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Χοῦβερ καὶ ἄλλοι, ἀνήκουν εἰς τὸν τύπον αὐτόν.

◆◆◆

Ὁ τύπος «Ἑρμῆς» ἔχει μάτια μεγάλα καὶ συνήθως γαλανὰ μὲ βλέμμα κολακευτικὸ καὶ εὔθυμο. Εἶνε παχύς. Τὰ βλέφαρα τῶν ματιῶν του εἶνε χονδρὰ καὶ πλατειά. Ἡ μύτη των πολὺ μακρυὰ καὶ λεπτή, εἰς δὲ τὰ μάγουλά των σχηματίζεται ὅταν γελοῦν βουλίτσες. Ἐν γένει ἡ φόρμα των εἶνε μακρά, λεπτὴ καὶ ζωηρά, ἀφίνουσα ἐντύπωσιν λεπτότητος καὶ ἐνεργητικότητος.

Τὸν τύπο αὐτὸ τὸν χαρακτηρίζει γενικῶς ἡ λεπτὴ ἀντίληψις καὶ ἔχει μεγάλη εὐφυΐα, μὲ ὀξυδέρκεια καὶ ἐπιπροσθέτως, πολὺ πλουσία φαντασία.

Αἱ αἰσθήσεις τῶν ἀνθρώπων τοῦ τύπου «Ἑρμῆς» εἶνε λεπταὶ καὶ ἐξαιρετικῶς ταχεῖαι, προδίδουσαι μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐγκεφαλικὴ ἐνεργητικότητα, ποὺ φέρει εἰς τὸ τέλος κούρασι. Τοὺς ἀρέσουν τὰ ταξείδια καὶ ἀλλάσσουν συχνὰ ἐπαγγέλματα. Χάρις εἰς τὴν μεγάλην ἀντίληψί των, ἀντιλαμβάνονται ἀμέσως καὶ τὰς παραμικρὰς λεπτομερείας καὶ δυνάμει τῆς ἰδιότητος αὐτῆς, εὑρίσκονται εἰς θέσιν νὰ ἀπαντοῦν μὲ ἀκρίβεια εἰς ὅλα τὰ ζητήματα. Ἐπίσης ἔχουν τὸ τάλαντο τῆς λογοτεχνίας καὶ τῆς ρητορικῆς.

Ἡ γυναῖκα τοῦ τύπου αὐτοῦ εἶνε ὡραία, ἀφοσιώνεται εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ δὲν ἀφίνεται νὰ ὁδηγῆται ἀπὸ αὐτούς. Εἰς τὸν τύπο αὐτὸν ἀνήκουν ὁ Ἔντισσον, ὁ Μωρὶς Μπαρρές, ὁ Ζὶλ Λεμαῖτρ καὶ ἄλλοι.

◆◆◆

Τὸ σπουδαιότερον χαρακτηριστικὸν τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀνήκουν εἰς τὸν τύπον «Ἀφροδίτη» εἶνε ὅτι ὑπόκεινται πολὺ εἰς τὸ πάθος τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, ἐπιδιδόμενοι εἰς αὐτάς, ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς καὶ διανοητικῆς των καταστάσεως.

Ἡ φυσική των ἄποψις εἶνε: Μαλλιὰ ἄφθονα καὶ λεπτά, μέτωπον στρογγυλωπό, φρύδια πυκνά, ὀφθαλμοὶ γαλανοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δίδοντες ἕνα βλέμμα χαϊδευτικὸ καὶ ἡδονικό. Τὰ αὐτιά των εἶνε λεπτά, τὰ χείλη των κόκκινα καὶ τὸ σῶμα των ἐλαστικὸ καὶ μικρό. Γενικῶς ἡ ἐμφάνισις τοῦ τύπου αὐτοῦ, κάμνει καλὴ ἐντύπωσι. Ἡ εὐφυΐα του ὅμως εἶνε μετρία καὶ ἐπιπόλαιος. Ὅταν ὁ τύπος «Ἀφροδίτη» εὑρίσκεται ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν «Σελήνη» γίνονται καλοὶ ζωγράφοι, μουσικοὶ κλπ.

Εἰς τὸν τύπο αὐτό, ἀνήκουν οἱ μεγαλείτεροι κατακτηταί. Ὁ Καζανόβας καὶ ὁ Δὸν Ζουὰν εἶνε τοῦ τύπου «Ἀφροδίτη». Εἰς τοὺς ἐνδόξους ἄνδρας τοῦ τύπου αὐτοῦ ἀνήκουν ὁ στρατηγὸς Μπουλανζὲ καὶ ὁ Φλαμμαριών.

Ο ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ

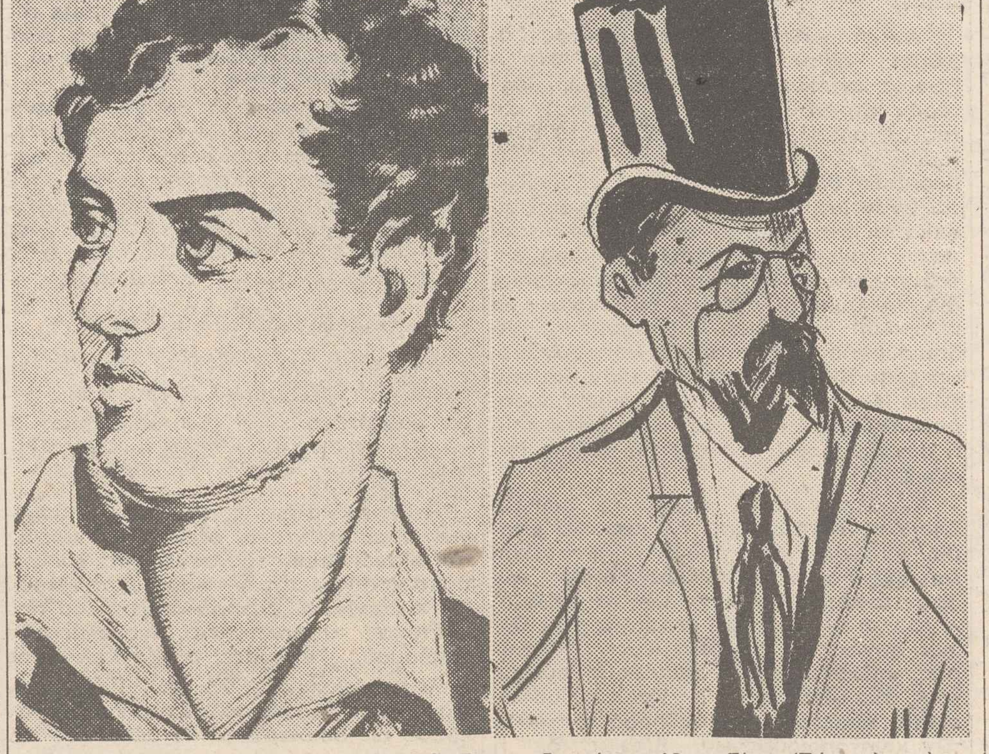

Δύο ἀντιπροσωπευτικοὶ μεγάλοι ἄνδρες τῶν τύπων Ἀφροδίτη (Βύρων) καὶ Γῆ (Ζολᾶ).

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ

ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Νίκος Μολοχάνθης θέλει νὰ γίνῃ «πρόσωπο τῆς ἡμέρας». Κι' ἐμφανίζεται στὴν ἀστυνομία ὡς ὁ δράστης ἑνὸς ἐγκλήματος, π' ἀναστάτωσε τὴν Ἀθήνα, ὡς δολοφόνος μιᾶς νέας, ποὺ βρέθηκε σκοτωμένη στὸ Ψυχικό. Μπαίνει στὴ φυλακή, γίνεται θόρυβος. Ἡ Λίνα Ἀρεάνη, κορίτσι τῆς ἀριστοκρατίας, τὸν ἐρωτεύεται καὶ ἱδρύει τὸν Σύλλογον τῆς Ἀλθαίας (μολοχανθιοῦ), μὲ σῆμα τὸ κόκκινο ἄνθος της. Μὰ τότε ἀρχίζουν νὰ διαδίδωνται στὰ σαλόνια κάτι σκανδαλάκια, γύρω ἀπὸ τὸ φόνο, εἰς βάρος τοῦ Μολοχάνθη. Μιὰ μέρα ἡ Λίνα πηγαίνει στὴν κ. Μπακιρτζόγλου— σὲ μιὰ ζούρ — φὶξ καὶ ἐκεῖ ἀκούει διάφορες συκοφαντίες εἰς βάρος τοῦ προϊσταμένου της. Αὐτὸ ἐκνευρίζεε Λίνα ποῦ πάει πάλι στὴ φυλακή, ζητῶντας διευκρινίσεις ἀπὸ τὸ Νίκο, ποὺ δὲν ἀπαντᾷ καὶ τὰ χαλοῦν. Ἡ ἡμέρα τῆς δίκης πλησιάζει καὶ ὁ Νίκος βρίσκει ἕνα δικηγόρο καὶ τοῦ λέει τί ἔφτιαξε.

12ον

— Εἴχαμε συμφωνήσει μάλιστα, πὼς ἂν τἄβρισκα σκοῦρα, θὰ παρουσιαζότανε νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ βεβαιώσῃ, πὼς τὴν ἡμέρα, που ἔγινε τὸ ἔγκλημα, εἴμαστε στὴ Χαλκίδα.

— Ξέγραψέ τον αὐτόν. Ἄλλο μάρτυρα ἔχεις ;

— Ὄχι.

— Δὲν εἶχες πῆ τίποτε σὲ κανέναν ἄλλον ;

— Σὲ κανένα. Τὸ εἶχα μυστικὸ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ δικηγόρος ἔκανε τὸ σταυρό του.

— Σὰ νὰ λέμε, δηλαδὴ, δὲν ἔχει ἰδέα γιὰ τὸ ἔγκλημα, ποὺ ἔκανες.

— Ποῦ νἄχω, κύριε δικηγόρε ; Ὅση ἔχεις τοῦ λόγου σου, ἔχω κι' ἐγώ.

— Καὶ ὅταν σκότωνες τὸ κορίτσι στὸ Ψυχικό, ἔτρωγες στρείδια στὴ Χαλκίδα.

— Ἀκριβῶς.

— Καί, ἑπομένως, οὔτε ξέρεις ποιὰ εἶναι αὐτή, ποὺ σκότωσες.

— Μήπως τὴν εἶδα ποτὲ στὰ μάτιά μου, κύριε δικηγόρε ;

— Καὶ πρόκειται νὰ δικασθῇς σὲ εἴκοσι μέρες γιὰ λογαριασμὸ ἑνὸς ἄλλου, ποὺ τρώει καὶ πίνει, αὐτὴ τὴ στιγμή, καὶ σοῦ συχωράει τὰ πεθαμμένα σου ;

— Ἔτσι εἶναι, κύριε δικηγόρε.

Ὁ δικηγόρος τὸν κύτταζε στὰ μάτια.

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου. Ἢ μεγάλος κατεργάρης εἶσαι ἢ μεγάλος ἠλίθιος.

— Κατεργάρης δὲν εἶμαι, κύριε δικηγόρε. Λυπήσου με.....

Ὁ δικηγοράκος τοῦ ὑποσχέθηκε, ὅτι θὰ μελετήσῃ τὴν ὑπόθεση, θὰ ἰδῇ τὴ δικογραφία καὶ θὰ κάνῃ ὅ,τι μπορέσῃ.

— Τὸ μόνο, ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς τώρα, ὅπως τὰ κατάφερες, εἶναι νὰ πιάσῃς νὰ γράψῃς σὲ ὅσους γνωρίζεις καί, πρῶτα ἀπὸ ὅλους σ' αὐτὴ τὴ δεσποινίδα, ποὺ λὲς πὼς σὲ συμπάθησε, νἄρθοῦνε νὰ μαρτυρήσουν στὸ Δικαστήριο τί ἄνθρωπος ἦσουν. Καὶ νὰ τοὺς βάλουμε μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως. Καὶ ὁ Θεὸς βοηθός !

Τὸν ἀποχαιρέτησε καὶ τοῦ εἶπε, πὼς ἀφοῦ μελετήσει καὶ τὴ δικογραφία, ὡς τακτικὸς πιὰ συνήγορος, θὰ ξαναγυρίσῃ νὰ συνεννοηθοῦνε πάλι.

Ὁ Μολοχάνθης, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, εὐχαρίστησε τὸν οὐρανόπεμπτο δικηγόρο του καί, ὅταν ἔμεινε μόνος του ἀποφάσισε νὰ γράψῃ ἕνα συγκινητικὸ γράμμα στὴ Λίνα καὶ σὲ μερικοὺς φίλους τῆς παρέας τοῦ Στεφάνου καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσῃ νὰ δεχτοῦνε νὰ παρουσιασθοῦν στὸ Κακουργιοδικεῖο, ὡς μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως. Κάθισε ἀμέσως κι' ἔγραψε τέσσερα—πέντε γράμματα. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ στείλῃ ; Δὲν εἶχε πεντάρα. Τὸ τελευταῖο πρᾶγμα, που τοῦ εἶχε ἀπομείνει, ἦτανε ἕνα νικέλινο ὡρολόγι, ὁ τελευταῖος συντροφος, ποὺ τοῦ μετροῦσε τὶς ἀτέλειωτες ὧρες τῆς φυλακῆς του. Τὸ πούλησε γιὰ δυὸ τάλληρα στὸν καφετζῆ τῆς φυλακῆς, ποὺ ἔκανε καὶ διάφορα θελήματα στοὺς φυλακισμένους, πῆρε τὸ ἕνα τάλληρο καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸν παρεκάλεσε νὰ πάρῃ γραμματόσημα καὶ νὰ στείλῃ τὰ γράμματα, κρατῶντας τὰ ρέστα γιὰ τὸν κόπο του.

Ἄλλες τρεῖς ἡμέρες ἀγωνίας πέρασαν γιὰ τὸ δυστυχισμένο Μολοχάνθη, ποὺ περίμενε, κάθε στιγμή, ἀπάντηση στὰ γράμματά του.

Ἐπὶ τέλους, ἦρθε ἕνα γράμμα. Ἀπὸ τὸ φάκελλο, μὲ τὸ ἀσημένιο σύμπλεγμα τῶν ἀρχικῶν μέσα σ' ἕνα μικρὸ κύκλο, καὶ ἀπὸ τὸ ὀρθὸ καὶ μεγαλοψήφιο, Ἀγγλικὸ γράφιμο, κατάλαβε, πὼς ἦτανε τῆς Λίνας. Τὸ ἄνοιξε μὲ λαχτάρα. Καὶ διάβασε τὶς ψυχρὲς αὐτὲς γραμμές :

Κύριε,

Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη. Αὔριο τὸ βραδυ φεύγω γιὰ τὴν Εὐρώπη, ὅπου θὰ λείψω πολλοὺς μῆνες. Σᾶς εὔχομαι καλὴ ἔκβαση στὴν ὑπόθεσή σας.

Λίνα»

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς φίλους τῆς παρέας τοῦ Στεφάνου, κανένας δὲν ἔλαβε τὸν κόπο νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένῃ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ φυλακίστηκε, οὔτε ἕνας ἀπὸ ὅλους αὐτούς, ποὺ ἔτρωγαν κ' ἔπιναν, εἰς βάρος του, δὲν εἶχε πάει νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, νὰ τοῦ πῆ ἕνα καλὸ λόγο, νὰ τοῦ πάῃ ἕνα πακέτο τσιγάρα Δὲν ἦσαν κουτοὶ νὰ πᾶνε ν' ἀνακατευτοῦνε σὲ μιὰ βρωμοδουλειὰ καὶ νὰ σέρνωνται στὰ ἀνακριτικὰ γραφεῖα. Θὰ μποροῦσαν νὰ ὁρκισθοῦν, πὼς οὔτε τὸν εἶδαν ποτέ, οὔτε τὸν ξέρουν. «Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος....» σκέφθηκε ὁ Μολοχάνθης. Καὶ ἀποφάσισε πιὰ νὰ περιμένῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης, μὲ μόνο βοηθό του τὸ Θεὸ καὶ τὴν Τύχη.

Ἡ μοιραία ἡμέρα γιὰ τὸ Μολοχάνθη ἦρθε. Καὶ μὲ τὶς χειρότερες δυνατὲς προϋποθέσεις. Οἱ ἐφημερίδες τὴν εἶχαν ἀναγγείλει μὲ λίγα ψυχρὰ λόγια. Μάταια περίμενε ὁ φτωχὸς Μολοχάνθης κάποιο εὐνοϊκὸ θόρυβο ἀπὸ τοὺς φίλους του ρέπορτερ, ποὺ τοῦ εἶχαν δείξει τόση συμπάθεια, ὅταν πρωτοφυλακίσθηκε. Κανένας δὲν ἔγραψε δυὸ συμπαθητικὰ λόγια γι' αὐτόν, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τοῦ δημιουργήσουν μιὰ εὐνοϊκὴ Κοινὴ Γνώμη, νὰ τὸν παραστήσουν ὡς θῦμα μιᾶς ἐρωτικῆς παραφορᾶς καὶ νὰ ἐπηρεάσουν τοὺς ἐνόρκους. Δυὸ ξερὲς γραμμὲς καὶ τίποτε ἄλλο : «Αὔριον, εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον, ἡ δίκη τοῦ δολοφόνου τοῦ Ψυχικοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ἔγκλημα συνετάραξε, πρὸ ἑνὸς σχεδὸν ἔτους τὴν Κοινωνίαν μας». Πολλὲς ἐφημερίδες δὲν ἔγραψαν οὔτε λέξι.

Ἁπλούστατα, κάθε ἐνδιαφέρον εἶχε ἐξατμισθῆ πιὰ γύρω ἀπ' τὴν παληὰ αὐτὴ ὑπόθεσι. Εἶχε ἀπομείνει ἕνα κοινὸ ἔγκλημα, ποὺ θὰ δικαζότανε σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ψυχρῆς αὐστηρότητος, χωρὶς καμμιὰ εὐνοϊκὴ ὑποβολὴ στοὺς ἐνόρκους. Στὴ δυσάρεστη αὐτὴ γιὰ τὸ Μολοχάνθη κατάσταση εἶχε συντελέσει, πρὸ πάντων, τὸ ἑξῆς : Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες εἶχε διαπραχθῆ σὲ κάποιο προάστειο τῶν Ἀθηνῶν ἕνα τρομερὸ καὶ πολυσύνθετο ἔγκλημα. Καὶ τὸ ἔγκλημα αὐτό, ποὺ ἀπασχολοῦσε τώρα τὶς ἐφημερίδες, εἶχε ἐπισκιάσει ἐντελῶς τὸ ἔγκλημα τοῦ Ψυχικοῦ καὶ τὸν ἥρωά του. Ἀπαράλλαχτα, ὅπως στὸ θέατρο μιὰ μεγάλη καινούργια ἐπιτυχία κατεβάζει ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ κάνει νὰ λησμονηθοῦν ὅλα τὰ προηγούμενα ἔργα. Καὶ δὲν ἦταν μόνο αὐτὴ ἡ ἀτυχία τοῦ Μολοχάνθη. Τὸ νέο αὐτὸ μεγάλο ἔγκλημα, δεύτερο μέσα σ' ἕνα χρόνο, εἶχε ἀναστατώσει τὴν κοινὴ συνείδηση. Οἱ ἐφημερίδες ἀφιέρωναν ἄρθρα ἐπάνω σὲ ἄρθρα γιὰ τὰ θλιβερὰ αὐτὰ συμπτώματα τῆς «κοινωνικῆς ἀποσυνθέσεως», μιλοῦσαν περὶ «αὐξούσης ἐγκληματικότητος, ἥτις τείνει νὰ παρουσιάσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν, ὡς ἑστίαν ἐγκληματικῶν πράξεων, αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε ἄλλοτε ἐμείαναν τὰ παρθένα Ἑλληνικὰ ἤθη». Καὶ τελείωναν μὲ τὸ συμπέρασμα, ὅτι αἰτία τοῦ κακοῦ εἶναι «ἡ ἀτιμωρησία τῶν ἐνόχων, οἱ ὁποῖοι ἐπεκράτησε νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς ἥρωες δραμάτων τιμῆς, ἐνῷ πρόκειται περὶ βδελυρῶν κακούργων». Πολλὲς ἐφημερίδες μάλιστα ἔκαναν τὴν παρατήρηση, ὅτι «ἀφ' ὅτου ἠτόνισεν ἡ θανατικὴ ποινὴ καὶ ὁ φόβος τῆς λαιμητόμου ἔπαυσε νὰ συγκρατῇ καὶ νὰ ἀναχαιτίζῃ τὸ κακοῦργα ἔνστικτα, παρατηρεῖται αἰσθητὴ αὔξησις τῆς ἐγκληματικότητος». Καὶ ζητοῦσαν «ἡ χεὶρ τοῦ Νόμου νὰ ἐπιπέσῃ ἀνηλεὴς κατὰ τῶν δραστῶν ἀπαισίων ἐγκλημάτων, πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων καὶ ἱκανοποίησιν τῆς ἐν ἐξεγέρσει διατελούσης κοινωνικῆς συνειδήσεως».

Μέσα σὲ τέτοια ἀτμόσφαιρα ἐπρόκειτο νὰ δικασθῇ ὁ φτωχός, ὁ Μολοχάνθης.

Ἡ δίκη του ἄρχισε μὲ τὶς χειρότερες προϋποθέσεις. Ὁ Μολοχάνθης, ποὺ εἶχε ὁδηγηθῆ στὸ ἑδώλιο τοῦ κατηγορουμένου χλωμὸς καὶ ἐλεεινός, ἕτοιμος νὰ λιγοθυμήσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, ἀπὸ τὰ πρῶτα βλέμματα, ποὺ τοῦ εἶχαν ρίξει δικαστὲς καὶ ἔνορκοι, καταλάβαινε ὅτι τίποτε καλὸ δὲν μποροῦσε νὰ περιμένῃ.

Ὁ δικηγόρος του ἔκαμε μιὰ ἀπόπειρα νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναβολὴ τῆς δίκης, μὲ τὴν ἀποκάλυψη, ὅτι ὁ πελάτης του «δὲν εἶναι ἔνοχος τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτὸν πράξεως».

«Ὁ κατηγορούμενος, εἶπεν, εἶναι θῦμα παρακρούσεως, ἡ ὁποία τὸν ὤθησε νὰ παραστήσῃ τὸν ἑαυτόν του ὡς δράστην τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε διέπραξε. Τοιαῦτα θύματα αὐθυποβολῆς δὲν εἶναι ἄγνωστα εἰς τὴν ψυχιατρικήν. Εἶναι οἱ αὐτοκατηγορούμενοι ἀποκαλούμενοι. Ζητοῦμεν, λοιπὸν, τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης καὶ τὴν παραπομπὴν τοῦ κατηγορουμένου εἰς ἐπιτροπὴν φρενολόγων πρὸς ἐξέτασιν».

— Ἔχετε νὰ προσαγάγετε ἀποδείξεις, ὅτι τὸ ἔγκλημα δὲν ἐτελέσθη παρὰ τοῦ κατηγορουμένου ; τὸν ἐρώτησε μὲ συγκρατημένην ἀγανάκτηση, ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου.

— Ἔχομεν τὴν ὁμολογίαν τοῦ κατηγορουμένου.....ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος. Ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις, τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν, θὰ ἐπιβεβαιώσῃ, εἴμεθα βέβαιοι, τὸ πρᾶγμα. Παρακαλῶ τὸ Δικαστήριόν σας, ὅπως, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν ὑποβαλομένην ἔνστασιν, ἀναβάλῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως καὶ διατάξῃ τὰ δέοντα.

— Τὸ Δικαστήριον ἀποσύρεται—ἐδήλωσε, μὲ ὕφος φανερῆς στενοχωρίας, ὁ Πρόεδρος, ποὺ προεξοφλοῦσε τὴν ἀπόφασί του—πρὸς σύσκεψιν.

Μετὰ πέντε λεπτὰ οἱ δικασταὶ ξαναγύρισαν στὶς θέσεις των.

— Ἡ ἔνστασις ἀπορρίπτεται......ἐδήλωσε ὁ Πρόεδρος. Ἡ διαδικασία συνεχίζεται.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ νεαρὸ δικηγοράκο, τοῦ εἶπε, αὐστηρά.

— Ἔχω τὴν ὑποχρέωση, κύριε συνήγορε, ἀποβλέπων εἰς τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας σας, νὰ σᾶς συστήσω, ὅπως τοῦ λοιποῦ, ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν καθηκόντων σας, μὴ καταφεύγετε εἰς τόσον ἀνάξια δικολαβικὰ μέσα, ἀσυμβίβαστα πρὸς τὴν σοβαρότητα ἑνὸς συνηγόρου, ἀποτελοῦντα ἀνευλάβειαν πρὸς τὴν ἀντίληψιν τοῦ Δικαστηρίου, καὶ διὰ τῶν ὁποίων προσφέρετε χειρίστην ὑπηρεσίαν πρὸς αὐτοὺς τούτους τοὺς πελάτας σας.

Μία χασμωδία ἀκολούθησε στὸ ἀκροατήριο. Ὁ Μολοχάνθης ἔγινε ἀκόμη χλωμότερος καὶ κλονίσθηκε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ κάθισμά του. Ὁ Πρόεδρος διέταξε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα ποτῆρι νερό. Κάποιος ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο φώναξε :

— Πάει ὁ ἄνθρωπος ! Τὸν χαντάκωσε ὁ δικηγοράκος.....

Ὁ Πρόεδρος χτύπησε τὸ κουδοῦνι, ἡ ἡσυχία ἀποκατεστάθη καὶ ἡ διαδικασία προχώρησε.

Μάρτυρες τῆς κατηγορίας δὲν ἦσαν πολλοί. Δυὸ-τρεῖς, ὅλοι-ὅλοι, ἐβεβαίωσαν, πὼς εἶδαν τὸν κατηγορούμενο νὰ περιφέρεται, τὶς ἡμέρες, ποὺ ἔγινε τὸ ἔγκλημα, στὰ μέρη τοῦ Ψυχικοῦ. Ὁ ὑπενωμοτάρχης, ποὺ τὸν συνέλαβε, κατέθεσε μερικὲς σχετικὲς λεπτομέρειες καὶ ἐπέμεινε στὴν ταραχὴ ποὺ ἔδειξε ὁ κατηγορούμενος, ὅταν τὸν ἀντίκρυσε Ὁ σπουδαιότερος μάρτυς ἦτανε τὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου, που κατοικοῦσε ὁ Μολοχάνθης, ὁ περίφημος Κώστας. Αὐτὸς ἐβεβαίωσε, ὅτι ὁ Μολοχάνθης γιὰ πολλὲς ἡμέρες, μετὰ τὸ ἔγκλημα, κλεισμένος στὸ δωμάτιό του, παρακολουθοῦσε σὲ ὅλες τὶς ἐφημερίδες, ὅλα τὰ σχετικά, καὶ ὅτι φύλαγε τὰ φύλλα κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του. Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ ἔκανε ἰδιαίτερη αἴσθηση στὸ Δικαστήριο, ἦτανε ἡ λεπτομέρεια, ὅτι ὁ Μολοχάνθης τὸν ρώτησε κάποτε : «Λὲς νὰ ξεχάστηκε πιὰ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ;» Καὶ ὅταν τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι δὲν γίνεται πιὰ λόγος ἔξω, φάνηκε πολὺ εὐχαριστημένος.

Ὁ Εἰσαγγελεύς, ποὺ κρατοῦσε ὁλοένα σημειώσεις ἀπὸ τὴν κατάθεση τοῦ μάρτυρος, τὸν ρώτησε :

— Εἶδες ἐσὺ μέσα στὸ μπαοῦλο τοῦ κατηγορουμένου τὰ ματωμένα ροῦχα ;

— Τὰ εἶδα....ἀποκρίθηκε ὁ μάρτυς.

— Τὸν εἶδες ὅταν τὰ ἔκρυβε ;

— Μάλιστα. Τὸν εἶδα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.

— Τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος ;

— Ὄχι. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες. Φαίνεται, ὅτι τὰ εἶχε κρυμμένα πρωτήτερα ἀλλοῦ καὶ γιὰ νὰ τὰ ἐξασφαλίσῃ ἴσως, περισσότερο, τἄκρυψε ὕστερα στὸ μπαοῦλο του, ὡς ποὺ νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ πετάξῃ κάπου, χωρὶς νὰ τὸν πάρουν εἴδησι.

— Γιατί κύτταζες ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα ;

— Γιατί, ὅπως σᾶς εἶπα, κύριε Εἰσαγγελέα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ εἶχε δώσει ὑποψίες....

Ὁ Πρόεδρος τὸν διέκοψε :

— Γιατί δὲν ἔσπευσες νὰ καταγγείλῃς ἀμέσως ὅ,τι εἶδες ;

Ὁ Κώστας ἀποκρίθηκε :

— Γιατὶ φοβήθηκα, κύριε Πρόεδρε. Πῶς νὰ τὰ βάλω μὲ τέτοιο τρομερὸ κακοῦργο ; Θὰ μ' ἔσφαζε κ' ἐμένα. Κ' ἔχω γυναῖκα καὶ παιδιά, κύρε Πρόεδρε.

— Πήγαινε ! τοῦ εἶπε μὲ περιφρόνηση ὁ Πρόεδρος. Τὸ μόνο πρᾶγμα, ποὺ σὲ σώζει εἶναι, ὅτι παρουσιάσθηκες μόνος σου νὰ διαφωτίσῃς τὴ Δικαιοσύνη.

Μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως δὲν παρουσιάσθηκαν ἄλλοι, ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν καπνοπώλη, γειτονικὸ τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ ἐβεβαίωσε, ὅτι ὁ Μολοχάνθης φαινότανε ἥσυχο παιδί, καὶ τὴν πλύστρα τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ ἐβεβαίωσε, ὅτι ὁ κατηγορούμενος, δὲν τῆς ἔδωκε ποτὲ ματωμένα ροῦχα νὰ πλύνῃ.

— Αὐτὰ τὰ φύλαξε γιὰ μᾶς, κυρά μου —τῆς εἶπε ὁ ἕνας δικαστὴς—καὶ τἄχουμε ἐδῶ. Εἶναι λυπηρὸ, ποὺ ἔχασες τὰ πλυστικά σου.

— Δὲν πειράζει, κύριε......μουρμούρισε ἡ γυναικοῦλα. Ἀπὸ τέτοια πλυστικὰ καλλίτερα νὰ λείπουνε.

Γέλια ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο.

Ὁ Πρόεδρος χτύπησε μὲ θυμὸ τὸ κουδοῦνι.

— Ἐδῶ δὲν εἶναι θέατρο, κύριοι. Θὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ ἐκκενώσω τὴν αἴθουσαν. Ἐπὶ τέλους, σκεφθῆτε, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἐδῶ παίζει τὸ κεφάλι του, Περισσότερος σεβασμός !

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Ἡ συνέχεια.

Τώρα τὸ χειμῶνα

Ἕνα φλυτζάνι τσάϊ

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΖΩΡΖ ΡΙΓΚΩ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΣΕ ΦΟΡΜΑ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΤΕ ΤΗΝ ΑΝΘΗΡΟΤΗΤΑ ΣΑΣ

Ὁ Ζὼρζ Ριγκώ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς «ζὲν-πρεμιὲ» τοῦ κινηματογράφου, ἐκθέτει στὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Πούρ βοὺ» τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του, ποὺ ἀληθινὰ μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ παράδειγμα εἰς ὅσους θέλουν νὰ διατηρήσουν ὄχι μόνο τὶς γραμμὲς τοῦ σώματός των, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑγεία καὶ μακρυνὴ ζωή.... νεότητος.

ΟΠΟΙΑ ὥρα κι' ἂν κοιμηθῶ τὸ βράδυ, πάντα τὸ πρωὶ ξυπνῶ στὶς ὀκτώ.

Τὸ πρόγευμά μου ἀποτελεῖται ἀπὸ καφὲ μὲ γάλα, μικρὰ ψωμάκια, βούτυρο, μαρμελάδα κι' ὅ,τι ἄλλο μ' ἀρέσει.

Κάνω μερικὰ λεπτὰ γυμναστικη καὶ σουηδικὲς ἀσκήσεις. Κατόπι λίγη κωπηλασία μὲ τὸ μηχάνημα, ποὺ ἔχω σπίτι. Ἐπίσης κάνω «ρόουΐνγκ» μέσα στὸ δωμάτιό μου, γιὰ νὰ δυναμώσουν τὰ μπράτσα μου, τὰ πόδια, ἡ μέση. Μὲ τέτοια βάσι προετοιμάζεται κανεὶς γιὰ ὅλα τὰ σπόρ. Ἐκτὸς ἀπ' τὸ κολύμπι, ποὺ ἐπιδίδομαι μ' ἐνθουσιασμό, δὲν κάνω κανένα ἄλλο σπὸρ μὲ σύστημα, παρὰ ὅπως τύχῃ. Μπορῶ ὅμως καὶ κρατῶ ἀρκετὰ καλὰ τὴ ρακέττα τοῦ τέννυς, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσω ἕνα καλὸ παίκτη. Στὶς αἴθουσες γυμναστικῆς, ποὺ σύχναζα ἄλλοτε, ἔμαθα πυγμαχία κι' ὅπως δὲν ζῶ μὲ τὸν τρόπο τῶν πρωταθλητῶν καὶ καπνίζω πολύ, δὲν λέγω πῶς θ' ἀντέχω μιὰ ὥρα, μὰ νομίζω πῶς θὰ μποροῦσα νὰ κρατήσω τρεῖς γύρους μπροστὰ σ' ἕνα ἀντίπαλο τοῦ ἰδίου βάρους μὲ μένα. Ἀγαπῶ πολὺ τὰ ἄλογα καὶ μ' ἀρέσει, ὅταν σ' ἕνα φίλμ ὑπάρχουν σκηνὲς ἱππασίας.

Τέλος, θὰ εἶχα νὰ συμβουλέψω σ' ἐκείνους, ποὺ θέλουν νὰ ἐπιδοθοῦν σ' ἕνα ὁποιοδήποτε σπόρ, νὰ προετοιμασθοῦν σ' ὅλα μὲ μιὰ μεθοδικὴ προπόνησι.

Καὶ τὸ σινεμὰ ἐπίσης μὲ διατηρεῖ σὲ φόρμα. Ἔχετε παρατηρήσει πόσο λεπτοί, καλοκαμωμένοι καὶ σβέλτοι εἶναι οἱ παληοὶ κωμικοί; Δὲν θὰ ἦταν ἀδιακρισία νὰ πῶ πῶς ὁ ἐλαφρὸς καὶ σβέλτος Μὰξ Ντερλὺ δὲν εἶναι καθόλου νέος. Καὶ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα κι' ἐγὼ πῶς ἔχει περάσει τὰ ἑξῆντα, ἂν δὲν μοῦ τὸ ἔλεγε ὁ ἴδιος, μιὰν ἡμέρα στὸ Βερολῖνο, ποὺ γυρίζαμε ἕνα φίλμ. Κι' εἶναι κι' ἄλλοι πολλοὶ τέτοιοι, ποὺ τὸ ἐπάγγελμά τους τοὺς ἔδωκε μιὰ ζωηρότητα καὶ νεότητα καταπληκτική.

◇◇◇

Δὲν ἀγαπῶ τὸ λουτρό, ἴσως γιατὶ ἀγαπῶ πολὺ τὸ κολύμπι. Δὲν ξέρω, μὰ ἔτσι εἶναι. Παίρνω λοιπὸν δυὸ «ντούς», ἕνα χλιαρὸ μὲ μιὰ καλὴ «φριξιόν». Σαπουνίζομαι καὶ σφουγγίζομαι γερά. Καὶ ἕνα κρύο, πολὺ κρύο. Στὴν ἀρχὴ βέβαια κρυώνω, μὰ ὕστερα αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου θαυμάσια.

Κατόπι εἶναι ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου. Πρέπει νὰ διαβάσω, ὅλα τὰ γράμματα, ν' ἀπαντήσω ἢ νὰ τηλεφωνήσω, νὰ στείλω φωτογραφίες. Κι' ἂν μοῦ προξενῇ μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ μοῦ ζητοῦν φωτογραφίες, μὲ διασκεδάζει λιγώτερο τὸ νὰ τὶς ὑπογράφω. Εἶμαι ὅμως πολὺ ἱκανοποιημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκδήλωσι τῆς φιλίας σας.

◇◇◇

Συνήθως βγαίνω κατὰ τὶς δέκα, γιὰ νὰ πάγω στὰ διάφορα ραντεβοῦ μου. Ἂν σᾶς πῶ πῶς οἱ πρόβες τοῦ ράφτη πιάνουν ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἡμέρας μου, δὲν θὰ τὸ ἐπιστεύατε. Λοιπὸν γιὰ τὸ φίλμ «Ἡ νύχτα» πρέπει νὰ ἔχω ἕνα κοστοῦμι προπολεμικό, μὲ μιὰ μακρυὰ κάππα ἀπὸ μαῦρο ὕφασμα. Ὅπως τὸ πρόσωπο, ποὺ ὑποδύομαι, εἶναι ἕνας νεαρὸς δικηγόρος, τοῦ ὁποίου ἡ καρριέρα προαγγέλλεται λαμπρά, ἔπρεπε νὰ εἶναι τοὐλάχιστο καλοντυμένος. Γι' αὐτὸ λοιπὸν χρειάζονται γιὰ τὸ σταυρωτὸ γιλέκο, τὸ σακκάκι μὲ τὰ μικρὰ ρεβέρ, μιὰ ἰδιαίτερη προσοχὴ στὸ κόψιμο καὶ τὸ ράψιμο, καθὼς καὶ πρόβες περισσότερες ἀπ' ὅ,τι χρειάζονται γιὰ μιὰ συνηθισμένη φορεσιά. Καὶ γιὰ τὸ ἀσυνήθιστο ὕφασμα χρειάστηκε ἀρκετὸς κόπος γιὰ νὰ βρεθῇ. Καὶ τὸ κολλάρο, τὰ λαστιχένια παπούτσια....

Στὴν πόλι φορῶ ροῦχα μὲ σκοτεινὰ χρώματα καὶ προτιμῶ τοὺς σκούρους χρωματισμούς. Ὡς καὶ γιὰ τὰ μάλλινα, δὲν μ' ἀρέσουν τὰ ζωηρὰ χρώματα καὶ διαλέγω τὰ ποὺλ-ὄβερ μου νὰ εἶναι «σαμουά», παρὰ μπλὲ ἢ κίτρινα.

Δὲν ἀκολουθῶ καμμιὰ δίαιτα, τοὐλάχιστο μέχρι σήμερα. Ἐπίσης δὲν ἔχω καμμιὰ τάξι στὸ φαγητό. Τρώγω ἀπ' ὅλα, ὅταν πεινῶ κι' ὄχι σὲ ὡρισμένες ὧρες. Ἀντὶ γιὰ γεῦμα καὶ δεῖπνο, προτιμῶ τρία προγεύματα ἐλαφρά. Ἀγαπῶ πολὺ τὸ ἄβραστο γάλα. Ἐν τούτοις δὲν σᾶς κρύβω ὡς μερικὰ κοκτέϊλ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ δὲν μὲ τρομάζουν καθόλου. Κι' ἔχω μιὰ ἀδυναμία γιὰ τὰ φαγητά, ποὺ ἔχουν πολλὰ μπαχαρικά!...

Εἶμαι πιὸ ταχτικὸς στὴν ὥρα τοῦ ὕπνου, κι' ὅταν γυρίζω φίλμ ἢ ὄχι, εἴτε βγαίνω ἔξω ἢ ὄχι. Δὲν κοιμοῦμαι πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Καὶ διαβάζω πάντα μερικὲς σελίδες, ὄχι γιὰ νὰ κοιμηθῶ, μὰ πρὶν κοιμηθῶ.

Τὸ καλοκαῖρι, ὅπως καὶ τὸν χειμῶνα, κοιμοῦμαι μ' ἀνοιχτὰ παράθυρα καὶ σᾶς συμβουλεύω καὶ σᾶς τὸ ἴδιο. Ἂν κρυώνετε, μπορεῖτε νὰ σκεπασθῆτε μὲ μιὰ ἐλαφρὴ κουβέρτα, ἀλλὰ μὴ διώχνετε τὸν ἀέρα.

Ὅσο γιὰ τὰ μαλλιά μου, τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Σαπούνισμα, πλύσιμο, στέγνωμα, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Πότε-πότε τοὺς βάζω στὶς ρίζες λίγο λάδι. Εἶναι καιρὸς τώρα ποὺ ἔπαψα νὰ τὰ στρώνω μὲ μπριγιαντίνη, μά, ὅταν ἤμουν νέος καὶ σχεδὸν πτωχός, εἶχα κατασκευάσει μιά, μὲ βάσι γκόμας κι' ἀλκοόλ, λυωμένης σὲ νερό, ποὺ ὑπῆρξε καταστρεπτικὴ γιὰ τὰ μαλλιά μου. Γι' αὐτὸ δὲν σᾶς τὴν συνιστῶ.

◇◇◇

Καὶ γιὰ τὰ δόντια; Ἂν δὲν μιλήσω, θὰ νομίσετε πῶς ντρέπομαι γιὰ τὸ πλατύ μου γέλιο, ἂν πάλι μιλήσω, θὰ πῆτε, ὅπως εἶπαν πρὶν δυὸ-τρία χρόνια μερικοὶ συνάδελφοι: «Ὢ! ὁ Τζῶρτζ δὲν βλέπει παρὰ τὰ τριάντα δυό του δόντια!» Ὁμολογῆστε λοιπὸν πῶς εἶναι δύσκολο νὰ ξέρω τί νὰ κάνω. Σᾶς βεβαιῶ πῶς δὲν δείχνω ἐπίτηδες τὰ δόντια μου, μά, μόλις χαμογελάσω, τὸ πάνω χεῖλι, ποὺ εἶναι κοντό, ξεσκεπάζει τὰ δόντια αὐτά. Τώρα γελῶ, ὅπως ἔρχεται. Γιὰ νὰ διατηρῶ τὰ δόντιά μου ἄσπρα καὶ γερά, μεταχειρίζομαι μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ὀδοντόκρεμες, μαζὶ μὲ λίγο σαποῦν Μασσαλίας.

Ὅ,τι κι' ἂν κάνετε, νὰ τὸ κάνετε ὅσο μπορεῖτε καλλίτερα. Εἶναι ἀκόμη ὁ καλλίτερος τρόπος, γιὰ νὰ βρῆτε σ' αὐτὸ κάποια εὐχαρίστησι. Ἐργάζεσθε μὲ ὅλη τὴν διάθεσί σας καὶ προσπαθῆστε νὰ ἔχετε καλὲς σχέσεις μὲ τοὺς συναδέλφους σας. Ψάχνοντας κανεὶς καλά, βρίσκει σ' ὅλους σχεδὸν κάποιο αἴτιο συμπαθείας καὶ σὲ πολλὲς περιστάσεις λίγη χαρά. Ἂν αὐτὸ δὲν φαίνεται στὰ μάτια, πρέπει κανεὶς νὰ γυρέψῃ μὲ μιὰ εἰλικρινῆ ἐπιθυμία νὰ βρῇ τὴν καλλίτερη πλευρὰ ὅλων καὶ ὅλου. Ἡ ἡσυχία τοῦ πνεύματος κι' ἡ χαρὰ νὰ ζοῦμε, ἐξαρτῶνται κυρίως ἀπ' τὸν τρόπο μας: πῶς νὰ παίρνωμε τὴ ζωή, τὰ πράγματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐπιτρέψετέ μου τώρα νὰ σᾶς εὐχηθῶ, ὅπως τὸ 1937 σᾶς κάνῃ ὅλους εὐχαριστημένους κι' εὐτυχισμένους.

——×××——

Ἡ γνωστὴ βεντέττα Κλαὶρ Τρέϋβορ ἡ ὁποία ὡς ἀγγέλλεται σκοπεύει νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ τὴν ἄνοιξιν

Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐξωφύλλου μας

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἐφετεινὰ κινηματογραφικὰ ἔργα, ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἐφετεινῆς παραγωγῆς εἶνε ἡ «ΑΝΝΑ ΜΑΡΙ» ποὺ θὰ παιχθῇ προσεχῶς στὸν ἀριστοκρατικὸ κινηματογράφο «Πάλλας». Πρωταγωνιστοῦν ἡ ἀγαπημένη τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κοινοῦ βεντέττα Ἀνναμπέλλα, ἡ εἰκονιζομένη στὸ ἐξώφυλλο τοῦ «Ἑσπέρου», ὁ Ζὰν Μυρὰ καὶ ὁ Πιὲρ Ρισσὰρ Βίλμ. Ἡ «Ἄννα Μαρὶ» θ' ἀφήσῃ ἐποχή, γιατὶ ἡ ὑπόθεσί της, εἶνε ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ συγγραφεῖς τῶν περασμένων χρόνων καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην ἔζησαν καὶ ἀπέθαναν δυστυχεῖς πολύ. Ὁ μέγας Ἄγγλος ποιητὴς Μίλτων ἐκοπίασεν ὑπερβολικά, διὰ νὰ πωλήσῃ τὸ ἀριστούργημά του ὁ «Ἀπολεσθεὶς Παράδεισος». Ἀφοῦ ἐγύρισε ματαίως ὅλους τοὺς ἐκδότας, ἡτοιμάζετο νὰ καύσῃ ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν τὸ ἔργον του, ὅταν αἴφνης ἐνεθυμήθη ὅτι δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῆ ἕνα τελευταῖον ἐκδότην, ὀνομαζόμενον Θάμψον.

Ἀπεφάσισε τότε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ καὶ αὐτόν. Ὁ Θάμψον τοῦ προσέφερε δέκα λίρας στερλίνας, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι θὰ ἐπλήρωνεν ἀμέσως πέντε λίρας, τὰς δὲ ἄλλας πέντε θὰ κατέβαλλε μόνον ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἐξεδίδετο καὶ δευτέρα ἔκδοσις τοῦ ἔργου.

Ὁ «Ἀπολεσθεὶς Παράδεισος», φυσικά, ἐξησφάλισε τεραστίαν περιουσίαν εἰς τὸν ἐκδότην, ὁ μεγάλος ὅμως ποιητὴς ἔμεινε μόνον μὲ τὰς δέκα του λίρας.

◇◇◇

Ο ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ, ὁ περίφημος συγγραφεὺς τοῦ «Δὸν Κιχώτου», ἔζησε τόσον πτωχός, ὥστε ἐπὶ τέλους, χάσας τὸ θάρρος του, ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ θέσιν θαλαμηπόλου παρὰ τῷ καρδιναλίῳ Ἀκουαβόβα! Ἡ Αὐλή, ἡ ὁποία ἐγνώριζε τὴν φιλολογικήν του ἀξίαν, δὲν ἐφρόντισε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ διόλου. Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Φίλιππος Γ' ἦτο θαυμαστὴς τοῦ «Δὸν Κιχώτου». Διηγοῦνται μάλιστα τὸ ἑξῆς σχετικὸν ἀνέκδοτον:

Ἕνα καλοκαιρινὸν ἀπόγευμα ὁ βασιλεὺς Φίλιππος εἶχεν ἔβγει εἰς τὸν ἐξώστην τῶν ἀνακτόρων του, διὰ νὰ δροσισθῇ. Ἔξαφνα διέκρινεν ἕνα φοιτητήν, ὁ ὁποῖος ἐδιάβαζε μὲ μεγάλην προσοχὴν κάποιο βιβλίον καὶ κάθε τόσον ἔσκαζε στὰ γέλια.

—Ἢ ὁ νέος αὐτὸς τρελλάθηκε, εἶπεν ὁ βασιλεύς, ἢ διαβάζει τὸν «Δὸν Κιχώτην».

Τόσον μεγάλη ἦτο πλέον ἡ φήμη τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου ὅμως ἐν τούτοις ὁ συγγραφεὺς ἀφίνετο νὰ ψοφᾷ κυριολεκτικῶς τῆς πείνας.

◇◇◇

Ο ΑΡΙΟΣΤΟΣ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Μαινομένου Ρολάνδου», παρεπονεῖτο συχνὰ εἰς τὰς σατύρας του διὰ τὴν φτώχεια του. Εἶχε κτίσει ὁ ἴδιος ἕνα μικρὸ σπιτάκι καὶ εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπείραζαν ὅτι εἶχε φτιάσει μίαν τόσην δὰ μικρὴν φωλίτσαν, ἐνῷ εἰς τὰ ἔργα του περιέγραφε μυθικὰ παλάτια, ἀπήντα:

—Εἶναι εὐκολώτατον νὰ μαζεύῃ κανεὶς λέξεις, εἶναι δυσκολώτατον ὅμως νὰ μαζεύῃ πέτρες!

◇◇◇

Ο ΝΤΙΝΤΕΡΟ ἠναγκάζετο νὰ γράφῃ θρησκευτικοὺς λόγους, διὰ νὰ ζῇ. Ἕνας ἱεραπόστολος τοῦ παρήγγειλεν ἓξ ἀντὶ πενῆντα μόλις σκούδων καὶ ὁ μέγας συγγραφεὺς ἔλεγεν: «Αὐτὴ ἦτο μία ἀπὸ τὶς καλλίτερες συμφωνίες, ποὺ ἔκαμα στὴ ζωή μου!»

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ

ὑπὸ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΜΙΛΛΣ

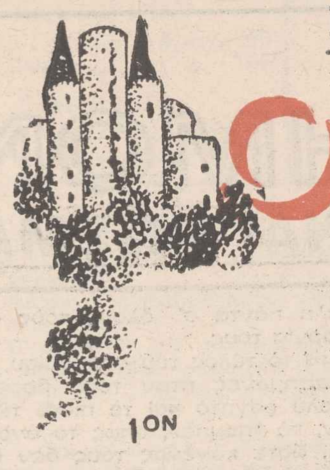

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

ΔΥΟ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ... — ΜΙΑ ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ...—ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ... — ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ...

1ον

ΕΓΡΑΦΗ τελευταίως στὴν κοσμικὴ στήλη τῶν ἐφημερίδων τοῦ Λονδίνου ἡ ἑξῆς σύντομη εἴδησι:

«Περισσότερα ἀπὸ πεντακόσια πρόσωπα παρέστησαν στοὺς γάμους τοῦ λοχαγοῦ Ἰβὰν Ἔϊλμορ καὶ τῆς μὶς Οὔρσουλα Μπρέντ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Οὐεστμίνστερ.

»Μετὰ τὴν δεξίωσιν ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ κ. Ἔϊλμορ ἀνεχώρησαν μὲ αὐτοκίνητο γιὰ τὸ Οὐὲρ Χώλ, πύργον, ποὺ ἐτέθη στὴν διάθεσίν των ἀπὸ τὸ θεῖο τοῦ νεονύμφου.

»Τὸ Οὐὲρ Χώλ, ἰδιοκτησία τοῦ λόρδου Μάρφορντ εἰς τὴν κομητείαν τοῦ Χαμπσάϊρ, εἶναι τὸ κέντρον ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ δραματικοὺς θρύλους τῆς Ἀγγλίας. Λέγεται ὅτι ἡ ἱστορία τῆς κατοικίας αὐτῆς συνδέεται μὲ ἕνα οἰκογενειακὸ μυστικό, τὸ ὁποῖον κατέχει μόνον ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὀφείλει νὰ τὸ μεταβιβάσῃ εἰς τὸν πρωτότοκον υἱόν του τὴν ἡμέραν, ποὺ αὐτὸς θὰ συμπληρώσῃ τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

»Ἂν πιστεύσωμεν τὴν παράδοσιν, ἡ φύσις τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ μυστικοῦ εἶναι τέτοια, ὥστε ἡ ἀποκάλυψίς του προκαλεῖ στὸν κληρονόμο πλήρη μεταμόρφωσι.

»Πολλοὶ ἐπεζήτησαν ν' ἀνακαλύψουν τὸ μυστικό. Κανεὶς δὲν τὸ κατώρθωσε.

»Ἐρωτηθεὶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, ὁ λοχαγὸς Ἔϊλμορ ἐδήλωσε γελῶντας ὅτι κανένα μυστικὸ αὐτοῦ τοῦ εἴδους δὲν τοῦ μετεδόθη ποτὲ καὶ ὅτι ἀμφιβάλλει ἀκόμη, ἂν ὑπάρχῃ κἂν μυστικό. Παρετήρησε μάλιστα ὅτι, ἂν πίστευε ὅλους αὐτοὺς τοὺς τρομεροὺς θρύλους, δὲν θὰ δεχόταν ποτὲ νὰ ὁδηγήσῃ τὴ νεαρὰ σύζυγό του στὴν κατοικία αὐτή, ἰδιαιτέρως δὲ νὰ περάσῃ ἐκεῖ τὴ νύκτα τῶν γάμων.

»Ὁ σημερινὸς λόρδος Μάρφορντ, ποὺ εἶναι ἄγαμος, σπανίως ἐπισκέπτεται τὸ Οὐὲρ Χώλ. Τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ ἔτους περνᾷ ἐπὶ τῆς ἰδιοκτήτου θαλαμηγοῦ του «Σοφία», μὲ τὴν ὁποίαν ἐπισκέπτεται ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἐὰν ὁ λόρδος Μάρφορντ μείνῃ ἄγαμος, μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ τίτλος του θὰ περιέλθῃ εἰς τὸν λοχαγὸν Ἔϊλμορ».

◇◇◇

Μιὰ φωτιὰ ἀπὸ ξύλα σπινθήριζε στὸ πελώριο τζάκι. Στὶς τέσσαρες γωνίες τοῦ χὼλ φρουροῦσαν ἱπποτικὲς σιδηροστολὲς μὲ κατεβασμένη τὴν προσωπίδα. Οἱ τοῖχοι ἦσαν στολισμένοι μὲ πορτραῖτα τῶν προγόνων τοῦ Ἔϊλμορ. Ἕνα μπαλκόνι πρὸς χρῆσιν τῶν γυναικῶν κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἐλισάβετ, περιέβαλλε τὸ χὼλ ἀπὸ τὶς τρεῖς πλευρές.

Ὁ Οὐΐλσον σερβίρησε τὸ τσάϊ μὲ ζεστὲς φρυγανιές, ψωμὶ καὶ βούτυρο, γλυκύσματα καὶ δυὸ εἰδῶν κέϊκ. Παρέταξε τὰ καθιερωμένα αὐτὰ παρακολουθήματα τοῦ ἀγγλικοῦ τσαγιοῦ μὲ πανηγυρικὴν ἐπισημότητα. Ἔπειτα ὀπισθοχώρησε μερικὰ βήματα καὶ στάθηκε ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια τεντωμένα κατὰ μῆκος τοῦ σώματός του, σὲ στάσι προσοχῆς καὶ ἀνήγγειλε μὲ γεμάτη σεβασμὸ φωνή:

—Τὸ δεῖπνον σερβίρεται στὶς ὀκτὼ καὶ τέταρτο.

—Βλέπω πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀποφασισμένος νὰ μᾶς κηδεμονέσῃ, εἶπε ἡ Οὔρσουλα, ὅταν ὁ ὑπηρέτης τοὺς ἄφησε μόνους. Δὲν μᾶς ρώτησε τί ὥρα ἐπιθυμοῦμε νὰ δειπνήσουμε, ἀλλὰ μᾶς ἐπέβαλε τὴ δική του.

—Ὑπηρετεῖ στὸ σπίτι σαράντα χρόνια καὶ ἡ γυναῖκά του σχεδὸν ἄλλο τόσο.

—Ἀποτελοῦν ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ πύργου;

—Ναί, ὁ θεῖός μου ζῇ μόνος ἐδῶ. Ἄνοιξε τὸ μεγάλο χὼλ καὶ τὴν κάμαρά μας μόνο πρὸς χάριν μας.

—Ἡ κάμαρα αὐτὴ εἶναι μεγάλη;

—Πολύ· βρίσκεται ἀκόμη ἐκεῖ τὸ κρεββάτι τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ. Πραγματικά, ἕνας ἀπὸ τοὺς προγόνους μου εἶχε τὴν τιμὴ νὰ δεχθῇ τὴ βασίλισσα στὸν πύργο του. Θυμᾶσαι τὴ δενδροστοιχία, ποὺ ἀκολουθήσαμε, γιὰ νὰ φθάσουμε ὡς τὴν πόρτα; Ὁ θρῦλος λέγει πῶς ὁ λόρδος Μάρφορντ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μάζεψε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του, γιὰ νὰ κόψῃ τὰ δέντρα σὲ μιὰ νύχτα, ὥστε ἡ βασίλισσα, ξυπνῶντας, νὰ ἔχῃ ὡραία θέα.

—Ποιὸ δωμάτιο λέγεται «Κόκκινο σαλόνι»;

—Ἐκεῖνο, εἶπε ὁ Ἰβάν, δείχνοντας μιὰ πόρτα στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χώλ.

—Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐκεῖ ὁ Ὄλιβερ Κρόμουελ ἀπεφάσισε τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ βασιλέως Καρόλου Ι;

—Ναί. Ὁ πρόγονός μου Τζὼν Ἔϊλμορ ἀποτελοῦσε μέρος τοῦ συμβουλίου. Εἶχε ἀντιταχθῆ στὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ βασιλέως, στὴ διάθεσι τοῦ ὁποίου μάλιστα εἶχε θέσει τὴν κατοικία του.

Ἡ Οὔρσουλα ἔπεσε ἔντρομη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συζύγου της.......

Ἡ Οὔρσουλα ἅπλωσε τὰ χέρια της πρὸς τὴ φωτιά:

—Αὐτὸς ὁ πύργος μὲ τρομάζει. Φαίνεται σὰν νὰ μὴ κατοικήθηκε ἀπὸ αἰῶνες. Γιατί ὁ θεῖός σου ἐπέμεινε νάρθοῦμε ἐδῶ; Συνήθως οἱ νεόνυμφοι διαλέγουν κατὰ τὸ γοῦστο τους τὸ μέρος, ποὺ θέλουν νὰ περάσουν τὴ σελήνη τοῦ μέλιτος.

—Ὑποθέτω πῶς θέλησε νὰ μᾶς κάμῃ νὰ γνωρίσουμε αὐτὸν τὸν πύργο. Τὸ κάτω-κάτω, μιὰν ἡμέρα θὰ γίνῃ κατοικία μας.

—Δὲν θὰ κατοικήσω ποτὲ ἐδῶ, διεμαρτυρήθη ἡ Οὔρσουλα, πηγαίνοντας πρὸς τὸ τραπέζι. Πρέπει νὰ τὸ πουλήσῃς αὐτὸ τὸ κτῆμα.

—Ἀδύνατον! Δὲν πρέπει οὔτε νὰ πουληθῇ, οὔτε νὰ νοικιαστῇ. Αὐτὸς εἶναι ὁ κανὼν διαδοχῆς, ποὺ μᾶς μετέδοσαν οἱ πρόγονοί μας. Ἂν κανένας Ἔϊλμορ δὲν κατοικήσῃ ἐδῶ, πρέπει νὰ μείνῃ ἄδειος. Ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρχῃ κάποιος λόγος γι' αὐτὸ τὸ ἔθιμο. Μὴν ξεχνᾷς πῶς πρόκειται γιὰ ἱστορικὸ πύργο.

—Θάταν δύσκολο νὰ τὸ ξεχάσω, παρετήρησε ἡ Οὔρσουλα, κοιτάζοντας τὸν ἄνθρωπο, τοῦ ὁποίου ἦταν μόλις πρὸ τριῶν ὡρῶν γυναῖκα. Ἰβάν, πές μου! Λένε πῶς εἶναι στοιχειωμένο σπίτι. Εἶναι ἀλήθεια;

—Δὲν ξέρω τίποτε.

—Μὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ τὸ ξέρῃς! Ἐσὺ εἶσαι ὁ κληρονόμος. Καὶ ὁ κληρονόμος μαθαίνει τὸ μυστικό, μόλις ἐνηλικιωθῇ.

—Ὄχι, ὁ πρωτότοκος τὸ μαθαίνει. Ὁ θεῖός μου δὲν ἔχει παιδιά. Ἐγὼ εἶμαι μόνο ἀνεψιός του.

—Εἶναι τὸ ἴδιο.

—Κάνεις λάθος. Ὁ γυιὸς εἶναι σάρκα καὶ αἷμα τοῦ πατέρα του.

—Καὶ ὁ θεῖός σου, νομίζεις πῶς ξέρει τὸ μυστικό;

—Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία. Ὁπωσδήποτε εἶναι πρωτότοκος γυιὸς τοῦ μακαρίτη λόρδου Μάρφορντ καί, ἔτσι, πρέπει νὰ εἶναι ὁ κάτοχος τοῦ περιφήμου μυστικοῦ, ἂν ὑπάρχῃ μυστικό.

—Μοῦ φαίνεται λίγο.... ἀνισόρροπος.

—Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

—Τὴν ὥρα, ποὺ μπαίναμε στὸ αὐτοκίνητο, στεκόταν μπρὸς στὸ σπίτι καὶ μᾶς κοίταζε παράξενα. Ἕνα περίεργο χαμόγελο, ἐνοχλητικὸ μάλιστα, φαινόταν στὸ πρόσωπό του. Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἀκόμη αἰσθάνθηκα τὴν ἐπιθυμία νὰ σοῦ πῶ πῶς αὐτὴ ἡ περιπέτεια δὲν μὲ ἐνθουσιάζει καθόλου.

—Ποιὰ περιπέτεια, ἀγάπη μου; Προσπάθησε νὰ ἠρεμήσῃς λίγο τὰ νεῦρά σου, εἶπε ὁ Ἰβάν, ἀκουμπῶντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο τῆς νεαρᾶς γυναίκας. Τί σὲ στενοχωρεῖ;

—Ἁπλούστατα, τὸ ὅτι ἀρχίζουμε τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος σὲ ἕνα στοιχειωμένο πύργο, ἀντὶ νὰ φύγουμε γιὰ τὴ Μαδέρα.

—Μά, ἀγάπη μου, ξέρεις πῶς θὰ πᾶμε ἐκεῖ κατ' εὐθεῖαν, φεύγοντας ἀπὸ δῶ αὔριο τὸ πρωί. Ὁ θεῖος Τὶμ δὲν μᾶς ζήτησε νὰ μείνουμε ἐδῶ, παρὰ μόνο μιὰ νύκτα. Καὶ δὲν μποροῦμε νὰ παραιτηθοῦμε μιᾶς κληρονομίας μισοῦ ἑκατομμυρίου λιρῶν γιὰ μιὰ ἀνοησία. Γιατί, ἂν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ μοῦ κληροδοτήσῃ τὸ κτῆμα αὐτό, δὲν ἔχει καμμιὰν ὑποχρέωσι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀτομική του περιουσία. Καὶ ὁ θεῖός μου εἶναι ἰδιότροπος. Ἂν ἀρνούμεθα νὰ δεχθοῦμε τὴν πρόσκλησί του, θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ μᾶς ἀποκλείσῃ ἀπὸ τὴν διαθήκη του.

—Μὰ γιατί ἐπέμεινε τόσο νάρθοῦμε ἐδῶ;

—Ὑποθέτω πῶς ἤθελε νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὴ μελλοντικὴ κατοικία μας.

—Ὄχι, δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος, εἶπε ἡ Οὔρσουλα, κοιτάζοντας τὸ ἀναμμένο ξύλο στὸ τζάκι.

—Τί νομίζεις λοιπόν; Πῶς μᾶς παρέσυρε ἐδῶ, γιὰ νὰ μᾶς δολοφονήσῃ;

—Δὲν ξέρω τίποτε. Τὸ μόνο, ποὺ μπορῶ νὰ βεβαιώσω, εἶναι πῶς αὐτὸς ὁ πύργος μὲ τρομάζει. Ὅλα μὲ στενοχωροῦν ἐδῶ, συμπεριλαμβανομένου τοῦ ὑπηρέτου καὶ αὐτῆς τῆς γρηᾶς μάγισσας, ποὺ τὸν συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα. Φοβοῦμαι, Ἰβάν, φοβοῦμαι....

Ὁ λοχαγὸς Ἔϊλμορ κοίταξε τὴν Οὔρσουλα χαμογελῶντας.

—Γιὰ μιὰ νέα, ποὺ ἔχει δίπλωμα ἀεροπόρου καὶ διεκδικεῖ τὸν τίτλο τῆς πρωταθλητρίας τοῦ σκί, εἶσαι ἐξαιρετικὰ νευρική. Στὸ αὐτοκίνητο ὅμως ἦσουν εὔθυμη, ὅπως συνήθως. Τί σὲ ἔφερε σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι;

—Αὐτὸ τὸ σπίτι. Μόλις περάσαμε τὸ κατώφλι, αἰσθάνθηκα καθαρώτατα πῶς κάτι τρομερὸ θὰ συνέβαινε ἐδῶ.

—Ἔλα, Οὔρσουλα, εἶπε ὁ Ἰβάν, παίρνοντας τὰ χέρια τῆς νέας στὰ δικά του καὶ ζητῶντας τὸ βλέμμα της. Γίνου λογική. Εἴμαστε σ' ἕνα σπίτι, ποὺ δὲν ἔχει τίποτε τὸ παράξενο, μιὰ ὥρα μὲ αὐτοκίνητο μακρυὰ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς συμβῇ τίποτε. Ἡσύχασε λίγο.

Ἐσώπασε, βλέποντας πῶς ἡ νέα εἶχε καρφώσει τὰ μάτια της κάπου πάνω ἀπὸ τὸν ὦμό του καὶ τὰ μάτια εἶχαν μεγαλώσει ἀπὸ τὴν κατάπληξι καὶ εἶχαν μιὰ ἔκφρασι τρόμου, ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ ριγήσῃ.

—Κοίταξε! Ὤ! φώναξε ἡ Οὔρσουλα μὲ ἔντρομη φωνή.

Ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλό της πρὸς τὸ κιγκλίδωμα, ποὺ περιέβαλλε τὸ μπαλκόνι πάνω ἀπ' αὐτούς.

—Τί εἶναι; ρώτησε ὁ Ἰβάν, πιάνοντας τὸ μπράτσο της.

—Ἕνα ἀνθρώπινο πρόσωπο.... κεῖ πάνω.... κάποιος, ποὺ μᾶς κοιτάζει πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα!

—Περίμενε μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Ἰβάν, τρέχοντας πρὸς τὴν πλατειὰ σκάλα. Στὸ πρῶτο σκαλοπάτι ἔπεσε πάνω στὸν Οὐΐλσον, ποὺ κρατοῦσε, γιὰ νὰ τὸ ξεσκονίσῃ, τὸ φράκο τοῦ λοχαγοῦ.

—Πῶς πᾶνε στὸ μπαλκόνι; ρώτησε ὁ Ἰβάν.

—Ἀπὸ δῶ, σέρ, εἶπε ὁ ὑπηρέτης, ἀνοίγοντας μιὰ πόρτα.

—Ἔλα μαζί μου.

Ὁ Οὐΐλσον ἄφησε τὸ φράκο καὶ ἀκολούθησε τὸ λοχαγὸ Ἔϊλμορ.

—Οὔρσουλα, φώναξε ὁ Ἰβάν, σκύβοντας ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα. Σὲ ποιὸ σημεῖο εἶδες τὸ πρόσωπο;

—Ἐκεῖ, δεξιᾶ σου.

—Εἶσαι βεβαία, πῶς δὲν ἦταν ὁ Οὐΐλσον; ρώτησε, κάνοντας σ' αὐτὸν νεῦμα νὰ πλησιάσῃ.

—Ὄχι, δὲν μπορεῖ νᾆταν αὐτός.... δέ.... δὲν εἶχε μάτια.

—Δὲν εἶχε μάτια;! Κι' ὅμως ἔλεγες πῶς μᾶς κοιτάζει.

—Εἶναι ἀλήθεια, κι' ὅμως δὲν εἶδα μάτια. Ἦταν σὰν μάσκα.

—Συγγνώμην, σέρ, μήπως ἦταν αὐτό, ποὺ εἶδε ἡ νεαρὰ λαίδη; διέκοψε ὁ Οὐΐλσον, δείχνοντας μιὰ σιδηροστολή, ποὺ βρισκόταν δεξιᾶ τοῦ Ἰβάν. Ἡ προσωπίδα ἦταν χαμηλωμένη καὶ ἡ περικεφαλαία ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἀνθρωπίνου προσώπου, χωρὶς μάτια, καὶ θὰ ἔλεγα μάλιστα μὲ κάπως περίεργη ὄψι.

Ὁ Ἰβὰν σήκωσε τὴ σιδηροστολὴ καὶ πέρασε τὸ κεφάλι ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ μπαλκονιοῦ.

—Κοίταξε, Οὔρσουλα! Δὲν εἶναι αὐτό;

Αὐτὴ κοίταξε τὴ μάσκα μὲ κατάπληξι καὶ εἶπε:

—Ἴσως....

—Πῶς μπορεῖ νὰ μετατοπίσθηκε αὐτὴ ἡ σιδηροστολή; ρώτησε ὁ Ἰβὰν γυρίζοντας πρὸς τὸν ὑπηρέτη.

—Δὲν πιστεύω νὰ τὴν μετακίνησαν, σέρ, ἀπήντησε ὁ ὑπηρέτης. Ὅταν ἀνοίγῃ ἡ πόρτα τοῦ μπαλκονιοῦ καὶ ἀνάψῃ τὸ φῶς στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, ἡ στολὴ αὐτὴ δίνει τὴν ἐντύπωσι κάποιου, ποὺ κοιτάζει στὸ χώλ. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ παρετηρήθη ἀπὸ πολλοὺς ἐπισκέπτας καὶ ἡ ἐξοχότης του τὸ χρησιμοποίησε πολ-

Η ΟΜΑΣ ΤΩΝ ΑΤΡΟΜΗΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΥΡΗΝ ΕΡΗΜΟΝ

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Σεῒκ Θοδὼρ—ὁ Κεφαλλωνίτης Βασιλάτος, ποὺ ζοῦσε στὴ Ζανζιβάρη κι' εἶχε πλούτη ἀμέτρητα καὶ δούλους πολλοὺς—ἐκστρατεύει μαζὶ μὲ τὸ γυιό του Νικόλα—ἕνα παλληκαρόπουλο μόλις δεκαπέντε ἐτῶν—κι' ἄλλους Ρωμηοὺς καὶ Ἄραβες στὴν Ἀφρική, γιὰ νἄβρῃ ἐλεφαντόδοντο κι' ἄλλα πολύτιμα μέταλλα. Τὸ καραβάνι, ποὺ ἀποτελούτανε ἀπὸ ἑπτακόσιους ἄνδρες καὶ εἶχε γενικὸ ἀρχηγὸ τὸν Χαμὶς-μπὲν-Ἀβδαλλάχ, προχώρησε μὲ διάφορα ἐπεισόδια μέχρι τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τέλος ἔφθασε στὴ χώρα τῶν Μροραίων, λαοῦ βαρβάρου καὶ ἀγροίκου, ποὺ εἶχε ὅμως κάποιον πολιτισμό. Ὁ τοπικὸς ὅμως ἀρχηγὸς τῶν Μροραίων, ὁ Ὀλιμάλης, ζήτησε μεγάλον φόρον, γιὰ ν' ἀφήσῃ τὸ καραβάνι νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν περιέφειά του—ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ καραβανιοῦ δὲν τὸν ἔδοσαν, ἄρχισε πόλεμος μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν τοῦ Ὀλιμάλη. Στὴ μάχη, ποὺ διεξάγεται, οἱ ἄνδρες τοῦ καραβανιοῦ περικυκλώνονται καὶ ἀρχίζει ἡ σφαγὴ ἀπὸ μέρους τῶν ἀγρίων. Πρῶτοι καὶ καλλίτεροι σκοτώνονται, μαχόμενοι ἡρωικῶς, ὅλοι οἱ Ἄραβες καὶ Ρωμηοὶ ἀρχηγοὶ τοῦ καραβανιοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς Χαμὶς-μπὲν-Ἀβδαλλάχ. Κι' ἔρχεται ἔτσι καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Σεῒκ Θοδώρ....

12ον

— Νὰ φύγουμε, εἶπε ὁ Σεῒκ Θοδὼρ ἔκπληκτος, νὰ φύγουμε ! Ἄχ, Σίμπα, φίλε μου, δὲν καταλαβαίνεις, ὅτι μόνον ἂν εἴχαμε φτερά, θὰ μπορούσαμε νὰ ξεφύγουμε ἀπ' αὐτὴν τὴν παγίδα ; Δὲν βλέπεις τὴν πόρτα, ποὺ εἶναι κλεισμένη ;

— Τὸ βλέπω, ἀφέντη. Μὰ τὰ χέρια τοῦ Σίμπα εἶναι δυνατὰ καὶ σ' ὁρκίζομαι, πὼς θὰ τὴν γκρεμίσουν.

— Ὄχι, Σίμπα, δὲν μπορῶ νὰ φύγω καὶ ν' ἀφήσω τοὺς ἀνθρώπους μου. Καλλίτερο τὸ ἔχω νὰ μὲ σφάξουν σὰν ἀρνί, μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους. Θὰ μείνω, ὅμως, ἐδῶ γιὰ νὰ περιμένω τὴν τύχη μου, ὅποια καὶ νᾆναι. Ἀκοῦς ; Μπῆκαν μέσα τὰ σκυλλιά. Ὁ Χαμὶλ φαίνεται, πὼς σκοτώθηκε. Σίμπα καὶ σὺ Μόττο, σῶστε τὸ παιδί μου, τὸ Νικόλα, γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Ἀμινᾶς μου, τῆς μητέρας του. Ἔλα, παιδί μου, νὰ σὲ φιλήσω, πρὶν χωριστοῦμε γιὰ πάντα. Θὰ σὲ ξαναϊδῶ στὸν Παράδεισο.

Ἔσφιγγε ἀκόμα τὸ γυιό του στὴν ἀγκαλιά του, ὅταν ἕνα βέλος, ποὺ ρίχθηκε ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸ φράχτη, τοῦ ἔκοψε τὴ ζωή. Ὁ Σεῒκ Θοδὼρ ἔπεσε χάμω καὶ μαζύ του κι' ὁ Νικόλας. Μόλις πρόλαβε νὰ πῇ :

— Σίμπα, Μόττο, πιστοί μου ! Ποῦ εἶστε ; Σῶστε τὸ Νικόλα, τὸν ἀγαπημένο μου Νικόλα.....

Αὐτὰ ἦτανε τὰ τελευταῖα του λόγια

Ὅταν ὁ Μόττος καὶ ὁ Σίμπας εἶδαν, ὅτι ὁ ἀφέντης τους σκοτώθηκε, σκέπασαν μὲ ὀδύνη καὶ σεβασμὸ τὸ πρόσωπό του καὶ ἔβαλαν τὸ πτῶμα του σ' ἕνα ἀπόμερο μέρος. Κι' ἐκεῖ ἀνάγκασαν τὸν Νικόλα νὰ κρυφτῇ. Ἐπειδή, ὅμως, ὁ Νικόλας ἤθελε νὰ σηκωθῇ, ὁ Μόττος τοῦ εἶπε :

— Μεῖνε κρυμμένος, μικρέ μου ἀφέντη. Ἔλα, εἶναι ἀνάγκη. Ὁ πατέρας σου μᾶς πρόσταξε νὰ σὲ σώσουμε κι' ἐμεῖς θὰ βάλουμε ὅλα τὰ δυνατά μας γιὰ νὰ σὲ σώσουμε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ λέμε. Θυμήσου τὴ μητέρα σου, θυμήσου τὶς καλὲς μέρες, ποὺ ἔζησες στὴν Ζανζιβάρη καὶ ποὺ ἔχεις ἀκόμα να ζήσῃς. Μεῖνε κρυμμένος. Θὰ σὲ πᾶνε στὸ χωριὸ τοῦ Καταλαμπούλα κι' ἐμεῖς θὰ σὲ ξαναβροῦμε ἐκεῖ. Ἀβδαλλὰχ Μουσοὺδ, Ἰσᾶ, ἐλᾶτε γρήγορα καὶ κρυφθῆτε καὶ σεῖς, ἐδῶ κοντὰ στὸ Νικόλα Πῶ, πῶ, Θεέ μου, ὅλοι οἱ καπετάνιοι εἶναι σκοτωμένοι. Τί μαύρη μέρα γιὰ τοὺς φίλους στὴ Ζανζιβάρη !

Ὁ Σίμπας καὶ ὁ Μόττος ἐκρύφθηκαν κι' αὐτοί, χωρίς, ὅμως, ν' ἀφήσουν τὶς λόγχες καὶ τὶς ἀσπίδες τους.

◆ ◆ ◆

Οἱ Οὐατουταῖοι, στὸ χωριό, ἐξεδήλωναν τὴ χαρά, γιὰ τὸ θρίαμβο ποὺ κατήγαγον, μὲ φωνὲς καὶ μ' ἀλαλαγμούς. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Οὐατουταίων, ὁ τρομερὸς καὶ φοβερὸς Φερώδιας, ἀφοῦ διέταξε νὰ δέσουν ὅσους πιάστηκαν αἰχμάλωτοι, ἐβιάστηκε νὰ ἐπιτεθῇ μ' ὅλους τοὺς στρατιῶτες του κατὰ τοῦ στρατοπέδου, ποὺ ὑπεράσπιζε, μὲ καμμιὰ δεκαριὰ Ἄραβες κι' ἑκατὸ μαύρους, ὁ Σουλτὰν-μπὲν-Ἀλῆ.

Κατὰ τὴ στιγμή, ποὺ μερικοὶ Οὐατουταῖοι ἔδεναν τοὺς αἰχμαλώτους, ὁ Σίμπας καὶ ὁ Μόττος σηκώθηκαν ξαφνικὰ καί, χτυπῶντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ τὶς λόγχες τους, ἄνοιξαν μιὰ δίοδο μέχρι τῆς πύλης, πρὶν οἱ ἄγριοι συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἔκπληξί τους. Μόλις βρεθήκανε ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη, ἔτρεξαν μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδῶν τους καὶ χαθήκανε μέσα στὸ δάσος, ἀφίνοντας πίσω τους, πολὺ μακρυά, αὐτοὺς ποὺ τοὺς κατεδίωκον.

Οἱ Οὐατουταῖοι τότε ἐπιδοθήκανε μὲ μεγάλη προσοχὴ στὴν ἐξέτασι τῶν πληγωμένων καὶ κυρίως, τῶν Ἀράβων, τῶν ὁποίων τὸ λευκὸ πρόσωπο τοὺς κινοῦσε τὴν περιέργεια. Οἱ ἄνθρωποι, μάλιστα, τοῦ μακαρίτη πιὰ Σεῒκ Θοδώρ, ὁ Νικόλας καὶ οἱ νεαροὶ φίλοι του, τράβηξαν ἰδιαίτερα τὴν προσοχή τους, ἐξ αἰτίας τῶν πλούσιων φορεμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν ντυμένοι.

Ἄρχισαν νὰ γυμνώνουν τοὺς σκοτωμένους....ἀλλὰ ποιὰ ἦταν ἡ ἔκπληξί τους, ὅταν εἶδαν τὸν Ἰσᾶ νὰ σηκώνεται καὶ νὰ ζητάῃ ἔλεος. Ἀμέσως ἄρχισαν νὰ τοὺς σκουντοῦν ὅλους. Μὲ τὸ σκούντημα ὁ Νικόλας σηκώθηκε, ὕστερα ὁ Ἀβδαλλὰχ κι' ὕστερα ὁ Μουσούδ. Τὰ δύσμοιρα παιδιὰ εἶχαν κατεβασμένα τὰ μάτια, σὰν τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ συλλαμβάνονται νὰ κάμνουν κάτι τὸ ἀπρεπές. Μανιασμένοι γιατὶ εἶχαν γελασθῇ, οἱ ἄγριοι σήκωσαν τὸ μανδύα που ἐσκίαζε τὸ κορμὶ τοῦ Σεῒκ Θοδώρ. Δυστυχῶς, ὅμως, αὐτὸς ἦταν πραγματικὰ σκοτωμένος.

Μερικοὶ ἤθελαν νὰ σκοτώσουν τὰ παιδιὰ ἀμέσως, οἱ ἄλλοι, ὅμως, ποὺ ἦταν καὶ περισσότεροι ἔλεγαν :

— Γιατὶ νὰ τοὺς σκοτώσουμε, ἀφοῦ μποροῦμε νὰ τοὺς κάμουμε σκλάβους;

Ὅταν ὁ Νικόλας καὶ οἱ ἄλλοι ἔβγαλαν τὰ πλούσια φορέματά τους καὶ γυμνωθήκανε καὶ ἀνάγκασαν τὸ Νικόλα νὰ δείξῃ, ὅπως κάμνουν ὅλοι οἱ δοῦλοι, τὴ γλῶσσα του, τὰ δόντια του καὶ τοὺς μῦς τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν του, δὲν μπόρεσε, τὸ κακόμοιρο παιδί, νὰ ὑποφέρῃ μιὰ τέτοια ἀτίμωσι. Ἔπεσε, λοιπόν, κλαίγοντας, ἐπάνω στὸ πτῶμα τοῦ πατέρα του καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ πεθάνῃ κι' αὐτό.

Ὁ Ἀβδαλλὰχ κι' ὁ Μουσούδ, φοβισμένοι, ἔκλαιγαν σιωπηλὰ καὶ ἄφησαν, χωρὶς νὰ προβάλλουν καμμιὰ ἀντίστασι, τοὺς ἀγρίους νὰ τοὺς δέσουν. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Νικόλας ἔπαθε ἕνα ἀτύχημα, ποὺ, ἀσφαλῶς, δὲν τοῦ ἄξιζε. Ἐπειδὴ δὲν σηκώθηκε, κατὰ τὴν κρίσι τῶν δημίων του, ἀρκετὰ γρήγορα, δυὸ ἀπὸ τοὺς πολεμιστὲς τὸν ἐχτύπησαν μὲ τὸ ξῦλο τῶν ἀκοντίων τους. Ὁ καϋμένος ὁ Νικόλας, ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ ντροπή του ἐλιποθύμησε.

Γιὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ στὰ σύγκαλά του ὁ ἀρχηγὸς τῶν Οὐατουταίων, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐπίβλεψι τῶν αἰχμαλώτων, ὁ ὁποῖος Τιφοὺμ Βυάχ, ἔκαμε τὸ μαστίγιό του νὰ σφυρίξῃ στὰ αὐτιὰ τοῦ λιποθυμησμένου παιδιοῦ. Καὶ τοῦ φώναξε :

— Σήκω, περήφανε λευκέ ! Ὁ Τιφοὺμ Βυὰχ δὲν τὤχει συνήθειο νὰ λέῃ δυὸ φορὲς τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Σήκω, γιὰ νὰ μὴ σὲ χαιρετήσῃ τὸ καμουτσί μου, μὲ τὸ ἴδιο αὐτό, ποὺ ἡ καταραμένη φυλή σου βασανίζει τοὺς σκλάβους της. Ἡ Οὐτούτα εἶναι μακρυὰ ἀπὸ δῶ, ἀλλὰ ἅμα φτάσουμε ἐκεῖ, θὰ δῇς κι' ἄλλους πολλοὺς σκλάβους ἀπὸ τὸν τόπο σου. Σήκω ! Ὄχι ;

Τότε ὁ ἀγαπημένος γυιὸς τῆς πανέμορφης Ἀμινᾶς, ὁ γυιὸς τοῦ εὐγενικοῦ τοῦ Σεῒκ Θοδώρ, ἔβγαλε μιὰ ὀξυτάτη κραυγή : Τὸ μαστίγιο, σφυρίζοντας, ἔπεσε μ' ὁρμὴ πάνω του κι' ἄφησε τὰ μαυροπράσινα σημάδια του στὰ ἁβρᾶ του μέλη.

Ὅταν ὁ Τιφοὺμ βρῆκε, σύμφωνα μὲ τὴ δικιά του κρίσι, ἀρκετὴ τὴν τιμωρία, διέταξε νὰ τὸν σηκώσουν καὶ νὰ τὸν βαστήξουν στὰ χέρια, ἕως ὅτου τὸν δέσουν. Ὕστερα, σκύβοντας γιὰ νὰ τὸν βλέπῃ στὸ πρόσωπο, τοῦ εἶπε :

— Ἄκου καλὰ τὰ λόγιά μου, γυιὲ τῆς ἄσπρης φυλῆς. Θὰ εἶσαι σκλάβος τοῦ Τιφούμ. Θὰ σκάβῃς τὸ χωράφι του, θὰ τοῦ κουβαλᾷς ξύλα καὶ νερό, θὰ σηκώνῃς τὰ παιδιά του, θὰ βοσκᾷς τὰ πρόβατά του. Μ' ἀκοῦς, ἐσὺ μὲ τ' ἄσπρο πρόσωπο ;

Τὸ κορμὶ τοῦ Νικόλα ἦταν καταπληγωμένο καὶ χωρὶς ζωή. Ἡ ψυχή του, ὅμως, ἦταν γερὴ καὶ περήφανη. Καὶ λοιπόν, ἡ ματιὰ ποὺ ἔρριξε στὸ Τιφοὺμ ἐξέφραζε τόση περιφρόνησι, ὥστε κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἄγριος φοβήθηκε—σήκωσε τὸ χέρι καὶ τοῦ ἔδωσε μὲ τὴ γροθιά του ἕνα τελευταῖο χτύπημα.

Τὸ φτωχὸ παιδί, ὡς νὰ ἤθελε νὰ βρῇ λίγη παρηγοριά, ἐγύρισε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε ὅσο μπόρεσε περισσότερο, τὸ πτῶμα τοῦ ἀγαπημένου του πατέρα. Ἀλλὰ σὲ λίγο, γυμνὸν καὶ δεμένον, ὅπως ἦταν τὸν ἐσήκωσαν δυὸ ἄγριοι στὰ χέρια τους καὶ τὸν μετέφεραν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου βρισκότανε καὶ οἱ ὑπόλοιποι αἰχμάλωτοι σφιγμένοι, σὰν φοβισμένα πρόβατα, ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον.

Ὡστόσο, ἡ νύχτα ἐπλησίαζε ὁ Φερώδιας δὲν εἶχε ἀκόμη ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν ἐπίθεσί του κατὰ τοῦ στρατοπέδου τοῦ καραβανιοῦ. Μέχρι τὸ βράδυ ἀκουγότανε ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος πυροβολισμοὶ ποὺ δὲν ἔπαψαν παρὰ μόνον ὅταν εἶχε πιὰ γιὰ καλὰ νυχτώσει.

Ὁ Φερώδιας γύρισε τότε, μαζὺ μὲ τοὺς περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του. Τὸ στρατόπεδο δὲν εἶχε κυριευθῇ ἀκόμα, ἀλλὰ τὸ ἑπόμενο πρωΐ, ἀσφαλῶς, θὰ τὸ κυριεύανε μὲ μιὰ ἔφοδο οἱ ἑνωμένοι πολεμιστὲς τοῦ Φερώδια καὶ τοῦ Ὀλιμάλη. Στὸ μεταξύ, εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ τριγύρω ἀρκετοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ φυλᾶνε τὸ στρατόπεδο καὶ νὰ προσέχουν μήπως ἀποδράσουν οἱ πολιορκούμενοι κατὰ τὴ νύχτα, παίρνοντας μαζύ τους καὶ τὸ μεγαλείτερο μέρος ἀπὸ τὰ πολύτιμα πράγματα, ποὺ ἔφερνε τὸ πλουσιώτατο αὐτὸ καραβάνι.

Πρέπει, ὅμως, νὰ ποῦμε καὶ κάτι ἄλλο : Οἱ ἀπώλειες, ποὺ ὑποστήκανε οἱ Οὐατουταῖοι ἦταν σημαντικές, γιατὶ ὁ Σουλτὰν-μπὲν-Ἀλῆ καὶ οἱ μαῦροι του ὑπεράσπισαν μὲ πραγματικὸ ἡρωϊσμὸ καὶ μὲ μεγάλη αὐτοθυσία τὸ στρατόπεδο. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Φερώδια δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κυριέψῃ.

Οἱ Μροραῖοι τῆς Καϊκουροῦ ἑτοίμασαν μεγάλο συμπόσιο, γιὰ χάρι καὶ τιμὴ τῶν πολεμιστῶν τοῦ Φερώδια—καὶ οἱ δεύτεροι τοῦτοι τὸ ἐτίμησαν, ἱκανοποιῶντας τὴν μεγάλη πάντα σ' ὅλους τοὺς ἀγρίους λαιμαργία τους.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ συμποσίου, ὅλοι οἱ συνδαιτημόνες ἦταν τόσο βαρεῖς ἀπὸ τὸ πολὺ φαγητὸ καὶ τὸ πιοτὸ τῶν Μροραίων, τὸ «πομπέ», ὅπως τὸ ὀνομάζουν αὐτοί, ὥστε κανένας τους δὲν σκεφτότανε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του.

Κάποια στιγμή, ὁ Τιφούφ, ποὺ ἦτανε περιποιητικὸς πρὸς τὸν ἀρχηγό του, τὸν Φερώδια, ὅσο ἦτανε τυραννικὸς καὶ σκληρὸς πρὸς τοὺς κατωτέρους του, τοῦ μίλησε γιὰ τοὺς περιέργους αἰχμαλώτους, «ποὺ ἦταν ὅλοι ἄσπροι καὶ εἶχαν ὑποκριθῇ, πὼς ἦταν πεθαμμένοι», ὁ Φερώδια τὸν διέταξε νὰ τοὺς φέρῃ μπροστά του καὶ μπρὸς στὸ Βασιληᾶ Ὀλιμάλη, γιὰ νὰ περάσουν καὶ οἱ δυό τους λίγη ὥρα εὐχάριστα.

Τὰ δυστυχισμένα παιδιά, μόλις εἶχαν βρῇ στὸν ὕπνο τὸ βάλσαμο τῶν φρικτῶν πόνων τους. Ὁ κακός, ὅμως, Τιφοὺμ Βυὰχ τὰ ξύπνησε ξαφνικά, περιβρέχοντάς τα μὲ ψυχρὸ νερὸ καὶ τὰ παρουσίασε στὸν ἀρχηγό του.

Ὁ Φερώδια καταγινότανε νὰ ἐξηγήσῃ στὸν Ὀλιμάλη πόση ποσότητα θησαυροῦ θὰ εἶχαν νὰ μοιράσουν τὴν ἑπομένη, ὅταν εἰσαχθήκανε οἱ νεαροὶ αἰχμάλωτοι. Ὁ Ἰσᾶ, ποὺ ἦταν μαῦρος, ὅσο καὶ οἱ πραγματικοὶ μαῦροι, δὲν κρίθηκε ἄξιος νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἀντίθετα, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν δαδῶν, ποὺ καπνίζανε συνεχῶς, τὰ τρία ἄλλα παιδιὰ φαινόταν λευκώτερα ἀπ' ὅ,τι ἦταν συνήθως.

Ὁ Φερώδια ἐσκίρτησε, ἅμα τοὺς εἶδε. Τὸ κεφάλι του ἦταν βαρὺ ἀπὸ τὸ πολὺ πομπέ. Ὡστόσο, ὅμως, ἀνέκτησε ἀμέσως μιὰ φαινομενική, ἴσως, ἠρεμία καὶ εἶπε, καγχάζοντας :

— Ἄ, θυμᾶμαι, εἶναι οἱ μικροὶ Ἄραβες, ποὺ μοῦ εἶπες, Τιφούμ. Ἔ, Ὀλιμάλη, τὸ πομπὲ τοῦτο εἶναι πολὺ δυνατό, πρόσθεσε σιγὰ πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Οὐρόρης, τὸ κεφάλι μου γυρίζει λιγάκι.

Ὕστερα, κύτταξε μὲ προσοχὴ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἐμονολόγησε :

— Τί παράξενος λαὸς αὐτοὶ οἱ Ἄραβες. Ὅλοι τους εἶναι ἄσπροι. Τὸ δέρμα τους εἶναι ἄσπρο, σὰν τσόφλι ἀπὸ αὐγό. Ἀλλὰ γιατὶ ὁ μεγαλείτερος εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ πληγές ;

Καὶ δυνατώτερα, ρώτησε :

— Τιφοὺμ, τί ἔχει αὐτὸς ὁ μεγάλος ; Οἱ πληγές του αὐτὲς δὲν φαίνονται νὰ εἶναι ἀπὸ βέλη.

— Καπετάνιέ μου, ἀπάντησε ὁ Τιφοὺμ, σκύβοντας μέχρι τὸ χῶμα, τὸ παιδὶ αὐτὸ ἔχει ἕνα γαϊδουρινὸ πεῖσμα. Θυμόμουνα τὴ σκληρότητα τῶν ἀνθρώπων τῆς φυλῆς του ἐναντίον τῶν μαύρων ἀδελφῶν μας καὶ αἰσθανόμουνα τὸ αἷμα μου νὰ βράζῃ μέσα στὶς φλέβες μου. Ὅταν, ὅμως, θέλησα νὰ δέσω κι' αὐτὸν σὰν τοὺς ἄλλους, αὐτὸς αὐθαδίασε τόσο πολύ, ποὺ ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ δώσω μερικὲς καμτσικές.

— Ἔλα, ἔλα, Τιφούμ! Δὲν ἔκαμε ἄλλο, ἀπ' ὅ,τι θὰ κάμνανε στὴ θέσι του καὶ τὰ δικά μας τὰ Οὐατουτόπουλα. Ἄλλη φορὰ νὰ μὴ τὸν χτυπήσῃς, τὸν παίρνω ἐγὼ σκλάβο μου. Δὲν βλέπεις ; Εἶναι μισοπεθαμμένος. Ἐδῶ ! Εἶπε πρὸς τὸ Νικόλα, πιὲς ἀπὸ τοῦτο, θὰ δώσῃ λίγη ζωὴ στὸ κορμί σου.

Ὁ Νικόλας ἐκούνησε πρὸς τὰ ἐπάνω τὸ κεφάλι του, γέλασε περήφανα καὶ κύτταξε τὸν μεθυσμένον ἄγριον μὲ περιφρονητικὴ ἀδιαφορία.

Ὁ ἀρχηγὸς τὸν κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, κρατῶντας πάντα στὸ χέρι τὸ ποτῆρι μὲ τὸ πομπε. Ὕστερα, ὡμολόγησε :

— Ἔχεις δίκηο, Τιφούμ, κανένα Οὐατουτόπουλο δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ μὴ δεχτῇ ἕνα ποτῆρι πομπέ, ὅταν τοῦ τὸ προσφέρει ἕνας ἀρχηγός, οὔτε θὰ τολμοῦσε νὰ βλέπῃ μὲ τέτοια μάτια ἐκεῖνον, ποὺ θὰ γίνῃ ἀφέντης του. Ἀλλὰ ἐγὼ θὰ τὸν κάμω νὰ ὑπακούσῃ, ἀλλοιῶς θὰ τὸν σκοτώσω. Ἔχει κάτι μεγάλα μάτια ὅταν κυττάζῃ, σὰν τὸν Καλουλοῦ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Καταλαμπούλα. Θὰ εἶναι τῆς ἴδιας ἡλικίας, μὰ ὁ Καλουλοῦ ἔχει μεγαλείτερο σῶμα καὶ εἶναι δυνατώτερος. Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ἀμφιβάλλω, ἂν ἔχῃ τὸ θάρρος τοῦ παιδιοῦ τούτου, ἂν καὶ εἶναι καὶ κεῖνος περήφανος, σὰν νὰ ἦταν κιόλας Βασιλῆας τῶν Οὐατουταίων. Ὁ Καλουλοῦ δὲν θὰ ἔκαμνε, ὅ,τι ἔκαμε αὐτός, ἂν ἦταν στὴ θέσῃ του. Θὰ δεχότανε στὴν ἀρχὴ τὸ πομπέ, ὕστερα, ὅμως, μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία θὰ μὲ σκότωνε. Ἄ, ὁ Καλουλοῦ εἶναι ἀληθινὸς Μτούας. Κύττα, ἀκόμη κρατάω τὸ ποτῆρι στὸ χέρι.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Εἰς τὸ ἑπόμενον.

λὲς φορὲς ὡς ἀστεῖο τὴν ἐποχή, ποὺ δεχόταν.

—Ἄνοιξες τὴν πόρτα τοῦ μπαλκονιοῦ;

—Ἤμουν ὑποχρεωμένος, γιὰ νὰ περάσω στὸ δωμάτιό σας, σέρ.

—Καλά. Εὐχαριστῶ, Οὐΐλσον.

Ὁ Ἰβὰν κοίταξε τὸ ρολόϊ του. Ἦταν ἕξη. Ἂν καὶ τὸ Οὐὲρ Χὼλ ἦταν μόλις μιὰ ὥρα ἔξω ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, οἱ νεόνυμφοι, καθυστερημένοι ἀπὸ τὴ δεξίωσι, ἔφθασαν στὸν πύργο τὴν ὥρα ποὺ νύκτωνε.

—Οὐΐλσον, ἔχεις τὴν καλωσύνη νὰ φέρῃς τσέρρυ καὶ οὐΐσκυ σόδα;

—Μάλιστα, σέρ.

—Ἄ! πές μου, ποῦ εἶναι τὸ τηλέφωνο;

—Δὲν ὑπάρχει στὸν πύργο, ἀπήντησε ὁ ὑπηρέτης. Ἡ ἐξοχότης του δὲν ἐπέτρεψε ποτὲ νὰ ἐγκαταστήσουμε. Ἔχουμε μόνο ραδιόφωνο.

—Ποῦ εἶναι;

—Στὸ χώλ, σέρ. Ἴσως νὰ μὴ τὸ προσέξατε. Αὐτὸ τὸ λακὲ κιβώτιο, δεξιᾷ τῆς εἰσόδου. Μὲ συγχωρεῖτε, σέρ, εἶπε ὁ ὑπηρέτης, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του. Πρέπει νὰ κατέβω. Εἶναι ἡ ὥρα, ποὺ ἡ ἐξοχότης του συνηθίζει νὰ μοῦ δίνῃ τὶς ὁδηγίες του.

—Πῶς ὁ θεῖός μου δίνει ὁδηγίες;

—Μάλιστα, σέρ. Εἶναι ἰδιωτικὸς σταθμὸς ραδιοφώνου. Μπορεῖ νὰ πάρῃ καὶ ἄλλους σταθμούς, ἀλλὰ ἡ ἐξοχότης του ἐπιμένει νὰ εἶναι κανονισμένος στὸ μῆκος κύματος τοῦ πομποῦ, ποὺ βρίσκεται στὴ θαλαμηγό του. Ἔτσι, μπορεῖ νὰ μοῦ μεταβιβάζῃ κανονικὰ τὶς διαταγές του.

—Αὐτὸς ὁ τρόπος ἐπικοινωνίας εἶναι ἀμοιβαῖος;

—Ὄχι, σέρ.

— Τί παράξενη ἰδέα. Λοιπόν, Οὐΐλσον. θέλω νὰ μοῦ φέρῃς τὸ κλειδὶ τοῦ γκαράζ. Θέλω νὰ πάω στὸ τηλεγραφεῖο, γιὰ νὰ δώσω ἕνα τηλεγράφημα.

—Τὸ τηλεγραφεῖο εὑρίσκεται σὲ ἀρκετὴν ἀπόστασι.

—Μακρυά;

—Πεντέμισυ μίλια. Καὶ κλείνει στὶς ἑπτά.

—Ἂν κάμω γρήγορα, θὰ προφθάσω. Φέρε μου γρήγορα τὸ κλειδὶ τοῦ γκαράζ. Πρέπει νὰ σπεύσω.

—Καλά, σέρ.

Ἕνα σχέδιο γεννήθηκε στὸ μυαλὸ τοῦ Ἰβάν. Θὰ ἔβγαινε μὲ τὸ ἁμάξι του καὶ θὰ ἔπαιρνε τὴν Οὔρσουλα νὰ δειπνήσουν σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ λέσχη, ποὺ ἤξερε στὰ περίχωρα. Ἀπεῖχε ἀπὸ τὸ Οὐὲρ Χὼλ μόλις λίγα μίλια. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑποχρεώσῃ τὴ νεαρὰ γυναῖκά του νὰ περάσῃ τὴν πρώτη νύκτα τῆς συζυγικῆς ζωῆς του σ' ἕνα περιβάλλον, ποὺ τῆς προξενοῦσε φρίκη.

—Ἔχω μιὰν ἰδέα, εἶπε, πλησιάζοντας τὴ σύζυγό του. Θὰ πᾶμε νὰ δειπνήσουμε στὸ Ὤκ-Κώρτ. Ξέρω ἐκεῖ μιὰ λέσχη, ποὺ περνᾷ κανεὶς εὐχάριστα τὸν καιρό του, κι' ἂν θέλῃς, θὰ μείνουμε ἐκεῖ ὡς τὴν αὐγή. Ἐπὶ τέλους, ὁ ὅρος τοῦ θείου Τὶμ εἶναι νὰ κοιμηθοῦμε ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν ὥρισε τὴν ὥρα, ποὺ πρέπει νὰ πλαγιάσουμε.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία .... Δραχ. 200
Ἑξάμηνος .... » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία .... Λίραι 2
Ἑξάμηνος .... » 1

Ἕσπερος

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων, κατὰ στίχον Δραχ. 12
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι » 8

Ἡ κωμωδία τῆς ἑβδομάδος

ΔΥΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ

Ἀλλὰ καὶ... ἔξυπνοι

ΠΡΟΣΩΠΑ

— Δυὸ ἄγνωστοι ποὺ πέφτουν... ἐξ ἀπροσεξίας ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλο καὶ γνωρίζονται.
— Ἕνα γκαρσόν.
—Ὁ Διευθυντὴς μιᾶς ἀριστοκρατικῆς ταβέρνας
— Ἕνα ἄλλο γκαρσόν.

(Ἡ σκηνὴ σὲ μιὰ πολυσύχναστη ὁδὸ τῶν Ἀθηνῶν. Εἶνε ἡ ὥρα ποὺ ὁ δρόμος βρίσκεται στὸ ζενὶθ τῆς κινήσεώς του).

I

Ὁ Α΄. ἄγνωστος : Σὲ τσάκωσα, φιλαρᾶκο μου. Δὲν ξέρεις καλά, βλέπω, τὴ δουλειά σου.

Ὁ Β΄. ἄγνωστος (βγάζοντας τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ πρώτου καὶ τραβῶντας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὴ δική του τσέπη) : Ἀμ' ἐγὼ δὲ σὲ τσάκωσα; Γιὰ δὲς νὰ μοῦ κάμῃς τὸν καθὼς πρέπει; Ἀλλὰ ψάρεψες σὲ θολὰ νερά. Πανὶ μὲ πανί, βλέπεις.

Ὁ Α΄ : Ἐμένα θὰ τὸ πῇς; Ἐσὺ βλέπεις τὰ κατάφερες μιὰ χαρά.

Ὁ Β΄ : Τέλος πάντων. Γιατί νὰ μαλώνουμε ἄδικα. Αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται μεταξὺ συναδέλφων... Νὰ σοῦ πῶ ὅμως κάτι, κύριε συνάδελφε; Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυό μας δὲν κάνει γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἀφοῦ, φαντάσου, πῆγες νὰ ψαρέψῃς, ποιόν; ἐμένα.

Ὁ Α΄ : Καὶ σὺ ἐμένα!... Βλάκα!

Ὁ Β΄ : Καλὰ ντέ, μὴ θυμώνεις. Πᾶμε τώρα μιᾶς καὶ γνωριστήκαμε νὰ ποῦμε τὰ δικά μας. (Ἀρχίζουν νὰ περπατοῦν).

Ὁ Α΄. (ὕστερα ἀπὸ μικρὴ διακοπή) : Πρέπει ν' ἀλλάξουμε ἐπάγγελμα.

Ὁ Β΄. (ἀφηρημένος) : Τί εἶπες; (Σὲ λίγο σὰ νὰ συνέρχεται ἀπὸ ὄνειρο) : Ἔχω μιὰ ἰδέα.

Ὁ Α΄ : Νὰ τὴν ἀκούσουμε.

Ὁ Β΄. (μὲ σοβαρότητα) : Νὰ συνεταιριστοῦμε!...

Ὁ Α΄. (μ' ἔκπληξι) : Νὰ συνεταιριστοῦμε;

Ὁ Β΄ : Ναί, ναί. Νὰ συνεταιριστοῦμε. Μὰ μὴ τρομάζεις, δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξουμε ἐπάγγελμα —Θεὸς φυλάξοι— μόνο ποὺ τὴ δουλειά μας θὰ τὴν κάμωμε κάπως διαφορετικὰ — πιὸ τίμια. Κι' ἐξηγιέμαι: Ἀντὶ τῆς καθαρῆς νὰ ποῦμε κλεψιᾶς, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ σκαρώνουμε μερικὰ ἔξυπνα κολπάκια, ποὺ στὴν ἐκτέλεσί τους θὰ βοηθάῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Σύμφωνοι;

Ὁ Α΄. (μ' ἐνθουσιασμό) : Ἀκοῦς, λέει... Συμφωνότατοι!...

Ὁ Β΄ : Βέβαια. Οἱ συνεταιρισμοὶ ὅπου κι' ἂν ἔγιναν, ἀπέδωκαν τεράστια κέρδη στοὺς συνεταίρους. Γιατὶ ἡ τάξι μας νὰ μὴν καρπωθῇ τὰ καλὰ τῶν συνεταιρισμῶν; Κι' ἂς κάτσουμε τώρα νὰ σκεφτοῦμε, ποιὰ θὰ εἶνε ἡ πρώτη συνεταιρικὴ ἐπιχείρησίς μας. (Ὕστερα ἀπὸ λιγόλεπτη ἀλλὰ βαθειὰ συλλογὴ φέρνοντας τὸ δάκτυλό του στὸν κρόταφο καὶ γουρλώνοντας τρομαχτικὰ τὰ μάτια) : Εὕρηκα!...

Ὁ Α΄. (μὲ θαυμασμό) : Μπρᾶβο! Τόσο γρήγορα ;

Ὁ Β΄ : Πές μου, πεινᾷς;

Ὁ Α΄ : Ρωτᾷς κιόλας; Ἀπὸ τὴ Δευτέρα δὲν ἔβαλα μπουκιὰ στὸ στόμα. Σωστὸ σαρανταοκτάωρο.

Ὁ Β΄ : Κι' ἐγὼ ἀπὸ τὰ χθές. Γι' αὐτὸ σκέφθηκα πὼς ἡ πρώτη μας ἐπιχείρησι πρέπει νὰ εἶνε γιὰ φαγητό. (Πλάϊ - πλάϊ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο ἐνῷ διασχίζουν ἕνα κεντρικώτατο δρόμο, καταστρώνουν τὸ μεγαλοφυὲς σχέδιό τους. Τέλος σταματοῦν).

Ὁ Β΄ : Λοιπόν, ὅπως εἴπαμε. Στὰς ἕξ καὶ μισή, στὴν ἀριστοκρατικὴ ταβέρνα «Ὁ Ὑπόγειος Παράδεισος». Κύτταξε νὰ ἔχῃς ὅσο τὸ δυνατὸ καλύτερη ἐμφάνισι καὶ πρὸ παντὸς μελέτησε καλὰ τὸ ρόλο σου. Ὅσο γιὰ τὸ πιάσιμο τοῦ κόλπου, νὰ εἶσαι ἥσυχος. Πᾶμε τώρα γιὰ ἐφημερίδες. Ἄ! θὰ θέλαμε καὶ κανένα σπάγγο πολυτελείας.

Ὁ Α΄. (δείχνοντας τὴ μέση του) : Νὰ ἔχω αὐτό. Μόνο ποὺ θὰ μοῦ πέφτουν τὰ παντελόνια μου.

Ὁ Β΄ : Ἔννοια σου καὶ τὸ βράδυ δὲν θὰ σοῦ χρειάζεται κορδόνι. Θὰ σκάσῃς ἀπὸ τὸ φαΐ. (Μικρὴ παῦσι). Μὰ βρὲ φίλε, δὲ συστηθήκαμε ἀκόμη.

Ὁ Α΄ : Ἀλήθεια, ἀφηρημάδα!

Ὁ Β΄ : Σημάδι μεγαλοφυΐας, φίλε μου. (Μ' ἐπισημότητα) : Οἱ φίλοι μου μ' ἔλεγαν Μομία καὶ οἱ λιγώτερο γνωστοί μου, Μῶμο. Ὅσο γιὰ τὸ ἐπίθετό μου εἶνε ὅλο πνεῦμα. Μωμίας Σπιρτάτος.

Ὁ Α΄ : Νὰ δῇς ποὺ μοιάζουν τὰ ὀνόματά μας: Μαμᾶς Ξεροκεφαλάκης.

Ὁ Β΄ : Νὰ τὰ χαιρόμαστε, ἀδελφέ μου. Τόκα!...

II

(Στὰς ἕξ καὶ τέταρτο τὸ βράδυ, μόλις ἀρχίζει νὰ σκοτεινιάζῃ, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους μας καὶ ἤδη συνεταίρους, ὁ Μωμίας Σπιρτάτος, μπαίνει μὲ σοβαρότητα στὴν ταβέρνα «Ὁ Ὑπόγειος Παράδεισος». Ἕνα γκαρσὸν προθυμοποιεῖται νὰ τοῦ ὑποδείξῃ ἕνα τραπεζάκι καὶ νὰ τοῦ προσφέρῃ κάθισμα).

ΜΩΜΙΑΣ. (Στρογγυλοκάθεται ἀναπαυτικὰ πιάνοντας τρία καθίσματα καὶ ρίχνει μιὰ ἀδιάφορη —δῆθεν— ματιὰ γύρω του) : Γκαρσόν! Ἕνα κατάλογο, παρακαλῶ!...

ΓΚΑΡΣΟΝ. (Δίδει τὸν κατάλογο) : Ὁρίστε, κύριε.

ΜΩΜΙΑΣ. (Παίρνει τὸν κατάλογο, τὸν διαβάζει προσεκτικὰ δυὸ - τρεῖς φορές, σκέπτεται, ξανασκέπτεται, στραβομουτσουνιάζει σὰ νὰ μὴ τοῦ ἀρέσουν τὰ φαγητὰ καὶ τέλος ἀποτεινόμενος στὸ γκαρσόν) : Μία διπλῆ μακαρονάδα καὶ μία μερίδα κεφτέδες μὲ πολὺ σάλτσα. Αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν. Ἀργότερα πάλι βλέπουμε.

ΓΚΑΡΣΟΝ : Πολὺ καλά. (Ἐν τῷ μεταξὺ ἔρχεται καὶ ὁ Μαμᾶς Ξεροκεφαλάκης).

ΜΩΜΟΣ (μόλις τὸν βλέπει νὰ μπαίνῃ ἐνῷ καταβροχθίζει τὸν τελευταῖο κεφτέ) : Κύριε Παυλίδη, κύριε Παυλίδη. Ὁρίστε ἀπ' ἐδῶ.

ΜΑΜΑΣ (κατακόκκινος καὶ ἱδρωμένος —παρ' ὅλο τὸ κρύο— κρατάει δυὸ μεγάλα πακέττα στὰ χέρια του) : Ὦ, καλῶς τὸν κύριο Γεωργιάδη! Τί ἀπρόοπτη, ἀλήθεια, συνάντησι.

ΜΩΜΟΣ (μὲ συγκρατημένο θυμό) : Πολὺ ἀπρόοπτος... (Τονίζει τὴ λέξι) ...Ἀλήθεια, συνάντησις. (Σιγώτερα) Βλάκα, καλὰ ποὺ δὲν ἦταν κοντὰ τὸ γκαρσόνι ἢ ἄλλοι ἄνθρωποι. Θὰ γινόμασταν ρεζῆλι. (Δυνατά) Γκαρσόν. (Στὸν Μαμᾶ). Κάτι μόνος; Ἡ κυρία, τὰ παιδιά;

ΜΑΜΑΣ : Ὅλοι καλά, εὐχαριστῶ ! Λείπουν μιὰ βδομάδα τώρα, λείπουν στὴ ...στὰς...

ΜΩΜΟΣ : Στὰς Πάτρας, μήπως;

ΜΑΜΑΣ : Ἀκριβῶς. Εἶνε ἡ μητέρα της ἄρρωστη καὶ πῆγε νὰ τὴ δῇ. (Τὸ γκαρσὸν ἐν τῷ μεταξὺ πλησιάζει καὶ περιμένει διαταγές).

ΜΩΜΟΣ : Καθῆστε.

ΜΑΜΑΣ. (Κάθεται) : Κι' ἔτσι ποὺ λέτε ἀναγκάζομαι τώρα νὰ τρώγω στὰ ρεστωράν. Σήμερα εἶχα καὶ ψώνια. Ἔτρεξα —γιατὶ θὰ κλεῖναν τὰ μαγαζιά, καὶ μοῦ φῦγαν ἕνα σωρὸ λεπτά. Μόνο στοῦ Χρυσικοπούλου ἔδωκα 2 χιλιάδες γιὰ κάτι μικροπράγματα τῶν παιδιῶν.

ΜΩΜΟΣ (στὸ γκαρσόνι) : Πάρε τὰ πακέττα, παιδί μου, ἀπὸ τὸν κύριο καὶ βάλε τα κάπου.

ΜΑΜΑΣ. (Τοῦ τὰ δίνει) : Πρόσεξε μὴ τὰ βάλῃς πουθενὰ καὶ μᾶς τὰ κλέψουν. Κάνουν ἕνα σωρὸ λεπτά.

ΜΩΜΟΣ (στὸ γκαρσόνι) : Πήγαινέ τα μέσα καὶ τὸ νοῦ σου. Κύτταξε νὰ μᾶς περιποιηθῇς καλὰ καὶ θὰ ἔχῃς ἕνα γενναῖο πουρμπουάρ. Λοιπόν, τί θὰ πάρετε, κύριε Παυλίδη;

III

(Μισὴ ὥρα ἀργότερα. Σκηνὴ ἡ ἴδια).

ΜΑΜΑΣ (σιγὰ στὸν Μῶμο) : Ἔ, τί λές. Δὲν εἶνε πειὰ ὥρα νὰ τὸ στρίβουμε. Ἐγὼ τοὐλάχιστον ἔγινα γκόν. Ἔχω φάγει τόσα πολλά, ὅσα δὲν ἔφαγα ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ γεννήθηκα ἴσαμε σήμερα ποὺ εἶχα τὴν τύχη νὰ σὲ γνωρίσω.

ΜΩΜΟΣ (σιγά) : Καλὰ καὶ δὲ θὰ φᾶμε φροῦτο; Ἀστειεύεσαι. Γεῦμα χωρὶς φροῦτο γίνεται; (Δυνατά) Γκαρσόν.

ΓΚΑΡΣΟΝ : Ἔφθασαααα...

ΜΩΜΟΣ (στὸ γκαρσόν) : Τί φροῦτα ἔχετε.

ΓΚΑΡΣΟΝ : Μπανάνες, ὡραῖες, φρέσκες, μεγάλες. Πορτοκάλια, μῆλα, ἀπίδια.

ΜΑΜΑΣ (μὲ θαυμασμό) : Πώ, πώ!...

ΜΩΜΟΣ (σιγὰ στὸν Μαμᾶ) Σκασμός. (Στὸ γκαρσόν) : Φέρε μας φροῦτα καὶ δύο κομπόστες... μῆλο, παρακαλῶ.

ΓΚΑΡΣΟΝ : Μάλιστα. (Ἀπομακρύνεται).

ΜΩΜΟΣ (σιγὰ στὸν Μαμᾶ) : Βρὲ ζῶο δὲ σοῦ εἶπα νὰ μὴ μιλᾷς. Θὰ μᾶς πάρουν μυρωδιὰ κι' ἀλλοίμονό μας. Θὰ μᾶς βγοῦν ἀπ' τὴ μύτη ὅσα φάγαμε.

ΜΑΜΑΣ : Μὰ τί ἔκαμα πάλι;

ΜΩΜΟΣ. (Σιγά) : Σκάσε κι' ἔρχεται τὸ γκαρσόνι. (Δυνατὰ στὸ γκαρσὸν ποὺ φέρνει τὰ φροῦτα καὶ τὶς δυὸ κομπόστες) : Ἄστες καὶ κάνε μας τὸ λογαριασμό, ὥσπου νὰ τὶς φᾶμε.

ΓΚΑΡΣΟΝ. (Ἀφίνει τὰ φροῦτα). Μάλιστα, ἀμέσως. (Βγάζει τὸ σημειωματάριό του κι' ἕνα μολύβι). Λοιπόν, ἔχουμε καὶ λέμε: Ἕξ μερίδες μακαρόνια, τέσσερις κεφτέδες, δύο στιφάδο, δέκα ποτηράκια μαυροδάφνη, δέκα μερίδες ψωμί, δύο κομπόστες καὶ φροῦτα.

ΜΩΜΟΣ : Βάλε καὶ δύο ἀκόμα κομπόστες, γιατὶ μοῦ ἄρεσαν πολὺ καὶ φέρε μαζὶ καὶ δύο γιαούρτια.

ΓΚΑΡΣΟΝ : Ὥστε καὶ δύο ἀκόμη κομπόστες καὶ δύο γιαούρτια. (Προσθέτει) : Μηδέν... δύο τὰ κρατούμενα... δέκα πέντε. Ἑκατὸν πενῆντα καὶ δέκα πεντε, τὸ ὅλον ἑκατὸν ἑξῆντα πέντε.

ΜΩΜΟΣ : Βάλε 170. Στρογγυλὸ λογαριασμό.

ΓΚΑΡΣΟΝ : Ἄ! εὐχαριστῶ πολύ, κύριε. (Πηγαίνει νὰ φέρῃ αὐτὰ ποὺ τοῦ παρήγγειλαν).

ΜΩΜΟΣ (σιγὰ στὸν Μαμᾶ) : Λοιπόν, ἡ ὥρα ἔφθασε. Τὸ νοῦ σου. Καὶ κύτταξε πρὸ παντὸς μὴ χάσῃς τὴν ψυχραιμία σου.

ΜΑΜΑΣ. (Καθησυχαστικά) : Ἔννοια σου καὶ ἀπὸ ψυχραιμία τίποτα ἄλλο. Τὰ χέρια μου εἶνε πάντα σὰν τὸ χιόνι. Καὶ μοῦ λένε —νὰ τὸ πιστέψω;— πὼς ἔχω γερὴ καρδιά.

ΜΩΜΟΣ : Πάψε τὴν πολυλογία καὶ βλέπε τώρα πρὸς τὴν πόρτα δῆθεν ἀδιάφορος.

ΜΑΜΑΣ (βλέπει πρὸς τὰ ἔξω) : Καλὰ εἶνε ἔτσι;

(Τὸ γκαρσόνι πλησιάζει μὲ τὶς κομπόστες).

ΜΩΜΟΣ : Ἔφθασαν καὶ οἱ κομπόστες.

ΜΑΜΑΣ. (Ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ κυττάζῃ ἔξω, πετιέται πάνω ξαφνικὰ ὅλο χαρά) : Ὦ! ὁ κύριος Γαλάνης. Καλὲ ὁ κύριος Γαλάνης πέρασε τώρα μόλις ἀπ' ἔξω. Ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο δὲν τὸν εἶδα καθόλου. Καὶ ἤθελα νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ τὴν ἀντιπροσωπεία ἐκείνη. (Κατευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα). Κύριε Γαλάνη, κύριε Γαλάνη. (Χάνεται).

ΜΩΜΟΣ. (Στὸ γκαρσόν, ἐνῷ γεμᾶτος ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη συνάντησι πάει κι' αὐτὸς νὰ προϋπαντήσῃ τὸν φίλο του) : Κάμε γρήγορα, παιδί μου. Ἄφησε τὶς κομπόστες καὶ τὰ γιαούρτια πάνω στὸ τραπέζι, πάρε τὰ βρώμικα πιάτα μέσα, καθάρισε λίγο τὸ τραπέζι, διώρθωσε τὰ καθίσματα καὶ φέρε ἕνα ἀκόμα σερβίτσιο γιὰ τὸνκύριο Γαλάνη. Τί κάθεσαι λοιπόν; Κάνε γρήγορα. Καὶ πρὸ παντὸς τὸ νοῦ σου στὰ πακέττα μὴ μᾶς τὰ κλέψῃ κανείς. (Κατευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα) : Κύριε Γαλάνη, κύριε Γαλάνη. (Χάνεται στὸ μισοσκόταδο τοῦ δρόμου).

IV

(Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ σὲ μιὰ θεοσκότεινη γειτονιὰ οἱ δυό μας φίλοι παίρνουν τὴν ἀναπνοή τους).

ΜΩΜΟΣ. (Ἀφίνει στεναγμὸ ἀνακουφίσεως) : Ἔ, ὥς τὴν Κυριακὴ ἔχει πάλι ὁ Θεός.

ΜΑΜΑΣ. (Ξεκουμπώνει τὸ παντελόνι καὶ προσπαθεῖ ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς κοιλιᾶς του νὰ ὑπολογίσῃ πόσες μέρες θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ νηστικός). Ὥς τὴν Κυριακή; Τί λές; Ἐγὼ θαρρῶ πὼς ἴσαμε τὴν ἄλλη Τετάρτη δὲ θὰ μπορέσω νὰ βάλω μπουκιὰ στὸ στόμα μου.

V

(Τὴν ἴδια ὥρα στὴν ταβέρνα τὸ δύστυχο γκαρσὸν δέχεται τοὺς κεραυνοὺς τῆς ὀργῆς τοῦ προϊσταμένου του).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (ἐξαγριωμένος) : Παλιοτόμαρο ! βλάκα ! ἠλίθιε ! Ἑκατὸ δραχμὲς καὶ ἄνω μᾶς ἐστοίχισεν αὐτή σου ἡ ἠλιθιότης. Ἄϊντε νὰ χαθῇς ἀπὸ μπροστά μου! Κτῆνος!...

ΓΚΑΡΣΟΝ. Σὰν ἀποβλακωμένος μὲ σβυσμένη φωνή) : Μὰ τί φταίω ἐγὼ ἐπὶ τέλους. Τὰ πακέττα αὐτὰ μ' ἐγέλασαν. Δὲν θὰ ἔβγαινα μήπως ἐγὼ νὰ δῶ ποῦ θὰ πᾶνε. Ἀλλὰ σκέφθηκα: Ἔχουν ἐδῶ τὰ πακέττα τους. Δὲν μποροῦν νὰ τ' ἀφήσουν. Στοιχίζουν περισσότερο ἀπὸ τὰ φαγητά. Ποῦ νὰ φαντασθῶ ἐγὼ πὼς ἦσαν γεμᾶτα παληοεφημερίδες. Ἄ, τοὺς ἄθλιους. Μοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆ καὶ ἕνα πλούσιο πουμπουάρ.

(Λίγο πιὸ κεῖ ἕνα ἄλλο γκαρσὸν ποὺ ξετυλίγει ἀκόμη ἐφημερίδες, ἀφίνει ἕνα σκαστὸ γέλιο).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (ὠργισμένος πρὸς τὸ δεύτερο αὐτὸ γκαρσόν) : Σκασμός, μὴ σὲ στείλω καὶ σένα στὸ διάβολο. Γιὰ γέλια εἴμαστε;

ΓΚΑΡΣΟΝ : Συγγνώμην, κύριε Διευθυντά, ἀλλὰ κάτω - κάτω βρῆκα ἕνα σημείωμα καὶ ἕνα ἀπόκομμα ἐφημερίδος μὲ μιὰ εἰδησούλα. Ὁρίστε, διαβάστε. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ γελάσετε κι' ἐσεῖς. Τὸ σημείωμα ἀφορᾷ ὅλους μας. Ἡ εἰδησούλα τῆς ἐφημερίδος τὸν Σπῦρο.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ .(Τὰ παίρνει μὲ θυμὸ καὶ διαβάζει δυνατά) : Τὰ φαγητά σας πολὺ νόστιμα, τὰ γκαρσόνια σας ὅμως πολὺ ἠλίθια. (Τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ θυμό). Τοὺς ἄθλιους, μᾶς κοροϊδεύουνε κιόλας. (Διαβάζει μετά, τὸ ἀπόκομμα). Ζητεῖται γκαρσὸν γιὰ ταβέρνα πολυτελείας μὲ μεγάλη πεῖρα. Πληροφορίαι στὰ Γραφεῖα μας. (Στὸ γκαρσὸν ποὺ ἔχει πέσει θῦμα τῶν φίλων μας μὲ μαλακὸ εἰρωνικὸ ὕφος) : Ἔ, δὲν ἦσαν καὶ τόσο κακοὶ ὅσο τοὺς νομίσαμε, ἀφοῦ φροντίσανε νὰ σοῦ βροῦν καὶ θέσι.

ΑΥΛΑΙΑ

(Διασκευὴ) Μ. Κ.

Ἀστέρες - Θαλασσοπούλια

Ἡ Ρενὲ Σὰν Σύρ, ἡ Γαλλὶς βεντέττα, στὴ Νίκαια, κυβερνᾷ τὸ κομψὸ γιὼτ της. Ἡ ὡραία ἠθοποιὸς προτιμᾷ τὸ θαλάσσιο αὐτὸ σπὸρ τὸν χειμῶνα, ἐκτίθεται δὲ εἰς ἀφαντάστους κινδύνους, χωρὶς ποτὲ νὰ φοβηθῇ γιὰ τὴ ζωή της

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΧΑΜΙΤ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

ΔΕΝ ΤΑ ΧΩΝΕΥΕ

ΕΙΝΑΙ ἐξακριβωμένο ὅτι ὁ Χαμὶτ ἦταν ἐξαιρετικὰ ὑγιὴς καὶ ποτὲ δὲν ἀρρώστησε σοβαρά, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς του, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, ἔγραφαν ὅτι πνέει τὰ λοίσθια καὶ ἀναμένεται τὸ τέλος του. Τὴν ἔξοχη αὐτὴ ὑγεία του ὁ Χαμὶτ εὐχαριστεῖτο νὰ τὴν ἀποδίδῃ στὸ ὅτι δὲν πῆρε ποτὲ στὴ ζωή του φάρμακα. Ὅλος δὲ πραγματικὰ ὁ κόσμος τῆς ἐποχῆς του ἤξευρε ὅτι εἶχε γιατρούς, κανεὶς ὅμως δὲν ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος καὶ γιὰ φαρμακοποιὸ τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος.

Οἱ γιατροί του ἤξευραν καλὰ τὴ φαρμακοφοβία του αὐτὴ καὶ γι' αὐτὸ ἀπέφευγαν νὰ τοῦ γράφουν συνταγές, ἀφοῦ ἦσαν βέβαιοι ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θὰ ἔμεναν κάτω ἀπὸ τὸ προσκεφάλι του.

Κάποτε μόνον ἕνας γιατρός του, ὁ Ἕλλην Μαυρογένης, τὸν εἶχε πείσει, ὕστερα ἀπὸ μακρυὰ συζήτησι, ὅτι ὡρισμένα φάρμακα κοινῆς χρήσεως, ὅπως ἡ κινίνη, τὸ ἰώδιο κλπ., ἦταν ὁλότελα ἀκίνδυνα καὶ τὸν ἔκαμε νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴ Γερμανία ἕνα ὁλόκληρο φαρμακεῖο. Τότε ὁ Χαμὶτ ρίχτηκε στὴ φαρμακευτική, γιὰ νὰ μάθῃ νὰ ἑτοιμάζῃ μόνος του τὰ φάρμακά του. Ἀλλὰ καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτό, ποτὲ δὲν πῆγε τὸ χέρι του νὰ ἑτοιμάσῃ τίποτε γιὰ λογαριασμό του, τὸ δὲ φαρμακεῖο, ὅταν λειτουργοῦσε, ἔκαμνε σκευασίες, ποὺ προωρίζονταν γιὰ τὸν γυναικωνίτη ἢ γιὰ τὰ πόδιά του.

Κάθε κανὼν ὅμως ἔχει καὶ τὴν ἐξαίρεσί του. Ἔτσι καὶ ὁ Χαμὶτ ἔπαθε μιὰ φορὰ ἀπὸ κάτι καὶ εἶχε δυσουρία. Ὅλοι στὶς ἐκκλησίες καὶ στὰ τζαμιὰ τῆς αὐτοκρατορίας κάμνανε προσευχὲς καὶ παρακλήσεις ὑπὲρ τῆς καθόδου τῶν πολυτίμων.... οὔρων του, ἐνῷ οἱ περὶ τὸν Χαμὶτ διὰ τῆς βίας ἀνάγκασαν τὸν δύστροπο ἀσθενῆ τους νὰ δεχθῇ τὴ βοήθεια τῆς ἐπιστήμης καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν κλίνη του τοὺς κομπογιαννίτας, ποὺ προσπαθοῦσαν μὲ μάγια νὰ πολεμήσουν τὴ δυσουρία. Προσκάλεσαν λοιπὸν πράγματι ἀπὸ τὴ Γερμανία τὸ γιατρὸ Βέριγγ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐθεράπευσε γρήγορα τὸν Χαμίτ, γιατὶ ἡ πάθησις δὲν ἦταν καὶ τίποτε σπουδαία.

Μεταξὺ ὅμως τῶν ἄλλων φαρμάκων ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς τοῦ συνέστησε νὰ πάρῃ καὶ ἕνα μεταλλικὸ νερὸ διουρητικὸ καὶ ἐλαφρὰ καθαρτικό, ποὺ λεγόταν τότε Γιάννος.

Τὸν κρατοῦσε ὅμως πάντοτε ὁ φόβος τῆς δηλητηριάσεως καὶ τὸ ταραγμένο μυαλό του ἐπενόησε τὸν ἑξῆς ἀλλόκοτο τρόπο, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ Γιάννος:

Ἔστειλε ἕνα μαῦρο τῆς ἐμπιστοσύνης του νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἀπὸ διάφορα φαρμακεῖα ἔξη κιβώτια γεμάτα μὲ μπουκάλια Γιάννος. Πραγματικά, σὲ λίγο τὰ κιβώτια εὑρίσκοντο μπροστὰ στὸ κρεββάτι τοῦ Χαμίτ. Ἀμέσως προσεκλήθη ὁ πρῶτος θαλαμηπόλος καὶ διατάζεται νὰ ἀνοίξῃ τὰ κιβώτια καὶ ἀπὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ νὰ βγάλῃ καὶ ἕνα μπουκάλι. Ὅταν ἔγινε αὐτό, ὁ Χαμὶτ ἐπεθεώρησε τὰ σφραγίσματά τους καί, ἀφοῦ πείσθηκε ὅτι δὲν παραβιάστηκαν, διατάζει μπροστά του νὰ τ' ἀδειάσουν ὅλα σὲ μιὰ λεκάνη. Ὕστερα διατάζει νὰ πιοῦν ἀπὸ ἕνα ποτῆρι, ὁ καθεὶς μὲ τὴ σειρά, ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος, ὁ δεύτερος θαλαμηπόλος, ὁ «ἰμπρικτσῆμπασῆς», δηλαδὴ ὁ ἀρχικαφετζῆς (τίτλος μεγάλος γιὰ τὸ παλάτι τῶν σουλτάνων) καὶ κατόπι τὰ πιὸ ἀγαπημένα του πρόσωπα ἀπὸ τὸ γυναικωνίτη. Ὅλοι καὶ ὅλες παρελαύνουν μπροστὰ ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοῦ Χαμὶτ καὶ ὑποχρεώνονται, θέλοντας καὶ μή, νὰ πιοῦν ἀπὸ ἕνα ποτῆρι, ἐνῷ ὁ ἴδιος πρόσεχε μὲ τί προθυμία ὁ καθεὶς θὰ ἔπαιρνε τὸ καθάρσιο καὶ τί μορφασμοὺς θὰ ἔκαμνε. Μερικοί, φυσικά, δὲν μποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὴν ἀποστροφή τους πρὸς τὸ ποτὸ αὐτό, οὔτε καὶ νὰ κρύψουν τοὺς μορφασμοὺς των, ποὺ προκαλοῦνταν ἀπὸ τὴ γεῦσί του, πρᾶγμα ποὺ ἔβαλε σὲ νέες ὑποψίες τὸν Χαμὶτ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ἀναβάλῃ ἐπὶ τρίωρο τὸ πάρσιμο τοῦ καθάρσιου.

Τότε μόνο,—ἀφοῦ εἶδε πῶς κανεὶς δὲν ἔπαθε τίποτα,—πείσθηκε τελικὰ νὰ πάρῃ καὶ ὁ ἴδιος, ὅταν ὕστερα ἀπὸ τὶς τρεῖς ὧρες καὶ σύμφωνα μὲ νέα διαταγή του, ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ ἤπιαν ἀπὸ τὴ λεκάνη, ἔκαμαν καὶ δεύτερη παρέλασι μπροστὰ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ ἀπέδειξαν ἐμπράκτως στὸν καχύποπτο κύριό τους ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν εἶχαν πάθει στὸ διάστημα αὐτό, παρὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, μερικὲς φορὲς τὸ μέρος, στὸ ὁποῖο προσπαθοῦσε ἡ ἐπιστήμη νὰ ὁδηγήσῃ καὶ τὸν ἴδιο, γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν πάθησί του.

Η ΑΙΩΝΙΑ ΠΑΛΗ...

Εἰς τὰς ἀνταρκτικὰς χώρας

ΕΚΤΟΣ ἀπὸ τὶς γνωστὲς σ' ὅλο τὸν κόσμο ἐξερευνητικὲς ἀποστολές, ποὺ κάθε τόσο ἐπιχειροῦν μιὰ ἐξερεύνησι, ποὺ τὴν παρακολουθεῖ ὅλος ὁ κόσμος —ὅπως ἦταν ἡ ἀποστολὴ Νόμπιλε, ἡ ἀποστολὴ Μπίρντ, ἡ ἀποστολὴ «Τσελιοῦσκιν» κλπ.— ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἐξερευνητικὲς ἀποστολές, ποὺ δὲν εἶνε γνωστὲς παρὰ μόνον στὸν περιωρισμένο κύκλο τῶν εἰδικῶν ἀνθρώπων, χωρὶς, ὅμως, μὲ τοῦτο νὰ παρουσιάζουν λιγώτερο ἀπὸ ἐκεῖνες ἐπιστημονικὸ καὶ ἀνθρώπινο ἐνδιαφέρον.

Ἡ «Πένολα» ἀγκυροβολημένη εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πόρτ – Λόκροῦ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς ἐξερευνητικὲς ἀποστολὲς αὐτὲς εἶνε καὶ ἡ ἀγγλική, τῆς Βασιλικῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τῆς συνεχείας τῆς ἀνταρκτικῆς ἠπείρου μετὰ τῆς «Γῆς τοῦ Γκράχαμ».

Ἡ ἀποστολὴ διευθύνεται ἀπὸ τὸν δόκτορα Ρύμιλλ, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει, προηγουμένως, μέρος στὴν ἀποστολὴ [illegible] Δυτικῆς Γροιλανδίας, τοῦ Γουάτκινς, ποὺ καὶ ἀντικατέστησε ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατό του.

Ὁ Δόκτωρ Ρύμιλλ συνοδεύεται στὴν ἀποστολή του ἀπὸ δέκα πέντε μόνον ναυτικούς, ποὺ εἶνε συγχρόνως καὶ ἐπιστήμονες. Ἔτσι τὸ τρικάταρτο καράβι τῆς ἀποστολῆς, τὸ «Πένολα», εἶνε μικρό, μόλις διακοσίων τόννων καὶ διαθέτει μιὰ μόνον μικρὴ βοηθητικὴ μηχανή. Ὡστόσο, πάνω σ' αὐτὸ τὸ καράβι προβλέφθηκε νὰ χωρέσουν, πλὴν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν τροφίμων του, καὶ ἑξῆντα ἀρκτικοὶ σκύλοι, ἔξη ἕλκυθρα καὶ ἕνα μικρὸ ἀεροπλάνο.

Ἡ μεταφορὰ τῶν σκυλιῶν δὲν ἔγινε, κατ' ἀρχάς, μὲ τὸ ἐξερευνητικὸ πλοῖο, ἀλλὰ ἀπὸ τρία μέλη τῆς ἀποστολῆς, σὲ πλοῖα, ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ τὴν Γροιλανδίαν καὶ τὸ Λάμπραντορ. Ἡ μεταφορά, ἰδίως ἀπὸ τὴν τροπικὴν ζώνην, προὐξένησε ἀρκετὲς ἀπώλειες σκυλιῶν, ἐπὶ τέλους ὅμως, ἕνας ἐπαρκὴς ἀριθμὸς ἀπὸ αὐτὰ ἔφθασε στὸ Πὸρτ - Στάνλεϋ, ἐπὶ τῶν νήσων Φάκλανδ, ὅπου, τὴν 28 Νοεμβρίου 1934 ἔφθασε καὶ ἡ «Πένολα» μαζὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς ἀποστολῆς.

Ὁ μηχανικὸς Χάμπτον καὶ ὁ γιατρὸς Μπρίγκαμ ἤθελαν νὰ πᾶνε ἀπὸ τὸ Πὸρτ - Στάνλεϋ στὸ Πὸρτ - Λόκροϋ, μαζὶ μὲ τὰ ἐναπομείναντα 49 σκυλιὰ καὶ τὸ ἀεροπλάνο. μὲ τὸ ἀγγλικὸ πλοῖο ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν «Ντισκόβερυ ΙΙ», ποὺ διατρέχει [illegible] πολλῶν ἐτῶν, τὸν Ἀνταρκτικόν. Τὸ Πὸρτ - Λόκροϋ βρίσκεται στὴ νῆσο Γουΐνκ, πρὸς βορρᾶν τῆς «ὁδοῦ τοῦ Βίσμαρκ», ποὺ ἀνακαλύφθηκε, τὸ 1874, ἀπὸ τὸν ταγματάρχη Ντάλλμανν. Ἀλλὰ ὁ πάγος τοὺς ἐμπόδισε νὰ φτάσουν μέχρις ἐκεῖ. Περίμεναν, λοιπόν, καλύτερες καιρικὲς συνθῆκες, στὴ νῆσο τῆς Απογοητεύσεως, μιὰ δηλαδή, ἀπὸ τὶς νήσους τοῦ Σέτλανδ, ποὺ εἶνε γνωστὲς ὡς βάσεις ἁλιείας φαλαινῶν. Στὶς 11 Ἰανουαρίου 1935, ἔφθασαν ἐπὶ τέλους στὸ Πὸρτ - Λόκρεϋ, ὅπου τοὺς συνήντησε πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἰδίου μηνὸς καὶ ἡ «Πένολα».

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου ἕνα ραδιοτηλεγράφημα [illegible] στὸ Λονδῖνο, ὅτι ἡ ἀποστολὴ εἶχε φθάσει στὸν τόπο ὅπου θὰ ξεχειμώνιαζε. Ὁ πρῶτος σταθμὸς βρισκότανε σὲ μιὰ νῆσο τοῦ κόλπου Βάντιγκτον. Οἱ ἐπιστημονικὲς μετεωρολογικὲς καὶ ἄλλες ἐργασίες ἄρχιζαν μὲ ἐξερευνήσεις κατὰ μῆκος τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Γῆς τοῦ Γκράχαμ. Μιὰ ἐναέρια διαδρομὴ τῆς τελευταίας αὐτῆς δὲν ἐπέτυχε, γιατὶ τὸ ἀεροπλάνο δὲν μποροῦσε νὰ ξεπεράσῃ τὸ ὕψος τῶν 3.000 μέτρων, ἐξ αἰτίας κάποιου ἐλαττώματος τοῦ μοτέρ.

Οἱ προμήθειες κρέατος τῆς ἀποστολῆς συμπληρωνότανε ἀπὸ τὰ προϊόντα τοῦ κυνηγιοῦ τῶν φωκῶν καὶ τῶν πιγκουΐνων.

Καθὼς ἐπιστεύετο —ἔπειτα ἀπὸ τὶς πτήσεις τῆς Ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς τοῦ Γουΐλκινς —ὅτι ἡ Γῆ τοῦ Γκράχαμ ἀπολούντανε ἀπὸ νήσους, ἡ ἀποστολὴ Ρύμιλλ ἤθελε τώρα νὰ ἐξετάσῃ τὴν βορεία ἀκτὴ τῆς Γῆς τοῦ Χήρστ, μεταξὺ τῆς νήσου Σαρκὼ καὶ τῆς Γῆς τοῦ Λεοπόλδου, καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ ἐὰν βρίσκωνται ἐκεῖ κόλποι, ποὺ νὰ τέμνουν τὴν «ἀνταρκτικὴν ἤπειρον».

Λοιπόν, πρὸ μερικῶν ἑβδομάδων, τὰ μέλη τῆς ἀγγλικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς ἔκαμαν μιὰ πολὺ μεγάλης σημασίας ἀνακάλυψι. Συνήντησαν ξηρὰ ἐκεῖ ὅπου ὁ Γουΐλκινς ἰσχυριζότανε, ὅτι βρῆκε θάλασσα. Ἡ Γῆ τοῦ Γκράχαμ εἶνε μιὰ χερσόνησος.

Νά, λοιπόν, τί κολοσσιαίας σημασίας ἀνακάλυψι —ποὺ ἀλλάζει, πραγματικά, τὸν χάρτη τῆς γῆς— ἔκαμε ἡ ἀγγλικὴ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ αὐτή.

Ἀναφέραμε κατὰ τὸ δυνατὸν λεπτομερῶς τὴν δρᾶσι τῆς ἀποστολῆς Ρύμιλλ, ὄχι μόνον γιὰ νὰ τονίσουμε τὴ μεγάλη σημασία τῆς ἀνακαλύψεως, ποὺ ἔκαμε, οὔτε τὶς ἀρχικὲς δυσκολίες, ποὺ συνήντησε στὸ δρόμο της, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἐξιστόρησι τῆς μέχρι τώρα δράσεώς της εἶνε ἡ καλύτερη εἰσαγωγὴ στὸ Ἡμερολόγιο τῆς ἀποστολῆς, ποὺ παραθέτουμε κατωτέρω καὶ ποὺ τὸ ἔστειλαν στὴ Γεωγραφικὴ Ἑταιρεία τοῦ Λονδίνου οἱ ἄνδρες τῆς ἀποστολῆς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐξακολουθήσουν ἀκόμη ἐπὶ πολὺ νὰ μένουν στὶς ἀνταρκτικὲς χῶρες.

Ἀλλά, νά, τὸ Ἡμερολόγιο, μὲ τὸ ἐπιστημονικὸ καὶ ἀνθρώπινο ἐνδιαφέρον, ποὺ παρουσιάζει:

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΦΘΑΝΕΙ

Γῆ τοῦ Γκράχαμ, Μάϊος 1935.

Εἶνε ἐννέα ἑβδομάδες, ποὺ ἡ κατασκήνωσί μας ἐγκαταστάθηκε τελειωτικά, ἐπάνω σὲ μιὰ μικρὴ νῆσο τοῦ κόλπου Γουάντιγκτον, μερικὰ μίλλια μακρυὰ ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Γῆς τοῦ Γκράχαμ. Οἱ μέρες μικραίνουν γρήγορα καὶ οἱ νύχτες γίνονται πιὸ κρύες, ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε ὁ πάγος νὰ ξαναγίνεται ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐποχὴ εἶνε προχωρημένη, κάμνει ἕναν καιρὸ καλύτερον ἀπ' ὅ,τι φοβόμασταν καὶ οἱ γεωλόγοι ἐπωφελοῦνται γιὰ νὰ τελειώσουν τὶς ἐργασίες τους.

Τὸ μὲ δυὸ πατώματα σπίτι μας εἶνε πολυτελέστατο καὶ εἶνε ἐκπληκτικὸ νὰ δῇ κανεὶς τί ἀφάνταστες ποσότητες εἰδῶν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ. Νά, ἐν πρώτοις, ἡ αἴθουσα διπλῆς χρησιμοποιήσεως, στὴν ὁποία κατοικοῦν τὰ ἐννέα μέλη τῆς ἀποστολῆς καὶ ἡ ὁποία χρησιμεύει γιὰ ὅλους ὡς αἴθουσα ἐργασίας. Κερδίσαμε πολὺ χῶρο, μετατρέποντας μιὰ καμπίνα τοῦ καραβιοῦ σὲ ἐργαστήριο καὶ σὲ «σκοτεινὸ δωμάτιο». Στὸ χὼλλ τοῦ σπιτιοῦ εἶνε ἐγκατεστημένο τὸ «ἠλεκτρικὸ ἐργοστάσιο», μιὰ μικρὴ γεννήτρια ποὺ παράγει τὸ ἀναγκαῖο γιὰ τὸ φῶς καὶ τὸν ἀσύρματο ρεῦμα. Τὸ κάτω πάτωμα χρησιμεύει γιὰ κουζίνα, γιὰ τραπεζαρία καὶ γιὰ ἀτελιέ. Μιὰ γωνία ἐπίσης εἶνε ἀφιερωμένη στὴ μηχανὴ τοῦ ἀσυρμάτου. Τὰ δύο παράθυρα, ποὺ εἶνε ἐφωδιασμένα μ' ἕνα εἰδικὸ σύστημα ἀσφαλείας κατὰ τῆς κακοκαιρίας, βλέπουν πρὸς ἕνα ὄμορφο τοπίο καὶ πάνω ἀπὸ τὸ μικρὸ κανάλι, ποὺ χωρίζει τὸ νησί μας ἀπὸ τὸ γειτονικὸ νησί, ἡ ματιὰ φτάνει μέχρι τὸ βουνό, ποὺ κόβει τὴν ἤπειρο.

ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ, ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ - ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΑΙ

Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, μιὰ σκαλωσιὰ ὁδηγεῖ στὰ δωμάτια τοῦ ὕπνου. Στὴν ἀρχή, ἡ αἴθουσα, μὲ τὰ ξυλοκρέββατα γύρω στὸν τοῖχο καὶ τὰ σανίδια, ποὺ χωρίζανε τὸ ἕνα κρεββάτι ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς αἰθούσης, ποὺ τὴν ἑτοίμασαν γιὰ ἔκθεσι σκυλιῶν. Ἀλλὰ τώρα εἶνε καλὰ «ἐπιπλωμένη» καὶ φαίνεται ἄνετη. Κάθε καμπίνα παρουσιάζει τὸν ἰδιαίτερο χαρακτῆρα της, ἀναλόγως τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ καὶ διακοσμητικοῦ ταλέντου τοῦ ἰδιοκτήτη της. Στὴ μία, οἱ πλευρὲς ἔχουν γίνει μὲ σανίδες ἀροκκάνιστες — ἐνῷ στὴν ἄλλη, φαίνονται, ὅτι ἔχουν συναρμολογηθῆ ἀπὸ κάποιον ἐπιτήδειον ἐπιπλοποιό. Ὁ Ρίλεϋ ἐστόλισε τοὺς τοίχους τῆς δικιᾶς του καμπίνας μὲ πολὺ κέφι. Ὅταν βρίσκεται μέσα σ' αὐτήν, θἄλεγε κανείς, ὅτι βλέπει ἕνα ἄεργο καβαλλάρη ξαπλωμένον μέσα σ' ἕνα πολυτελὲς φορεῖο. Ἡ καμπίνα τοῦ Ρόμπερτς εἶνε ἀπολύτως καθαρὴ καὶ ἀποτελεῖ μιὰ χτυπητὴ ἀντίθεσι μὲ τὴν καμπίνα τοῦ γειτόνου του, ὁ ὁποῖος δὲν μπορεῖ νὰ μπῇ στὴ δική του ἀπὸ τὰ πράγματά του, ποὺ εἶνε σκορπισμένα στὸ πάτωμα.

ΚΟΜΦΟΡ ΣΤΟ ΝΟΤΙΟ ΠΟΛΟ

Ὁ χῶρος τοῦ καθένα ἀπὸ μᾶς περιορίζεται μεταξὺ τῶν τεσσάρων πλευρῶν τῆς καμπίνας - φωλῆς του καὶ δὲν πρέπει τὰ πράγματά μας νὰ «σέρνωνται» στὸ μέσον τῆς αἰθούσης. Ὀφείλουμε νὰ τὰ τοποθετήσουμε μέσα στὴ μικρὴ καμπίνα μας, ἐπάνω σὲ σανίδες καὶ σὲ ράφια, μερικὰ τῶν ὁποίων εἶνε στερεωμένα στὸ νταβάνι. Ἡ ἱκανότητα νὰ ἐξοικονομῇ κανεὶς χῶρο κατὰ τὸν πιὸ ἀπίθανον τρόπο φθάνει πολλὲς φορὲς τὸ θαῦμα.

Στὸ μέσον τῆς αἰθούσης εἶνε τοποθετημένη ἡ θερμάστρα καὶ δίπλα της ἕνα τραπέζι μὲ ἔξη καρέκλες, σκεπασμένες μὲ καραβόπανο. Ἔχουμε δημιουργήσει μιὰ «γωνία» γιὰ ἀναγνωστήριο, δίπλα στὴν ὁποία βρίσκεται τὸ «σαλόνι τῆς μουσικῆς», ποὺ συνάσταται ἀπὸ ἕνα γραμμόφωνο καὶ μιὰ ἐξαίρετη συλλογὴ ἀπὸ δίσκους. Ἄς μὴ πιστέψετε, ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ στὸ Νότιο Πόλο!

Τί ἔμεινε ἀπὸ τὴν πρώτη χειμερινὴ κατασκήνωσι τῆς ἀποστολῆς.

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

πρὸς ἀνακάλυψι ἀγνώστων χωρῶν

Ἡ μόνη μας σχέσι μὲ τὸν κόσμο εἶνε τώρα τὸ ραδιόφωνο. Ὁ Μεΐκλεζον ἐγκατέστησε μεγάφωνα καὶ στὶς δυὸ αἴθουσες καὶ τὸ βράδυ, ὕστερα ἀπὸ τὸ δεῖπνο, ἀκοῦμε τὶς τελευταῖες εἰδήσεις, ὡς νὰ εἴμασταν πάντα στὴν Ὀξφόρδη. Μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς μας ἄλλη σχέσι μὲ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο δὲν εἶνε δυνατή. Γι' αὐτὸ ἐπωφελούμαστε ὅλων τῶν εὐκαιριῶν γιὰ ν' ἀκούσουμε τὰ νέα τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης.

ΑΥΞΗΣΙΣ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ

Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος τὸ ἀεροπλάνο μας ἔκαμε, γιὰ φέτος, τὴν τελευταία του πτῆσι ὡς ὑδροπλάνο. Τὸ ἐφωδιάσαμε τώρα μὲ εἰδικὰ σίδηρα γιὰ τὴν προσγείωσί του στὸν πάγο ἢ στὸ χιόνι. Ἀλλὰ προτοῦ ὁ πάγος γίνῃ ἀρκετὰ παχύς, ὥστε νὰ τὸ κρατάῃ χωρὶς κίνδυνο, ὁ Ρύμιλλ δὲν θέλει νὰ διακινδυνεύσῃ μιὰ νέα πτῆσι. Μέχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς τὸ ἀεροπλάνο μένει μέσα σ' ἕνα ὑπόστεγο, ποὺ περιέχει ἐπίσης ἕναν τρακτὲρ καὶ ἕνα μικρὸν πύργο. Ὁ Ρίγκμαν κατασκεύασε, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πλευρὲς τοῦ ὑποστέγου, μιὰ μικρὰ καλύβα, ὅπου εἶνε σωριασμένα τὰ τρόφιμα γιὰ τοὺς σκύλους. Αὐτὴ ἡ καλύβα χρησιμεύει καὶ γιὰ «μαιευτήριο» τῶν θηλυκῶν σκυλιῶν. Στὸ μεταξύ, εἰκοσιδύο μικρὰ γεννήθηκαν. Ὅλα εἶνε γερὰ καὶ θὰ μᾶς προσφέρουν πολλὲς ὑπηρεσίες, ὡς σκυλιὰ ἑλκύθρων, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο. Ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα. Τὸ τελευταῖο τοῦτο, ποὺ κουτσαίνει λίγο, τὸ λέμε Στόρμυ. Καθὼς ὅμως ὁ Στόρμυ μᾶς διασκεδάζει πολύ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζῇ στὸ σπίτι μας, ὅπου τὰ ἀδέλφια του, ποὺ εἶνε πιὸ γερὰ ἀπ' αὐτόν, δὲν μποροῦν νὰ τὸν δαγκώσουν. Φυσικά, τὸν ἔχουμε ὅλοι μας παραχαϊδέψει.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

Ὁ μετεωρολογικὸς σταθμὸς εἶνε ἐγκατεστημένος σ' ἕνα μικρὸ λόφο, στὴ μέση τοῦ νησιοῦ μας, πέντε λεπτὰ μόνον ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Τὸν χειμῶνα, ὅταν θ' ἀρχίσουν οἱ χιονοθύελλες, θὰ εἶνε πολὺ δύσκολο πρᾶγμα γιὰ νὰ διανυθῇ αὐτὴ ἡ μικρὴ ἀπόστασι.

Ὡστόσο, ἀπὸ κεῖ ἐπάνω ἔχει κανεὶς μιὰ θαυμασία ἄποψι τῆς ἠπείρου: Ἡ Γῆ τοῦ Γκράχαμ μὲ τὰ ψηλὰ καὶ χιονοσκέπαστα βουνά της, τὰ ἰλιγγιώδη βάραθρά της, τὰ τρομαχτικά, ποὺ θὰ πρέπῃ νὰ νικήσουμε, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ταξειδιῶν μας καὶ τῶν πολυαρίθμων μικρῶν νήσων, ποὺ βρίσκονται μπροστὰ στὶς ἀκτές της. Θὰ μποροῦσε κανεὶς ἀπὸ μακρυὰ νὰ τὶς πάρῃ γιὰ λευκοὺς ἀμμολόφους. Ἀντίθετα, ἄλλα νησιὰ εἶνε στεφανωμένα ἀπὸ κάθετους βράχους καὶ μοιάζουν μὲ γιγαντιαῖες κόψες μαχαιριῶν.

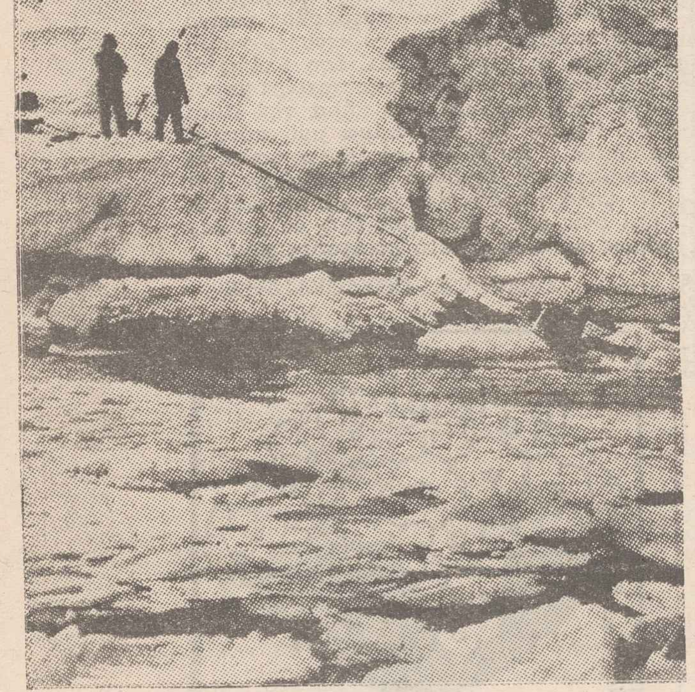

Γιὰ νὰ διαπεραιωθοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα νησάκι στὸ ἄλλο οἱ ἐξερευνηταὶ μετεχειρίζοντο τὴν πρωτότυπη αὐτὴ γέφυρα.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Γῆ τοῦ Γκράχαμ, Σεπτέμβριος 1935.

Ἡ χειμερινὴ ἰσημερία ἦταν μιὰ πολὺ σπουδαία δουλειὰ γιὰ τὴν ἀποστολή μας. Τὴ γιορτάσαμε ὅσο μπορούσαμε καλύτερα. Ἕνα Χριστουγεννιάτικο δέντρο, πουτίγκα, κρασὶ καὶ μπύρα καὶ ἕνα μεγάλο κιβώτιο γεμᾶτο δῶρα τοῦ Ἰνστιτούτου Πολικῶν ἐξερευνήσεων τοῦ Καΐμπριτζ κι' ἄλλων φίλων —κι' ὅλα αὐτὰ ἔκαμαν τὴ γιορτή μας χαρούμενη, ὑπενθυμίζοντάς μας τὴν οἰκογενειακὴ ἑστία.

ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ

Τώρα ποὺ μεγαλώνουν οἱ μέρες, ἡ ἀνοιξιάτικη δουλειὰ συνίσταται σὲ μακρυνὰ ταξείδια μὲ ἕλκυθρο. Ὁδηγοὶ καὶ σκυλιὰ πρέπει νὰ ἐξασκηθοῦν. Πρῶτα, οἱ ἀρχάριοι πρέπει νὰ μάθουν νὰ χειρίζωνται τὸ μαστίγιο γιὰ τὰ σκυλιά, ποὺ ἔχει μῆκος ἑπτὰ μέτρων. Δὲν εἶνε καθόλου εὔκολο. Στὴν ἀρχὴ τὸ σχοινὶ μπερδεύεται καὶ πέφτει γύρω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν τελευταίων σκυλιῶν. Ἀκόμα κι' ὅταν τὸ ἔχῃ κανεὶς συνηθίσει, πρέπει νὰ ἐξασκῆται πάντα, γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὶς «στράκες» καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες ὅλα πᾶνε καλά.

Μιὰ ἄκρη τῆς νήσου τῆς Ἀπογοητεύσεως, ποὺ ἀποτελοῦσε τὴ βάσι ἀνεφοδιασμοῦ τῆς Ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς.

Ὡστόσο, χρειάζεται μεγάλη πεῖρα γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ κανεὶς τὸ πρῶτο ἕλκυθρο τῆς ἀποστολῆς καὶ γιὰ νὰ διατηρῇ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξειδιοῦ, τὰ σκυλιὰ σὲ καλὴ κατάστασι. Αὐτὰ τὰ σκυλιά! Δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μεγάλη προστασία: Κοιμοῦνται ὅλα στὸ ὕπαιθρο, οἱονδήποτε καιρὸ κι' ἂν κάμνῃ. Συχνὰ εἶνε μαζεμένα ὅλα μαζὶ καὶ οὐρλιάζουν, μὲ τεντωμένο τὸ λαιμό, σὰν μιὰ ἀγέλη λύκων.

ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙ...

Γῆ τοῦ Γκράχαμ. Φεβρουάριος 1936.

Ἡ κατάστασι τοῦ πάγου, ποὺ ἦταν ἀσυνήθιστα κακή, μᾶς ἐκράτησε καθ' ὅλον τὸν τελευταῖο χρόνο μέσα στὴ χειμερινή μας ἐγκατάστασι. Δυνατὲς θύελλες, ἰδίως, ἐμπόδιζαν τὴ δουλειὰ τοῦ ἀεροπλάνου. Δὲν μπορούσαμε νὰ σκεφθοῦμε ν' ἀρχίσουμε τὴν κυριώτερη ἐργασία μας: Τὴν ἐξερεύνησι τοῦ ἀγνώστου μέρους τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς ἠπείρου, γιατὶ τὸ πρῶτο σχέδιό μας, νὰ διέλθουμε πάνω στὸν πάγο, πρὸς τὰ δυτικά, ἀποδείχθηκε ἀνεφάρμοστο. Κατὰ συνέπειαν, περιωρισθήκαμε στὴ μόνη ἐλπίδα νὰ κατορθώσουμε νὰ μεταφέρουμε τὴν κατασκήνωσί μας ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ μακρυὰ πρὸς δυσμάς, ὥστε νὰ βρεθοῦμε κατὰ τὸ ἐρχόμενο καλοκαῖρι πιὸ σιμὰ πρὸς τὸ μελλοντικὸ πεδίο τῶν ἐξερευνήσεών μας.

Τὸ τελευταῖο καλοκαῖρι, τὸ ἐπιστημονικὸ ἐπιτελεῖο μας εἶχε, ὡστόσο, τὴν εὐκαιρία, παρὰ τὶς κακὲς μετεωρολογικὲς συνθῆκες, νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ συλλέξῃ πολύτιμη ὕλη. Ἰδίως, γιὰ τοὺς βιολόγους καὶ τοὺς ζωολόγους, ἡ ἐγκατάστασί μας ἦταν ἕνα μεταλλεῖο ἀνακαλύψεων.

Ἡ «Πένολα» ποὺ εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ φύγει, ξανάηλθε κατὰ τὸ τέλος Ἰανουαρίου, ἀπὸ τὴ νῆσο τῆς Ἀπογοητεύσεως. Τὴν ἐπεριμέναμε μὲ ἀνυπομονησία, στὴν χειμερινή μας ἐγκατάστασι, γιατὶ μᾶς ἔφερνε τὴν πρώτη ἀλληλογραφία, ἔπειτα ἀπὸ δεκατρεῖς μῆνες. Ὁ κυριώτερος σκοπὸς τοῦ ταξειδιοῦ της ἦταν νὰ φέρῃ οἰκοδομικὴ ξυλεια γιὰ τὴ δεύτερη χειμερινή μας ἐγκατάστασι, γιατὶ εἴμασταν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν πρώτη, ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ πάθαμε κατὰ τὸ τελευταῖο καλοκαῖρι.

150.000 ΠΙΓΚΟΥΪΝΟΙ

Στὴ νῆσο τῆς Ἀπογοητεύσεως, οἱ δύο ὀρνιθολόγοι μας Ρόμπερτς καὶ Μπέρτραμ, εἶχαν πέντε ἡμερῶν καιρὸ γιὰ νὰ μελετήσουν μιὰ πελώρια ἀποικία ἑκατὸν πενῆντα χιλιάδων πιγκουΐνων. Ἐξερεύνησαν ἐπίσης τὸ παληὸ ἡφαίστειο, ποὺ βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴ νῆσο. Τὸ βουνὸ τοῦ ἡφαιστείου παρουσιάζει ἕνα περίεργο θέαμα. Στὶς πλαγιές, ὅπου ἄλλοτε ἐκυλοῦσε ἀδιάκοπα ἡ λάβα, ὅλα τώρα εἶνε σκεπασμένα ἀπὸ πάγους.

Οἱ ἐπιδιορθώσεις τοῦ καραβιοῦ ἐτελείωσαν, πρὸς μεγάλην ἱκανοποίησί μας. Πηγαίνοντας ἀπὸ τὴ χειμερινή μας κατασκήνωσι πρὸς τὸ βορρᾶ ἡ «Πένολα», εἶχε τὴν πρώτη συνάντησί της μὲ τὸν πάγο. Ἔπρεπε νὰ δοῦμε, λοιπόν, ἂν ἡ εἰδικὴ πρῶρα της ἦταν ἀρκετὰ ἀνθεκτική. Ἡ «Πένολα» λοιπόν, εὔκολα κατώρθωσε μὲ τὴ βοήθεια τῆς μηχανῆς της ν' ἀνοίξῃ ἕνα κανάλι σὲ στρῶμα πάγου ἑνὸς ἔτους, ποὺ ἦταν γύρω ἀπὸ τὰ νησιά.

ΧΑΜΕΝΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ

Ὑποχρεωθήκαμε νὰ περιμένουμε ἀκόμη μιὰ ἑβδομάδα, μέχρις ὅτου ὁ πάγος μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ πᾶμε στὴν ἤπειρο, μὲ τὴ βενζινάκατό μας. Ὅταν τὰ φιόρδ ἄνοιξαν, ὁ Ρύμιλλ, ὁ Στέβενσον καὶ ὁ Φλέμμιγκ, ἔφυγαν. Ἐπῆγαν στὴν ξηρά, μαζὶ μὲ δυὸ ἕλκυθρα καὶ τοὺς ἀναγκαίους σκύλους, γιὰ νὰ δοκιμάσουν νὰ προχωρήσουν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας... Ἔκαμνε καλὸν καὶ ζεστὸν καιρὸ καὶ ἀποφάσισαν νὰ βαδίζουν τὴ νύκτα, γιατὶ μπορεῖ ἔτσι κανεὶς νὰ δῇ καλύτερα τὴν ἐπιφάνεια τῶν πάγων. Ὅλα πήγαιναν καλά, ἀλλὰ τὴν τρίτην νύκτα τὰ ἕλκυθρα σταμάτησαν ἔξαφνα μπρὸς σ' ἕνα πλατὺ καὶ βαθὺ ἄνοιγμα τῶν πάγων. Μιὰ προσεκτικώτερη ἐξέτασι τοὺς ἔπεισε, ὅτι κι' ἄλλα ἀνοίγματα καθιστοῦσαν ἀδύνατο τὴν περαιτέρω πορεία τους.

Τώρα τὸ ἀεροπλάνο ἦταν ἀναγκαῖο γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τοῦ ἐδάφους. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἔφερε μὲ τὶς πτήσεις του τὴν ἴδια λυπηρὰ ἀπόδειξι.

Ὁ Ρύμιλλ καὶ οἱ δύο σύντροφοί του ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ βάσι... Τὸ σχέδιο μιᾶς διαδρομῆς ἐπάνω στὴ Γῆ τοῦ Γκράχαμ εἶχε ἀποτύχει.

ΜΕΤΑΚΟΜΙΖΟΥΜΕ

Ἀποφασίσαμε τότε νὰ προσπαθήσουμε μὲ τὸ πλοῖο νὰ κατευθυνθοῦμε πρὸς δυσμὰς καὶ νὰ ἐγκαταστήσουμε μιὰ καινούργια κατασκήνωσι κοντὰ στὸ μεγάλο τεῖχος τοῦ πάγου. Ἴσως ἐκεῖ κάτω νὰ μπορούσαμε εὐκολώτερα νὰ προχωρήσουμε μὲ τὰ ἕλκυθρα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς τῆς «Πένολα» εἴμασταν πολὺ ἀπησχολημένοι μὲ τὴ φόρτωσι τῶν ἀποσκευῶν καὶ τὸ «ξύλωμα» τῆς χειμερινῆς μας ἐγκαταστάσεως. Μιὰ μετακόμισι εἶνε μιὰ δουλειὰ ἀκόμα πιὸ δυσάρεστη στὸν Ἀνταρκτικὸ παρὰ στὶς πολιτισμένες χῶρες, γιατὶ ἐδῶ εἶνε κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ σέρνῃ μαζί του ὅλα ὅσα ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ ζήσῃ. Ἕνα ἰδιαίτερο πρόβλημα ἦταν ἡ τοποθέτησι τῶν ἀπειραρίθμων κιβωτίων, δεμάτων καὶ σάκκων μας στὰ ἐλεύθερα μέρη τοῦ πλοίου. Κάθε τετραγωνικὸ ἑκατοστόμετρο τοῦ καταστρώματος εἶχε καταληφθῆ.

Δὲν ὑπάρχει θέσι οὔτε γιὰ μᾶς τοὺς ἴδιους. Ὁ Μεΐκλεζον κοιμᾶται μέσα στὴν καμπίνα τοῦ ἀσυρμάτου. Τὰ 76 σκυλιά μας βρῆκαν κι' αὐτὰ ἕνα ἄσυλο.

Τώρα κάμνει σχετικῶς ζέστη καὶ ὁ πάγος εἶνε σπασμένος μέχρι τὴν ἀκτή. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς ἑβδομάδες θυελλῶν καὶ βροχῶν, ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκαθάρισε καὶ ὁ καιρὸς ἔγινε εὐνοϊκὸς γιὰ μιὰ ἐξερευνητικὴ πτῆσι, χωρὶς τὴν ὁποία δὲν θὰ τολμούσαμε νὰ διακινδυνεύσουμε μιὰ ἀναχώρησι πρὸς δυσμάς. Ψηλὰ ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο βλέπει κανεὶς καλύτερα τὴν κατάστασι τῶν πάγων καὶ τὴ θέσι τῶν περισσοτέρων βαράθρων. Ἔτσι προσπαθοῦμε νὰ καθοδηγήσουμε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀεροπλάνου τὸ πλοῖο μέσα στοὺς πάγους.

◆◆◆

Ἐδῶ τελειώνει τὸ πρῶτο μέρος τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἀγγλικῆς Ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς. Ἀπὸ τὰ ραδιογραφήματά της ξέρουμε ἤδη ὅτι ὄχι μόνον ἔφθασε στὸν προορισμό της, ἐπάνω στὴν Γῆ τοῦ Γκράχαμ, ἀλλὰ ὅτι καὶ ἔκαμε τὴ σπουδαιότατη ἀνακάλυψι, ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή.

Χ.

ΙΧΘΥΣ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Η ΘΡΕΠΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ

ΕΙΝΑΙ ΤΕΡΑΣΤΙΑ

Τὸ ψάρι ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς πλέον πολυτίμους τροφάς, διότι ἐμπεριέχει τὰς ἰδίας θρεπτικὰς ἰδιότητας τοῦ κρέατος καὶ εἶναι περισσότερον εὔκολον εἰς τὴν χώνευσιν ἀπ' ὅτι τὸ κρέας τῶν σφαζομένων ζώων.

Εἶναι ἐπίσης ὡς τροφὴ πλουσιωτάτη εἰς βιταμίνας D καὶ εἰς ἰώδιον. Αἱ βιταμῖναι D ἀποτελοῦν ὡς γνωστὸν ἕνα πρωτίστης τάξεως προφυλακτικὸν ἐναντίον τῆς ἀσθενείας τοῦ ραχιτισμοῦ τῆς παρουσιαζομένης εἰς τὰ παιδιά. Τὸ ἰώδιον θεωρεῖται ὡς μοναδικὸν φάρμακον ἐναντίον τῆς βρογχοκήλης. Ἡ βιταμίνη C, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἀντισκορβουτικὴν βιταμίνην, συντελεῖ μεγάλως εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς γενικῆς καχεξίας τοῦ σώματος καὶ εὑρίσκεται ἐντὸς τῆς σαρκὸς τῶν πετρωδῶν στρειδιῶν.

Τὰ κυριώτερα συστατικὰ τῆς θρεπτικῆς ἰδιότητος τῶν ψαριῶν εἶναι ἡ πρωτεΐνη καὶ τὸ περιεχόμενον ἐντὸς τῆς σαρκός των λίπος. Ἡ ποσότης τῶν δύο τούτων συστατικῶν ποικίλει μεταξὺ τῶν ψαριῶν τῆς θαλάσσης, ὥστε νὰ ἐμφανίζωνται, ἄλλα μὲν ψάρια περιέχοντα μεγάλην δόσιν τοιούτων συστατικῶν, ἄλλα δὲ ἐξ αὐτῶν μικροτέραν.

Ὁ σολωμός, ἡ φρίσσα, ἡ ρέγγα καὶ τὸ σκουμπρὶ ἐμπεριέχουν τεραστίαν ποσότητα λίπους,

Τὰ ψάρια τῶν γλυκέων ὑδάτων εἶναι ἐπίσης ἀπὸ τῆς θρεπτικῆς των ἀπόψεως ἐξ ἴσου περιζήτητα ὅσον καὶ τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἡ πέστροφα π. χ. καὶ μερικὰ ἄλλα ψάρια τῶν γλυκέων ὑδάτων εἶναι περιζήτητα διὰ τὴν λεπτὴν νοστιμότητα τῆς σαρκός των καὶ λόγῳ τῆς χαμηλῆς τιμῆς μὲ τὴν ὁποίαν προσφέρονται εἰς τὸ ἐμπόριον δύνανται εὐκόλως νὰ συναγωνισθῶσιν τὰ διάφορα κρέατα τὰ πωλούμενα εἰς τὰ κρεοπωλεῖα τῶν πόλεων.

Ἡ ποσότης τοῦ λίπους ἡ ἐμπεριεχομένη εἰς τὰ ψάρια ποικίλει ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς. Οὕτω ὁ σολωμὸς καὶ ἡ φρίσσα εἶναι παχύτατα πρὸ τῆς ὠοτοκίας ἀλλὰ κατόπιν εὐθὺς ἀμέσως χάνουν τὸ λίπος των καὶ καταλήγουν εἰς ψάρια χωρὶς θρεπτικὴν ἱκανότητα. Τὰ ψάρια γενικῶς φθάνουν εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς θρεπτικότητός των πρὸ τῆς ὠοτοκίας διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ σὰρξ των εἶναι σφικτὴ καὶ τρυφερωτέρα διὰ νὰ καταλήξῃ ἀργότερον μαλακὴ καὶ ἄτονος.

Ὅταν κανεὶς ἀγοράσῃ ψάρια πρέπει νὰ προσέχῃ εἰς τὴν ἐκλογήν των καὶ νὰ προμηθεύεται ἐκεῖνα μόνον τῶν ὁποίων ἡ σὰρξ εἶναι ἁπαλὴ καὶ δροσερά, ἡ δὲ μυρωδιὰ τῶν ψαριῶν πρέπει νὰ εἶναι εὐχάριστος μὴ παρουσιάζουσα οὔτε κατ' ἐλάχιστον δυσάρεστον ὀσμήν. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπίσης ὡς καὶ τὰ βράγχια δέον νὰ εἶναι καθαρὰ τὰ δὲ πτερύγια καὶ ἡ οὐρὰ συνεσφυγμένα.

Τὰ ψάρια μὲ τὴν λευκὴν σάρκα διακρίνονται διὰ τὴν νωπότητα εὐκολώτερον τῶν ἄλλων ψαριῶν κατὰ τὴν ἐκλογήν των.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον θρεπτικὰ τὰ νωπὰ ψάρια. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ἐκ τῶν ψαριῶν ποὺ διατηροῦνται ἐντὸς τῶν ψυγείων, ἢ παστώνονται, ἢ καπνίζονται, ἢ ξηραίνονται ἢ κονσερβοποιοῦνται δὲν χάνουν καὶ τόσον ἀπὸ τὰς θρεπτικάς των ἰδιότητας.

(«ΑΛΙΕΥΤΙΚΗ»)

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΥΤΑΜΑΡΕΣ ΜΟΥ

ΣΑΝ πῆγα νὰ καταταχτῶ στὸ στρατὸ κληρωτός, πολλὰ σκεφτόμουνα. Συλλογιζόμουν τοὺς δώδεκα μῆνες ποὺ θὰ περνοῦσαν μὲ χίλια βάσανα. Συλλογιζόμουνα ὕστερα τὰ γυμνάσια, τὶς τιμωρίες καὶ κάποιο ὄμορφο ξενοδοχεῖο τὸ «Πτὶ Παλαὶ» ποὺ θὰ μᾶς φιλοξενοῦσε κἄπου - κἄπου. Ἄλλοι συνηθίζουν νὰ τὸ λένε «Πειθαρχεῖο». Ἐμεῖς — στὸ δικό μας Σύνταγμα—γιὰ νὰ μὴ μᾶς τρομάζῃ, τὸ λέγαμε ἔτσι χαϊδευτικά. Τρόμαζα μὲ τὴν ἰδέα μονάχα πὼς θἄμουν ἀναγκασμένος ν' ἀνεβαίνω ἀτέλειωτα βουνὰ μὲ τ' ἀνάλογο (διάβαζε σὰν ἄλογο) φορτίο στὴ ράχι. Θὰ ἵδρωνα, θὰ διψοῦσα, θὰ πεινοῦσα, θὰ τσακιζόμουνα χωρὶς νὰ μὲ πονᾷ κανένας. Ἡ μάνα μου θἄταν μακρυά. Κι' ὅταν τὶς νύχτες θὰ κοιμόμουνα στὸ θάλαμο, τὰ μάτια μου δὲν θὰ κλεῖναν ἀπ' τὴν συλλογή. Ὁ θαλαμοφύλακας ποὺ θἄχε ὅλες τὶς φροντίδες τῆς μάνας, θἄβριζε ἀπὸ μέσα του, περιμένοντας τὸ τέλος τῆς βάρδιας του, ποὺ θἄργουσε τόσο νἄρθῃ. Τὶς σκέψεις αὐτὲς μοῦ τὶς γέννησαν στὸ μυαλό, οἱ διηγήσεις φίλων μου ποὔχαν τελειώσει τὸ στρατιωτικό. Μ' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ χαιρόμουνα μὲ τὴν ἰδέα πὼς φορῶντας τὸ χακί, θὰ γινόμουνα σωστὸς ἄντρας. Ἐξ ἄλλου ἐκεῖ θὰ γνώριζα τόσους καὶ τόσους ἄλλους χαρακτῆρες κι' ἔτσι θ' ἀντίκρυζα καλύτερα τὴν κοινωνία. Ἕνα πρᾶγμα μονάχα μὲ στεναχωροῦσε. Δὲν εἶχα ἰδέα ἀπὸ γυμναστική. Οὔτε «ἀλλαγὴ βήματος» ἤξερα νὰ κάνω. Ἂν πῇς ἐκεῖνο τὸ «ἀραιώσατε»; Θυμᾶμαι ἀκόμη τί πάθαινα στὸ Γυμνάσιο. Ἔβλεπα τοὺς διπλανούς μου νὰ κουνιοῦνται σὰν νευρόσπαστα. Ἤξεραν ποιὰ θέσι ἔπρεπε νὰ πάρουν. Ἐγὼ τίποτα. Προσπαθοῦσα στὴ «ζούλα» ὅπως λέγαμε τότε, νὰ χωθῶ κἄπου. Πολλὲς φορὲς μ' ἔβλεπε τὸ μάτι τοῦ γυμναστῆ. «Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ χαζέ, εἶσαι ἀνεπίδεκτος μαθήσεως». Πῶ! πῶ! τί ρεζιλίκι γιὰ μένα! Δὲν ντρεπόμουνα τοὺς φίλους μου, μὰ τὰ κορίτσια ποὺ μᾶς καμάρωναν ἀπ' ἔξω, θὰ χάναν κάθε ἰδέα γιὰ τὴν ἀφεντιά μου. Ὁ γυμναστὴς δὲν κρατιώταν. Μ' ἔβγαζε μὲ θυμὸ ἀπ' τὴν σειρά, φωνάζοντας. «Τίποτα, τίποτα, καὶ θὰ πᾷς στρατιώτης!». Νὰ γιατὶ θυμήθηκα τώρα τὰ μαθητικά μου χρόνια.

II

Ἔπεσα στὰ μηχανικά. Ἐπειδὴ τελείωσα τὴν φιλολογία, φαντάσθηκαν πὼς εἶχα μεγάλη ἀντίληψι καὶ μὲ βάλανε στὸν λόχο τῶν ἀσυρματιστῶν. Θὰ περνοῦσα «τρέλλα» ἀρκεῖ νἄπαιρνα πολλὰ γράμματα. Ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ ἐκπαιδευτής μας κ. Σωτηρίου. Εὔκολο πρᾶγμα εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου. Θὰ παίρνω καὶ θὰ καλοπαίρνω. Μὰ ὥς τότε δὲν ἤξερα τίποτα γιὰ τὸν ἀσύρματο. Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ἔτσι κι' ἐγώ, φανταζόμουνα πὼς χωρὶς σύρματα ἐπικοινωνοῦμε μὲ διαφόρους τόπους. Φυσικὰ θὰ εἶχε περίπλοκα καὶ μυστηριώδη μηχανήματα. Ἔ, αὐτὸ δὲν μ' ἔννοιαζε καὶ πολύ. Τὴν Δευτέρα θ' ἀρχίσουμε ἐκπαίδευσι. Ὁ βομβητὴς ἑτοιμάστηκε. Οἱ σταθμοὶ τοῦ ἀσυρμάτου ξεσκονίστηκαν. Πῆγα κι' ἐγὼ στὴν ἀγγαρεία. Τί ἦταν ἐκεῖνο, Θεέ μου! Κιβώτια ἀτέλειωτα. Τί νὰ κρυβόντουσαν ἆρά γε κεῖ μέσα; Τὸ ἀπόγευμα μᾶς μίλησε ὁ ἀνθυπολοχαγὸς γι' αὐτά. Ἀνάθεμα ἂν κατάλαβα τίποτα. Μονάχα θυμᾶμαι τὴν ἀγωνία μου μὴ μὲ ρωτήσῃ νὰ τοῦ πῶ γι' αὐτά, γιατὶ ὅλο μένα κύτταζε. Ὅλοι στὸν λόχο μας ἤμαστε μορφωμένοι. Μόνο ἕνας μικροσκοπικὸς τσαγκαράκος τρύπωσε μαζύ μας. Τὰ εἶχε χάσει ὁ φουκαρᾶς. Μόλις ἦρθε ἀπ' τὸ χωριό του καὶ δὲν εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸν κρότο τοῦ σφυριοῦ. Θὰ γίνῃ κι' αὐτὸς ἀσυρματιστής. Σύνταξε καὶ γράμμα γιὰ τὴν πατρίδα του. «Μάνα, τῆς ἔλεγε μάθε πὼς θὰ γίνω ἀσυρματιστής. Τώρα μαθαίνω τὸ μορτικὸ (μορσικὸ ἤθελε νὰ πῇ) ἀλφάβητο. Δὲν εἶναι καὶ δύσκολο. Ἂν θὲς νὰ πῇς τὸ λ τὸ λὲς ἔτσι, τί-τά-τίτί, (νὰ καὶ τὸ σχέδιό του......) θἄγραφα καὶ τὄνομά σου ἀσυρματιστικά, ἀλλὰ ἀκόμα δὲν τόμαθα. Νὰ τὸ πῇς σ' ὅλο τὸ χωριὸ καὶ στὸν παπᾶ, ἀκοῦς μάνα;» Ἡ χαρὰ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. Περηφανευόταν ἐπειδὴ βρισκόταν μέσα σὲ μορφωμένους. Κάτι πατριῶτες του, ἀπ' τοὺς ἄλλους λόχους, τὸν κυττοῦσαν μὲ φθόνο. Μὰ αὐτὸς δὲν τοὺς μιλοῦσε. Κάποιος στὸ συσσίτιο τὸν ρώτησε: «Μὰ ἐσὺ πὼς τὰ κατάφερες, γράμματα δὲν ἤξερες;» «Γιατὶ τὸ λὲς αὐτό, ρὲ Κώστα, τόσα χρόνια γιατὶ διαβάζω τὴν Ψαλτική;» Ἔτσι λύθηκε τὸ μυστήριο, ἦταν ψάλτης ὁ τσαγκαράκος καὶ νόμιζε πὼς εἶναι «γραμματιζούμενος». Νὰ δοῦμε πὼς θὰ τὰ καταφέρῃ. Στὸ θάλαμο αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ἀκοῦς τίποτα ἄλλο ἀπ' τὸ μορσικὸ ἀλφάβητο τι-τα-τι, τι-τι-τι, τι-τα-τι-τι...-.... Ἄλλος τὤμαθε νεράκι, ἄλλος, καλὴ ὥρα ἐγὼ-δὲν πῆρε ἀκόμα εἴδησι, σὰν νὰ μὴν ἀνακαλύφτηκε ὁ ἀσύρματος. Ὁ Ἀμπατσῆς ὁ μηχανικὸς τὸ σφυρίζει κιὄλας. Ὁ Τενεκίδης (κάθε ἄλλο παρὰ τενεκὲς) συνεννοεῖται μὲ τὸν ἀντικρυνό του, μὲ τὶς ματιές. Ὁ τσαγκαράκος δώστου καὶ πίνει νερὸ ἀπ' τὸ παγοῦρι, λὲς καὶ τοῦ στέκονται τὰ γράμματα στὸ λαιμό. Σὲ πέντε ὧρες μέσα —μεγάλη ἀντίληψη— ἔμαθε δύο γράμματα τὸ ἄλφα (.-) καὶ τὸ ν (-.). Γιὰ τ' ἄλλα ἔχει ὁ Θεός, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ μελετήσω, γιατὶ ἐχτὸς ποὺ εἶμαι τεμπελάκος, ἔχω καὶ ὑπηρεσία. Εἶμαι «θαλαμοφύλαξ». Περιμένω νὰ σταματήσῃ τὸ γενικὸ τιτίβισμα γι' ν' ἀρχηνήσω μὲ τὴ σειρά μου κι' ἐγώ. Καθὼς βλέπω τὰ πράμματα, προμηνύεται θαλάσσωμα. Δὲν τὰ πῆρα ἀπὸ καλὸ μάτι. Χίλιες φορὲς προτιμῶ τὴ γραμματικὴ καὶ τὸ συντακτικὸ μὲ τὸ «θέσει καὶ φύσει μακρὰ» καὶ τοὺς «ὑποθετικοὺς λόγους». Βρὲ ἀδερφέ, ἂν θελήσῃς νὰ βάλῃς μιὰ τελίτσα πρέπει ν' ἀκούσῃς 6 κουκίδες (......) καὶ ξέρεις τί διαβολεμένα ἔρχονται οἱ τελίτσες αὐτὲς στ' αὐτὶ (τι-τι-τι-τι-τι-τι). Εἶναι νὰ μὲ κλαῖτε......

III

Τὸ μορσικὸ ἀλφάβητο μᾶς τρέλλανε στ' ἀλήθεια. Δὲν μιλοῦμε παρὰ γι' αὐτό. Κάθε κρότο καὶ ἦχο θέλουμε νὰ τὸ μεταφράσουμε μὲ τὸν ἀσύρματο. Ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸν στρατῶνα περνοῦν αὐτοκίνητα. Ἀκοῦμε τὸ κλάξον «Ξέρεις τί γράμματα ἔδωσε» μὲ ρωτᾷ ὁ Παγώνης. «Δὲν πᾶς στὸ διάολο. Αὐτὸς χτυπᾶ στὴν τύχη καὶ σὺ μὲ ρωτᾷς γιὰ γράμματα καὶ πράσινα ἄλογα». Ὁ Παγώνης διαμαρτύρεται. «Βρὲ κουτέ, ἔδωσε τὸ Ψ τὸ Ω τὸ Μ καὶ τὸ Ι (τατατιτά, τιτατά, τα τά, τιτί) εἶπε ΨΩΜΙ. Τὸν κακό σου τὸν καιρό! Βρῆκα τὸν μπελᾶ μου μὲ τὸν ἀσύρματο. Ἕνα στρουθάκι νὰ κελαϊδίσῃ, μονομιᾶς θὰ πεταχθῇ κάποιος νὰ πῇ: «Ἄκουσες ποιὸ γράμμα κελάϊδισε; Ἦταν τὸ ἄλφα. Ἕνας γάϊδαρος νὰ γκαρίζῃ, χωρὶς ἄλλο ὁ Παγώνης θὰ καταλάβῃ πὼς εἶπε «Εἶναι Μάϊος»......

IY

«Ἐμπρὸς ὅλοι στὴν γραμμὴ» ἀκούστηκε ἡ βαρειὰ φωνὴ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. Βγήκαμε ἔξω. Σχηματίζουμε τριάδες. Ὅσοι δὲν μποροῦν νὰ κρατήσουν «σταθερὸ βῆμα» προσπαθοῦν νὰ χωθοῦν στὴ μέση. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶμαι κι' ἐγώ. «Ποῦ πᾶμε» ρωτῶ τὸν Παγώνη. «Στὰ γυμνάσια, βρὲ χαζέ. Θὰ ἐξασκηθοῦμε στὸ μορσικὸ ἀλφάβητο». Ὁ τσαγκαράκος ὁλόχαρος χοροπηδᾶ. Ὁ Τενεκίδης ἀτάραχος σὰ νὰ μὴ γίνεται τίποτα, μιλᾶ μὲ τὸν Ἀμπατσῆ, γιὰ τὶς αὐριανὲς κοῦρσες. Τὰ δέκα πρῶτα γράμματα τἄγραψα στὸ μέσα μέρος τοῦ χεριοῦ μου, μερικὰ ἀπ' τὸν ἱδρῶτα μουντζουρώθηκαν. Φθάσαμε στὸ πεδίο τῶν ἀσκήσεων. Μᾶς χώρισε ὁ ἐκπαιδευτής μας σὲ δυὸ ὁμάδες. Ἡ μιὰ θἆναι ἀντίκρυ στὴν ἄλλη καὶ θὰ τὶς χωρίζῃ μιὰ ἀπόσταση ἀπὸ 100 βήματα. Ἀρχίζει ἡ διδασκαλία. «Ἀκοῦστε, τώρα θὰ ἐξασκηθοῦμε στὸ ἀλφάβητο. Γιὰ νὰ δώσετε τὸ ἄλφα τὸ τι-τα δὲν ἔχετε τίποτα ἄλλο νὰ κάνετε παρὰ νὰ σηκώσετε πρῶτα τὸ δεξί σας χέρι στὸ ὕψος τοῦ ὤμου. Νὰ ἔτσι. Ὕστερα θὰ τὸ κατεβάσετε γιὰ νὰ ὑψώσετε συγχρόνως καὶ τὰ δυό σας χέρια καὶ πάλι στὸ ἴδιο ὕψος. Δηλαδή, γιὰ νὰ ἐξηγοῦμαι, γιὰ τὴ μιὰ κουκίδα θὰ σηκώνετε τὸ δεξί σας χέρι, γιὰ δὲ τὴ παῦλα καὶ τὰ δύο. Κατ' ἀνάλογο τρόπο δίνονται καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Ἐμπρός! Πιστεύω νὰ κατέχετε καλὰ τὸ ἀλφάβητο». Χωριστήκαμε ὅπως μᾶς εἶπε. Κυττάζω τὸν ἀπέναντί μου ἀνταποκριτή: ὅμοιος στὸν ὅμοιο. Εἶναι ὁ περίφημος τσαγκαράκος. «Χωρὶς ἄλλο, λέω μὲ τὸν νοῦ μου, τὸ πρῶτο χειροτηλεγράφημα θἆναι ζευγάρι παπούτσια». Κουνᾶ τὰ χέρια του. Προσπαθῶ νὰ μαντέψω τί νἆναι κεῖνο τὸ σινιάλο; Ρίχνω ἕνα γρήγορο βλέμμα στὸ χέρι μου καὶ βεβαιώνομαι, τὸ «ἄλφα» τοῦ φωνάζω. Περιμένω τὸ δεύτερο. Σκέφτεται μιὰ στιγμή, ὕστερα κάνει νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια του, μὰ ἀμέσως τὸ κατεβάζει καὶ φωνάζει «λάθος, λάθος». Ἤμουνα ἕτοιμος νὰ τὸ βαφτίσω γιὰ Ν. Ἵδρωσα ἀπ' τὸ κακό μου γιατὶ βλέπω πὼς ἔρχεται—τί δυστυχία μου—καὶ ἡ δική μου σειρά. Ἀκούω νὰ λέῃ ὁ ἀνταποκριτής μου: «Πρόσεχε, θὲ νὰ σοῦ δώσω ὁλάκερη λέξη. Τὸ νοῦσο σου μὴ σοῦ ξεφύγῃ κανένα γράμμα» καὶ τελειώνει ξεροκαταπίνοντας μ' ἕνα ἐπίσημο «Λοιπόν». Ἀρχίζει ἡ ἐκπομπή. Σημειώνω Ν...Ι...Τ... Σ...Α. Νίτσα τοῦ φωνάζω ὁλόχαρος. Ὄχι, ὄχι ξελαρυγγγύζεται ὁ τσαγκαράκος». «Μωρὲ εἶσαι ντὶπ ντουβάρη, νίκη, νίκη σοῦδωσα. «Φαντάσου λέω μὲ τὸ νοῦ μου νὰ μοῦ δώσουν στὸν πόλεμο κανένα τηλεγράφημα. «Ἡ νίκη μεθ' ἡμῶν» καὶ 'γὼ νὰ τὸ πάρω «ἡ Νίτσα μεθ' ἡμῶν». Ἡ ἀθεόφοβη μὲ πῆρε στὸ λαιμό της. Τὸν Παγώνη τὸν ὁδηγοῦνε στὸ Πειθαρχεῖο, γιατὶ ἔδωσε ἕνα ἐπιλήψιμο χειρο-τηλεγράφημα. Μισὴ ὥρα πάσχιζε νὰ κουνᾷ τὰ χέρια του γιὰ νὰ πῇ τρεῖς κουβέντες. «Γιὰ κύττα τὴν κοπέλλα ἀπ' τὸ παράθυρο ποὺ μᾶς κυττάζει. Τὸ μεσημέρι στὸ θάλαμο θὰ τῆς γράψω ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα. Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς καὶ ὁ ἐκπαιδευτής μας ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν. Μὰ ποιὸς τὸν λογαριάζει! Ἐμένα φαίνεται πὼς ἀγαπάει». Τὴν ἔπαθε ὁ δόλιος σὰν ἀγράμματος. Ὁ ἐκπαιδευτὴς μὲ τὸ μολύβι στὸ χέρι σημείωνε τὶς βλακεῖες τοῦ Παγώνη. Νά σου καὶ πετάγεται μπροστά του. «Κτῆνος, τί ἠλιθιότητες ἔλεγες στὸν ἀντικρυνό σου;

— Τί εἴπατε; τί εἴπατε;

— Αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα. Σᾶς μαθαίνουμε ἀσύρματο γιὰ νὰ φανῆτε ἐν καιρῷ Πολέμου χρήσιμοι στὴν πατρίδα καὶ ὁ δικός σου νοῦς εἶναι στὶς ἀγάπες καὶ στὰ ψηλὰ παράθυρα. Δέκα μέρες κράτησι γιὰ νὰ μάθῃς. Καὶ θὰ φύγῃς ἀπ' τὸν λόχο. Γράψε λοχία αὐτὸν τὸν χαζὸ στὴν ἀναφορὰ τοῦ συντάγματος γι' ἀλλαγὴ λόχου».

Ὁ Παγώνης κοκκάλωσε. Μιλιά. Ὁ τσαγκαράκος ἀπ' τὸν φόβο του σταύρωσε τὰ χέρια του καὶ μὲ κύτταζε σαστιμένος. Ἐγὼ ποὺ νὰ μιλήσω. Οὔτε τολμοῦσα νὰ κουνήσω τὰ χέρια μου, γιατὶ δὲν ἤμουν βέβαιος οὔτε γιὰ τὰ πέντε πρῶτα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Θὲς—εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου—νὰ πῶ καμμιὰ ἀρλοῦμπα μιὰ ποὺ δὲν ξέρω τὸ ἀλφάβητο καὶ τότε ποιὸς μὲ σώνει. Συνελήφθηκαν πολλοὶ ἄλλοι γιατὶ «ἐκπέμπαν ἀνοησίες στὸ ἀέρα» μὰ κι' αὐτοὶ νομίζω θὰ περάσουν—μαζὺ μὲ τὸν Παγώνη—τὴ βραδυά τους στὸ Πειθαρχεῖο.

Υ

Στὶς βραδυνὲς ἀσκήσεις ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ἦρθε ὅλος θυμό. «Δὲν εἶστε μικρὰ παιδιά. Ἐδῶ ὁ στρατὸς εἶναι μιὰ νέα ζωή, ἐντελῶς ξεχωριστὴ ἀπὸ κείνη ποὺ ξέρατε. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πάρετε στὰ σοβαρά, αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς πῶ. Βρέθηκαν μερικοὶ ἀπὸ σᾶς ποὺ ἀπεπειράθησαν νὰ γελοιοποιήσουν τὸ μάθημα τοῦ ἀσυρμάτου. Βρέθηκε μάλιστα ἕνας —ἴσως ὁ πιὸ γελοῖος—ἐν ὥρᾳ ἀσκήσεων νὰ μιλᾷ γι' «ἀγάπες καὶ ψηλὰ παράθυρα». Ἕνας ἄλλος νὰ λέῃ πὼς «πεινοῦσε καὶ βιαζόταν νἄρθῃ τὸ μεσημέρι γιατὶ ὁ μάγερας ἦταν μιλημένος καὶ θἄπαιρνε δυὸ μερίδες κρέας». Καὶ τρίτος παραπονιότανε γιατὶ «ἕνα πουλάκι τὸν κουτσίλησε». Λοιπὸν ὅλ' αὐτὰ γίνηκαν στὸ πρῶτο μάθημα, φαντασθῆτε στ' ἄλλα μαθήματα τί θὰ γίνῃ. Μετὰ λύπης μου διαπιστώνω ὅτι δὲν νοιώσατε τὸν προορισμό σας. Κι' ἐπειδὴ τὸν λόχο τῶν ἀσυρματιστῶν πρέπει νὰ τὸν ἀπαρτίζουν σοβαροὶ στρατιῶτες, ὅποιος ἀπὸ σᾶς καταλαβαίνει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ, ἃς σηκώσῃ τὸ χέρι του. Κανένας δὲν κουνήθηκε. Μονάχα ἐγώ, καὶ ἕνας βαρύκοος, νομίζω, ἀποτελέσαμε ἐξαίρεση. Σηκώσαμε μὲ θάρρος τὸ χέρι.

— Γιατί, παιδί μου, ἀποτάθηκε σὲ μένα.

— Νὰ σᾶς πῶ, κ. ἀνθυπολοχαγέ, χωρὶς νὰ μὲ παρεξηγήσετε. Εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος καὶ δὲν μπορῶ νὰ συγκεντρώσω τὸ μυαλό μου. Ὅλο κάνω λάθη. Τὄνομά της, λεπτὸ δὲν βγαίνει ἀπ' τὸ νοῦ μου καὶ τὸ μπερδεύω μὲ τὰ τηλεγραφήματα».

Ὁ θάλαμος γέμισε γέλια. Ἕνας ἀπ' τὸ βάθος, ὁ τσαγκαράκος πιστεύω, δὲν κρατήθηκε. «κ. ἀνθυπολοχαγέ, τὴ Νίκη τὴν παίρνει γιὰ Νίτσα». Δὲν μίλησε ὁ ἀνθυπολοχαγός. Μονάχα τὸν ἄκουσα νὰ ψιθυρίζῃ: «Ἂς λείπουν τέτοιοι γελωτοποιοί».

Ἦρθε καὶ τοῦ ἀλλουνοῦ ἡ σειρά.

— Ἐσὺ ἀσφαλῶς θὰ εἶσαι βαρύκοος, αἴ;

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τέτοιο πρᾶγμα. Νὰ σᾶς μιλήσω εἰλικρινά. Αὐτὴ ποὺ ἀγαπᾷ αὐτὸς ὁ βλάκας (κι' ἔδειξε ἐμένα) εἶναι ἀδερφή μου καὶ σκέφτομαι κάθε στιγμὴ σὲ πιὰ χάλια θὰ καταντήσῃ ἂν πάρῃ γι' ἄντρα αὐτὸν τὸν χαζό. Ἀρρώστησα, κ. ἀνθυπολοχαγέ, ἀπὸ μελαγχολία, δὲν ἔχω τὸν νοῦ μου.

— Γρήγορα, λοχία καὶ τοὺς δυὸ στὸ Πειθαρχεῖο, γιὰ νὰ σκεφθοῦν καλλίτερα. Τὸ πρωΐ ἀπὸ μιὰ σκοῦπα στὸ χέρι.....

YI

Πέρασαν κάμποσα χρόνια ἀπὸ τότε, Μὰ σὰν θυμᾶμαι γιατὶ δὲν ἔγινα ἀσυρματιστής, γελῶ μὲ τὴν κουταμάρα μου καὶ ζηλεύω τὸν ἀθεόφοβο ἐκεῖνο τσαγκαράκο ποὺ εἶχε τὸ «τουπὲ» νὰ μὴ σηκώσῃ τὸ χέρι του. Κι' ὅσο βλέπω τὴ γυναῖκα μου σὰ φάντε-μπαστοῦνι μπροστά μου, θυμᾶμαι ποὺ πῆρα τὴν Νίκη γιὰ Νίτσα. Ἡ λίγη πεῖρα μου αὐτὸ μ' ἐδίδαξε. Ἂν θέλετε νὰ γίνετε καλοὶ ἀσυρματισταὶ ξεχᾶστε «τίς ἀγάπες καὶ τὰ ψηλὰ παράθυρα» γιὰ νὰ μὴ πάθετε καὶ σεῖς αὐτὰ ποὔπαθα ἐγὼ «ὁ χαζὸς» ὅμως μὲ εἶπε τότε ὁ κουνιάδος μου.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΟΥΛΟΥΛΙΔΗΣ

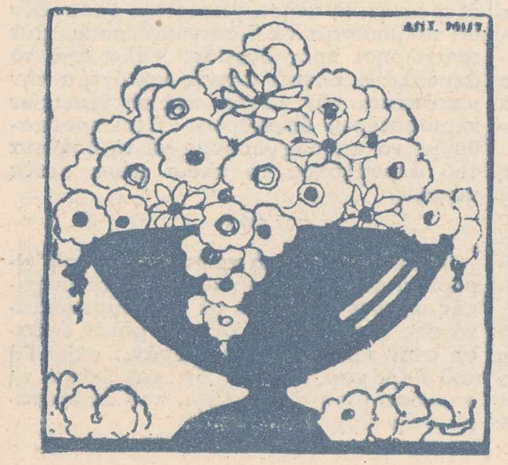

Ἀπὸ «τὰ τραγούδια τῆς Σέμης»

ΠΑΡΟΜΟΙΑ ΙΔΑΝΙΚΑ

Τί τάχα κι' ἂν ἀπὸ τὴν ἴδια
δὲ γεννηθήκαμε μητέρα
κι' οὔτ' εὐτυχήσαμε κι' οἱ δυό μας
τὸν ἴδιο νἄχουμε πατέρα,

Μιὰ καὶ θερμαίνουν τὶς καρδιές μας
παρόμοια ἰδανικὰ καὶ πόθοι,
τὸ ὑφάδι μας στὸ ἴδιο ἀδράχτι
ἡ Μοῖρα ἀπὸ καιρὸ ἀργοκλώσει.

Ο ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΗΣ

Τῶν πουλουδιῶνε μὴ ζουλεύσεις
τὶς χάρες, ὅσο κι' ἂν φαντάζουν,
τὶς ρίζες των χωμένες ἔχουν
στὴν κόπρο κι' ἂς πολυευωδιάζουν.

Τοῦ σταλαχτίτη ἂς σὲ μαγεύει
τ' ἀνεύωδο, ἀλλ' ἁγνὸ ἀνθοβόλι,
ποὺ ζῇ κι' ἀξαίνει ἀπὸ τὸ δάκρυ,
ποὺ ἀφίνουν τῆς σπηλιᾶς οἱ θόλοι.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΤΟ ΤΑΒΛΙ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ

ΠΕΝΤΕΞΗ δυνατὰ κτυπήματα τῶν χεριῶν καὶ τὸ γκαρσόνι ἔφθασε.

—Κτύπος ἐδῶωωω!....

—Γκαρσόν, ἕνα τάβλι καὶ δύο μερακλίδικους καφέδες.

—Ἀμέσωωωως!

Τὸ γκαρσόνι φεύγει καὶ σὲ λίγο ξανάρχεται, συναποκομίζων θορυβωδῶς τὸ τάβλι—μὲ τέτοιο θόρυβο, ποὺ ἀναστατώνει ὁλόκληρο τὸ καφενεῖο.

Ἡ σκηνὴ δὲν εἶναι σπάνια οὔτε πρωτότυπη — εἶναι τόσο συνηθισμένη καὶ τόσο ἁπλῆ — ποὺ ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἔχει δῆ καὶ τὴν ἔχει ἀκούσει (ἂν μπορῆ κανεὶς ν' ἀκούσῃ τὴ σκηνή, μὰ αὐτὴ ἀκούεται ἀπὸ τὸν θόρυβο τοῦ ταβλιοῦ) καὶ πολλοί, σχεδὸν ὅλοι οἱ Ἕλληνες τὴν ἔχουν ἀπολαύσει. Ὡς τόσο, πολὺ λίγοι ἔχουν μπῆ στὸ νόημα της καὶ στὴν γλυκάδα τοῦ παιγνιδιοῦ αὐτοῦ καὶ ἀκόμη λιγώτεροι ξέρουν νὰ τὸ παίζουν ὅπως πρέπει.

Ὅλος ὁ κόσμος παίζει τάβλι, μὰ ὅλος δὲν τὸ ξέρει—«ὅσα τζάκια καπνίζουν, ὅλα λὲς πὼς μαγειρεύουν;» λέγει μιὰ παροιμία—ἔτσι καὶ τὸ τάβλι εἶναι ὁλόκληρη ἐπιστήμη, ὁλόκληρη στρατηγική, ποὺ δὲν μαθαίνεται εὔκολα.

◇◇◇

Μιὰ σκηνὴ λοιπόν, ἕνα παιγνίδι ταβλιοῦ σὲ ἐναλλασσόμενες εἰκόνες, εἰκόνες ὅλο ἐνδιαφέρον, ὄρεξις παίκτου καὶ θεατῶν, κέφι καὶ σκοτωμὸς ὡρῶν!—ἰδοὺ τὸ θέμα μας. Καί, ἄχ, αὐτὲς οἱ ὧρες οἱ καταραμένες, ποὺ δὲν περνοῦνε ποτέ, ὅταν ἐργάζεσθε, ὅταν παίζετε τάβλι, φεύγουν ἡ μία κοντὰ στὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ τὶς καταλάβετε! Ἀλλὰ γιατί ἐκπλησσόμεθα; Φεύγουν; Ὄχι, ἀφοῦ παραπάνω εἴπαμε: «σκοτωμὸς ὥρας» καί, ὅταν οἱ ὧρες σκοτώνωνται, καταστρέφονται, ἐξαφανίζονται γλήγορα, ὅπως κάθε πρᾶγμα ποὺ καταστρέφεται. Καὶ οἱ Ἕλληνες ξέρουν νὰ σκοτώνουν τὴν ὥρα τους, καὶ τὴν σκοτώνουν μὰ τὴν ἀλήθεια πολὺ διασκεδαστικὰ καὶ πολὺ ἔξυνα.

Ὁ συμπολίτης, γιὰ νὰ φάῃ σπίτι του, δὲν χρειάζεται παρὰ μόνον μισὴ ὥρα κι' ἂν ἔχῃ γυναῖκα γκρινιάρα ἢ πεθερὰ—παρντὸν—γλωσσοῦ, τοῦ ἀρκεῖ ἕνα τέταρτο νὰ κάμῃ ὅλα του τὰ χρέη σὰν νοικοκύρης καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὴν πρόφασι πὼς «πάει στὴ δουλειά», ἐνῷ ὁ κύριος σκοπός του εἶναι ν' ἀποφύγῃ τὴ γυναῖκά του ἢ τὴν πεθερά του, νὰ τρέξῃ στὸ καφενεῖο, τὸ μόνο κατάλυμα ἀναψυχῆς του καὶ ἰδίως στὴν ἐπαρχία, ποὺ ἐκεῖ μέσα, στὴ γλυκειὰ ζεστασιά του ἢ ἀπ' ἔξω στὴ λιακάδα, ὅταν κάνῃ καλωσύνη τὸν χειμῶνα, καὶ στὴ δροσιὰ τὸ καλοκαῖρι, βρίσκει δυὸ ὧρες ἀναπαύσεως, ποὺ ξέρει νὰ τὶς διασκεδάσῃ.

◇◇◇

—Βαγγέλη, δὲν παίζουμε ἕνα τάβλι, νὰ περάσῃ ἡ ὥρα;

—Παίζουμε, Κῶτσό μου!... ξέρεις, προχθὲς ἕνα πακετάκι (τσιγάρα) εἶχα πάρει τοῦ Γιώργου τοῦ Μαραγκοῦ, ποὺ μᾶς κάνει πὼς κἄτι ξέρει, μὰ δὲν εἶναι τίποτα ἀπὸ δαύτονε.

—Ἀλήθεια, Βαγγέλη; Μὰ σὺ ἀξίζεις. Γιὰ νὰ δοῦμε, λοιπόν, σήμερα τί θὰ γίνῃ; Τοὺς καφέρες, ἔ;

Καὶ ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἐπακολουθοῦν τὰ κτυπήματα τῶν χεριῶν, ἡ παραγγελία τῶν καφέδων, κἄποτε καὶ τοῦ ναργιλέ, καὶ ἐκτυλίσσεται ὅλη ἡ σκηνή, ποὺ περιγράφουμε στὴν ἀρχή:

Τὰ «πούλια» χαϊδεύονται ἐλαφρὰ καὶ οἱ ἀντίπαλοι, μὲ ὕφος στρατηγῶν, παρατάσσουν τὰς δυνάμεις των καὶ τὸ ζάρι δίνει στὸν τυχερὸ τὴν ἐπίθεσι.

Καὶ ἡ ἐπίθεσις ἀρχίζει, σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ μιὰ μαεστρία ἀληθινή.

Μιὰ ζαριά, μιὰ ρουφιὰ καφέ, μιὰ προσεκτικὴ μετάθεσι τῆς πούλιας καὶ μιὰ ἡδονικὴ ρουφηξιὰ τσιγάρου. Μιὰ ζαριά, μιὰ ρουφιὰ καφὲ καὶ πάλι τὰ ἴδια. Οἱ ἀντίπαλοι ἀλληλοδοκιμάζονται.

Ἕως ὅτου ὁ καφὲς τελειώσῃ, ἡ μάχη διεξάγεται χωρὶς θόρυβο. Μά, σὰν τελειώσῃ τὸ ἡδονικὸ ρούφημα τοῦ ἐρατεινοῦ, τότε τὰ νεῦρα κορδώνονται, τότε ἀρχίζει ἡ μεγάλη ἀποφασιστική.... μάχη. Τὰ κτυπήματα, ἀλλεπάλληλα καὶ ἀπὸ τοὺς δύο παίκτας, ἀκούονται παντοῦ (γιατὶ τὸ ποῦλι ἂν δὲν κτυπηθῆ στὸ τάβλι, ὄχι μόνο δὲν ἔχει γοῦστο τὸ παιγνίδι, μα καὶ γοῦρι δὲν φέρνει καὶ οὔτε ἔμπνευσι μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁ παίκτης.—κάθε παιγνίδι ἔχει καὶ τὰς προλήψεις του—καὶ ἔτσι, ὅταν ἡ ἀντάρα ἡ μεγάλη ἀρχίσῃ, ἂν παίζουν τρία-τέσσαρα ζευγάρια στὸ καφενεῖον, ἀλλαλιάζουν ὅλον τὸν κόσμο, πού, παρ' ὅλα αὐτά, δὲν εἶναι καθόλου δυσαρεστημένος. Ἀπεναντίας μάλιστα, πλησιάζει τοὺς παίκτας καὶ ἀπολαμβάνει τὸ θέαμα τῆς.... μάχης τῶν πουλιῶν. (Ἡ πούλια γενικὴ τῆς πούλιας πληθυντικὸς τῶν πουλιῶν) καὶ τῆς ἱκανότητος τῶν παικτῶν.

Πολλὲς φορὲς οἱ θεαταὶ λὲν τὴ γνώμη τους γιὰ κἄποιο παίξιμο, πού, ἂν τύχῃ καὶ εἰσακουσθῆ καὶ φέρῃ εὐνοϊκὸ ἀποτέλεσμα, ἐξαγριώνει τὸν ἀντίπαλο, ποὺ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του κατῃσχυμμένο.

Οἱ σκηνὲς αὐτές, ἐννοεῖται, δὲν σημειώνονται μόνο τὸ μεσημέρι στὸ καφενεῖο. Τὸ βράδυ εἶναι πιὸ συχνὲς καὶ ὑπάρχουν καὶ πιὸ πολλοὶ παῖκται—μάλιστα πολλὲς φορὲς συνεχίζεται ἕως τὰ μεσάνυχτα καὶ πέρα ἴσως, ἂν οἱ ἀντίπαλοι εἶναι ἰσχυροί.

◇◇◇

Εἶναι εὐχάριστο παιγνίδι τὸ τάβλι καὶ καθ' ὅλα προσαρμοσμένο πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς μας, ἂν καὶ εἶναι παμπάλαιο. Θόρυβος, τὸ πᾶν θόρυβος, εἶναι ἡ σημερινὴ ζωή μας, ἡ ἐποχή μας. Θόρυβο καὶ ἀντάρα κάνει τὸ τάβλι—γιὰ τὴ φασαρία του, γιὰ τὸ θόρυβό του, τὸ παίζουν οἱ λάτρεις του, γιὰ ντόρο κάθονται γύρω τους καὶ οἱ θεαταί.

Θυμόμαστε σὲ κάποια ἐπαρχία δυὸ παίκτες, ποὺ ἔπαιζαν πάντα μαζὶ καὶ ποὺ ἔπαιζαν μὲ τόση μανία, ποὺ πολλὲς φορὲς τὴν ἄλλη μέρα δὲν μιλόντουσαν, ἂν καὶ ἦσαν στενοὶ φίλοι. Καθόντουσαν ἀπὸ βραδὺς καὶ ἔπαιζαν—ἔπαιζαν μέχρι τὰ μεσάνυχτα, μέχρι τὶς δυὸ πολλὲς φορὲς—τοῦ ἑνὸς μάλιστα ἕνα βραδάκι μύρισαν τὰ μπαρμπούνια, ποὺ εἶχε ἀγοράσει γιὰ τὸ ἑσπερινὸ δεῖπνο. Θυμόμαστε ἀκόμη ὅτι τέτοια φήμη εἶχαν καὶ τόση ....ὑπόληψι, ὥστε, ὅταν ἄρχιζαν νὰ παίζουν αὐτοί, ὅλα τὰ ἄλλα παιγνίδια ἔπαυαν στὸ καφενεῖο καὶ ὅλοι μαζευόντουσαν γύρω τους, ἄλλοι γιὰ νὰ τοὺς θαυμάσουν κι' ἄλλοι, οἱ περισσότεροι, γιὰ νὰ κάμουν ντόρο, νὰ διασκεδάσουν, νὰ τοὺς πειράξουν, νὰ τοὺς φουρκίσουν, νὰ γελάσουν, τέλος πάντων. Καί, ἀλήθεια, ἦσαν πολὺ ἀστεῖοι τύποι, ὅταν πικαριζόντουσαν. Συνήθως δὲ τὸ παιγνίδι τελείωνε μὲ μεγάλη ἀντάρα καὶ κακό.

◇◇◇

Ἔτσι, τὸ τάβλι εἶναι τὸ παιγνίδι, ποὺ ἔχει κατακτήσει ὅλο τὸν κόσμο—γιατὶ εἶναι τὸ παιγνίδι, ποὺ προσαρμόζεται περισσότερο μὲ τὴν ἐποχή μας καὶ μὲ τὸ χαρακτῆρά μας—καὶ πολλὲς φορὲς καταντᾷ θεραπεία κἄποιου κακοῦ, κἄποιας στενοχώριας, ποὺ διαλύεται μέσα στὸν θόρυβο, ποὺ προκαλεῖ ἡ πούλια, κτυπῶντας πάνω στὸ ξύλο.

Τὸ τάβλι παίζεται παντοῦ, ἰδίως στὴ Μακεδονία εἶναι τόσο διαδεδομένο, ποὺ ὑπάρχουν ἰδιαίτερα καφενεῖα μόνο γιὰ τάβλι. Ἂν μπῆ κανεὶς ἐκεῖ μέσα, χάνει τὸν νοῦ του ἀπὸ τὸν θόρυβο. Μπήκαμε μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουμε, καὶ ἐφύγαμε χωρὶς νὰ πιοῦμε τὸν καφέ, ποὺ παρηγγείλαμε. Στὴ Μακεδονία, κάθε ἄλλο παιγνίδι μπορεῖ νὰ ἀγνοῆται, τὸ τάβλι ὅμως τὸ ξέρουν καὶ τὰ κουτσούβελα. Παίζουν δὲ μὲ μανία μεγάλη. Ὑπάρχουν ἐκεῖ ἄνθρωποι, ποὺ παίζουν μόνον τάβλι καὶ ἀπ' ἐκεῖ «τὰ οἰκονομοῦν», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον. Αὐτοὶ εἶναι οἱ καθηγηταὶ τοῦ ταβλιοῦ, ποὺ πλερώνονται γιὰ νὰ τὸ διδάξουν. Ἀλλὰ καὶ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα παίζεται τὸ τάβλι εὐρύτατα καὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμο ἀκόμη, τώρα τελευταῖα, ἔγινε οἰκιακὸ παιγνίδι.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ μεγαλειτέρα τέχνη εἶναι ἡ ἔλλειψις τοῦ τεχνητοῦ.—Ντουρινάζ.

Ἡ τέχνη ἴσως σφάλλει, ἀλλ' ἡ φύσις δὲν λανθάνεται.—Ντρέϊντεν.

Ὁμιλοῦμεν περὶ ἀνωτέρων τεχνῶν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν τοιαῦται κυριολεκτικῶς πᾶσα τέχνη εἶναι ἱερὰ αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, εἶναι ἡ κόρη τοῦ αἰωνίου φωτός..—Τεννέ.

Ὤ, ἐὰν ἠμπορούσαμεν νὰ ζωγραφίσωμεν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς! Εἰς τὴν μεγάλην ἀπόστασιν, ἀπὸ τὰ μάτια διὰ τοῦ βραχίονος, μέχρι τοῦ χρωστῆρος, πόσα χάνομεν!—Λέσσιγκ.

Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος

ΣΕΡ ΜΠΑΖΙΛ ΖΑΧΑΡΩΦ

Ἡ ζωή του καὶ τὸ ἔργον του

Ἀνέβηκα τὴ σκάλα τοῦ Δημαρχείου. Ἂν οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρρονβὶλ ἤξεραν περὶ τίνος ἐπρόκειτο θὰ εἶχαν μαζευθῆ ὅλοι ἐκεῖ ἀπὸ ὡρῶν. Ἀλλὰ ὁ Δήμαρχος εἶχε κρατήσει καλὰ τὸ μυστικό.

Ὅταν οἱ ἐπισκέπται ἀνέβηκαν βρῆκαν τὸ Δήμαρχο στὴ θέσι του μὲ τὸ ἐπίσημο ἔνδυμά του καὶ τὰ παράσημα.

Ἐπρόκειτο νὰ τελέσῃ ἕνα γάμον.

Ὁ γαμβρός: Βασίλειος Ζαχάρωφ.

Ἡ νύμφη: Μαρία ντὲλ Πιλὰρ Ἀντωνία-Ἀγγέλο-Πατροτσίνιο-Σιμώνα ντὲ Μποκίρο, ὁ Μπερουέτε, χήρα Δούκισσα τῆς Βιλλαφράγκας ντὲ λὸς Καμπαλιέρος.

Ἡ τελετὴ κράτησε μόλις δέκα λεπτά. Τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων ἔδωσε στὸ Δήμαρχο δυὸ χιλιάδες φράγκα γιὰ τοὺς φτωχοὺς τῆς Ἀρρονβίλ.

Εἰς τὸ γεῦμα τῶν γάμων, ποὺ ἐδόθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Ζαχάρωφ, παρεκάθησαν μόνον μερικοὶ Ἱσπανοὶ εὐγενεῖς καὶ ὁ γαμπρὸς τῆς Δουκίσσης τῆς Βιλλαφράγκας, ποὺ ἀπὸ κείνην τὴν ἡμέρα λεγόταν πιὰ μόνο: Κυρία Ζαχάρωφ.

Εἶχαν περάσει τριάντα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν γνωρισθῆ στὸ βαγόνι τοῦ σιδηροδρόμου στὴν Ἱσπανία καὶ ἀπὸ τότε ἔμειναν συνδεδεμένοι χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τῆς Πολιτείας καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ κουτσομπολιὸ εἶχε ὀργιάσει σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ τυχοδιώκτου ἀπὸ ἕνα ἄσημο χωριὸ τῆς Μικρασίας μὲ τὴν Δούκισσαν τῆς Αὐλῆς τῆς Αὐτοῦ Καθολικῆς Μεγαλειότητος.

Ὁ Δοὺξ τῆς Βιλλαφράγκας εἶχε τρελλαθῆ, ἀλλὰ ἡ καθολικὴ Ἱσπανία δὲν τὸ θεωρεῖ αὐτὸ ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὴν Δούκισσαν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου. Καὶ ἡ Δούκισα ἐγκαθίσταται μὲ τὸν ἐραστήν της εἰς τὸ Μόντε—Κάρλο. Ἡ ραγδαία αὔξησις τῆς περιουσίας τοῦ Ζαχάρωφ, αἱ τιμαί, τὰ παράσημα, οἱ τίτλοι, τὰ δισεκατομμύρια ἐπιχρυσώνουν αὐτὸ ποὺ διὰ τοὺς κοινοὺς θνητοὺς λέγεται ἁπλῶς μοιχεία. Ἡ μία κόρη τῆς Δουκίσσης νυμφεύεται ἕνα πρίγκηπα τῶν Βουρβούνων καὶ ἡ ἄλλη ἕνα διευθυντὴν μεγάλων ναυπηγείων εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Τὸν περισσότερον καιρὸν τὸ ζεῦγος Ζαχάρωφ διέμενε εἰς τὸν πύργον τοῦ Μπαλενκούρ. Εἰς τὸν ἴδιον πύργον εἶχε στεγάσει τοὺς ἀνεπισήμους γάμους του μὲ τὴν βαρώνην ντὲ Βωγκὰν ἕνας ἀληθινὸς ἐστεμμένος, ὁ Λεοπόλδος τοῦ Βελγίου.

Κάποτε ὁ ἀσθενὴς Δοὺξ τῆς Βιλλαφράγκας ἀπέθανε εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Καὶ ἡ Δούκισσα ἐνυμφεύθη μετὰ δέκα μῆνας τὸν Ζαχάρωφ. Ἡ ἠθικὴ ἀπεκατεστάθη ἔστω καὶ μὲ καθυστέρησιν τριάντα ἐτῶν.

Ἀλλὰ ὁ ἔγγαμος βίος δὲν ἐκράτησε πολύ. Μετὰ δύο ἔτη ἡ σύζυγος τοῦ σὲρ Μπαζὶλ ἀπέθανε. Ἦταν ἄνοιξις τοῦ 1926.

Ὅσον περίεργον καὶ ἂν φανῇ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐθησαύρισε ἀπὸ τὸν θάνατον ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων συνετρίβη ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του. Σιγὰ-σιγὰ ἀπεσύρθη ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπιχειρήσεις. Ἐπώλησε τὰς μετοχὰς τοῦ Καζίνου, κατόπιν τὰς μετοχὰς τῆς Βίκκερς, ἀπεσύρθη ἀπὸ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν ἑταιριῶν ποὺ ἐδημιούργησε καὶ ἐνεψύχωσε.

Ἦταν πιὰ ἕνα ἡμιπαράλυτο γεροντάκι ποὺ ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην του ποὺ τὸν ἔβγαζε περίπατο μὲ τὴν τροχοφόρον πολυθρόναν εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Μόντε Κάρλο.

Ἀλλὰ καὶ τώρα ἐξακολουθεῖ νὰ δυσπιστῇ διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐλάχιστοι μποροῦν νὰ τὸν πλησιάσουν καὶ πολλοὶ λίγοι γνωρίζουν κὰν ποὺ κατοικεῖ. Δὲν ὁμιλεῖ ποτέ του. Μετὰ τὸν πόλεμον ἐγράφησαν τόμοι ὁλόκληροι διὰ τὴν ζωήν του καὶ τὴν δρᾶσιν του καὶ οἱ περισσότεροι δὲν ἦσαν καθόλου κολακευτικοί.

Τὸν ἐχαρακτήρισαν ὑπεύθυνον διὰ τὴν κήρυξιν καὶ τὴν παράτασιν τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου. Τοῦ ἀπέδωσαν τοὺς μυστηριώδεις θανάτους—ἢ δολοφονίας—τοῦ μεγάλου τραπεζίτου Λεβενστάϊν, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο του εἰς τὴν Μάγχην, καὶ τοῦ πρίγκηπος Ρατζιβίλ, ποὺ εὑρέθη νεκρὸς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του εἰς τὸ Μόντε Κάρλο. Ὁ Ζαχάρωφ ὅμως οὐδέποτε ὡμίλησε οὔτε διὰ νὰ τὰ διαψεύσῃ.

Τὴν τελευταίαν δεκαετίαν πολλὲς φορὲς ἐκυκλοφόρησαν φῆμαι περὶ τοῦ θανάτου του. Καὶ τέλος ἐπηλήθευσαν.

Ποία εἶναι ἡ τελευταία περιουσία του; Εἰς ποῖον περιέρχεται; Δύο ἐρωτηματικὰ ποὺ μετὰ πάροδον δύο μηνῶν μένουν ἀκόμη χωρὶς ἀπάντησιν.

Εἶναι τὸ τελευταῖον μυστήριον ποὺ ἀφίνει ὁ «Μυστηριώδης Ἄνθρωπος τῆς Εὐρώπης», ὅπως τὸν ὠνόμαζαν ὅλοι.

ΤΕΛΟΣ

Τὸ σημαντικώτερο καλλιτεχνικὸ γεγονὸς τοῦ 1937

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Συμμετέχουν ἑξῆντα Ἑλληνίδες καλλιτέχνιδες μὲ ὑπερεκατὸ ἔργα, ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς, μωσαϊκά, διαφημιστικὰ ὑελουργικά, χρυσοχοϊκά, βιβλιοδετικὰ καὶ σμάλτου.

Τὸ ὡραῖο σύνολο ποὺ ἐμφανίζει ἡ «Λέσχη Καλλιτεχνῶν»

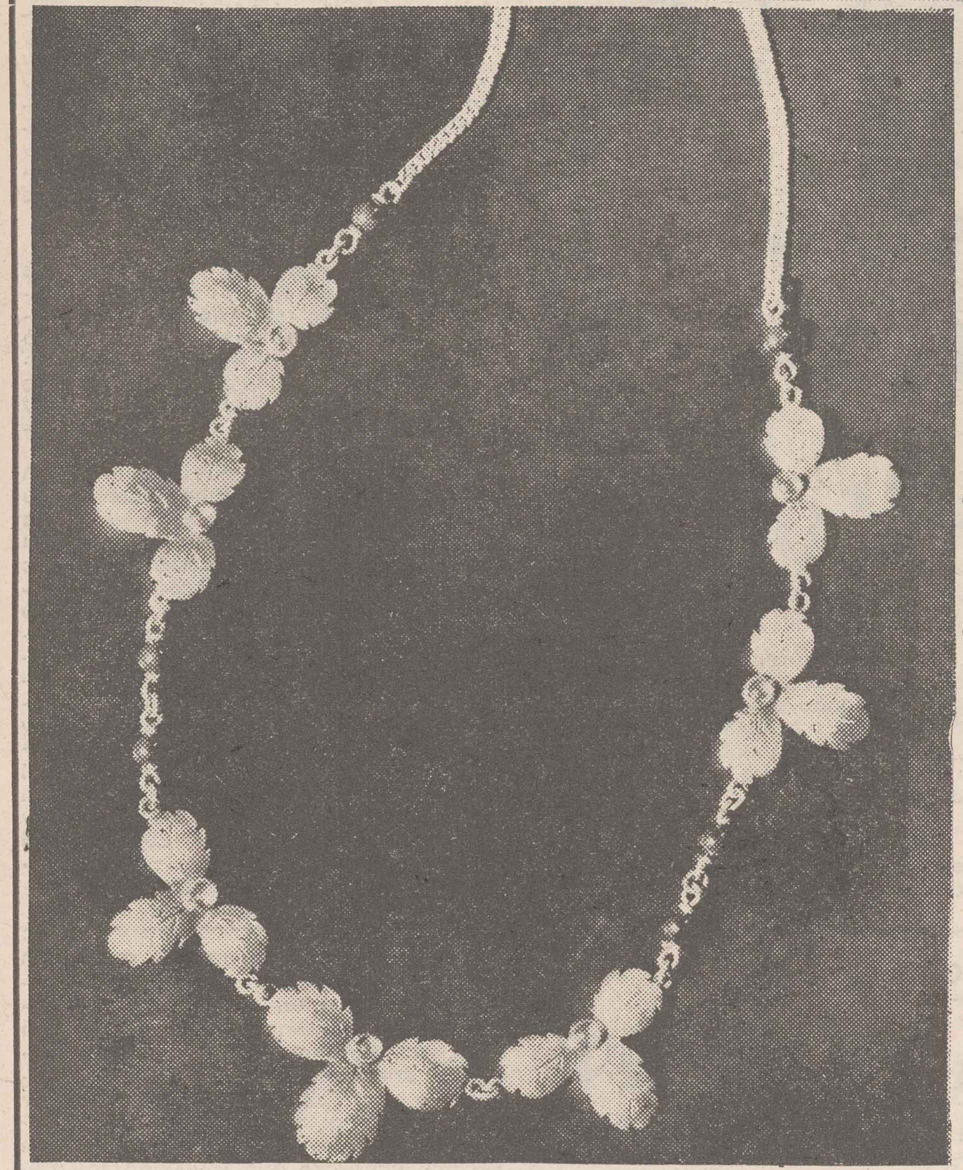

Ἄνω : «Τοπεῖο Ἀττικῆς» τῆς Κας Θεώνης Βουτυρᾶ. Εἰς τὸ μέσον : Ἕνα ὡραῖο περιδέραιο, χρυσοχοϊκὸ ἔργο τῆς Κας Φαίνη Βέμπερ — Γκρῶμαν». Κάτω: «Τοπεῖο» ἔργο τῆς Δος Λ. Βερδεσοπούλου.

Μαίνεται, ὅτι κατὰ τὴν ἐφετεινὴ καλλιτεχνικὴ περίοδο, τὴ χειμερινή, θὰ ἔχουμε κυρίως ὁμαδικὲς ἐκθέσεις. Πρὸ δυὸ μηνῶν εἶχε δοθῆ ἡ ἔκθεσις ζωγραφικῆς τῶν «Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν» τώρα στὸ ἴδιο μέρος, δηλαδή, στὸ «Ἀτελιέ», ἄνοιξε ἡ «Ἔκθεσις γυναικείας καλλιτεχνικῆς δημιουργίας», ὅπως ὀνομάζεται καὶ ἀναγγέλλονται δυό, τρεῖς ἀκόμη ὁμαδικὲς καλλιτεχνικὲς ἐκθέσεις. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὅτι αὐτὴ ἡ ὁμαδικὴ ἐμφάνισι πρὸ τοῦ Κοινοῦ τῶν καλλιτεχνῶν παρουσιάζει πολλὰ προτερήματα: Εὐκολύνει τὴν παρακολούθησι ἀπὸ τοὺς φιλοτέχνους τῆς καλλιτεχνικῆς μας παραγωγῆς καὶ τὴ σύγκρισι, τόσο τὴν ὁμαδική, ὅσο καὶ τὴν ἀτομική, καὶ κυρίως, θὰ σπρώξῃ σιγὰ-σιγὰ τοὺς καλλιτέχνας μας νὰ δημιουργήσουν ὁμάδες, ποὺ νὰ ἔχουν ἡ κάθε μία ἐντελῶς ξεκαθαρισμένες τάσεις καὶ καλλιτεχνικὲς ἐπιδιώξεις.

⁂

Ἡ «Ἔκθεσι γυναικείας καλλιτεχνικῆς δημιουργίας», ποὺ ἄνοιξε ἀπὸ τὸ περασμένο Σάββατο στὴ Λέσχη Καλλιτεχνῶν, ὀργανώνεται ἀπὸ τὸν Γυναικεῖον Σύλλογον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν. Ὁ Σύλλογος αὐτός, μ' ὅλο ὅτι ἔχει ἱδρυθῆ καὶ ὑπάρχει ἀπὸ διετίας καὶ πλέον, πρώτη φορὰ κάμνει μιὰ γενικωτέρας σημασίας καὶ ἐντελῶς ἐπίσημη ἐμφάνισι. Μέχρι τώρα, εἶχε περιορισθῆ στὴν ἐνδοσυλλογικὴ δρᾶσι, μεταξὺ τῶν μελῶν του. Πρέπει, ὅμως, νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι καὶ μία γενικωτέρας σημασίας ἐμφάνισι, ὅπως ἀπέδειξε ὅτι τὴν ἀντιλαμβάνεται ὁ Σύλλογος αὐτὸς δὲν ἦταν καθόλου εὔκολο πρᾶγμα.

Γιατί, πρέπει νὰ τὸ ποῦμε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἡ πρώτη αὐτὴ ἐμφάνισι τοῦ Συλλόγου, δηλαδή, ἡ ἔκθεσί του γυναικείας καλλιτεχνικῆς δημιουργίας παρουσιάζει ὅλα τὰ στοιχεῖα μιᾶς ἀπολύτως σοβαρῆς καὶ ἀξιοσημειώτου ἐμφανίσεως.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἡ «Ἔκθεσι Γυναικείας Καλλιτεχνικῆς Δημιουργίας» δικαιολογεῖ ἀπολύτως τὸν τίτλον της, ἀφοῦ περιλαμβάνει, ἂν ὄχι ὅλες, τοὐλάχιστον ὅμως τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες δημιουργικὲς ἐπιδιώξεις τῶν Ἑλληνίδων καλλιτέχνιδων στὴ ζωγραφική, στὴ γλυπτική, στὴν ἀρχιτεκτονική, στὸ μωσαϊκό, στὰ μάλτα, στὴν κεραμεική, στὶς διαφημίσεις, στὴν ὑελουργική, στὴ χρυσοχοϊκὴ καὶ στὴ βιβλιοδετική. Καὶ στὴ λογοτεχνία, ἀφοῦ ἐκτίθενται καὶ τὰ φιλολογικά, παιδαγωγικὰ ἢ ἄλλα βιβλία, ποὺ ἐγράφηκαν καὶ ἐκδόθηκαν τὰ τελευταῖα χρόνιά ἀπὸ γυναῖκες στὴν Ἑλλάδα.

Μ' ἄλλα λόγια, στὴν ἔκθεσι αὐτὴ ἐμφανίζεται ἀνάγλυφη, ἂν μπορῇ νὰ πῇ κανείς, ἡ προσπάθεια καλλιτεχνικῆς δημιουργίας τῶν Ἑλληνίδων. Ὅλη ἡ δραστηριότης τῶν γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος στὶς εἰκαστικὲς τέχνες.

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, καθόσο ξέρω, ποὺ ὀργανώνεται μιὰ τόσο ὁμαδικὴ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσι γυναικῶν —κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι, τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ παρουσιάζει εἶνε ἐξαιρετικὸ καὶ ἀναμφισβήτητο. Καὶ ἀξίζει κάθε ἔπαινος καὶ κάθε ὑποστήριξι στὸν «Γυναικεῖον Σύλλογον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν», ποὺ ἀνέλαβε αὐτὴν τὴν πρωτοβουλία καὶ τὴν ἔφερε σὲ τόσο αἴσιο καὶ ἐλπιδοφόρο, γιὰ τὸ μέλλον, ἀποτέλεσμα.

⁂

Νομίζουμε ἐπίσης, ὅτι ἀξίζει τὸν κόπο, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴν πρώτη ὁμαδικὴ πραγματικὰ γυναικεία καλλιτεχνικὴ ἔκθεσι κι' ἀφοῦ τὸ σημείωμά μας αὐτὸ ἀποτελεῖ περισσότερο ρεπορτὰζ τῆς ἐκθέσεως παρὰ κριτικὴ τῶν ἐκτεθεμένων σ' αὐτὴ ἔργων, νὰ ἀναφέρουμε ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς καλλιτέχνιδες, ποὺ συμμετέχουν.

Λοιπόν, ἔργα ζωγραφικῆς ἐκθέτουν αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες: Θεώνη Βουτυρᾶ, Ἀλεξάνδρου-Στεφανοπούλου, Μαρίκα Ἀναγνωστοπούλου-Βράνικα, Μαρίκα Βερδεσοπούλου, Ναυσικᾶ Γεωργιάδου-Μουσούρη, Πολυξένη Δημαρᾶ, Εὐγενία Ἐξάρχου, Ἄντα Ζέλλη, Κατίνα Καρτσώνα, Νέλλη Κυριακοῦ, Μίνα Κωλέττη, Καίτη Λαγανᾶ, Σοφία Λασκαρίδου, Νίτσα Μακαρόνα, Ἑλένη Μανιᾶ, Κούλα Μπεκιάρη, Θεοδωρίδου, Πηνελόπη Οἰκονομίδη, Ἶρα Οἰκονομίδη, Ζ. Παγκάλου, Χ. Παπαβασιλείου, Ἀγλαΐα Παπᾶ, Σοφία Παρθένη, Ἑλένη Πυτάρη, Ἀθηνᾶ Πίνη, Μαρίνα Σκαρλάτου-Χαϊκάλη, Ἄρτεμις Στρίφτου, Παλλὰς Στρογγύλη, Ἀλέκα Στύλου-Διαμαντοπούλου, Ἀθηνᾶ Ταρσούλη καὶ Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη.

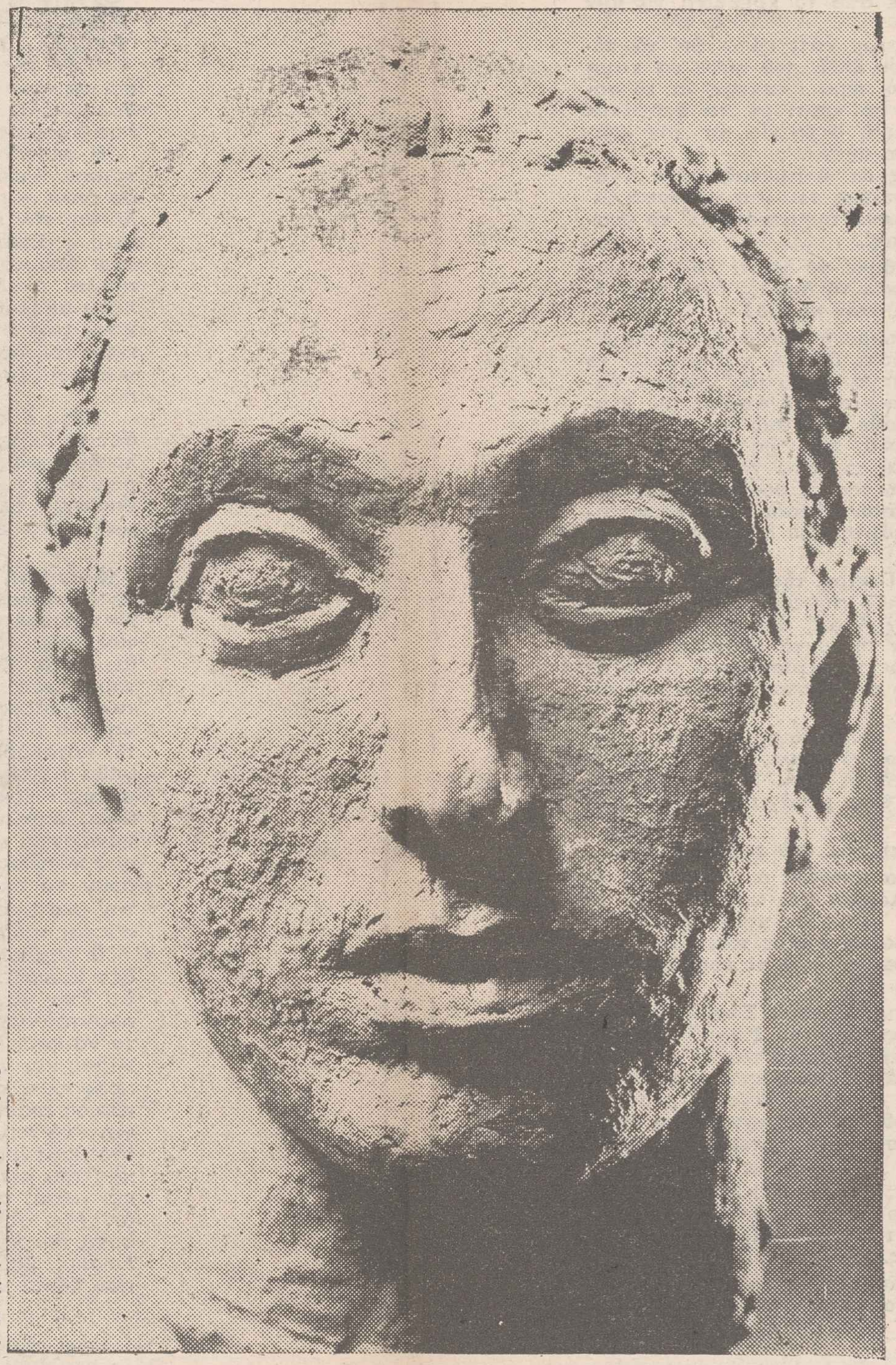

«Κεφάλι», ἔργο σὲ πηλό, της Δος Π. Χρυσοχοΐδου

«Βάρκες», τοπεῖο τῆς Δος Ν. Μακαρόνα.

Ἔργα γλυπτικῆς ἐκθέτουν αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες : Μπέλλα Ραφτοπούλου, Τίτσα Χρυσοχοΐδου, αἱ Α. Μπεκιάρη. Ἔργα ἀρχιτεκτονικῆς ἡ κ. Μάρη Παπάζογλου καὶ ἡ δὶς Ἀλεξάνδρα Πασχαλίδου.

Μωσαϊκὰ αἱ δίδες Ἕλλη Βοΐλα καὶ Κικὴ Καντζίκη, σμάλτα δὲ ἡ μοναδικὴ καλλιτέχνιδά μας Πηνελόπη Διαμαντοπούλου.

Διαφημιστικὲς μακέττες ἐκθέτει μόνον μία, ἡ δεσποινὶς Ρέα Λεονταρίτου. Ἔργα καραμεικῆς ἐκθέτουν αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες: Ζ. Ἀναστασιάδου, Ο. Δημαρχοπούλου, Σ. Λαφαζάνη, Μ. Μανέου, Θ. Παπαθεοφίλου, Μ. Πετροπούλου, Κ. Τάκα.

Τέλος, ἔργα ὑελουργικῆς ἐκθέτει ἡ δὶς Παρασκευαΐδου, ἔργα χρυσοχοϊκῆς ἡ κυρία Φαίνη Βέμπερ-Γκρῶμαν, καὶ ἔργα βιβλιοδετικῆς ἡ κυρία Γαννιάρη.

Ὅπως ἀνεφέραμε καὶ στὴν ἀρχή, στὴν ἔκθεσι παρουσιάζονται ἐπίσης καὶ ὅλα τὰ λογοτεχνικὰ κι' ἐπιστημονικὰ βιβλία καὶ περιοδικά, ποὺ γράφηκαν ἢ ἐκδίδονται τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ γυναῖκες.

Ἀπὸ τὴν ἁπλῆ παράθεσι μόνον τῶν ὀνομάτων τῶν ἐκθετριῶν καὶ τοῦ εἴδους τῶν ἔργων, ποὺ ἡ κάθε μία ἐκθέτει, ἀντιλαμβάνεται κανεὶς πόσο πραγματικὰ ὁμαδικὴ εἶνε ἡ ἔκθεσι αὐτὴ καὶ μὲ πόση πληρότητα καὶ συνολικότητα παρουσιάζει τὴν γυναικεία καλλιτεχνικὴ δημιουργητικότητα στὸν τόπο μας.

⁂

Εἶνε δύσκολο νὰ πῇ κανεὶς τίνων ἐκθετριῶν τὰ ἔργα ξεχωρίζουν σ' αὐτὴ τὴν ἔκθεσι. Γιατί, ἀσφαλῶς, μιὰ τόσο ὁμαδικὴ ἔκθεσι περιλαμβάνει καλλιτέχνιδας διαφορετικῆς δυναμικότητος. Κι' ἔπειτα, πῶς νὰ συγκριθῇ μία νέα καλλιτέχνις, ποὺ μόλις τώρα ἀρχίζει, μὲ μιὰ ἀνεγνωρισμένη καὶ γνωστὴ συνάδελφό της, ποὺ ἔχει βρῇ τὸ δρόμο της καὶ τὸν ἀκολουθεῖ χωρὶς δισταγμὸ καὶ ἀμφιβολίες;

Ὡστόσο, εἶνε δίκαιο ν' ἀναφέρουμε, χωρὶς καμμιὰ διάθεσι κριτικῆς, ὅτι στὴν ἔκθεσι αὐτῆς ξεχωρίζουν τὰ ἔργα τῶν ἑξῆς καλλιτέχνιδων.

Στὴ ζωγραφική:

Τῆς δίδος Πηνελόπης Οἰκονομίδη ἕνα τοπεῖο τῆς Μυτιλήνης καὶ ἕνα πορτραῖτο Κρητικοῦ, «ὁ Σφακιανός», ποὺ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ζωγραφικὰ ἔργα τῆς ἐκθέσεως, τῆς δίδος Θ. Βουτυρᾶ δύο ὑπέροχα τοπεῖα, τὸ «Περίχωρα Μυτιλήνης» καὶ τὸ «Ἀπὸ τὸ Ψυχικό», τῆς κυρίας Ν. Γεωργιάδου, ἡ «Αὐτοπροσωπογραφία» της, τῆς δίδος Ἴριδος Οἰκονομίδη, ἕνας μικρὸς ἠθογραφικὸς πίνακας «Τὸ Βαριεττέ», τῆς Ζ. Παγκάλου μιὰ σύνθεσί της «Ἡ Σενεγαλέζα» καὶ τῆς κυρίας Ἀλ. Στύλου Διαμαντοπούλου, δύο πορτραῖτα καὶ μιὰ μικρὴ σύνθεσί της «Κοπέλλα μὲ φροῦτα», ἔργο ἄρτιο καὶ καλὰ δουλεμένο.

Οἱ τρεῖς ἐκθέτριες τοῦ τμήματος γλυπτικῆς αἱ δίδες Μ. Ραφτοπούλου καὶ Τ. Χρυσοχοΐδου καὶ ἡ κυρία Μπεκιάρη, παρουσιάζουν, ἡ κάθε μία ξεχωριστά, μεγάλο ἐνδιαφέρον. Γιατὶ εἶνε καὶ οἱ τρεῖς πολὺ καλές.

Τὰ δύο σχέδια ἀρχιτεκτονικῆς, ἕνα τῆς κυρίας Μ. Παπάζογλου καὶ τὸ ἄλλο τῆς δίδος Ἀλ. Πασχαλίδου, εἶνε ἀξιοπρόσεκτα, ὄχι μόνον ἀπὸ καθαρῶς καλλιτεχνικῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς πρακτικῆς λύσεως, ποὺ ἔδωσαν μὲ τὰ σχέδιά τους στὰ θέματα ποὺ ἐξέλεξαν.

Τὸ Ἄσυλο προστασίας βρεφῶν τῆς κυρίας Παπάζογλου, παρουσιάζει μιὰ πρωτότυπη καὶ ἱκανοποιητικὴ διαρρύθμισι σχολείου καὶ οἰκοτροφείου συγχρόνως. Ἐπίσης πολὺ καλὸ τὸ σχέδιο «Σπίτι καὶ ἀτελιὲ» τῆς δίδος Πασχαλίδου.

Τὰ μωσαϊκὰ τῶν δίδων Βοΐλα καὶ Καντζίκη εἶνε καλὰ καὶ πολὺ καλὰ δουλεμένα, ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ σμάλτα τῆς μοναδικῆς καὶ ξεχωριστῆς καλλιτέχνιδος δίδος Π. Οἰκονομίδη.

Τὰ ἐκτιθέμενα ἔργα κεραμεικῆς, ὑελουργικῆς, χρυσοχοϊκῆς, βιβλιοδετικῆς καὶ διαφημίσεων, ἀποτελοῦν μιὰ ἀποκάλυψι γιὰ τὸν ἐπισκέπτη τῆς ἐκθέσεως. Ὅλα καλὰ καὶ προσεκτικὰ δουλεμένα δείχνουν τὶς καταπληκτικὲς προόδους, ποὺ ἔκαμαν τὰ τελευταῖα χρόνια σ' αὐτὰ τὰ εἴδη αἱ γυναῖκες τοῦ τόπου μας.

Ω.

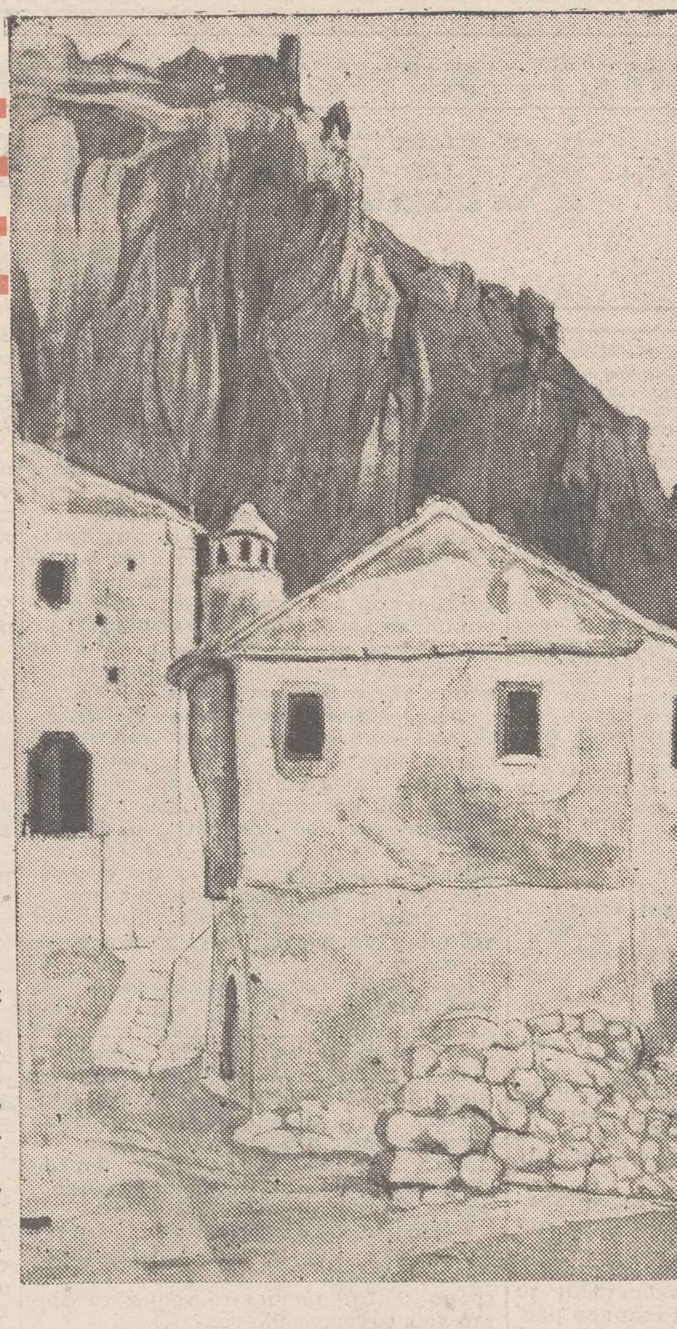

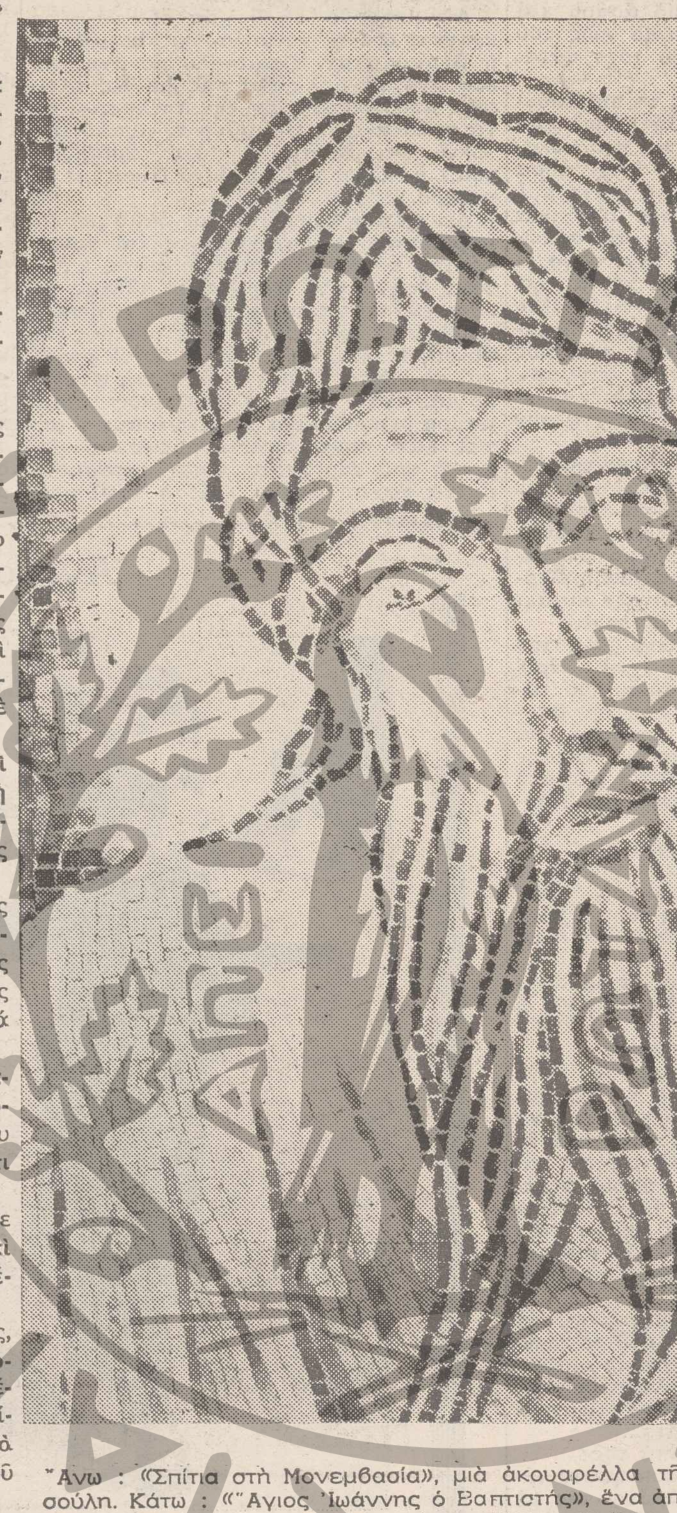

Ἄνω : «Σπίτια στὴ Μονεμβασία», μιὰ ἀκουαρέλλα τῆς Κας Ἀθηνᾶς Ταρσούλη. Κάτω : «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής», ἕνα ἀπὸ τὰ μωσαϊκά, ποὺ ἐκθέτει ἡ Δὶς Ἑλένη Βοΐλα.

ΚΩΝΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Νίκος, ὁ ἐπιπλοποιός, ἕνας νέος ὤμορφος καὶ δουλευτάρης, παντρεύεται τὴ Βεργινία, πού, ζηλεύοντάς τον, γίνεται φθισική. Φέρνουν τότε τὴ Λιόλια σπίτι, γιὰ τὶς δουλειές, παιδὶ μιᾶς μακρυνῆς θείας τῆς Βεργινίας, ἐπάνω στὴν ἄνθησί του. Ὁ Νίκος, βαρυεστισμένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τῆς γυναίκας του, τ' ἀρέσει κι' ἕνα βράδυ, ποὺ εἶχαν πάει—Ἀπόκρηες ἦταν—νὰ ἰδοῦν τὸ κομιτᾶτο στὴν ὁδὸ Σταδίου, τὴν πάει σ' ἕνα χοροδιδασκαλεῖο καὶ μένουν ἀργά. Ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ τρελλάθηκε μαζί της. Ἡ Βεργινία τὸ καταλαβαίνει καὶ θέλει νὰ πεθάνῃ, γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ χαρῇ τὴ ζωή. Ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἔρχεται ἡ θεία τῆς Βεργινίας καὶ μητέρα τῆς Λιόλιας. Πρόσχαρη, τοὺς ρωτᾷ πῶς εἶναι. Κι' ἡ Βεργινία ἀπὸ τὸ κρεββάτι, χλωμὴ καὶ στὰ τελευταῖα της, στέλνει τὸ Νίκο καὶ τὴ Λιόλια νὰ μαζέψουν λουλούδια στὰ χωράφια. Ἐκεῖ ἡ Λιόλια γίνεται δική του. Ἀπὸ τότε παίζεται μιὰ βουβὴ τραγῳδία, ἕως ὅτου ἡ Βεργινία, ἕνα φεγγαρόλουστο βράδυ, τοὺς πιάνει τὸν ἕνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ παθαίνει συγκοπή.

1ον

Ὁ Νίκος ξεσυρμένος ἔτσι ἀπότομα, σὰν ἀπ' τὰ μαλλιά, μέσ' ἀπ' τὴν ὀνειρεμένη του ἀγκαλιά, δὲν κατάλαβε στὴν ἀρχὴ ποῦ βρισκότανε καὶ τί τοῦ γινόταν. Μὲ τὶς φωνὲς τῆς Λιόλιας, ποὺ ἀπηχούσανε στριγγὰ στὴ γλυκόϋπνη σιγαλιὰ τῆς νύχτας, ἦρθε στὸν ἑαυτό του. Τὰ μάτια του ἅδραξαν τὴ φριχτὴ ζουγραφιά, τὴν ὁλόφεγγη, ἐκεῖ μπροστά του στὸ κατῶφλι τῆς κάμαρης, καὶ σὰν μιὰ ἀστραπὴ πέρασε μέσ' ἀπ' τὸ μυαλό του καὶ σὰ μιὰ στυλετιὰ μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά του.

—Βεργινία! ἔβγαλε μιὰ φωνὴ βραχνή, πνιγμένη σὰ μέσ' ἀπὸ κάποιο πηγάδι... Δὲ μ' ἀκοῦς, Βεργινία! Τί εἶνε μωρὴ τοῦτα, ποὺ μοῦ κάνεις; Βεργινία —καὶ γονατιστὸς χάμω, σκουντοῦσε τὸ κατάψυχρο κορμί της, τὸ κάτασπρο μέσ' τἄσπρο του τὸ νυχτικό, πιὸ ἄσπρο καὶ πιὸ κρύο κι' ἀπ' τ' ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαρίσιου ποταμιοῦ, ποὺ τὄχε πάρει στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἐλᾶτε, κύριε Νίκο, νὰ τὴ σηκώσουμε, νὰ τὴν πᾶμε στὸ κρεββάτι της! φώναζε ἡ Λιόλια μὲ μιὰ φωνή, ποὺ κολυμποῦσε μέσ' τὰ κλάματα... Ἄχ, τώρα τί νὰ κάνουμε! τώρα τί νὰ κάνουμε! Ἄχ, κυρία Βεργινία, κυρία Βεργινία μου! Δὲν ἀκοῦτε; ἐλᾶτε νὰ σᾶς σηκώσουμε μὲ τὸν κύριο Νίκο! Ἄχ, τώρα τί θὰ γίνουμε! κι' ἔστριβε τὰ χέρια της, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς Βεργινίας τὸ κοιτάμενο, μέσ' στὴν κάμαρη τὴ γεμάτη κρυφοσάλευτους ἴσκιους καὶ φῶς φανταστικὸ ἀπ' τὸ μυστικὸ φεγγάρι, ποὺ ἔμπαινε τώρα ἀπὸ δυὸ μεριές: ἀπ' τὸ παράθυρο κι' ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς...

Σήκωσε ὁ Νίκος μὲ τὴ Λιόλια τὴν ξέπνοη Βεργινία —σὰν πούπουλο! καὶ τὴν ἀπίθωσαν ἀπάνω στὸ κρεββάτι. Ἔπειτα ὁ Νίκος ἔψαξε κι' ηὗρε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸν αἰθέρα πάνω στὸν κομμὸ καὶ τἄνοιξε κάτω ἀπ' τὴ μύτη της. Μὰ ἡ Βεργινία δὲν κουνήθηκε. Τῆς ἔσταξε λιγάκι στὰ μηλίγγια της καὶ τῆς τἄτριψε.

Τῆς ἔτριψε καὶ τὰ χέρια μ' ὅλη του τὴ δύναμι ὥς που ρόδισαν ἀχνά. Ἦρθ' ἡ Λιόλια μὲ πανιὰ στὰ χέρια, ποὺ τἄβρεχε μὲ ξύδι καὶ τῆς τἄβαλε τῆς Βεργινίας στὸ κούτελο καὶ μπροστὰ στὰ ρουθούνια... Ἔπιασ' ὁ Νίκος κι' ἔσταξε ἕνα, δυὸ σταλαγματιὲς αἰθέρα μὲς στὸ στόμα της, ποὺ ἦτανε μισανοιχτό. Τίποτα!

—Πάω νὰ φέρω τὸ γιατρό! εἶπε· εἶν' ἕνας ἐδῶ κοντὰ στοῦ Μακρυγιάννη: Αὐτὸς ἔρχεται ὅ,τι ὥρα τοῦ πῆς. Κάνε ὅ,τι μπορεῖς, Λιόλια, νὰ τὴ συνεφέρῃς! Ἄς τὰ κλάματα τώρα! Αὐτὰ μᾶς ἔλειπαν... Ἔφθασα...

—Μὴ φύγῃς, κύριε Νίκο! μὴ μ' ἀφήσῃς μονάχη! ξεφώνησε θρηνιάρικα ἡ Λιόλια.

Μὰ ὁ Νίκος εἶχε γίνει ἀέρας.

Σὰν ἀπόμεινε μονάχη ἡ Λιόλια, πῆγε σὲ μιὰ γωνία τῆς κάμαρης κι' ἄρχισε, ἀπ' τὸ φόβο κι' ἀπ' τὴ συγκίνησί της, νὰ σκούζῃ σὰ μικρὸ παιδάκι: παιδάκι ἦταν ἀκόμα τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι καὶ δὲν τοὔχαν τύχει ποτέ του τέτοια φοβερὰ περιστατικά. Αὐτὲς τὶς μέρες ἡ ζωὴ πάρα πολλὰ τῆς εἶχε ρίξει ἀπάνω στὴν τρυφερὴ ψυχούλα της καὶ σὰν ἀνθάκι, ποὺ ἤτανε λύγισε ἀπ' τὴν ὁρμὴ τῆς μπόρας...

Ἐκεῖ, ποὔκλαιγε, σάλεψε ἡ Βεργινία τὰ χείλια κι' ἔβγαλε ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό, βογγητὸ μακρόσυρτο τραγουδιστὸ σὰν ἀπὸ κάποια πνοὴ ἁλυσσοδεμένη, ποὺ ξελύθηκε μ' αἱματωμένες τὶς φτεροῦγες... κι' ἄνοιξε τὰ μάτια...

Ἡ Λιόλια πετάχτηκε κοντά της:

—Ἄχ, κυρία Βεργινία! ξυπνήσατε πάλι; φώναξε, γέρνοντας ἀπάνω της μὲ τρέμουλη χαρὰ στὴ δακρυσμένη της φωνή. Τί μᾶς κάνατε! Γιατί νὰ κατεβῆτε ἀπ' τὸ κρεββάτι; Νὰ σᾶς δώσω αἰθέρα νὰ μυρίσετε; Σταθῆτε νὰ σᾶς φέρω λίγο νερὸ νὰ πιῆτε!

Μὰ ὥς που νὰ βάλῃ νερὸ στὸ ποτῆρι καὶ νὰ ξεστουπώσῃ τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸν αἰθέρα, ξανάκλεισαν τῆς Βεργινίας τὰ μάτια καὶ τὸ κεφάλι της ἔπεσε βαρὺ ἀπάνω στὸ στῆθος καὶ κύλησε κατὰ πλάϊ: ἄνθος σὲ κλωνὶ σπασμένο.

Τότε τὴν ἔπιασε τὴ Λιόλια σὰν τρέλλα. Ἄρχισε νὰ τρέχῃ μέσα στὴν κάμαρη, ποὺ τὴ φώτιζαν ἀλλόκοτα, τραγικὰ παλεύοντας, δυὸ ἀποφεγγιές: τοῦ φεγγαριοῦ τὸ κρύο τ' ἀσῆμι, ποὺ μοιάζει μὲ τὸ φῶς τῶν ματιῶν τοῦ Χάρου κι' ἡ κιτρινάδα τῆς λάμπας: ἴδια ἀρρωστημένη φλόγα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ὁλομόναχο τὸ κοριτσάκι, ἀλαλιασμένο ἀπ' τὸ φόβο τοῦ θανάτου ἔστριβε τὰ χέρια του, ἔπειτα πῆγε καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸ κρεββάτι καὶ φιλοῦσε τὸ χέρι τῆς Βεργινίας ποὺ κρεμόταν ἀπ' ὄξω.

—Βεργινία μου! ἀγάπη μου, Βεργινία! ἐγὼ εἶμαι ὁ Νίκος σου! ἔτσι τῆς φώναζε, θαρρῶντας πῶς θὰ τὴν ξυπνοῦσε ἡ δύναμι τοῦ ἀγαπημένου της ὀνόματος, γιατὶ αἰσθανόταν πῶς αὐτὴν καὶ πεθαμένη θὰ τὴν ξύπναγε ἐκεῖνο τὸ ὄνομα...

Καὶ ξανασηκώθηκε ἀπάνω καὶ τῆς ἔσταξ' αἰθέρα στὸ στόμα, καταπῶς εἶδε νὰ κάνῃ ὁ Νίκος... τῆς ἔρριξε νερὰ στὸ πρόσωπο τόσο, ποὺ τὴν καταμούσκεψε. Ἔπειτα τἄφησε ὅλα κι' ἄρχισε πάλι νὰ τρέχῃ ὁλόγυρα σὰ χαμένη ἀπ' τὸν ἑαυτό της... Μὲ μιᾶς τῆς ἦρθε νὰ χτυπήσῃ μὲ τὶς γροθιὲς στὸ μεσότοιχο τῆς γειτόνισσας. Ἄχ, αὐτὲς οἱ γυναῖκες, βουλωμένα τἄχαν τ' αὐτιά τους καὶ δὲν ἄκουγαν τίποτ' ἀπ' ὅλο αὐτὸ τὸ κακό;

—Βοήθεια, κερὰ γειτόνισσα! ἐλᾶτε! ἡ Βεργινία πεθαίνει! ξεφώνιζε, ταράζοντας σύσσωμη ἀπ' τῆς φωνῆς της τὸν τρόμο κι' ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ νόημα τὸ φριχτὸ τοῦ λόγου, ποὔλεγε.

Δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ ἀπ' ἔξω νὰ φέρῃ κανέναν ἀπ' τὴ γειτονιά: κι' ἂν πέθαινε ἡ Βεργινία στ' ἀναμεταξὺ μονάχη; κι' ἔσφιγγε τὰ μηλίγγια της μὲ τὶς κλειστὲς μπουνιές της ἀπ' τὴν ἀπελπισία, σὰ νὰ φοβότανε μὴ τῆς φύγῃ τὸ μυαλό της. Ἐκεῖ, ποὺ καθόταν ἔτσι καὶ τάραζε, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Νίκος μὲ τὸ γιατρό.

Δὲν ἦταν ὁ κομψευόμενος καὶ ὁ μοσκομυρισμένος, ὁ γυναικολόγος καὶ γυναικάκιας ποὔρχόταν πάντα: αὐτὸς καθότανε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Ἀθήνας κι' οὔτε ἔβγαινε τέτοιαν ὥρα ἀπ' τὸ σπίτι νἄρθῃ ἐδῶ ἔξω. Ἦταν ἕνας γιατρὸς τῆς συνοικίας, ποὺ ἀπ' τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ καὶ τὴ νύχτα ἀκόμα ἔτρεχε στὴ φτωχολογιά, ἕνας τύπος πλακιώτικος: μιὰ μαύρη ρεμπούπλικα χωμένη ἴσαμε τ' αὐτιά, κάτι παντελόνια φαρδειὰ καὶ μακρυά, ποὺ σέρνονταν πίσω κατασκονισμένα πάντα, ἀκόμα καὶ τὸ πρωῒ ποὔβγαινε ἀπ' τὸ σπίτι, μιὰ μαγκούρα θεόρατη καὶ μιὰ φάτσα ἴδιο γουλὶ μὲ τρύπες-τρύπες τὸ πετσὶ σὰ σουρωτῆρι, ἀξούριστη αἰωνίως ποὺ θύμιζε κάτι παληὰ ξυστριὰ ἀλογίσια.

Σὰ δικαστικὸς κλητήρας φαινόταν αὐτὸς ὁ γιατρός, σὰ μεσίτης ἢ ἐργολάβος οἰκοδομῶν κι' ὅμως τέτοιος ποὔταν πολὺ τὸν ἀγαποῦσε ὁ κοσμάκης. Πολλὰ πράματα δὲν ἤξερε μὰ ἔπαιρνε καὶ λίγα: ἕνα διπλὸ καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ πενῆντα λεπτά. Πάντα παρηγοριὰ εἶνε ὁ γιατρὸς —κι' αὐτὸ εἶν' περισσότερο στὴν ἀρρώστεια γιὰ τὸ μικρὸν τὸν κόσμο.

Χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο του, πῆγε τὰ ἴσα στὸ κρεββάτι κι' ἀπίθωσε τὴ μαγκούρα ἀπάνω στὴν κουβέρτα. Ἔπιασε τὸ σφιγμὸ τῆς Βεργινίας, ἔβαλε τὸ χέρι στὸ λαιμό της καὶ στὴν καρδιά... ἔβαλε τ' αὐτί του στὸ στῆθος...

—Λιποθυμία εἶνε, μὰ εἶνε πολὺ ἀδύνατη. Ἔχετ' αἰθέρα; εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ βραχνὴ σὰ ραϊσμένο πιθάρι.

Ἔσταξε λίγο αἰθέρα μέσ' τὸ ποτῆρι μὲ τὸ νερό, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ δὰ ἀπὸ πρωτήτερα, ποὺ εἶχε φέρει ἡ Λιόλια καὶ προσπάθησε νὰ τῆς δώσῃ νὰ πιῇ, ἀνασηκώνοντάς της τὸ κεφάλι.

—Δὲν καταπίνει! Ἕνα κουταλάκι μικρό!

Καὶ τῆς ἔρριξε ἀπὸ λίγο μέσ' στὸ στόμα. Ἔχει χτυπήσει καὶ στὸ κεφάλι, εἶπε, δείχνοντας ἕνα πρασινωπὸ καρύδι ποὔχε φανῆ ἄξαφνα, λίγο αἱματωμένο, ἀπάνω ἀπὸ τ' ἀριστερὸ μηλλίγγι της. Βάλ' ἕνα πανάκι βρεμένο ἐδῶ πάνω! ἔγνεψε τῆς Λιόλιας.

Ὁ Νίκος τοὔχε πῆ τοῦ γιατροῦ γιὰ τὴν ἀρρώστεια τῆς Βεργινίας, στὸ δρόμο ποὔρχόταν καὶ γιὰ τὴν κοῦρα, ποὺ τῆς εἶχε κάνει ὥς τὰ τώρα ὁ ἄλλος ὁ γιατρὸς ὁ γυναικολόγος, ποὺ τοῦ εἶχε συστήσει ὁ μάστοράς του γιατ' εἶχε λέει κάνει θάματα στὴ γυναικαδέρφη του... καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἔφερνε ἀκόμα ἐξακολουθητικῶς, εἰδεμὴ καὶ βέβαια θἄπαιρνε τοῦ λόγου του ποὔταν καὶ τῆς συνοικίας. Ἀλλὰ μιὰ καὶ εἶχε ἀρχίσει!... κι' ἔπειτα ὁ καθεὶς λέει πῶς νὰ περάσῃ ὅπως κι' ὅπως ἡ ἀρρώστεια...

—Ποῦ τὴν ηὗρε τὴ δύναμι καὶ κατέβηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι, εἶπε τώρα ὁ γιατρός, ἀφοῦ ἔχει τόσον καιρὸ νὰ σηκωθῇ καὶ σὲ τέτοια χάλια, ποὺ βρίσκεται! Ἀπ' τὴν πολλὴ ἀδυναμία εἶνε ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ συνέρθῃ: τὰ νεῦρα της ἔχουν ξεχαρβαλωθῆ ὁλότελα. Μήπως καὶ ταράχτηκε; μὴν εἶδε τίποτα καὶ τρόμαξε;

Σὰν ἄκουσε ἔτσι ἡ Λιόλια, ξάστραψε κάτι μέσ' τὸ νοῦ της: ξαναεῖδε τὴν ὁλόχυτη λάμψι τοῦ φεγγαριοῦ στὸ κατῶφλι μὲ τὴ Βεργινία πεσμένη μέσα της σὰν πνιγμένη καὶ τὴν πόρτα τὴν ἀνοιχτὴ καὶ στὸ σκαλοπάτι τῆς ἀνοιχτῆς πόρτας εἶδε τὸν ἑαυτό της καὶ τὸ Νίκο κοιμισμένο μὲ τὸ κεφάλι του ἀκουμπιστὸ στὸν κόρφο της... Ἄ! τότε κατάλαβε —γιατὶ ὥς τὰ τώρα ἀπὸ τὴν τρομάρα καὶ τὴν ταραχὴ δὲν εἶχε τόπο ἡ ψυχή της γιὰ τίποτ' ἄλλο— κι' ὄχι κατάλαβε παρὰ αἰσθάνθηκε μὲ τὰ θολὰ βάθη τοῦ γυναίκειου εἶναι της, τ' ἄθῷο τὸ κοριτσάκι, πῶς κάτι τρομερὸ εἶχε γίνει, τόσο τρομερό, ποὺ ἔφθανε γιὰ νὰ σκοτώσῃ μιὰ γυναῖκα καὶ πῶς γι' αὐτὸ ἀπέθνησκε τώρα ἡ Βεργινία.

Ζαλίστηκε, τὰ γόνατά της λύθηκαν καὶ πιάστηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι νὰ μὴν πέσῃ.

«Κρὰκ» ἔκαμε κάτι κάτω ἀπ' τὰ πόδια τοῦ Νίκου ἐκεῖ, ποὺ πῆγε νὰ κάμῃ ἕνα βῆμα πιὸ πέρα... ἔσκυψε νὰ τὸ σηκώσῃ: ἦταν τὸ κουτὶ μὲ τὰ σκονάκια (ποὔχε πάρει ἡ Βεργινία ἀπ' τὸν κομμὸ) πατημένο πῆττα.

Ὁ γιατρὸς στ' ἀναμεταξὺ εἶχε βγάλει ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ σύριγγα κι' ἔκαψε τὴ βελόνα της ἀπάνω ἀπ' τὸ γυαλὶ τῆς λάμπας...

—Πῶς βρέθηκε τὸ κουτὶ ἐδῶ χάμω; ρώτησε ὁ Νίκος τὴ Λιόλια, ἐγὼ τὄχα ἀφήσει ἀπάνω στὸν κομμό!

Στεκόταν τώρα ἡ Λιόλια ἀκουμπησμένη στὸ κρεββάτι, ἄφωνη, καὶ κύτταζε τὸ γιατρὸ μὲ μεγάλα μάτια, γεμᾶτα βαστηγμένα δάκρυα... Τὸ στῆθος της ἀνασηκωνόταν κάθε τόσο ἀπὸ ξέμαυρα ἀναφυλλητὰ βουβά, ποὺ τῆς τρεμούλιαζαν τὸ σαγόνι καὶ τὸ κάτω χεῖλος: ἔτσι ἀστράφτει πίσω ἀπ' τὰ βουνά, ὕστερ' ἀπὸ βροχὴ καὶ κάποια βραδυὰ τοῦ καλοκαιριοῦ ἀπὸ ἀντάρες, ποὺ δὲν ἀκοῦς τὸ βόγκο τους.

—Νά, κὺρ Γιατρέ, τῆς δώσαμε ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑπνωτικὸ σήμερα, μπὰς καὶ τὴν πείραξε; ἀρχινίσαμ' ἀπὸ χτές: γιατὶ δὲν κοιμόταν τὴ νύχτα ὁλότελα· ὁ γιατρὸς εἶπε πὼς τὸ περισσότερο εἶν' ἡ ἀγρύπνια, ποὺ τὴν ἀδυνατίζει καὶ τῆς τὄγραψε.

—Ἀηδίες! πολὺ ἄσχημα... εἶνε, βλέπεις, τώρα καὶ τὸ ναρκωτικὸ ποὺ τὴ βαστάει σ' αὐτὴ τὴ θέσι. Τί γράφει ἀπάνω; ἀριθμὸ ἔχει μονάχα... ποὖν' ἡ ρετσέτα;

—Τὴν κρατήσανε στὸ φαρμακεῖο.

Ἄνοιξ' ἕνα σκονάκι ὁ γιατρὸς κι' ἔβαλε στὴ γλῶσσα του καὶ χτύπησε τὰ χείλια του... σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ κρέμασε τὸ κάτω χεῖλος του, σὰ νἄθελε νὰ πῇ: «ξέρω κι' ἐγὼ τί κουραφέξαλα εἶνε αὐτά!».

—Τώρα ὅ,τι εἶνε, εἶνε! Σταθῆτε νὰ κάμουμε μιὰ στιγμὴ τὴν ἔνεσι. Ἔλα δῶ ἐσὺ μικρή! εἶπε γεμίζοντας τὴ σύριγγα μ' αἰθέρα —ἄνοιξε τὸ πουκάμισο τῆς κερᾶς σου καὶ σκούπισε λίγο τὸ μέρος ἐκεῖ στὴν καρδιὰ μ' ἕνα μαντηλάκι. Στάσου νὰ σοῦ στάξω καλύτερα λίγο αἰθέρα... ἔτσι!...

—Ἄχ, κὺρ Γιατρέ: Τί! θὰ τῆς τρυπήσετε τὴν καρδιὰ μὲ τὴ βελόνα; φώναζε ἡ Λιόλια μὲ τρόμο, ἕτοιμη νὰ ξαναρχίσῃ τοὺς θρήνους...

—Μὴ φοβᾶσαι! δὲν τρυπάω ἐγὼ τὸν κόσμο... μόνο θὰ τὴν τσιμπήσω λιγάκι ἀπ' ἔξω, ἀπ' ἔξω, πιὸ λίγο ἀπὸ μιὰ μέλισσα.

(Μέλισσα! μέλισσα! ποῦ ἤτανε μιὰ μέλισσα ποὺ ἤθελε νὰ τὴν τσιμπήσῃ; συλλογίστηκε ἡ Λιόλια κι' ἔξαφνα εἶδε μπροστά της τὸν κάμπο μὲ τὰ λουλούδια καὶ τάραξε σύσσωμη).

—Οἱ νέοι γιατροί, οἱ πολύξεροι, ποὺ γράφουν τὰ μοντέρνα τὰ ναρκωτικά, τὶς κάνουν τὶς ἐνέσεις στὸ μπράτσο ἢ στὸ πόδι —γύρισε κι' εἶπε στὸ Νίκο ὁ γιατρός, ἐκεῖ ποὔχωνε τὴ βελόνα στὸ κίτρινο πετσὶ τῆς Βεργινίας (πετσὶ καὶ κόκκαλο! —ἀνατρίχιασε ὁ Νίκος ποὺ τὴν εἶδε) ἐγὼ τὶς κάνω κοντὰ στὴν καρδιὰ καὶ ξέρω τί κάνω...

Ἔπειτα σήκωσε τὴ Βεργινία καὶ κάθησε στὴν καρέκλα νὰ δῇ τὴν ἐνέργεια.

Ἐκεῖ δά, νά σου κι' ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἡ γειτόνισσα ἡ Χαρζανοπουλίνα, ἡ χήρα τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρα, μὲ τὴ μιά της κόρη τὴν πιὸ μεγάλη, ποὔταν ἡ ἀλαφροϊσκιωτη — ἂν νεγκλιζέ.

Ἡ γρηὰ τοὐλάχιστο πάντα ἤτανε γρηὰ κι' ἄσχημη σὰ μάγισσα, μὰ τῆς «νέας» τὰ χάλια καθὼς ἦταν ἄφτιαχτη καὶ στὴ φυσική της κατάστασι, δὲ μολογιοῦνται. Καλὰ λὲν οἱ δασκαλευούμενοι: «τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ!». Τί λαιμὸς ἦταν ἐκεῖνος σὰν καμμιᾶς ἀρρωστημένης γαλοπούλας μέσ' ἀπ' τὴν ἄσπρη νυχτικιά, ποὺ τῆς ἔλειπε τὸ κουμπί! τί σακκοῦλες κρεμαστὲς κάτω ἀπ' τὰ μάτια, τί χρῶμα σὰν τὸ κυδῶνι! —ἄφησε πειὰ τὸ μισοφόρι, ὁ Θεὸς νὰ τὸ κάνῃ ρὸζ μὲ τὸν ξηλωμένο φαρμπαλᾶ, ποὺ ἔσταζε ἀπ' τὴ λέρα... κι' ἀπὸ κάτω τὰ κατσάρια!...

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

Ἀναμονή.....

– Καὶ ὅμως ἡ ὥρα πέρασε......

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΑΝ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ

ΤΗΣ ΝΤΟΡΑΣ ΠΕΡΡΙΚΟΝΕ

ΤΟ μαντηλάκι σας, κυρία. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς συνοδέψω, κυρία.

Ἐκείνη δὲν ἀπάντησε, ἴσως δὲν τὸν ἄκουσε, οὔτε κἂν κι' αὐτὸς τὴν πῆρε ἀπὸ κοντά.

—Περάστε στὸ αὐτοκίνητο μου—της εἶπε προβάλλοντας ἔξω.

—Ὄχι, εὐχαριστῶ, προτιμῶ νὰ πάω ποδαρόδρομο.

Ἔστριψε στὸν πρῶτο δρόμο κι' ἐκεῖνος τὴν ἀκολούθησε. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι, κἄπου-κἄπου κανένα αὐτοκίνητο διέσχιζε μὲ ταχύτητα τὴν ἄσφαλτο, κανένα ἐρωτικὸ ζευγάρι κρατοῦσε τ' ἀπόσκια. Ἡ κυρία περπατοῦσε, κοιτῶντας τὸ ποτάμι, ὅπου ἀντανακλοῦσαν τὰ φῶτα τῶν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων, σὰν πολύτιμα πετράδια. Ὁ ἀέρας τῆς ἐτύλιγε τὸ μακρὺ βραδυνὸ φόρεμα γύρω ἀπὸ τὰ γόνατα, κάμνοντας νὰ ξεχωρίζῃ ὅλο της τὸ κορμί. Ἐκείνη ἐρριγοῦσε, ζαρώνοντας τὶς γυμνὲς πλάτες της.

—Τί ἔχετε, Ἄννα; τὴν ἐρώτησε ἀπὸ πίσω ὁ Λουκιανὸς Βάλλε. Περίμενε λίγο τὴν ἀπάντησι, ποὺ δὲν ἦλθε. Ἐπανέλαβε: =Εἶσθε ἕνα παράξενο πλάσμα, καμωμένο ἀπὸ γλυκύτητα καὶ πόνο. Ὅλοι σᾶς νομίζουνε ψυχρή, γιατὶ δὲν σᾶς θερμαίνει καμμιὰ φλόγα πάθους, περήφανη, γιατὶ δὲ χορεύετε ποτὲ μὲ κανένα, κι' ἐγὼ ξέρω πὼς δὲν εἶναι σωστό. Εἶσθε μιὰ θερμὴ γυναῖκα μὲ λεπτὴν εὐαισθησία, κι' ἂν δὲν χορεύετε, εἶναι γιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐγκαταλειφθῆτε στὴν ἀγκάλη ἑνὸς ἄντρα, ποὺ δὲν ἀναπᾶτε.

—Εὐχαριστῶ, ποὺ μὲ καταλάβατε, ἀγαπητὲ φίλε, ἀπάντησε.

—Ἤθελα καὶ νὰ σᾶς γιατρέψω, Ἄννα, εἶπε σιγά, συγκινημένος.

—Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄρρωστη.... ἐψιθύρισε ἡ γυναῖκα, ἀποφεύγοντας τὸ βλέμμα τοῦ ἐρωτευμένου ἀνδρός.

—Ναί, Ἄννα, ἀγιάτρευτα ἄρρωστη ἀπὸ ἔρωτα. Ἡ πιὸ μεγάλη μου ταραχὴ δὲν εἶναι ἴσως γιατὶ σ' ἀγαπῶ χωρὶς ἐλπίδα, ἀλλὰ γιατὶ σὲ βλέπω ἐρωτευμένη μ' ἕναν ἄλλο....

Ἐγύρισε καὶ τὸν εἶδε μὲ κατάπληξι:

—Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε;

—Τὸ διαβάζω στὰ μάτια σας.

Ἡ γυναῖκα ἔγειρε τὸ κεφάλι στὰ χέρια, ποὺ εἶχε δεμένα στὸ στῆθος, σὰν γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της.

—Τί ἔχει πιὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶσθε τόσο ἐρωτευμένη μαζί του; εἶπε, σὰν νὰ ρωτοῦσε τὸν ἑαυτό του. Νειᾶτα, ὠμορφιά, κομψότητα, πνεῦμα; Δὲν εἶσθε ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ποὺ τὶς ἐρωτεύεται κανεὶς μὲ τὸ πρῶτο, ἔφερα στὸ μυαλό μου ὅλους ὅσους συχνάζουνε στὴν κοινωνία μας: Σέργιο Βάρκι, Τ Κοστάντζι, Βαλ. Κόρι, Τρ. Ἀριόλι... ὅλους ὅσους σοῦ κάνουν κόρτε.... Κανεὶς δὲν κατορθώνει νὰ σοῦ μιλήσῃ περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτά. Λοιπόν, πρέπει νὰ ἐρευνήσουμε ἀλλοῦ....

—Συνεχίσατε μόνος τὶς ἔρευνές σας— εἶπε κουρασμένη. Ἐγὼ ἔφτασα καὶ σᾶς ἀφίνω.

—Ἄννα, θὰ μετανοιώσετε, ποὺ ἀρνηθήκατε.

—Εἶμαι βέβαιη, ἀλλὰ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω. Καλὴ νύκτα.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε ν' ἀνέβω μιὰ στιγμή; Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς νοιώθω μόνη καὶ λυπημένη.

—Νυστάζω. Πρέπει νὰ πάω γρήγορα γιὰ ὕπνο. Χαίρετε.

Ἔκλεισε, ἀνέβηκε ἀργά, μὲ τὰ γόνατα κομμένα ἀπὸ τὴν κούρασι. Μόνη στὸ δωμάτιό της, γδύθηκε, φόρεσε τὸ ἄσπρο μεταξωτό της νυκτικό, μάζεψε τὰ μαλλιά της.

◆

«Γλυκειὰ Ἰουλιέττα, τῆς εἶχε πῆ ἕνα βράδυ ὁ Λιβέλλι, ποὺ στεκόταν ἔξω στὸ δρόμο, ὅταν αὐτή, ἀφοῦ εἶχε κάμει τὴ νυκτερινή της τουαλέττα, πῆγε στὸ παράθυρο,—ποιὸς θὰ εἶναι ὁ Ρωμαῖός σου»;

Δὲν ἐπλησίασε καθόλου στὸ παράθυρο, ἐπειδὴ φοβόταν μὴ τυχὸν ἦτανε ἀπὸ κάτω ὁ Λουκιανὸς· ἐβηματίσε στὸ δωμάτιο, κάμνοντας χειρονομίες μετρημένες, σχεδὸν συγκρατημένες, λὲς κι' ἀντιστεκότανε στὸν πειρασμὸ νὰ κάμῃ ἄλλες, ὑπαγορευμένες ἀπὸ κἄποια κυρίαρχη σκέψι. Ξαπλώθηκε στὸ ντιβάνι, γιατὶ μισοῦσε τὸ κρεββάτι, ὅπου περνοῦσε ἄϋπνη ὁλόκληρες νύκτες, ἔκλεισε τὰ μάτια, ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἔκαμε νὰ σηκωθῇ, ὑπακούοντας σὲ κἄποια μυστικὴ ἐπιταγή, πέρασε στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, ἐκάθισε στὸ τραπέζι κι' ἔγραψε:

«Μαυρίκιε, τοῦ κάκου, δὲν μπορῶ νὰ σὲ ξεχάσω: ὅσο κι' ἂν προσπαθῶ, ἀδύνατο στιγμὴ δὲν φεύγεις ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Σὲ ἀγαπῶ.

»Δὲν ξέρω ἀπὸ τί προῆλθε αὐτὸς ὁ ἔρωτας ἢ καλλίτερα ξέρω, ἀλλὰ δὲν σοῦ λέω, γιατὶ δὲν θέλω νὰ τὸ καταλαβαίνῃς. Χθές, ὅταν σ' ἐρώτησα τί εἴδους ἦταν τὸ αἴσθημά σου, μοῦ ἀπάντησες ὅτι δὲν ἤξερες κι' ἐτρόμαξ: τώρα δὲν τρομάζω πιά: ἀντιμετωπίζω τὴν μοίρα ὅ,τι κι' ἂν εἶναι, τὴν δέχομαι, ἔστω καὶ τρομερή. Πόθος ἡδονή, ἀγάπη Εἶνε τρία διαφορετικὰ πράγματα, λές. Συζήτησα ἂν ἦταν δυνατὸ νἆναι καὶ τὰ τρία μαζὶ κι' ἔτσι νὰ γίνῃ ἕνα μόνο αἴσθημα, τέλειο· μοῦ ἀπάντησες· —Ζητᾷς πολλά.

»Δὲν θὰ σοῦ ζητήσω πιὰ τίποτε, θὰ μοῦ δώσῃς αὐτὸ ποὺ μπορεῖς. Ποθο καὶ ἡδονή. Κι' ἐγὼ θὰ προσπαθήσω νὰ πιστέψω ὅτι ὁ ἔρωτας εἰναι μόνο αὐτό, θὰ σοῦ πῶ κι' ἐγὼ ὅτι δὲν πρέπει νὰ λεπτολογοῦμε, ὅτι πρέπει νὰ δεχνώμαστε στὴ ζωή, ὅπως ἔρχεται, θ' ἀκούσω τὰ πνιγμέν' ἀπὸ τὸν πόθο λόγια σου, θ' ἀφήσω νὰ μοῦ πῇς: «Εἶσαι ὡραία, μοῦ ἀρέσεις, σὲ ποθῶ» χωρὶς νὰ σοῦ ζητήσω τὴν «καρδιά;» οὔτε νὰ σ' ἐρωτήσω «Ὥς πότε;» Καὶ ποιὸς τὸ ξέρει, Σὺ δὲν μπορεῖς νὰ ὑποσχεθῇς ἐγὼ ὅμως, ναί, βλέπεις, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι, ὅταν δὲν θὰ σ' ἀρέσω πιά, θὰ χαθῶ καὶ δὲν θὰ μὲ ξαναδῇς. Εἶσαι εὐχαριστημένος; Τώρα ἡσύχασες; Δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς πιὰ μὲ μιὰ γυναῖκα διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες, ἐπικίνδυνη, ποὺ ἐμποδίζει τὸ μέλλον σου καὶ σὲ σκλαβώνει γιὰ πάντα. Πάντα.... ναί, δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ λέξι! Ποιὸς μπορεῖ νὰ πῇ πὼς τὴν ἐπρόφερε μὲ εἰλικρίνεια; Ἔφτασα σ' αὐτὸν τὸν ξεπεσμὸ καρδιᾶς καὶ περηφάνειας. Ἡ χειρονομία αὐτὴ θἄτανε τερατώδης, ἂν δὲν σὲ ἀγαποῦσα, ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ὑπέροχη. Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου ἄθλιο καὶ πολὺ μεγάλο, μὲ ψυχὴ ἄσχημη καὶ πολὺ ὡραία, καμωμένη ἀπὸ σκότος καὶ φῶς, ταραχὴ κι' ἰσορροπία. Ἀπὸ μένα μὴ φοβᾶσαι τίποτα, ἡ μελλοντική σου ἐλευθερία δὲν ἀπειλεῖται. Θ' ἀγαπιώμαστε ἔτσι, χωρὶς νὰ σκεπτώμαστε τὸ μέλλον: δὲν θὰ κοιτάζω μέσα στὴν καρδιά σου καὶ θὰ σὲ κάμω νὰ ξεχάσῃς ὅτι μέσα στὴ δική μου αὐτὸς ὁ ἔρωτας εἶναι ριζωμένος βαθειά, κι' ὅταν θὰ μὲ φιλᾷς στὸ στόμα, τὰ χείλη μου, τρεμάμενα, θὰ ζητᾶνε τὰ μάτια σου, τὰ μάγουλά σου, τὸ μέτωπό σου, κι' ὅταν θὰ μοῦ φιλᾷς τὸ χέρι, δαγκώνοντας τὰ δάκτυλα, μόνον τὸ χάδι, ποὺ θὰ δεχθῇς στὸ πρόσωπο, θὰ προδίδῃ τὴ μέθη μου. Δὲν φοβοῦμαι, βλέπεις, Μαυρίκιε, νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου, γιατί, ἐπὶ τέλους, καλλίτερα εἶναι νὰ τὸν ἐκθέσω στὴ σκληρότητά σου, παρὰ νὰ τόνε κλείσω στὴν καρδιά, νὰ ὑποφέρῃ αἰωνίως. Τί νὰ γίνῃ; Ἄς γίνῃ ὅ,τι θέλει ὁ Θεός! Μόλις ἀπόψε ἀρνήθηκα τὸν ἔρωτα ἑνὸς νέου. Γιατί, Δὲν ξέρω. Κι' ἐγὼ ἀπορῶ: Τί ἔχει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸν ἀγαπῶ τόσο πολύ; Κάτι πρέπει νὰ ἔχῃ. Ποῦ;

«Ἄς ἀφήσουμε τὰ πράμματα νὰ πάρουνε τὸ δρόμο τους...» Ἐπιθυμῶ τρελλὰ νὰ εἶμαι τρελλή. Γελῶ. Γελῶ μὲ τὴν ψυχή μου ἀλλὰ μὴ μὲ κοιτᾷς αὐτὴ τὴν ὥρα στὰ μάτια... Ὄχι, αὐτὰ δὲν εἶναι δάκρυα.... εἶναι δάκρυα χαρᾶς. Ὁρίστε, εἶμαι ὅπως μὲ θές. Σὰν ὅλες τὶς ἄλλες».

◆

Ἔκλεισε τὸ γράμμα, ἔγραψε ἀπ' ἔξω τὴ διεύθυνσι, ἐστάθηκε λίγο ἀναποφάσιστη, ἂν ἔπρεπε νὰ τὸ στείλῃ ἢ νὰ τὸ πάρῃ τὴν ἄλλη μέρα. Ὄχι, δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ σὲ κανένα. Θὰ πήγαινε μόνη της καὶ μάλιστα γρήγορα. Ἐκεῖνος δὲν τὴν ἐπερίμενε κι' ἦτανε βέβαιη πὼς θὰ τοῦ ἔκαμνε μιὰν εὐχάριστη ἔκπληξι. Ἔφθασε ἀσθμαίνοντας, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια. Ὅλο κι' ἐπλησίαζε καὶ στὴν πόρτα καὶ ἔπρεπε νὰ σταθῇ νὰ πάρῃ τὴν ἀνάσα της......

Ἔβλεπε στὸ καθρεφτάκι της καὶ σχεδὸν δὲν ἀνεγνώριζε τὸ ἀλλοιωμένο πρό-

Ὠχρὴ ἀπὸ τὸ φρενήρη δρόμο, ἐσταμάτησε στὴν ἐξώπορτα. Στὸ βάθος ἦτανε μιὰ τζαμόπορτα, μέσ' ἀπὸ τὴν ὁποία φαινότανε μιὰ φωτισμένη σάλα, γεμάτη κόσμο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστο γυναῖκες. Τὸν ἀνεζήτησε μὲ τὸ μάτι. Κοίταξε καλὰ-καλά, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδε. Ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἐστάθηκε στὸ κατώφλιο καὶ τὸν ἀντελήφθη νὰ μιλᾷ σὲ μιὰ γωνία μὲ μιὰ ξανθούλα. Ἐσταμάτησε, χωρὶς νὰ τὴν δῇ καὶ τὸν ἐκοίταξε ἀπὸ μακρυά. Ἡ κοπέλλα γελοῦσε, προσπαθῶντας νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια της ἀπὸ τὰ δικά του. Ἐκεῖνος τῆς κρυφομιλοῦσε καὶ τὴν ἔβλεπε μὲ τὰ γεμᾶτα πόθο καὶ γλυκύτατα λαμπερὰ μάτια. Ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ἐκεῖνο τὸ βλέμμα, τὴν ἔκφρασι ἐκείνου τοῦ προσώπου, ἐμάντευε τὰ λόγια, ποὺ ἔλεγε στὴν ἄλλη. Ἀκούμπησε στὸν τοῖχο ταραγμένη. Δὲν μποροῦσε οὔτε παρατήρησι νὰ τοῦ κάμῃ, γιατὶ τῆς εἶχε πῆ: «Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι σοβαρὸ πρᾶγμα. Πρέπει ν' ἀπολαμβάνουμε τὴ χαρὰ ὅπου κι' ἂν βρίσκεται», κι' ἐκείνη τὸν ἐδικαίωσε, γράφοντάς του: «Εἶμαι σὰν ὅλες τὶς ἄλλες».

Ἀλλὰ ἦτανε πραγματικά; Μιὰ ἀπὸ τὸ σωρό, μιὰ ἀπὸ τὶς τόσες, πού, ὅταν σβύσῃ ὁ πόθος, δὲν θυμᾶται κανεὶς τίποτα; Ὄχι, αὐτὴ δὲν ἤθελε νἆναι ἀπὸ κεῖνες, ἤθελε νὰ ζήσῃ στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀγαποῦσε, τοὐλάχιστο μὲ τὴν ἀνάμνησι. Ἴσως ἀνάμεσα σὲ τόσες γυναῖκες, ποὺ δὲν τοῦ ἀρνιοῦντανε, ν' ἀναζητοῦσε τὴ μία, ἐκείνη, τῆς ὁποίας δὲν ἐξετίμησε τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἔχασε.

Ποιὸς ξέρει, ἴσως μιὰ μέρα νὰ τὴ θυμότανε καὶ νὰ σκεπτότανε μὲ πικρία:

«Δὲν ἦταν σὰν ὅλες τὶς ἄλλες».

Ἔστριψε σιγὰ πρὸς τὴν πόρτα, βγῆκε χωρὶς νὰ στραφῇ, ἔκαμε χίλια κομμάτια τὸ γράμμα κι' ἔφυγε.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

5ον

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΣ

ΚΑΡ. (Ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ Διοικητήριο βλέπει ἄξαφνα δύο πτώματα, ἀλλὰ νομίζει ὅως κοιμοῦνται). Ρὲ ποῦ εἴσαστε δῶ; Θὰ κρυώσετε, σηκωθῆτε, ρέ, ε, ε, ε, ε, μπᾶ δὲν βαρυέσαι.... ρε κουμπαροσυμπεθροξάδερφε (βλέπει τὰ αἵματα) ὤ; ὤ, ὤ, ὤ, παπᾶ πίπα πουπού παπᾶ νὰ παιδί μου αἵματα ὤ! συμφορά μου τώρα; (ἀμέσως εἰδοποιεῖ τὸν Βεζύρη ποὺ βλέπει τὰ πτώματα καὶ ἀναγνωρίζει τοὺς δύο περιηγητάς.)

ΒΕΖ. Ἔ κακή σας ἡμέρα καὶ μαύρη θὰ μοῦ πᾶτε γρήγορα ἢ ἀργὰ στὰ χέρια μου θὰ μοῦ πέσετε. Λοιπὸν κύριε ἀστυνόμε, πρέπει νὰ φροντίσετε ἀμέσως ν' ἀνακαλύψετε τοὺς δολοφόνους.

ΚΑΡ. Μάλιστα Βεζύρη μου ἔχετε τὸν λόγο μου πῶς πολὺ γρήγορα θὰ σᾶς παραδώσω τοὺς δολοφόνους.

ΒΕΖ. Βελῆ, πάρε τὰ πτώματα κι' ἀμέσως νὰ θαφτοῦν' ἤκουσες.

ΒΕΛ. Πὸ στὶς διαταγές σας ἄγαμ, (παίρενει τὰ πτώματα καὶ τὰ μεταφέρει στὸ Σεράϊ)

ΚΑΡ. Μὰ δὲ τοὺς χωνεύω, πρέπει νὰ τοὺς ἀνακαλύψω σὲ μιὰ ὥρα. (Φεύνει καθὼς καὶ ὅλοι ἀποσύρονται στὸ Σεράϊ).

ΔΙΟΝ. (Ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καλύβης τοῦ Καραγκιόζη) τραγουδεῖ:

Δὲν εἶδα μέρα σήμερα
δὲν εἶδα μεσημέρι
δὲν εἶδα τὴν Ντζογοῦλα μου
νερὸ νὰ πάνα φέρῃ.
Μοῦ εἶπες, μοῦ ὁρκίστηκες
πῶς ἀγαπᾶς ἐμένα
καὶ τῆς καρδιᾶς σου τὰ κλειδιά,
τἄχεις ἀλλοῦ δοσμένα.
Ποιὸς Θεὸς σοῦ χάρισε
τὰ δυό σου μαῦρα μάτια
καὶ τὴν καρδιά μου ἄσπλαχνη
τὴν ἔκαμες κομμάτια.

ΛΗΣΤΑΙ.—(Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούγετε καὶ ὁ Διονύσιος πέφτει νεκρός. Ἀστραπιαίως οἱ λησταὶ ἐρευνοῦν τὸν Διονύσιον καὶ ἐξαφανίζονται).

ΚΑΡ. (Ἐξερχόμενος βλέπει τὸν Διονύσιον νεκρόν).

ΚΑΡ. Ὤ συμφορά μου τώρα! Βρὲ Νιόνιο, Νιόνιο, ο, ο, ο. Νὰ παιδί μου αἵματα! Ἄντε μωρὲ χρουσσούζιδες καὶ ποῦ θὰ μοῦ πᾶτε. Ἀπντέ, ἀπντέ, θὰ σᾶς φάω τὸ πλεμόνι.

(Κάθηται κοντὰ στὸν Διονύσιον καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν μοιρολογῇ).

Ὤχ! σήμερα μαῦρος οὐρανόοοοοος
ὤχ σήμερα μαύρη μέρα, α, α. Σαμιώτισσα, α, α.
Τρομάρα μου Νιόνιό μου, ου, ου, ου.
Ὤχ καὶ νάξερα ποῦ τὤχεις τὸ κομπόδεμα
Γειτόνισες, γειτόνισες, καλὲς γειτονοποῦλες
φέρτε ἐσεῖς τὰ σάβανα Σαμιώτισσα
κι' ἐγὼ θὰ τὰ πουλήσω.

(Ἁρπάζει τὸν Διονύσιο στὸν ὦμο καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ ρέμμα ἐνῷ μονολογεῖ)

Τέλος τῆς δευτέρας πράξεως

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΒΡΑΙΟΣ (ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καλύβας τοῦ Καραγκιόζη τραγουδεῖ).

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΑΛΙΚΗ, Η ΔΙΠΛΗ ΠΡΑΚΤΩΡ

ΤΟΥ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ ΠΙΕΡ ΜΑΚ-ΟΡΛΑΝ

Ἀπὸ τὸ παράθυρό της, τὸ ὀλάνοιχτο στοὺς χαρούμενους θορύβους τοῦ δρόμου ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη παρατηροῦσε τὰ φῶτα καὶ τὶς ἐπιγραφὲς τῆς πλατείας τῆς Καταλωνίας. Μιὰ μελαγχολικὴ καὶ γεμάτη φροντίδα ρυτίδα στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν της ἔδιδε τὸ πρόσωπο μιᾶς εὐέξαπτης νέας γυναίκας.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης, διπλῆς πράκτορος στὴν ὑπηρεσία τῆς Γαλλίας, ἐπλησίαζε στὸ τέλος της. Δὲν τῆς ἔμενε πιά, ἀφοῦ ἡ ἀποστολή της εἶχε τόσο καλὰ ἐκπληρωθῇ, παρὰ νὰ μεταφέρῃ στὴν Γαλλία τὰ δοκουμέντα, ποὺ εἶχε στὴ κατοχή της, μερικὰ φύλλα χαρτιοῦ, κρυμμένα μὲ τέχνη. Ἀλλὰ δὲν ἦταν τοῦτο καὶ τόσο εὔκολο πρᾶγμα. Σὲ μερικὲς ὧρες, ἡ Ἀλίκη θὰ ἔπερνε τὸ τραῖνο. Θὰ εἴξευρε τότε, πόσες θὰ ἦταν οἱ πιθανότητες ἐπιτυχίας.... ὅταν θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς Ζερώνας.

Εἶχε κατορθώσει πρὸ ἡμερῶν νὰ διαρρήξῃ τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας, ποὺ τὴν ἐλάτρευε. Εἶχε πάρει τὸν ἀριθμὸ καὶ τώρα, αὐτὸ τὸ πολύτιμο χαρτὶ ἔπρεπε νὰ περάσῃ στὴ Γαλλία, πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ἑπομένης ἡμέρας, γιατὶ σὲ μερικὲς ὧρες, ὅταν θὰ ἐπέστρεφε ὁ Φὸν Τράουνιγκ, ἡ κλοπὴ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἀποκαλυφθῇ. Ἦταν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ τοῦ τελευταίου στὴν Κέουτα, ποὺ ἡ Δὶς Ἀλίκη, εἶχε ἐπιτύχει τὴ διάρρηξι, ποὺ προπαρασκεύαζε περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο. Ὅλος ὁ κόσμος ἐνόμιζε, ὅτι ἦταν στὴν ὑπηρεσία τῆς Γερμανίας καὶ ἡ Ἀλίκη ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων ἐμπρός της. Ἔπρεπε νὰ πιῇ τὸ ποτῆρι μέχρι τέλους : Νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ ὑπηρετῇ. Μιὰ γυναῖκα, μία μόνη, τῆς εἶχε δείξει φιλία. Ὀνομαζότανε Ἐλένη Ράτζ. Ἡ Ἀλίκη δὲν ἐγνώριζε τὴν ἐθνικότητά της. Ἔλεγε, ὅτι ἦταν Γαλλίδα — κι' αὐτὸ ἦταν πολὺ πιθανόν. Ἦταν μιὰ ἀφοσιωμένη φίλη καὶ φαινομενικὰ πολὺ λίγο περίεργη : Μιὰ ἐπιπολαία καὶ ἐνστικτώδης γυναῖκα, μεγάλη καὶ εὐκίνητη, ὅπως ἀκριβῶς ἦταν καὶ ἡ Ἀλίκη. Οἱ σιλουέττες τους, ἔμοιαζαν σὰν δύο ἀδελφῶν.

Ἀλλὰ ἡ μία, ἡ Ἀλίκη, ἦταν μελαγχροινή, ἐνῷ ἡ φίλη της, ἦταν ξανθή. Ἡ Ἀλίκη δὲν τῆς εἶχε ποτὲ τίποτε ἐμπιστευθῆ. Ἤξευρε νὰ φυλάγεται καὶ γνώριζε τοὺς οὐσιαστικοὺς καὶ ἀναπότρεπτους κινδύνους τοῦ ἐπαγγέλματός της. Χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ δώσῃ μιὰ πιστευτὴ ἐξήγησι, πάντα σοβαρευόντανε λίγο, ὅταν ἐμφανίζονταν πλάϊ της ἡ Ἐλένη, γελαστὴ καὶ πεταχτή.

«Δὲν κάμνεις περισσότερο θόρυβο ἀπὸ ἕνα ποντικάκι», τῆς ἔλεγε ἡ Ἀλίκη. Ἡ Ἐλένη γελοῦσε ἥσυχα καὶ δὲν ἀπαντοῦσε. Ἡ Δὶς Ἀλίκη δὲν τὴν εἶχε προειδοποιήσει γιὰ τὴν ἀναχώρησί της.

—Τὸ διαρκὲς φύλαγμα, ἀποξηραίνει τὴν καρδιά, σκέφτηκε ἡ Ἀλίκη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας χτύπησε. Ἡ νεαρὰ γυναῖκα ἔκαμε ἕνα πήδημα κι' ἄρπαξε τὸ πιστόλι της, ποὺ τὸ ἔκρυφε μέσα στὸν μπούστο της. Μ' ἀποφασιστικὸ βῆμα, πῆγε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε.

— Ἄ, σὺ εἶσαι Ἐλένη ; Ἔλα.

Ἡ Ἐλένη δὲν χαμογελοῦσε. Μπῆκε μέσα καὶ ἡ Ἀλίκη παρατήρησε, ὅτι κρατοῦσε στὸ χέρι μιὰ βαλίτσα.

Ἡ Ἐλένη φαινότανε ἀναστατωμένη. Ἡ Ἀλίκη τὴν παρεκάλεσε νὰ καθήσῃ :

— Τί συμβαίνει ;

— Θὰ σοῦ πῶ, Ἀλίκη.... Ἀνήκω στὴν Ἰντέλλιζενς Σερβὶς καὶ φεύγω αὔριο τὸ πρωΐ, γιατὶ ξέρω ἀπὸ πηγὴ ἀσφαλῆ, ὅτι εἶμαι χαμένη, ἂν μείνω ἐδῶ..... Ξέρεις αὐτὸ τί σημαίνει.... Ἀργὰ.... ἢ γρήγορα..

— Ἄ, εἶσαι τῆς Ἰντέλλιζενς Σερβὶς ;

— Ναί, συγχώρησέ με, ποὺ δὲν στὸ εἶπα μέχρι τώρα.... ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης.... εἶνε ἐπαγγελματική : Ἐπαγγελματικὴ διαστροφή.

— Ἄ, ἔκαμε ἡ Ἀλίκη.

Σκέφθηκε λίγο καὶ εἶπε :

— Ναί, σὲ καταλαβαίνω, Ἐλένη, γιατὶ κι' ἐγὼ ἡ ἴδια ἀνήκω στὴν γερμανικὴ κατασκοπεία.

Ἡ Ἐλένη ἔδειξε, ὅτι ἐξεπλάγη πάρα πολὺ καὶ ἡ Ἀλίκη τὴν κύτταζε περίεργα, χωρὶς νὰ μπορέσῃ ἡ φίλη της νὰ διαβάσῃ στὴ σκέψι της καὶ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀγωνία, ποὺ σχεδὸν τῆς ἀφαιροῦσε τὴ ζωή.

Αὐτὸ δὲν κράτησε παρὰ δυό, τρία λεπτὰ καὶ ἡ Δὶς Ἀλίκη ἐδήλωσε :

— Κι' ἐγώ, σὲ μερικὲς ὧρες, φεύγω γιὰ τὴ Γαλλία. Θὰ ταξειδεύσουμε μαζύ.

— Αὐτὸ μοῦ δίνει θάρρος, ἔκαμε ἡ Ἐλένη.

— Συγχώρησέ με, ἀγαπητή μου. Σ' ἀφίνω μόνη. Ἀπέλυσα τὴν ὑπηρέτριά μου. Μὴ φύγεις ἀπὸ δῶ. Καὶ μὴν ἀνοίγῃς σὲ κανέναν.... Εἶσαι ἐν ἀσφαλείᾳ ἐδῶ. Θὰ γυρίσω σὲ μιὰ ὥρα. Πρέπει νὰ ἐμφανισθῶ γιὰ νὰ διαλύσω μερικὲς ὑπόνοιες.

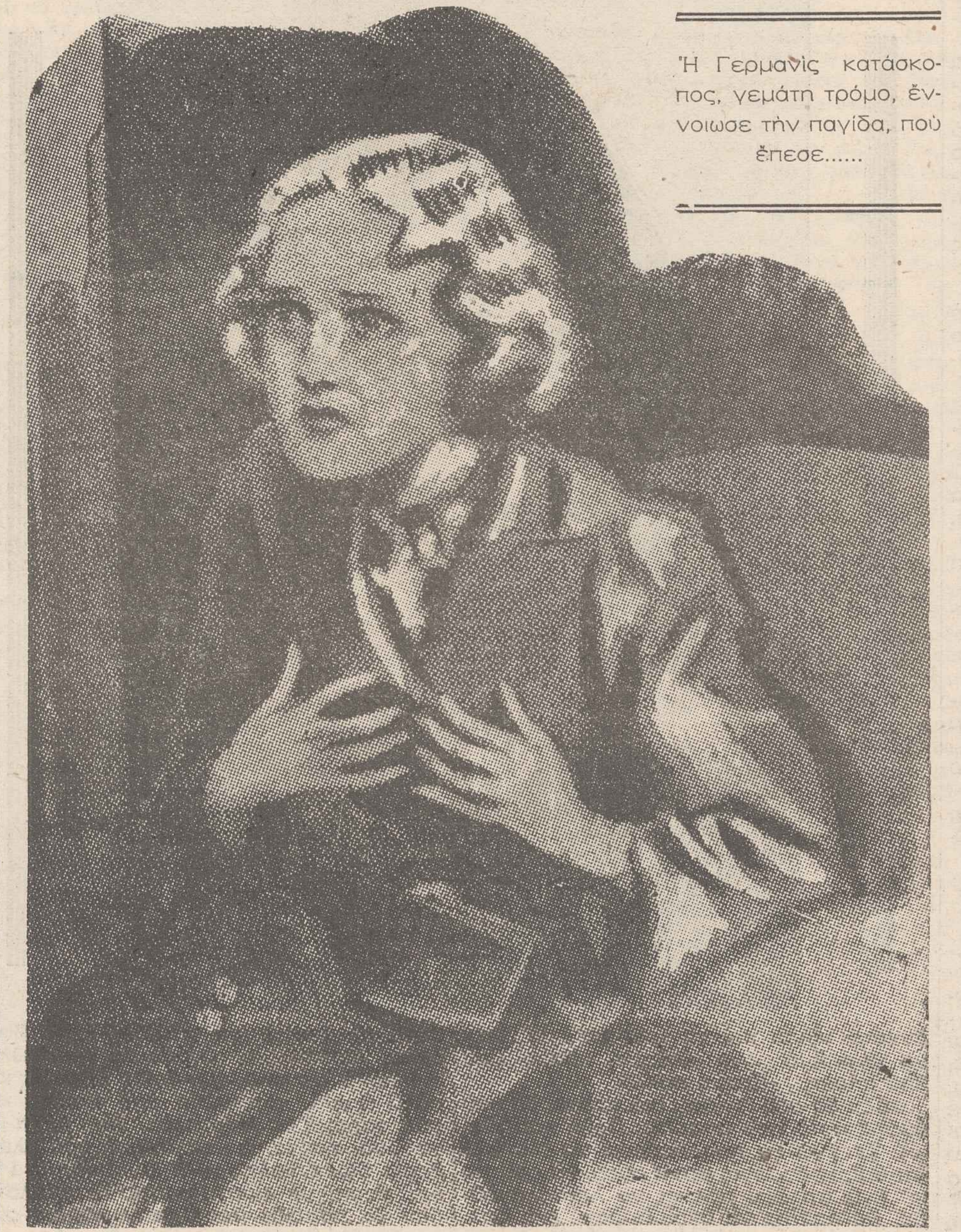

Ἡ Γερμανὶς κατάσκοπος, γεμάτη τρόμο, ἔνοιωσε τὴν παγίδα, ποὺ ἔπεσε......

Ἡ Δὶς Ἀλίκη φόρεσε τὸ καπέλλο της, ἀγκάλιασε τὴ φίλη της κι' ἀφοῦ τῆς ἐσύστησε γιὰ τελευταία φορὰ νὰ μὴν ἀνοίξῃ σὲ κανένα, ἔφυγε, διπλοκλειδώνοντας πίσω της τὴν πόρτα.

Ὕστερα κατέβηκε θορυβωδῶς τὸ δεύτερο καὶ τὸ πρῶτο πάτωμα. Ἐβρόντηξε τὴν πόρτα τοῦ δρόμου καὶ πάρα πολὺ σιγά, ξανανέβηκε τὰ δυὸ πατώματα, ποὺ μόλις εἶχε κατέβη. Ἄνοιξε σιγὰ μιὰ κρυφὴ πόρτα, ποὺ ἔβγαινε σ' ἕνα μαῦρο δωμάτιο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μποροῦσε νὰ δῇ τί συνέβαινε στὸ μεγάλο δωμάτιο, ὅπου εἶχε ἀφίσει μόνη κι' ἀπελπισμένη τὴν Ἐλένη. Ἀπὸ ἕνα ἄνοιγμα ἡ Ἀλίκη εἶδε, αὐτὸ ποὺ ἤθελε νὰ δῇ καὶ νὰ πεισθῇ. Τὸ πρόσωπο τῆς μεταμορφωμένης Ἐλένης ἔγινε μιᾶς γυναίκας σκληρῆς, ὑπούλου καὶ κακῆς : Ἔψαχνε μὲ προσοχὴ καὶ μὲ γνώση, μέσα στὴν βαλίτσα, ποὺ ἡ Ἀλίκη εἶχε ἑτοιμάσει. Κατόπιν ἀπογοητευμένη, ἔκαμε τὸ γῦρο τοῦ δωματίου. Μὲ ἀκρίβεια — μιὰ ἀκρίβεια, ποὺ ἐγέμισε ἀπὸ τρόμο τὴ ψυχὴ τῆς Ἀλίκης — ἐξήτασε μερικὰ ἀντικείμενα..... τὰ κηριὰ τοῦ πιάνου, ποὺ ἦταν κούφια, τὴ γλῶσσα ἑνὸς μικροῦ ἐκκρεμοῦς καὶ τὸ πήλινο πόμολο τῆς πόρτας. Ἡ Ἐλένη τὸ ἐξεβίδωσε. Ἦταν ἄδειο. Τὸ ξανάβαλε στὴ θέσι του καὶ δάγκωσε τὰ χείλη της.

Ἡ Δὶς Ἀλίκη εἶχε ἀρκετὰ δεῖ. Ἐγλύστρησε πολὺ σιγὰ καὶ ξανακατέβηκε σιωπηλὰ τὴ σκάλα. Ὅταν βρέθηκε ἔξω ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Σταμάτησε σ' ἕνα μικρὸ κι' ἥσυχο δρόμο, μπρὸς στ' ἀνοικτὸ μαγαζὶ ἑνὸς ἐμπόρου φιλικῶν.

— Καλημέρα, Παῦλο, εἶπε.

— Ἔχεις τίποτε τὸ σοβαρὸ νὰ μοῦ πῇς ;

— Ναί, ἔκαμε ἡ Δὶς Ἀλίκη.

— Μπορεῖς νὰ μιλήσῃς, εἴμαστε μόνοι. Ἐὰν μπῇ κανένας στὸ μαγαζί, θὰ παζαρέψῃς αὐτὴν τὴν τσάντα.

Ἡ Δὶς Ἀλίκη διηγήθηκε τότε, αὐτὸ ποὺ εἶδε στὸ διαμέρισμά της.

— Κάματε καλὰ νἄρθῆτε, ἀπάντησε ἥσυχα ὁ Παῦλος. Πρὸ μιᾶς ὥρας ἔμαθα ἀπὸ τὸ Δ55 ὅτι μιὰ ἀπόπειρα ἦταν παρασκευασμένη ἐναντίον ἑνὸς γάλλου πράκτορος, μέσα στὴν «Ταχεῖα» τοῦ Παρισιοῦ. Ἐπίστεψα, ὅτι ἦταν μπλόφα.... Δὲν εἴξευρα ὅτι θὰ φεύγατε σήμερα τὸ πρωΐ. .....Ὕστερα ἀπὸ αὐτά, ποὺ μοῦ λέτε, πιστεύω, ὅτι ἀπειλεῖσθε. Μὴ φύγετε σήμερα τὸ πρωΐ.

— Πρέπει νὰ φύγω σήμερα, εἶπε ἡ Ἀλίκη. Μόνον, θὰ μπορούσατε, ἴσως, νὰ κάμετε τοῦτο.... Ἀποστείλατε μὲ τὸ τραῖνο τῶν ἕξη, δυὸ ἀνθρώπους σίγουρους κι' ἕτοιμους γιὰ ὅλα..... Νὰ κάμουν ἔτσι, ὥστε νὰ φοβίσουν, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξειδιοῦ τὴ σύντροφό μου....

— Ἔχετε μιὰ σύντροφο ;

— Ναί, τὴν πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὶς γερμανίδες κατασκόπους.

— Τί λέτε....

— Οἱ δυό σας πράκτορες, τὸ ἐπαναλαμβάνω, θὰ τρομάξουν τὴ σύντροφό μου, δείχνοντας της ὅτι τὴν ἀνεγνώρισαν...... Καλά..... Τώρα, νὰ τὸ οὐσιῶδες. Στεῖλτε στὴν Ζερόνα, τὸ μεγάλο σας αὐτοκίνητο, μὲ δυὸ ἀνθρώπους, ἕτοιμους γιὰ ὅλα. Αὐτοὶ δὲν πρέπει νὰ διστάσουν νὰ ἐξαφανίσουν τὴ γυναῖκα, ποὺ θὰ τοὺς πῇ τὴ συνθηματικὴ λέξι : «Περιστέρι». Πρέπει νὰ τὴν ἐξαφανίσουν..... Αὐτὴ ἡ γυναῖκα θὰ εἶνε, πιθανῶς, ντυμένη, ὅπως εἶμαι ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμή..... Ναί, ἐὰν ὅλα πᾶνε καλά..... Ἐὰν ἔρθουν ἄσχημα, κανεὶς δὲν θὰ κατέβη στὴ Ζερόνα..... Νὰ φύγῃ ἀμέσως τὸ αὐτοκίνητο μὲ τοὺς ἀνθρώπους..... χαιρετε.....

— Χαίρετε. Μακάρι νὰ σᾶς εὐνοήσῃ ἡ τύχη. Ὅλα θὰ ἐκτελεσθοῦν σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές σας.

Ὁ Παῦλος κύτταξε τὸ ὡρολόγι του καὶ πῆρε τὸ τηλέφωνο.

⁂

Ἦσαν μόνες στὸ διαμέρισμα τοῦ τραίνου. Ἡ Δὶς Ἀλίκη μίλησε πρώτη :

— Ξέρουν, ἀγαπητή μου Ἐλένη ὅτι εἶμαι στὴν ὑπηρεσία τῆς Γερμανίας. Δὲν θὰ μποροῦσα, λοιπὸν νὰ περάσω τὰ γαλλικὰ σύνορα. Θὰ κατέβω στὴ Ζερόνα, ὅπου ἕνα αὐτοκίνητο μὲ περιμένει, ποὺ θὰ μὲ κάμῃ νὰ περάσω ἀπὸ ἕνα μυστικὸ δρόμο. Δυὸ ἄνθρωποι θὰ μὲ περιμένουν στὸ σταθμὸ : Τὸ σύνθημα εἶνε «Περιστέρι». Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ νἄρθῆτε μαζύ μου, γιατὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ξέροντας ὅτι εἶσθε στὴν ὑπηρεσία τῶν συμμάχων, θὰ σᾶς συλλάβουν. Γνωρίζουν τὰ χαρακτηριστικά μου, χωρὶς νὰ μ' ἔχουν ποτὲ δεῖ. Ξέρουν, ὅτι εἶμαι μελαγχροινὴ καὶ ὅτι εἶμαι ντυμένη, ὅπως εἶμαι αὐτὴ τὴ στιγμή. Νά, ἐδῶ ἡ τύχη μας χωρίζεται.

— Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς προδώσω, ἔκαμε ἡ Ἐλένη, ψυχρά.

— Ὄχι, ἀγαπητή μου, γιατὶ θὰ πηγαίνατε καὶ σεῖς χαμένη. Ξέρουμε καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη, ποὺ νὰ σταθοῦμε.... κι' ὕστερα..... σᾶς ἀγαπῶ πολύ.... ποτὲ δὲν μ' ἐνοχλήσατε.

— Εἶνε ἀλήθεια, εἶπε ἡ Ἐλένη.

— Ὅλο αὐτό, ποὺ σᾶς ζητῶ, εἶπε ἀκόμη ἡ Ἀλίκη, εἶνε νὰ ἐπιτηρῆτε τὸ βαγόνι. Ὑπάρχει κόσμος, μερικοὶ ἄνδρες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θἄπρεπε, ἴσως, νὰ φυλαγώμασθε καὶ ἡ μιὰ καὶ ἡ ἄλλη.

Ἡ Ἐλένη κατέστειλε ἕνα χαμόγελο.

— Ἔχετε δίκηο, εἶπε.

Ἐξαφανίστηκε στὸ διάδρομο. Ἡ Δὶς Ἀλίκη, ὄρθια μέσα στὸ διαμέρισμά της τὴν ἐκύτταζε, ποὺ ἀπομακρυνότανε.

Ἔμεινε ἔτσι περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα. Ἀπὸ τὴ θέσι της ἐκύτταζε τὴν Ἐλένη, ποὺ, ἀκουμπισμένη στὴν πόρτα, ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸ ἄλλο βαγόνι, ἐφαινότανε ν' ἀκούῃ μὲ προσοχή.

Ἡ Δὶς Ἀλίκη ἐβάδισε πρὸς αὐτήν. Ὡστόσο ξαναγύρισε στὰ βήματά της καὶ μπῆκε στὸ διαμέρισμά της, γιατὶ ἡ Ἐλένη, μὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ χειρονομία τῆς ἔκαμε νόημα νὰ μὴ πλησιάσῃ.

Δὲν περίμενε πολύ. Ἡ Ἐλένη πῆγε στὸ διαμέρισμά της. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κίτρινο. Εἶπε ἁπλᾶ :

— Θὰ πεθάνω.... Εἶνε ἐδῶ δυὸ ἄνθρωποι, ποὺ ἔχουν ἐντολὴ νὰ μ' ἐκτελέσουν. Τί νὰ κάμω ; Δὲν θὰ μπορέσω νὰ περάσω τὰ γαλλικὰ σύνορα.....

— Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας τρόπος, εἶπε ἡ Δὶς Ἀλίκη, ἕνας μόνον. Ν' ἀλλάξετε ροῦχα μὲ μένα.... Ἔχω στὴ βαλίτσα μου μιὰ μελαγχροινὴ περροῦκα...... Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τίποτε. Τὰ χαρτιά μου εἶνε ἐν τάξει καὶ θὰ κάμω νὰ μ' ἀναγνωρίσουν στὰ σύνορα..... Αὐτὸ δὲν ἦταν στὸ πρόγραμμά μου, γιατὶ ἕνα αὐτοκίνητο μὲ περιμένει στὴ Ζερόνα. Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ὀφείλουν νὰ μέ κάμουν νὰ περάσω τὰ σύνορα, ξέρουν τὰ χαρακτηριστικά μου καὶ τὸ σύνθημα, ποὺ εἶνε ἡ λέξι «Περιστέρι». Θὰ πάρετε τὴ θέσι μου καὶ θὰ σωθῆτε. Ἂς ἀλλάξουμε γρήγορα ροῦχα, σὲ μιὰ ὥρα, θὰ εἴμαστε στὰ σύνορα.

Σὲ λίγο ἡ μεταμόρφωσι εἶχε συντελεσθῇ. Καὶ οἱ δύο γυναῖκες καθότανε στὸ διαμέρισμα, χωρὶς νὰ μιλοῦν.

Ὅταν τὸ τραῖνο στάθηκε στὴ Ζερόνα, ἡ Ἐλένη κατέβηκε μὲ τὴ βαλίτσα της χωρὶς νὰ πῇ μιὰ λέξι. Σὲ λίγο τὸ τραῖνο ξεκίνησε πάλι περνῶντας τὰ σύνορα.

Τὸ αὐτοκίνητο κυλοῦσε γρήγορα, στὸ δρόμο ποὺ ἀνέβαινε στὸ βουνό. Ἡ Ἐλένη Ρίτζ κύτταζε τὸ μελαγχολικὸ τοπεῖο καὶ τὶς πλάτες τῶν δύο ἀνδρῶν, ποὺ καθόταν μπρός της : Τοῦ ὁδηγοῦ καὶ τοῦ συντρόφου του.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἄρχισε νὰ βρέχῃ καὶ τὸ αὐτοκίνητο στάθηκε. Ὁ ἕνας ἄνδρας κατέβηκε καὶ ἄνοιξε τὴν πίσω πόρτα.

— Δεσποινίς, θέλετε νὰ κατεβῆτε ; Κάναμε λάθος στὸ δρόμο καὶ γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ αὐτοκίνητο χρειάζεται μιὰ δύσκολη μανοῦβρα. Κατεβῆτε, εἶνε πιὸ φρόνιμο.

Ἡ Ἐλένη Ρίτζ κατέβηκε. Τὰ πόδιά της εἶχαν μουδιάσει ἀπὸ τὸ κρύο.... Δὲν βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ δῇ τὸ θάνατο, ποὺ ἐρχότανε. Ἔννοιωσε πίσω στὸ κεφάλι, τὴν κρυάδα ἑνὸς μετάλλου.... καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς, χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ μπήξῃ μιὰ φωνή.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαχαῖρι περίμενε μιὰ στιγμή. Κατόπιν σήκωσε τὸ πτῶμα τῆς νέας γυναίκας καὶ τὸ ἔρριξε στὸ βάραθρο. Ὕστερα ξαναπῆρε τὴ θέσι του στὸ αὐτοκίνητο, τοῦ ὁποίου ἐδούλευε ἥσυχα, ἥσυχα ἡ μηχανή......

ΠΙΕΡ Μ. ΟΡΛΑΝ

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΚΟΝΤΙΝΕΣ ΧΩΡΕΣ

ΑΝΔΟΡΡΑ :

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ-ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Δὲν ἔχει στρατό, δὲν συμβαίνουν ἀδικήματα, δὲν πληρώνονται φόροι.—Ὑπάρχουν καὶ φαρμακοποιοὶ ποὺ ἐπαγγέλλονται καὶ τοὺς ἀγωγιάτες.—Μεσαιωνικὲς συνήθειες, ποὺ πρεσβεύονται στὸ μικρούτσικο αὐτὸ κράτος, ποὺ ἐν τούτοις εὑρίσκεται μεταξὺ Γαλλίας-Ἰσπανίας

Ἡ Ἀνδόρρα ἔχει ἕνα πολὺ περίεργο προτέρημα : Τὸ μικροσκοπικὸ καὶ ἡμιανεξάρτητο αὐτὸ κρατίδιο, ποὺ βρίσκεται στὴ Μεσημβρινὴ Γαλλία, στὴ μέση τῶν Πυρρηναίων, μᾶς φαίνεται καὶ εἶναι, ὡς Χώρα, πιὸ ἄγνωστη καὶ πιὸ ἀπομακρυσμένη παρὰ μιὰ Ἀσιατικὴ ἢ Ἀφρικανικὴ ἐπαρχία. Ποιὸς μπορεῖ νὰ καυχηθῇ, ὅτι πῆγε ἕναν περίπατο στὴν Ἀνδόρρα—Λὰ—Βιέλα ; Σηκῶστε τὸ χέρι! Μετρηθῆτε !

Ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς κατοίκους τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας, ποὺ κατοικοῦν στὶς γειτονικὲς μὲ τὴν Ἀνδόρρα περιφέρειες, δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι ταξειδιῶτες, ποὺ εἶχαν τὴν περιέργεια νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ γραφικὸ αὐτὸ μέρος.

Εἶχα ἐγώ, αὐτὴ τὴν περιέργεια καὶ δὲν μετανοιώνω καθόλου γι' αὐτό. Ὑπάρχουν μέρη, ποὺ πρέπει νὰ βιασθῇ κανεὶς νὰ δῇ, προτοῦ χάσουν τὸν γραφικό τους χαρακτῆρα, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ θέλγητρό τους. Αὐτὴ εἶναι ἡ περίπτωσι τῆς Ἀνδόρρας.

Οἱ πραγματικὲς ὀμορφιὲς εἶναι, συχνὰ, ἀπρόσιτες. Ὁ δρόμος γιὰ τὴν Ἀνδόρρα δὲν εἶνε σήμερα ἀδύνατος, εἶναι, ὅμως, ἀκόμη δύσκολος. Ὡστόσο, παρηγορεῖται ἅμα σκεφθῇ, ὅτι πρὶν ἀπὸ τὸ 1933, οὔτε δρόμος κἂν ὑπῆρχε. Μόνον ἕνα μικρὸ μονοπάτι ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ σύνορα μέχρι τὴν «πρωτεύουσα» τῆς Ἀνδόρρας. Καὶ τὸ μονοπάτι αὐτὸ περνοῦσε ἀπὸ βάραθρα κι' ἀνέβαινε σὲ πανύψηλους βράχους.

Ἡ πρόεδρος, ὅμως, ἔχει καὶ τὴν καλή της ὄψι. Ἐὰν κάμνῃ τὴν γραφικότητα νὰ ἐξαφανισθῇ, ἰσοφαρίζει αὐτὴ τὴν καταστροφὴ μὲ τὶς σοβαρὲς ὑπηρεσίες, ποὺ παρέχει. Πρῶτα ἐχρειαζότανε κανεὶς μιὰ μέρα ὁλόκληρη, γιὰ νὰ πάῃ στὴν Ἀνδόρρα-Λὰ-Βιέλα, ἐνῷ τώρα σὲ τρεῖς ὧρες εἶναι ἐκεῖ. Ἀλλὰ τί διαδρομή! Ἀποφύγετε νὰ τὴν κάμετε, ἐὰν δὲν εἶσθε φανατικὸς λάτρης τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ δρόμος ξαπλώνεται σὰν φίδι πάνω ἀπὸ τὶς χαράδρες, ἄλλοτε σκαρφαλώνει σχεδὸν κατακορύφως, ἄλλοτε τὸ ἀντίθετο κατεβαίνει ἀπότομα, μέσα σὲ καταρράχτες γιομάτους ἀφρό. Ἀλλ' ἂν ἡ καρδιὰ αἰσθάνεται ἀνησυχία τί εὐχαρίστησι γιὰ τὰ μάτια ! Τὸ τοπεῖο εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐντυπωσιακὰ τοῦ Κόσμου : κορφὲς ἀργυρόχρυσες πέρα ἀπὸ τοὺς κάμπους τοῦ χωριοῦ, πλαγιὲς βραχώδεις, βουνὰ κατάφυτα ἀπὸ δάση πεύκων, λειβάδια μὲ χρῶμα σὰν ἀμέθυστος ποὺ τὰ διατρέχει ἕνα θορυβῶδες ποτάμι τοῦ ὁποίου οἱ ὄχθες εἶναι γιομᾶτες λεῦκες. Τὸ αὐτοκίνητο λιγοστεύει τὴν ταχύτητα γιὰ νὰ περάσῃ ἕνα χωριό. Ἕνα χωριό ; Δηλαδὴ κτίσματα γκρίζα συναθροισμένα κάτω ἀπὸ ἕνα βράχο ποὺ ἐπάνω του ὑψώνεται ἕνας παληὸς πύργος, ἡ ἐκκλησία.....

⁂

Νὰ δυὸ ὧρες ποὺ κυλοῦμε.....θὰ δοῦμε σὲ λίγο τὴν πρωτεύουσα ; Μᾶς πιέζει τὸ δυσάρεστο συναίσθημα τῆς μοναξιᾶς. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα οἱ συνηθεισμένοι θόρυβοι τῆς φύσεως, εἶναι ἡ σιωπή. Κανένα ζῶο, σκύλλος, ἄλογο ἢ πουλὶ δὲν ἔρχεται νὰ φαιδρύνῃ τὸ τοπίο Καὶ νὰ ποὺ ἡ κοιλάδα φαρδαίνει : στέγες σκεπασμένες ἀπὸ πλάκες γκρίζες διακρίνονται. Εἶναι ἡ Ἀντόρρα —Λὰ —Βιέλα. Αὐτὰ τὰ πολνὰ σπίτια μὲ τὶς ἑτοιμόροπες πέτρες τους, αὐτὰ τὰ μπαλκόνια μὲ τὰ σκοροφαγωμένα ξύλα τους αὐτοὶ οἱ ραγισμένοι ἀπὸ τὸν καιρὸ πύργοι ὅλα αὐτὰ μᾶς φέρνουν στὸν μεσαίωνα.

Στὴν μικρὴ πλατεῖα ποὺ τὸ αὐτοκίνητό μας σταμάτησε περιμένω σχεδὸν νὰ δῶ νὰ φανῇ ἕνας νᾶνος μ' ἕνα κέρας ἢ ἕνας κήρυκας νὰ μᾶς καλέσῃ νὰ περάσουμε τὴν κρεμαστὴ γέφυρα τοῦ πύργου.

Ἀλλὰ ὄχι! δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεται κανεὶς στὴν ἐμφάνισι !

Ὀνειρεύομαι μεσαιωνικοὺς αἰῶνες, ἱππότες στὶς πανοπλίες τους καὶ εὐγενικὲς κυρίες στὰ ὑφαντά τους, καὶ νὰ μπροστά μου μιὰ ὡραιοτάτη Ἀνδορριανή. Βγαίνει ἀπὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ παλιὰ σπίτια πάνω στὸ ὁποῖο οἱ αἰῶνες ἔχουν βαρύνει, ἀλλὰ εἶναι τόσο μοντέρνα, ὅσο καὶ ἡ πιὸ κομψὴ Παρισινή.

Εἶναι πολὺ ὡραία: μεγάλα μαῦρα μάτια λάμπουν, στὴ μέση ἕνα ὀβὰλ προσώπου. Τὰ σγουρὰ μαλλιά της εἶναι μαῦρα, μὲ ἀπόχρωσι σὰν τῆς καμέλιας. Τὸ δέρμα της ἐπιτήδεια πουδραρισμένο παίρνει ἕνα χρῶμα μὰτ καὶ ρόδινο συγχρόνως καὶ τὰ χείλη της ποὺ πάνω τους πέρασε ἕνα μπατὸν-ρούζ, ματώνουν ἡδονικά. Στὶς λεπτὲς καὶ ὀνειρώδεις γάμπες της φοράει μεταξωτὲς κάλτσες χρώματος τὲτ-ντὲ-νέγκρ καὶ στὰ μικρά της πόδια σκαρπίνια ἀπὸ σατέν. Τρίβω τὰ μάτια μου, μέσα στὴ παιδιάστικη ἀφέλειά μου πίστευα ὅλες τὶς Ἀνδορριανὲς γιὰ ρωμαλέα πλάσματα, γερά, χωρὶς ἀμφιβολία, ἀλλὰ καὶ χωρὶς καμμιὰ κοκεταρία, ὅπως ὅλες οἱ βουνίσιες ἀμάθητες ἀπὸ φτιασίδια καὶ τ' ἄλλα στολίδια τῆς μόδας. Ἡ νέα κόρη μὲ τὸ ἡδονικὸ περπάτημα ποὺ εἶναι γιὰ μένα τὸ πρῶτο χαμόγελο τῆς Ἀνδόρρας μπαίνει στὸ μαγαζί. Τὴν βλέπω νὰ ξαναβγαίνῃ μ' ἕνα τσιγάρο στὸ στόμα καὶ στὰ χέρια δυὸ-τρία βδομαδιάτικα περιοδικὰ ἀφιερωμένα στὸν κινηματογράφο, στὶς ἱστορίες του, στοὺς ἀστέρες του....

Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀνδόρρα ! Ὁ πιὸ ὀξὺς μοντερνισμὸς προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὶς παληὲς φεουδαρχικὲς παραδόσεις. . Ὑπάρχει ! Αὐτὴ ἡ νέα κόρη μὲ τὴν ἀπόχρωσι τῆς καμέλιας εἶναι μιὰ ἀστή, ἀλλὰ ἔχει ξαδέρφες. Εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ τὶς συναντήσω λίγο πιὸ ἀργὰ μὲ τὶς κόκκινες καὶ μπλὲ βαθειὲς φοῦστες τους μὲ τὶς μικρὲς πτυχές, καὶ ἀκόμα μὲ τὸ μαῦρο φακιόλι στὸ κεφάλι τους. Ζοῦνε μέσα σὲ πρωτόγονες φάρμες χτισμένες μὲ ὄγκους σχιστολίθου ἄσχημα ἑνωμένους. Ἡ πρωτότοκη, ἡ πουμπέλλα, ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα. Αὐτὴ ἐν ἐλλείψει ἀγοριοῦ θὰ διαδεχθῇ τὸν πατέρα στὴ διαχείρισι τῆς περιουσίας τῆς οἰκογενείας. Πολλοὶ θἄθελαν ν' ἀποκτήσουν τὴν ἰθαγένεια τῆς Ἀνδόρρας.....

Σκεφθῆτε πῶς δὲν ὑπάρχουν φόροι, ὅτι ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία εἶναι ἄγνωστη. Εἶναι ἡ πλήρης ἠρεμία.

Ἀλλὰ δὲν δέχονται ἄλλους Ἀνδορριανούς. Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας τρόπος : νὰ παντρευτῇ κανεὶς μιὰ πουμπέλλα, δηλαδὴ μιὰ πρωτότοκη κόρη μιᾶς Ἀνδορριανῆς οἰκογενείας. Ἡ ποινὴ εἶναι συχνὰ γλυκειά, γιατὶ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς νέες κόρες ἔχουν μιὰν ὠμορφιὰ γερὴ καὶ ἀγροτικὴ καὶ εἶναι ἱκανὲς ν' ἀρέσουν στὸν πιὸ ἐκλεπτυσμένο Παρισινό. Ἀλλὰ προσοχή! Μὴ νομίζετε πῶς ὁ γάμος εἶναι ἕνας ἁπλὸς τύπος, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν σπάσῃ κανείς, ὅταν θέλῃ. Σ' αὐτὸ τὸν τόπο, ποὺ διατήρησε τὰ πατριαρχικὰ ἔθιμα τοῦ παληοῦ καιροῦ, ὁ γάμος θεωρεῖται σὰν ἕνας θεσμὸς σοβαρός. Ἡ σύζυγος δὲν ἔχει παρὰ μιὰν ἀγάπη στὴ ζωή της: τὸν ἄνδρα της. Τὸν ὑπηρετεῖ μὲ μιὰ ἀφοσίωσι χωρὶς ὅρια! Ἀλλά, ἀλλοίμονο στὸ σύζυγο, ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ κάμῃ ἀπιστία ! Θὰ βρεθῇ πάντα ἕνας συγγενής, πατέρας, ἀδερφὸς ἢ ξάδερφος, γιὰ ν' ἀνακαλέσῃ τὸν ἄπιστο στὴν τάξι, κι' ἕνα μαχαίρι, φυτεμένο στὴν πλάτη, θὰ δείξῃ ὅτι στὶς κοιλάδες δὲν παίζουν ποτὲ καὶ μάλιστα μὲ τὸν ἔρωτα!

Λίγα χρόνια πρὶν ἤξερα πῶς δὲν εὕρισκε κανείς, γιὰ νὰ κατοικήσῃ, παρὰ χάνια ἀρκετὰ ἀφιλόξενα, ἀπὸ αὐτὲς τὶς «ποσάντας», ποὺ περιγράφει ὁ Θεόφιλος Γκωτιέ. Τί ἱκανοποίησι λοιπὸν νὰ βρεθῇ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ἀμέμπτου καθαριότητος κι' ἐπιπλωμένο μ' ἐξαιρετικὸ γοῦστο! Ἔχει κανεὶς ἀνάγκη στὸ ταξίδι ἀπὸ χίλια μικροπράγματα ἀσήμαντα

⁂

—Ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ ἕνα φαρμακεῖο; ρώτησα.

—Ὦ! ἔχει δύο στὴν πλατεία!

Δύο φαρμακεῖα! Ἄρχιζα νὰ [illegible] πῶς μ' ὅλο ποὺ δὲν ὑπῆρχε σιδηρόδρομος, μ' ὅλη τὴ δυσκολία τῶν δρόμων, ἡ Ἀνδόρρα-λὰ-Βιέλλα ἦταν ἕνα μεγάλο κέντρο. Ἡ αἰσιοδοξία μου ἦταν ὑπερβολική.

Ὁ πρῶτος φαρμακοποιός, ποὺ ἀπευθύνθηκα, ἦταν ντόπιος. Ἕνα ψηλὸ παιδί, στυγνὸ καὶ μαῦρο, μὲ μεγάλα δόντια κίτρινα καὶ ξηραμένα, σὰν τῶν γέρικων ἀλόγων, καὶ μ' ἕνα ἐκπληκτικὸ κασκέτο στὸ κεφάλι.... λίγο σὰν κεῖνα, ποὺ φοροῦν ὡρισμένοι ἥρωες τοῦ Ζὰν Λορράν. Μ' ἕνα λόγο ἀπολύτως ἀξιοπρεπὴς καὶ ἀξιότιμος. Τὰ βαθουλωμένα μάγουλά του ἦταν γιομᾶτα στίγματα καὶ ἡ μαύρη ρεδιγκότα του τοῦδινε τὴν ἐμφάνισι ἐπιστήμονος.

Τὸ μαγαζί του, ποὺ ποτὲ σκοῦπα δὲν εἶχε κάμει τὴν ἐμφάνισί της, ἦταν γιομᾶτο μπουκαλάκια, ποὺ πάνω τους ἡ σκόνη εἶχε χωνίσει καὶ οἱ μυῖγες τἄχαν γιομίσει μὲ μαῦρα στίγματα. Χρειαζόμουνα βαμπάκι. Ὁ φαρμακοποιὸς μὲ περιφρόνησι γιὰ τὸ πρᾶγμα, ποὺ ζήτησα, μοῦ πρότεινε νὰ μοῦ δώσῃ ἴσκα. Καθὼς φιλονεικοῦσα μαζί του, ἕνα χωριατόπαιδο μᾶς διέκοψε. Ἐχειρονομοῦσε κοντὰ στὴν πόρτα καὶ φώναζε, δείχνοντας ἕνα μικρὸ ὡραῖο γαϊδουράκι, ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χαλινό.

Φαντάστηκα πῶς ὁ φαρμακοποιὸς εἶχε γνώσεις κτηνιάτρου. Γελαγόμουνα. Στὴν Ἀνδόρρα-λὰ-Βιέλλα οἱ πιὸ πολλοὶ ἔμποροι κάνουν τὰ πιὸ διάφορα ἐπαγγέλματα. Ἔμαθα ἔπειτα πῶς αὐτὸς ὁ φαρμακοποιὸς ἦταν εἰδικὸς στὸ κούρεμα γαϊδάρων, μουλαριῶν, σκύλων.... Τὸ βεβαιώθηκα ἄλλως τε καὶ μόνος μου, κοιτῶντας πῶς ὁ φαρμακοποιός μου ἔκοψε τὶς περισσευούμενες τρίχες τοῦ κὺρ Μέντιου.

Δὲν παραιτήθηκα ἀπὸ τὴν ἰδέα ν' ἀγοράσω βαμπάκι. Λίγο πιὸ πέρα ἕνα ὡραῖο φαρμακεῖο, «Διεθνές», ἂν ἀγαπᾶτε, τράβηξε τὸ βλέμμα μου. Ὁ φαρμακοποιὸς ἦταν ἕνας γοητευτικὸς νέος, ξανθός, μὲ γαλανὰ μάτια. Ἕνα πολὺ ὡραῖο παιδί!

Ξαναζήτησα βαμπάκι.

—Δυστυχῶς μόλις μοῦ τελείωσε! ἀπήντησε. Ἀλλὰ σὲ δεκαπέντε μέρες θὰ ἔχω ἀσφαλῶς!

—Σὲ δεκαπέντε μέρες θἄχω γυρίσει στὸ Παρίσι.

—Βιάζεσθε! Θέλετε νὰ σᾶς ὁδηγήσω στὸ Νάζ; Δὲν θὰ σᾶς πάρω καὶ πολὺ ἀκριβά!

Ἔμαθα ἔτσι πῶς ὁ νέος μου φαρμακοποιός, ντυμένος μ' ἕνα κοστοῦμι σπόρ, ἤξερε πολλὲς δουλειές. Ὅταν δὲν πουλοῦσε καθαρτικά, ἔκανε τὸ σωφέρ. Μετέφερε τοὺς ταξιδιῶτες μέσα σ' ἕνα παλιόκαρρο γέρικο καὶ θορυβῶδες. Κάποτε, ἔλειπε ὅλη τὴν ἡμέρα. Τότε ἔκλεινε ἥσυχα τὸ μαγαζί του, ἐκτὸς ἂν ἔβαζε τὴν μητέρα του, ποὺ ἴσως νὰ διαβάζῃ, ἀλλὰ ἀσφαλῶς δὲν ἤξερε νὰ γράφῃ.

Τί θαυμάσιο μέρος, ὅπου εἶδα τοὺς μαθητὲς νὰ περιμένουν, προτοῦ μποῦν στὴν τάξι, νὰ τελειώσῃ ὁ δάσκαλος τους τὸ ξύρισμα ἑνὸς πελάτου.

Ἕνα μεγάλο σπίτι, γιομᾶτο περιστερεῶνες, μοῦ κίνησε τὴν περιέργεια: «Ἡ Κάζα ντὲ λὰ Βάλλ», ὅπως μοῦπαν.

Κάθε φορά, ποὺ τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου τὸ ἀπαιτοῦν, οἱ σύμβουλοι τῶν Κοιλάδων συναθροίζονται στὴν παλιὰ κατοικία τοῦ 16ου αἰῶνος. Ντύνονται μὲ ἀρχαῖα μαῦρα πανωφόρια, φοροῦν τρίκαντα καὶ συσκέπτονται, κλεισμένοι μέσα στοὺς τοίχους τοῦ «Μεγάρου τῶν Κοιλάδων».

Τί γεύματα, ἄρχοντές μου! Νομίζω πῶς σήμερα ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ βγοῦν καὶ νὰ πᾶν στὸ ξενοδοχεῖο. Ἀλλὰ ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ἡ συνήθεια ἀπαιτοῦσε νὰ μένουν κλεισμένοι. Εἶδα τὴν κουζίνα, ἕνα μικρὸ δωμάτιο μ' ἕνα πελώριο τρίποδα, ὅπου συσσώρευαν τὰ φαγητά, ἂν ὄχι ἐκλεκτά, τοὐλάχιστον ἄφθονα: Σπλῆνες καὶ ἐντόσθια μαγειρεμένα, κρέας παστὸ τηγανισμένο στὸ λάδι, πατάτες σαλάτα, ἀρνὶ ψητό....

Καλὰ ταϊσμένοι, οἱ σύμβουλοι κοιμῶνται δυὸ-δυὸ σ' ἕνα κοινὸ ὑπνωτήριο.

Ἡ φυλακὴ εἶναι κοντὰ στὸ «Μέγαρο τῶν Κοιλάδων». Τὴν ἐπεσκέφτηκα· εἶδα τὴ ρόδα κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ὄργανα γιὰ βασανιστήρια, ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε, κι' ἐκεῖ ἔμαθα τὴ θλιβερὴ ἱστορία τοῦ τελευταίου καταδίκου σὲ θάνατο. Ἦταν ἕνας δολοφόνος. Τὸ δικαστήριο τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον, ἀλλὰ δὲν ἤτανε αὐτό: ἔπρεπε καὶ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ποινή. Καὶ κανένας δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ τὸ δήμιο!

Στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς ὁ κατάδικος ἀπελπιζόταν:

—Πότε θὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι; ρώταγε κάθε μέρα τοὺς φύλακες.

Αὐτοὶ εἶχαν γίνει φίλοι του. Κάπνιζε καλόν, ἀρωματισμένον καπνὸ τῆς Ἀνδόρρας κι' ἔπινε κρασὶ μαζί τους.

—Ὑπομονή, φίλε! Δὲν πῦραν ἀκόμη δήμιο....

Ὁ κατάδικος ἔλυωνε.... Κι' ἔπειτα ἦταν πατριώτης κατὰ τὸν τρόπο του αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Τοῦ ἔκανε κόπο, ποὺ ὁ νόμος δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ σεβαστός. Στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας πῆρε μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφασι, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν τόπο του ἀπὸ τὴν ντροπὴ καὶ τὴν ἀτίμωσι.... Ἕνα πρωὶ τὸν πῦραν ἥσυχα καὶ ὡραῖα κρεμασμένον ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κελλιοῦ του.

Εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἡ Ἀνδόρρα ἕνας τόπος περασμένων ἐποχῶν;

ΖΑΝ ΖΟΡΣΕΝ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΙΟΠΛΟ.Ι.Α

ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἕνα σωματεῖον, ποὺ ἔθεσε ὡς σκοπὸν τῆς ἱδρύσεώς του, τὴν ἀνάδειξιν τῶν θαλασσίων σπὸρ στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ναυτικὸς Ὅμιλος Ἀθηνῶν, συγκαταλέγεται ἀδιστάκτως μεταξὺ τῶν ἀθλητικῶν ἐκείνων Συλλόγων τῶν ὁποίων ἡ δρᾶσις δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς ἀγῶνας. Μπορεῖ μάλιστα νὰ καταλάβῃ τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν Σωματείων ποὺ προάγουν τὰ Ἑλληνικὰ σπόρ. Εἶναι ἀκόμη τὸ Σωματεῖον ἐκεῖνο ποὺ ἦρθε νὰ συμπληρώσῃ ἕνα μεγάλο κενὸν εἰς τὸν ναυτικόν μας ἀθλητισμὸν καὶ νὰ δώσῃ μίαν παρήγορον ὤθησιν εἰς τὰ θαλάσσια σπὸρ τοῦ τόπου μας. Καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμε πόσο ἡ Ἑλλὰς εὑρίσκεται πίσω εἰς τὰ θαλάσσια σπόρ, μολονότι εἶναι μία Χώρα ποὺ πανταχόθεν περιβρέχεται ὑπὸ θαλάσσης.

Δὲν ἔχομεν κολυμβητικὴν κίνησιν, δὲν ἔχομεν θαλάσσια σπόρ, εἰς στιγμὴν ποὺ σὲ ἄλλας χερσαίας Χώρας τὰ ναυτικὰ σπὸρ ὀργιάζουν κυριολεκτικῶς. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἡ ἵδρυσις τοῦ Ναυτικοῦ Ὁμίλου—τῷ 1933—ἐχαιρετίσθη μὲ πραγματικὴν χαρὰν ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ποὺ βλέπουν μὲ πόνον τὴν καθυστέρησίν μας εἰς τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον. Κυρίως διότι ἀπετελέσθη ἀπὸ πρόσωπα ποὺ εἶχαν ὅλην τὴν διάθεσιν ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ μέσα, νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν διάδοσιν τῶν θαλασσίων σπὸρ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὰ ἱδρυτικὰ μέλη τοῦ «Ἄθενς Κλοὺμπ» εἶναι τὰ ἑξῆς: Οἱ κ. κ. Ἀντώνιος Ἐμμ. Μπενάκης, Ἀλέξ. Βλάγκαλης, Ἀρτ. Δεναξᾶς, Νικόλαος Καμπάνης, Πέτρος Γ. Ἐμπεδοκλῆς, Σταῦρος Κουτρούμπας, Γεώργιος Φωτεινός, Γεώργιος Πανᾶς, Β. Ροσόλυμος, Π. Χαροκόπος, Χ. Καρόλου, Π. Παπαγιαννόπουλος, Γ. Λιβιερᾶτος, Κ. Λογοθετόπουλος, Π. Κανελλόπουλος, Ἀλ. Καραπᾶνος, Ἀντώνιος Φὶξ, Δ. Ὀρφανίδης, Κ. Ἐμπειρῖκος, Δ. Βατῆς, Ι. Βουτσῖνος, Γ. Σκληβανιώτης, Τ. Ραζέλος, Π. Πετροκόκκινος, Ι. Δεμέστιχας, Ἰω. Δροσόπουλος καὶ Α. Χρυσάνθης. Οἱ ἱδρυταὶ κατέβαλον ἕκαστος ἀνὰ 5.000 δραχμὰς, ὡς πρώτην συνδρομὴν ἱδρυτικοῦ τίτλου, καὶ ἔτσι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ὁ Ὅμιλος παρουσίασε οἰκονομικὴν εὐρωστίαν δυνηθεὶς νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὸ δύσκολον ἔργον του.

Κατ' ἐξαίρεσιν πρὸς πολλὰ ἄλλα Σωματεῖα, τὴν ὁποίων ἡ δρᾶσις περιορίζεται εἰς τὸν χάρτην καὶ τὸ πρακτικὸν τῆς ἱδρύσεως, ὁ Ναυτικὸς Ὅμιλος ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ἤρχισε τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐδικαιολόγησε πλήρως τὸν σκοπὸν τῆς ἱδρύσεώς του, κυρίως ἔστρεψε τὴν προσοχήν του εἰς τὴν πραγματοποίησιν τεσσάρων μέτρων, τὰ ὁποῖα ἐθεώρησε καὶ θεωρεῖ ὡς ἀπαραιτήτους προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐξέλιξίν του. Τὸ ἀρχικὸν πρόγραμμα τοῦ Ὁμίλου, εἶναι τὸ ἀκόλουθον: 1) Ἐκτέλεσις τεχνικῶν ἔργων, ἅτινα εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἑνὸς ὁρμητηρίου πλοίων ἀναψυχῆς, παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀττικῆς. 2) Ἀπόκτησις, δαπάναις τοῦ Ὁμίλου, ἑνὸς καταλλήλου γηπέδου πλησίον τοῦ ὁρμητηρίου αὐτοῦ, στὸ ὁποῖον θὰ ἐγκατασταθῇ τὸ Ναυτικὸν Κέντρον, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν μελῶν τοῦ Ὁμίλου καὶ τῶν πλοίων αὐτοῦ. 3) Ἡ ἀπόκτησις πλοίων ψυχαγωγίας πρὸς χρῆσιν τῶν μελῶν τοῦ Ὁμίλου, ἡ διοργάνωσις διαφόρων ἀγώνων ἱστιοδρομίας, ἡ ὀργάνωσις διαλέξεων καὶ μαθημάτων καὶ ἡ βελτίωσις τῆς ναυπηγίας ἱστιοφόρων σκαφῶν ψυχαγωγίας. 4) Ὁ καταρτισμὸς καταλλήλου προσωπικοῦ διὰ τὴν κυβέρνησιν καὶ συντήρησιν τῶν πλοίων ψυχαγωγίας. Αὐτοὺς τοὺς σκοποὺς ὁ Ὅμιλος ἔθεσε ὡς βάσιν τῆς δράσεώς του, καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι κατὰ μέγα μέρος τὸ ἐπέτυχε.

◇◇◇

Σήμερον τὸ «Ἄθενς Κλοὺμπ» ἔχει ἰδιοκτήτους ἐγκαταστάσεις, ναυτικὸν κέντρον, καὶ τὰ μέλη του—τὰ περισσότερα τοὐλάχιστον—διάφορα σκάφη μὲ τὰ ὁποῖα κατὰ καιροὺς διοργανώνουν διαφόρους ἐκδρομὰς καὶ ἱστιοπλοϊκοὺς ἀγῶνας. Πέρυσι τὸ καλοκαῖρι ὁ Ὅμιλος διωργάνωσε μὲ ἐπιτυχίαν πολλοὺς ἀγῶνας καὶ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἔδωσε μεγάλην ὤθησιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἱστιοπλοΐαν. Οἱ νικηταὶ ἐβραβεύθησαν μὲ χρηματικὰ βραβεῖα, ἔπαθλα καὶ διπλώματα καὶ ἡ ἐν γένει ὀργάνωσις τῶν ἀγώνων ὑπῆρξεν ἄμεμπτος.

Τὰ μέλη τοῦ Ὁμίλου διαιροῦνται εἰς πέντε κατηγορίας, τὰ ἐπίσημα, τοὺς ἱδρυτὰς, τὰ τακτικὰ, τὰ ἀντεπιστέλλοντα καὶ τὰ παρεπίδημα. Τὰ μέλη καταβάλλουν δικαίωμα ἐγγραφῆς 5.000 δραχμῶν καὶ ἐτησίαν συνδρομὴν 1.200 δραχμῶν.

Τὸ Συμβούλιον τοῦ «Ἄθενς Κλοὺμπ» εἶναι 12μελὲς, καὶ ἐκ τούτων τὰ 7 τοὐλάχιστον μέλη πρέπει—σύμφωνα μὲ τὸ Καταστατικὸν—νὰ εἶναι ἰδιοκτῆται θαλαμηγῶν.

Τὸ σημερινὸν Συμβούλιον τοῦ Ναυτικοῦ Ὁμίλου Ἀθηνῶν, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν κ. Ἀντώνιον Μπενάκην, πρόεδρον, τὸν κ. Ἰω. Δροσόπουλον, Διοικητὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, καὶ ἀντιναύαρχον ἐ. ἀ. κ. Γ. Πάνου, ὡς ἀντιπροέδρους, τὸν κ. Ἀρτ. Δεναξᾶν, ὡς γενικὸν γραμματέα, τὸν κ. Ἀλ. Χρυσάνθην, ὡς γενικὸν ἔφορον, τὸν κ. Β. Ροσόλυμον, ὡς ἔφορον ἐντευκτηρίου, τὸν κ. Στ. Κουτρουμπᾶν, ὡς ἔφορον ὁρμητηρίου, καὶ τοὺς κ. κ. Κωνσταντῖνον Ἐμπειρῖκον, Παν. Χαροκόπον, Π. Κανελλόπουλον καὶ Χρ. Καρόλου, ὡς συμβούλους. Ἀναπληρωματικοὶ σύμβουλοι εἶναι οἱ κ. κ. Γρ. Λιβιερᾶτος, Ν. Καμπάνης, Γεώργιος Φωτεινὸς, Ἰωάννης Βουτσῖνος καὶ Ἀλέξανδρος Καραπᾶνος.

◇◇◇

Ἡ δρᾶσις τοῦ Ὁμίλου ἀναπτύσσεται κυρίως τὸ καλοκαῖρι, διότι ἡ ἐποχὴ αὐτὴ εὐνοεῖ τὰ θαλάσσια σπόρ. Ἀπὸ τὸ Τουρκολίμανο ξεκινοῦν συχνότατα τὰ διάφορα κόττερα, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο γιὰ μακρυνὲς ἢ κοντινὲς ἐκδρομὲς, ποὺ τόσο ἐνθουσιάζουν τοὺς εὐτυχεῖς κατόχους των. Πρέπει ὅμως ἡ ἱστιοπλοΐα νὰ ἐκλαϊκευθῇ καὶ στὸ σημεῖον αὐτὸ, ὁ Ναυτικὸς Ὅμιλος Ἀθηνῶν, πρέπει, νομίζομε, νὰ στρέψῃ τὴν προσοχήν του.

Ἡ ἱστιοπλοΐα εἶνε ἴσως τὸ μοναδικὸ σπόρ, ποὺ σὲ φέρνει πλησιέστερα πρὸς τὴ μητέρα φύσι. Δὲν ὑπάρχει ἀσφαλῶς τὸ καλοκαῖρι πιὸ περιζήτητο καὶ πιὸ ὡραῖο σπόρ, ἀπὸ τὴν ἱστιοπλοΐα. Ἀπάνω σ' ἕνα «κόττερο» μπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς τὶς μεγαλείτερες συγκινήσεις, καὶ νὰ νοιώσῃς τί πραγματικῶς σημαίνει θάλασσα.

Ο ΑΝΩΜΑΛΟΣ ΛΑΪΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

ΘΑ ΓΙΝΗ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΝ ΑΘΛΗΤΩΝ

Ἡ ἐφετεινὴ ἀθλητικὴ περίοδος ἐγκαινιάζεται τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, μὲ τὸν ἀνώμαλον δρόμον, ποὺ ὀργανώνει ὁ Ἀθηναϊκὸς Γ.Σ. Στὸν ἀγῶνα αὐτὸν θὰ μποροῦν νὰ λάβουν μέρος οἱοιδήποτε ἀθληταὶ εἴτε ἀνήκουν σὲ ἐπίσημα σωματεία, ἢ καὶ σὲ ἀνεξάρτητα. Θὰ παρουσιάσῃ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον, διότι θὰ διεξαχθῇ ἐπὶ πραγματικῆς ἀνωμάλου διαδρομῆς, ὅπως εἶνε τὸ ἀλσύλλιον τοῦ Ἀρδηττοῦ. Μετὰ τὸν ἀνώμαλον αὐτὸν θὰ γίνῃ τὴν 7ην Φεβρουαρίου ὁ μεγάλος λαϊκὸς ἀνώμαλος δρόμος, τὸν ὁποῖον ὀργανώνει ἡ Τεχνικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀθλητισμοῦ τοῦ ΣΕΓΑΣ, καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν θὰ λάβουν μέρος ἀθληταὶ ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι, καθ' ὁμάδας ἢ καὶ ἀτομικῶς.

Τρίτος ἀνώμαλος δρόμος θὰ εἶνε ὁ τῆς 21ης Φεβρουαρίου διὰ τὸ περιφερειακὸν πρωτάθλημα Ἀττικῆς — Εὐβοίας. Τέλος ὁ μεγαλείτερος καὶ τελευταῖος ἀγὼν ἐπὶ ἀνωμάλου ἐδάφους θὰ διεξαχθῇ τὴν 5ην Μαρτίου στὴν Καισαριανὴν ὀργανούμενος πάλιν ὑπὸ τῆς ΤΕΑ.

Ἐκτὸς τῶν ἀγώνων αὐτῶν, καὶ οἱ διάφοροι σύλλογοι θὰ τελέσουν ἐντὸς τοῦ μηνὸς τοὺς ἐσωτερικούς των ἀγῶνας, ἀρχῆς γενομένης τὴν Κυριακὴν ἀπὸ τὸν Ἀθηναϊκόν.

—×××—

ΣΥΝΤΟΜΑ ΝΕΑ

Διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, διοργανοῦται ἕνα μεγάλο ποδοσφαιρικὸν τουρνουὰ, στὸ ὁποῖον θὰ λάβουν μέρος καὶ δύο ξέναι ὁμάδες. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ θὰ παρουσιάσουν μεγάλον ἐνδιαφέρον.

×××

Στὸ πρωτάθλημα μπάσκετ — μπώλλ εἰς τὸ ὁποῖον λαμβάνουν μέρος 10 ὁμάδες, πρῶτος ἔρχεται μέχρι τῆς στιγμῆς ὁ Πειραϊκὸς μὲ δεύτερον τὸ Παλαιὸν Φάληρον καὶ τρίτον τὸν Πανελλήνιον.

Οἱ ἀγῶνες συνεχίζονται τὴν Κυριακήν.

×××

Οἱ ἀθληταί μας ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ μηνός, τὰς προπονήσεις των ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χειμερινοῦ προγράμματος, καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ κ. Σίμιτσεκ. Ἔχουν καθορισθῆ ἰδιαίτεραι ἡμέραι διὰ τοὺς δευτερεύοντας ἀθλητὰς τῶν Συλλόγων, καθὼς καὶ τοὺς ἰδιώτας ἀθλητάς.

×××

Ὁ ΣΕΓΑΣ κατήρτισε τὸ πρόγραμμα τῶν ἐφετεινῶν ἀνωμάλων δρόμων ποὺ θὰ γίνουν ἐντὸς τοῦ τρέχοντος μηνός. Ὁ πρῶτος ὅμως ἀνώμαλος δρόμος θὰ γίνῃ τὴν Κυριακὴν ὑπὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ μὲ ἐλευθέραν συμμετοχήν.

×××

Τὴν Κυριακὴν θὰ γίνῃ εἰς τὸ Ποδηλατοδρόμιον τοῦ Νέου Φαλήρου τὸ μάτς Ὀλυμπιακοῦ — Ἐθνικοῦ, διὰ τὸ πρωτάθλημα Πειραιῶς α΄ κατηγορίας Οἱ Πειραιεῖς ἀναμένουν μὲ ἐνδιαφέρον τὴν συνάντησιν αὐτήν.

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ἕνα χαριτωμένο γκρούπ ἀπὸ κορίτσια τῆς «Νῆαρ Ἦστ», ποὺ παίζουν βόλεϊ — μπάλλ, καὶ ἔχουν κερδίσει τὸ πρωτάθλημα

ΞΕΝΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ο ΝΟΥΡΜΙ ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ

ΕΙΣ ΗΛΙΚΙΑΝ 40 ΕΤΩΝ Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΦΙΝΛΑΝΔΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ, ΑΡΧΙΖΕΙ ΠΑΛΙΝ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΟΥ

Μία εἴδησις ποὺ ἐκυκλοφόρησε τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ἦτο ἀρκετὴ διὰ νὰ ἀναστατώσῃ κυριολεκτικῶς τοὺς διεθνεῖς ἀθλητικοὺς κύκλους.

Ὁ Νοῦρμι ἐπανέρχεται εἰς τὸν στίβον ! Νὰ σᾶς παρουσιάσωμεν τὸν περίφημον αὐτὸν Φινλανδὸν Ὀλυμπιονίκην θὰ ἦτο καθαρὰ οὐτοπία. Δὲν ὑπάρχει σήμερον «φίλαθλος» ποὺ νὰ μὴν γνωρίζῃ —τοὐλάχιστον ἐκ φήμης= τὴν «κινουμένην μηχανήν», ὅπως εἶχεν ἀποκληθῆ ὁ Νοῦρμι, κατὰ τὴν περίοδον τῶν θριάμβων του. Εἶνε ἡ φυσιογνωμία ποὺ ἐπέρασε ἀπὸ τὸ παγκόσμιον ἀθλητικὸν στερέωμα, καὶ ἄφισε ἐν τούτοις ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη της, ὅσο κανένας ἄλλος ἀθλητής. Ὁ Νοῦρμι ἀπεκλήθη ὁ «μεγαλείτερος δρομεὺς τοῦ 20οῦ αἰῶνος» καὶ ἴσως ὄχι ἀδίκως. Στὴ κεντρικὴ πλατεῖα τοῦ Χέλσινγκφορς, τὴ πρωτεύουσα τῆς Φινλανδίας, ὑπάρχει τὸ ἄγαλμα τοῦ Νοῦρμι, τὸν ὁποῖον οἱ συμπατριῶταί του θεωροῦν ὡς μίαν ἐθνικὴν δόξαν. Τώρα ἔρχεται ἡ πληροφορία, ὅτι ὁ Νοῦρμι ἔπειτα ἀπὸ μακροχρόνιον ἀπουσίαν ἀπὸ τὸν ἀθλητικὸν στίβον, ἐπανέρχεται πάλιν εἰς τὴν ἐνεργὸν δρᾶσιν. Δὲν εἶνε γνωστοὶ οἱ λόγοι ποὺ ἠνάγκασαν τὸν περίφημον Φινλανδὸν νὰ ἐπανέλθῃ ἀπὸ τῆς ἐφεδρείας εἰς τὴν «μαχητικότητα». Γεγονὸς εἶνε πάντως ὅτι ὁ Παάβο Νοῦρμι, εἶνε σήμερον 40 ἐτῶν, παντρεμμένος, καὶ διευθύνει ἕνα ἐργοστάσιον ξυλουργίας στὰ περίχωρα τοῦ Χέλσινγκφορς. Οἱ συμπολῖται του, τὸν εἶδον ξαφνικὰ τὴ περασμένη ἑβδομάδα νὰ προπονῆται σ' ἕνα μικρὸ γυμναστήριο κοντὰ στὴ ἐργασία του. Ὁ Νοῦρμι δὲν ἔδωσε σημασίαν, ὅταν οἱ θαυμασταί του ἔτριβαν τὰ μάτιά των ἀπὸ ἔκπληξιν.... Φύσει σιωπηλὸς καὶ.... μισάνθρωπος, ἐσυνέχισε τὴ προπόνησί του, καὶ ἀπήντησε μὲ μιὰ λέξι ὅταν τὸν ἐρώτησαν ἐὰν θὰ ἐμφανισθῇ σὲ ἀγῶνας.

—Ἴσως.

Μιὰ λέξις, ποὺ κρύβει ἐν τούτοις τόσα ἄλλα, καὶ ποὺ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ γενότητος» στὴ τελευταία γυναικεία

◇◇◇

ΑΠΟ ΤΗΝ Ἀμερικὴν, μᾶς ἔρχεται ἡ πληροφορία, ὅτι ὁ περίφημος Ὀλυμπιονίκης εἰς τὰ ἐμπόδια Τάουνς ἔτρεξε καὶ πάλιν τὰ 40 μ., σὲ χρόνον κάτω τῶν 14 δευτερολέπτων. Ὁ Τάουνς ἐπέτυχε χρόνον 13΄΄ 9+10, ἐκ τοῦ παγκοσμίου ρεκὸρ ποὺ εἶχε ἐπιτύχει τὸν Σεπτέμβριον στὸ Ὄσλο εἶναι 13΄΄ 7)10. Διὰ νὰ λάβετε μιὰν ἰδέαν τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς, ἀρκεῖ νὰ σᾶς ποῦμε, ὅτι ὁ Τάουνς τὰ 100 μέτρα μετ' ἐμποδίων ἔτρεξε, κατὰ τὴν διαδρομὴν αὐτὴ, σὲ 12.6 ! !

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΔΥΣΣΕΥΣ

40000 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΜΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ !

Τὸ τολμηρὸν σχέδιον δύο πεζοπόρων ποὺ ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Πολωνίαν διὰ νὰ παρακολουθήσουν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ...1940, εἰς τὸ Τόκιο !

Ἡ μανία μερικῶν ἀνθρώπων γιὰ τὰ σπὸρ εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ὑπερβαίνει κάθε ὅριο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανείς. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι τόσο φίλαθλοι, ὥστε δὲν διστάζουν νὰ ὑποβληθοῦν στὴ μεγαλειτέρη στέρησι ἢ δοκιμασία, προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσουν μιὰ ἐπιθυμία των παρακολουθῶντας τὰ «μάτς». Στὴν ἱστορία τοῦ ἀθλητισμοῦ ὑπάρχουν πλεῖστα ὅσα τέτοια παραδείγματα «μανιωδῶν φιλάθλων», γιὰ τὰ ὁποῖα ὅλοι μας ἐκφράζομε τὸν θαυμασμό μας. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἀπετόλμησαν τελευταίως δύο Σουηδοὶ ὑπερβαίνε. ἀσφαλῶς σὲ πρωτοτυπίαν, ἀλλὰ καὶ φανατισμὸν, κάθε προηγούμενον. Οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, τὸ ζεῦγος Πλεσιτὺ, ἀπὸ τὴν Σουηδία, ἐπεχείρησε πεζῇ τὴν διαδρομὴ Σουηδίας—Ἰαπωνίας, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ παρακολουθήσουν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ.....1940 ποὺ θὰ γίνουν, ὅπως εἶναι γνωστὸν, στὸ Τόκιο !

Ὅπως γράφουν αἱ ξέναι ἐφημερίδες, τὸ τολμηρὸν ζεῦγος ξεκίνησε τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἀπὸ μιὰ πόλι τῆς Πολωνίας, γιὰ τὸ μακρυνὸ ταξεῖδι τους ποὺ θὰ διαρκέσῃ τρία χρόνια. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν τολμηρῶν αὐτῶν πεζοπόρων, τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη μέχρι τῆς Χώρας τῶν Χρυσανθέμων, θὰ καλύψουν ἐντὸς 42 μηνῶν περίπου, ὑπολογίζοντες νὰ βρίσκωνται ἔτσι στὸ Τόκιο 20 ἡμέρας πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Πρὶν ξεκινήσουν ὁ Πλεσιτὺ μὲ τὴ γυναῖκα του, κατήρτισαν ἕνα λεπτομερὲς πρόγραμμα τοῦ μακρυνοῦ αὐτοῦ ταξειδίου των καὶ ὑπελόγισαν ὅτι κάθε μέρα θὰ προχωροῦσαν κατὰ 20 περίπου χιλιόμετρα, ὥστε νὰ καλύψουν τὰ 40.000 χιλιόμετρα μέσα σὲ 42 περίπου μῆνες ! Θὰ διασχίσουν ἔτσι ὁλόκληρη τὴ Πολωνία, ἕνα μέρος τῆς Ρωσσίας, τῆς Τουρκίας θὰ φθάσουν στὴν Ἰνδοκίνα καὶ διὰ μέσου τῆς Κίνας θὰ καταλήξουν στὴν Κορέα. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ διεκπεραιωθοῦν στὴν Ἰαπωνία διὰ νὰ φθάσουν στὸ Τόκιο τὸν Ἰούλιο τοῦ 1920 ! Ἕνα τέτοιο τόλμημα προϋποθέτει φυσικὰ, μεγάλην ἀντοχὴν, θάρρος καὶ γνώσεις γεωγραφικάς. Πράγματι, τόσον ὁ Πλεσιτὺ, ὅσον καὶ ἡ γυναῖκα του, εἶναι τρομεροὶ ὀρειβάται καὶ δὲν ἔχουν καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ ἀπόπειρά των θὰ στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Εἶναι πρώτης τάξεως ὀρειβάται, δεινοὶ πεζοπόροι καὶ φημισμένοι κυνηγοί. Στὸ τόπο τους δὲ ἔχουν γίνει πασίγνωστοι ἀπὸ μιὰ προηγούμενη πεζοπορικὴ ἐκδρομή των, πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν, ὅταν παντρεύτηκαν. Τότε, ὁ Πλεσιτὺ, καὶ ἡ γυναῖκα του, σκέφτηκαν τὸ «καλλίτερο» γαμήλιο ταξεῖδι. Πῆγαν μὲ τὰ πόδια στὴν Τουρκία, καὶ ξαναγύρισαν πεζῇ στὸ Ζὶμ τῆς Μαραβίας, καλύψαντες πεζῇ μίαν ἀπόστασιν πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιομέτρων. Τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ, τὸ ἐπιχείρημά τους εἶναι δυσκολώτερο, διότι ἔχουν νὰ ἀντιπαλαίσουν μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως καὶ πληθώρα κινδύνων. Μολαταῦτα, οἱ δύο αὐτοὶ φανατικοὶ φίλαθλοι καὶ μοναδικοὶ ὀρειβάται εἶναι βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ ἀποτύχουν στὴ προσπάθειά των. Ξεκίνησαν τὴν Πρωτοχρονιὰ, μὲ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ πλήρη βεβαιότητα διὰ τὸν θρίαμβόν των. Ἡ ἐκκίνησίς των μάλιστα ἀπὸ τὴν πόλιν των, ἔγινε κατὰ τρόπον πανηγυρικόν. Εἶχον μαζευτῆ ὅλοι οἱ κάτοικοι στὸ κεντρικὸν δρόμον, καὶ τοὺς ἐπευφήμησαν ζωηρότατα, μαζὺ μὲ τὸν Δήμαρχον τῆς πόλεως.... Ἂς εὐχηθῶμεν κι' ἐμεῖς στὸ θαρραλέο αὐτὸ ζευγάρι «καλὴν ἐπιτυχίαν» καὶ αἰσίαν ἄφιξιν στὴν Χώραν τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου.....

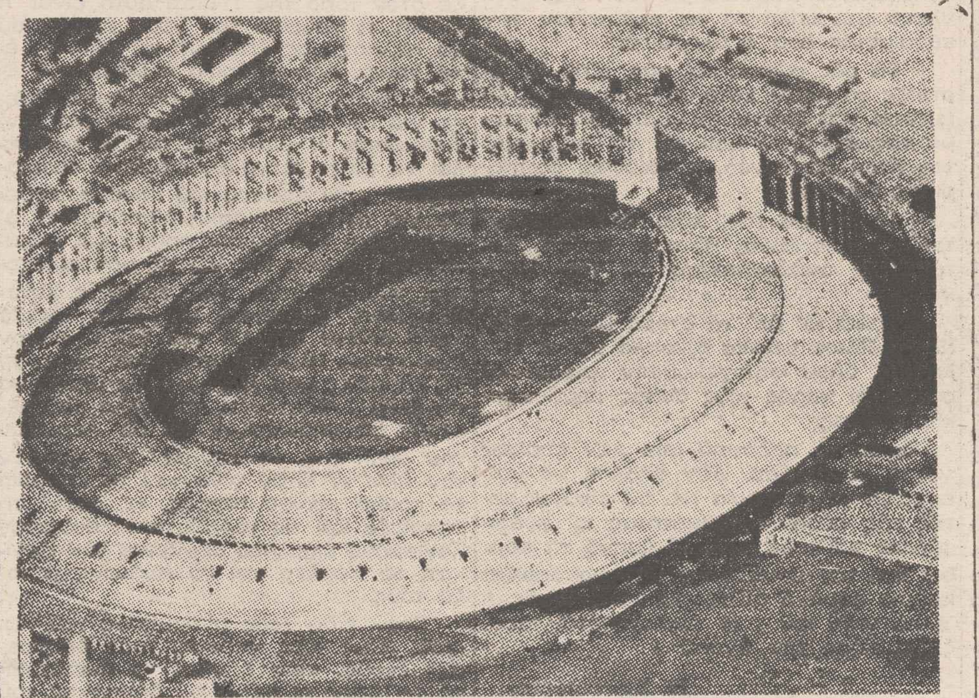

Τὸ τεράστιον στάδιον τοῦ Βερολίνου ποὺ ἔγιναν οἱ τελευταῖοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες

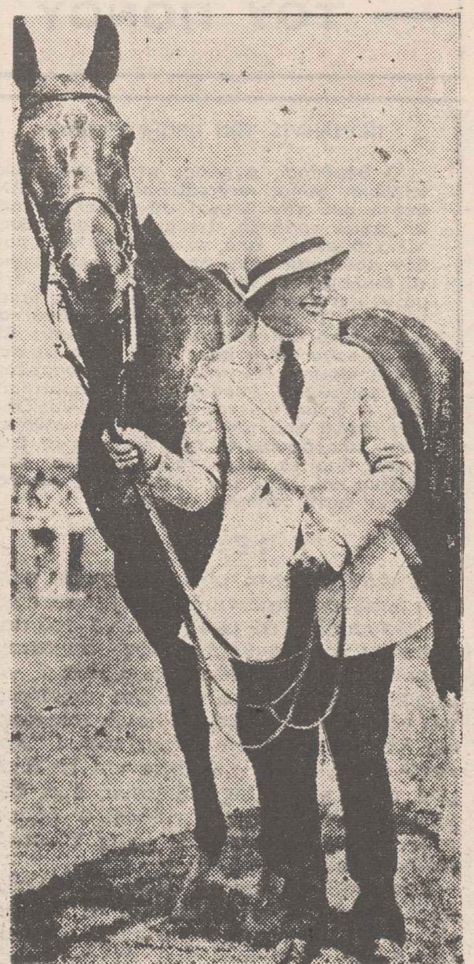

Αὐτὴ ἡ χαριτωμένη ἱππεύτρια ἐπῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο «ἱππευτικῆς ἱκανότητος» στὴ τελευταια γυναικεια ἐπίδειξι ποὺ ἔγινε στὸ Παρίσι

Περίεργα καὶ εἰδησοῦλες

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ μῆνα πρόκειται νὰ γίνῃ εἰς τὸ Λονδῖνον ἡ ἐτησία κωπηλατικὴ συνάντησις μεταξὺ τῶν Πανεπιστημίων Ὀξφόρδης καὶ Καίμπριτζ, ποὺ κάθε χρόνο συναρπάζουν τοὺς Λονδρέζους μέχρι ἀφανταστου βαθμοῦ. Ἐπικειμένης τῆς μεγάλης αὐτῆς συναντήσεως, τὰ πληρώματα τῶν δύο Πανεπιστημίων, ἔχουν ἐντείνει τὰς προπονήσεις των, ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν παραπλεύρως φωτογραφίαν.

◇◇◇

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ τῆς μεγάλης Διεθνοῦς Ἐκθέσεως, τὴν ὁποίαν οἱ Γάλλοι διοργανώνουν στὸ Παρίσι ἀπὸ τοῦ Μαρτίου μέχρι τοῦ Νοεμβρίου τοῦ τρέχοντος ἔτους, οἱ Γάλλοι διοργανώνουν στὴν πρωτεύουσάν των τοὺς παγκοσμίους φοιτητικοὺς ἀγῶνας. Στοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς, οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ μετάσχουν μὲ ὁμάδα 500 φοιτητῶν, οἱ Οὔγγροι μὲ 300, οἱ Γερμανοὶ μὲ 400, οἱ Γάλλοι μὲ ἰσαρίθμους κ. λ. π. Πρόκειται περὶ μιᾶς μικρᾶς Ὀλυμπιάδος στὸ πρόγραμμα τῆς ὁποίας περιλαμβάνονται ὅλα τὰ ἀγωνίσματα τῶν Ὀλυμπιακῶν.

◇◇◇

ΤΟΝ ΠΡΟΣΕΧΗ Ἰούνιον, οἱ Βούλγαροι θὰ διοργανώσουν τὸν ποδηλατικὸν γῦρον τῆς Βουλγαρίας, κατ' ἀπομίμησιν τοῦ γύρου τῆς Γαλλίας. Εἰς τὸν μεγάλον αὐτὸν ποδηλατικὸν ἀγῶνα, οἱ Βούλγαροι θὰ προσκαλέσουν καὶ τοὺς ποδηλάτας τῶν γειτονικῶν Χωρῶν ὅπως λάβουν μέρος. Δὲν ἔχει ἐπίσης ἀποφασισθῆ, ἐὰν θὰ μετάσχουν καὶ οἱ δικοί μας ποδηλάται.

◇◇◇

ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστὸν, θὰ διοργανώσουν στὸν τόπον των, τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ 1940, θ' ἀρχίσουν τοὺς προκριματικοὺς ἀγῶνας διὰ τὸν καταρτισμὸν τῆς ὁμάδος των, ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1938 ! Πρόκειται κυρίως περὶ [illegible] προολυμπιακῆς παρασκευῆς τῶν [illegible] νέζων, ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ ἐπαν[illegible] τὸ [illegible] κὸν κατόρθωμα τῶν [illegible] ων.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ — ΒΕΡΘΕΡΟΣ — ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΡΩΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Βέρθερος ἀγαπάει τὴ Σαρλότα—μια ὑπέροχη ψυχή, παντρεμένη μὲ τὸν Ἀλβέρτο—ποὺ τὸν θεωρεῖ σὰν ἀδελφό της. Κι' ἀφοῦ τράβηξε, μένοντας μαζί τους, χίλια βάσανα ἀπὸ τὸ αἴσθημά του, που δὲν πρόκειται νἄχη ἀπάντησι, φεύγει γιὰ τὴ διπλωματική του θέσι, μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μὲ πονεμένη καρδιά. Ἐκεῖ ἔχει νὰ κάμῃ μ' ἕνα πρεσβευτὴ λεπτολόγο καὶ σχολαστικὸ καὶ γράφει στὸ φίλο του: Εἶναι βάσανο νἄχη κανεὶς νὰ κάνῃ μὲ τέτοιο ἄνθρωπο. Μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρῃ τὸ περιβάλλον, ὑποβάλλει τὴν παραίτησίν του, ἡ ὁποία γίνεται δεκτή, καὶ γυρίζοντας περνᾷ ἀπὸ τὴν πόλι, ποὺ γεννήθηκε. Ἐκεῖ πληροφορεῖται πὼς ἕνας νέος διώχτηκε ἀπὸ τὴ κυρία του, γιατὶ τῆς ἐπετέθηκε καί, ὅταν τὸν βρίσκῃ, τοῦ μολογεῖ ὅτι κι' αὐτὴ τοὔδωκε ἀφορμή.

12

Κι' ἐδῶ, φίλτατέ μου ξαναρχίζω πάλι τὸ παληό μου τραγοῦδι ποὺ παντοτεινὰ θὰ τραγουδῶ : ἂν μποροῦσα νὰ σοῦ παραστήσω τὸν ἄνθρωπο, πῶς στεκόταν μπροστά μου, πῶς στέκεται ἀκόμα ! νὰ μποροῦσα νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα ἀκριβῶς, γιὰ νὰ αἰστανθῇς πῶς συμπονῶ, πῶς πρέπει νὰ συμπονῶ τὴν τύχη του ! Ἀρκετὰ ὅμως, γιατὶ γνωρίζεις καὶ τὴ δική μου τύχη, γνωρίζεις καὶ μένα, ἔτσι ξέρεις πολὺ καλὰ τί μὲ τραβάει σ' ὅλους τοὺς δυστυχισμένους, τί ἰδίως σ' αὐτὸ τὸ δυστυχῆ.

Ξαναδιαβάζοντας τὸ γράμμα βλέπω πῶς ξέχασα νὰ σοῦ διηγηθῶ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ποὺ ὡς τόσο εὔκολα καταλαβαίνεται. Ἐκείνη τοῦ ἀντιστάθηκε' ἦρθε κι' ὁ ἀδερφός της, ποὺ ἀπὸ καιρὸ μισοῦσε τὸ παλληκάρι, ἀπὸ καιρὸ ἤθελε νὰ τὸ διώξῃ γιατὶ φοβόταν ὅτι μ' ἕνα νέο γάμο τῆς ἀδελφῆς τὰ παιδιά του θὰ χάναν τὴν κληρονομία ποὺ προσδοκοῦσαν ἀπ' τὴν ἄτεκνη θεία' αὐτὸς λοιπὸν πέταξε ἀμέσως τὸ παλληκάρι ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του καὶ σήκωσε τέτοιο θόρυβο γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ ἡ γυναίκα, ἀκόμα καὶ ἂν ἤθελε, δὲ μποροῦσε πειὰ νὰ τὸν ξαναπάρῃ. Τώρα πῆρε πάλι ἄλλον ὑπηρέτη' καὶ γι' αὐτὸν λένε ὅτι τὰ χάλασε μὲ τὸν ἀδερφό της καὶ τὸ φέρναν γιὰ βέβαιο πῶς θὰ τὸν παντρευτῇ.—Ἀλλὰ ἐγώ, εἶπε στὸ τέλος, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ μὴ ζήσω νὰ δῶ τέτοιο πρᾶμμα.

Ὅ,τι σοῦ διηγήθηκα δὲν εἶναι ὑπερβολικό, οὔτε παραστολισμένο, μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ : ἀδύνατα, πολὺ ἀδύνατα τὸ διηγήθηκα καὶ ἄκομψα τὤκανα γράφοντάς το μὲ τὶς συνηθισμένες μας ἠθικὲς λέξεις.

Αὐτὴ λοιπόν, αὐτὴ ἡ ἀγάπη, αὐτὴ ἡ πίστη, αὐτὸ τὸ πάθος δὲν εἶναι ποιητικὸ εὕρημα' ζῇ ὑπάρχει ἀγνότατο μέσα στὴν τάξι ἐκείνην τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐμεῖς τοὺς λέμε ἀμόρφωτους καὶ χοντροκομμένους. Ἐμεῖς οἱ μορφωμένοι—οἱ κλουβιασμένοι ἀπ' τὴ μόρφωσι.

Διάβασε τὴν ἱστορία αὐτὴ μὲ εὐλάβεια, σὲ παρακαλῶ. Σήμερα εἶμαι ἥσυχος γράφοντάς την' καταλαβαίνεις ἀπ' τὸ γράψιμό μου ποὺ δὲν ὀρνιθοσκαλίζω καὶ δὲ μουντζουρώνω ὅπως ἄλλοτε. Διάβασε, ἀγαπητέ μου, καὶ συλλογίσου πῶς αὐτὴ εἶναι κι' ἡ ἱστορία τοῦ φίλου μου. Ναί, ἔτσι συμβῆκαν καὶ σὲ μένα ἔτσι θὰ συμβοῦν καὶ δὲν εἶμαι οὔτε τὸ μισὸ γενναῖος κι' οὔτε τὸ μισὸ ἀποφασιστικὸς ἀπ' ὅ,τι ὁ δυστυχισμένος φτωχὸς ἄνθρωπος, ποὺ σχεδὸν δὲν τολμῶ νὰ συγκρίνω τὸν ἑαυτό μου μαζύ του.

5 Σεπτεμβρίου

Εἶχα γράψει ἕνα γραμματάκι γιὰ νὰ τὸ στείλῃ στὸν ἄντρα της ἔξω στὰ χωριὰ ὅπου ἔμενε γιὰ ὑποθέσεις. Ἄρχιζε ἔτσι : Καλέ μου, ἀγαπητέ μου, ἔλα ὅσο μπορεῖς γρηγορώτερα, σὲ περιμένω ὅλη χαρά.—Ἕνας φίλος ποὺ ἦρθε ἀπὸ κεῖ τῆς ἔφερε εἴδησι πῶς ἐξ αἰτίας κάποιων περιστατικῶν ὁ ἄντρας της δὲ θὰ γυρίσῃ τόσο γρήγορα. Τὸ γραμματάκι ἔμεινε κεῖ καὶ τὸ βράδυ μοὔπεσε στὰ χέρια. Τὸ διάβασα καὶ χαμογέλασα, μὲ ρώτησε: γιατί ; —Τί θεῖο δῶρο, εἶπα, εἶνε ἡ φαντασία ! μπόρεσα γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ φανταστῶ πῶς εἶχε γραφτῆ γιὰ μένα. — Ἔκοψε τὴν κουβέντα, φάνηκε πῶς εἶχε δυσαρεστηθῆ, κι' ἐγὼ σώπασα.

6 Σεπτεμβρίου

Βάσταξε πολὺ ὡσότου ἀποφασίσω νὰ πετάξω τὸ ἁπλὸ γαλάζιο μου φράκο ποὺ φοροῦσα ὅταν πρωτοχόρεψα μὲ τὴ Σαρλότα, μὰ δὲν ἦταν πειὰ νὰ φανῇ σὲ κόσμο. Παράγγειλα ὡστόσο καὶ μοῦ φκιάσαν ἕνα καινούργιο ἀπαράλλαχτο, μὲ γιακᾶ καὶ πέτο καὶ πάλι τὸ ἴδιο κίτρινο γιλέκο καὶ παντελόνι.

Δὲ μοῦ κάνει ὅμως τὴν ἴδια ἐντύπωσι. Δὲν ξέρω—νομίζω, μὲ τὸν καιρὸ θὰ μοῦ γίνῃ ἀγαπητότερο.

12 Σεπτεμβρίου

Ἔλειψε γιὰ λίγες μέρες, πῆγε νὰ πάρῃ τὸν Ἀλβέρτο. Σήμερα μπῆκα στὴν κάμαρά της, σηκώθηκε νὰ μὲ ὑποδεχτῇ κι' ἐγὼ τῆς φίλησα μὲ χίλιες δυὸ χαρὲς τὸ χέρι.

Ἕνα καναρίνι πέταξε ἀπ' τὸν καθρέφτη στὸν ὦμό της.—Νέος φίλος ! εἶπε καὶ τὸ τράβηξε στὸ χέρι της' τὸ προορίζω γιὰ τὰ μικρά μου. Εἶναι πολὺ ἀγαπημένο, κυττᾶξτέ το ! Ὅταν τοῦ δίνω ψωμάκι, τινάζει τὰ φτερά του καὶ τσιμπᾶ τόσο νόστιμα. Μὲ φιλεῖ κιόλα ἰδέστε.

Καθὼς ἔδινε τὸ στόμα της στὸ πουλάκι, ἐκεῖνο κόλλησε μὲ τόση χάρι στὰ γλυκά της χείλη σὰ νὰ αἰσθανόταν τὴν εὐδαιμονία ποὺ ἀπολάβαινε.

— Θὰ σᾶς φιλήσῃ καὶ σᾶς, εἶπε, κι' ἔστριψε τὸ πουλὶ κατὰ τὸ μέρος μου. Ἡ μυτίτσα του ἔκανε τὸ γῦρο ἀπ' τὸ στόμα της στὸ δικό μου καὶ τὸ τσίμπημά του ἦταν σὰν πνοή, προαίσθησι ἐρωτιάρικης ἡδονῆς.

— Τὸ φίλημά του, εἶπα, δὲν εἶναι ἐντελῶς χωρὶς πόθο, ζητάει τροφὴ καὶ τραβιέται ἀνικανοποίητο ἀπ' τὸ ἄδειο χάδι.

— Τρώει κι' ἀπ' τὸ στόμα μου, εἶπε. Καὶ τοὔδωσε μερικὰ ψίχουλα μὲ τὰ χείλη της, ὅπου χαμογελοῦσαν γρισευτυχισμένα οἱ χαρὲς μιᾶς ἀθώας συμπονετικῆς ἀγάπης.

Γύρισα τὸ πρόσωπό μου Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃ αὐτό. Δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ ἐρεθίζῃ τὴ φαντασία μὲ τὶς εἰκόνες αὐτὲς τῆς οὐράνιας ἀθωότητας κι' εὐδαιμονίας καὶ οὐδὲ νὰ μοῦ ξυπνᾷ τὴ καρδιὰ ἀπ' τὸν ὕπνο ὅπου μὲ νανουρίζει καμμιὰ φορὰ ἡ ἀδιαφορία τῆς ζωῆς ! Ἀλλὰ γιατὶ ὄχι ; Μ' ἐμπιστεύεται τόσο, ξέρει πόσο τὴν ἀγαπῶ !

15 Σεπτεμβρίου

Εἶναι νὰ τρελλαθῇ κανείς, Γουλιέλμε, βλέποντας πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν αἰσθάνονται καὶ δὲ νοιώθουν τὰ λίγα πράγματα ποὺ ἔχουν κάποιαν ἀξία ἀπάνω στὴ γῆ. Θυμᾶται τὶς καρυδιὲς ποὺ κάθησα κάτω τους μὲ τὴ Σαρλότα στὸ σπίτι τοῦ ἀγαθοῦ ἐφημέριου Στ.. τὶς ὑπέροχες καρυδιὲς ποὺ Θεὸς ξέρει ἂν μοὔδιναν τὴ μεγαλείτερη ψυχικὴ ἀπόλαυσι πάντα ! Πόσο συμπαθητικὴ ἔκαναν τὴν αὐλὴ τοῦ πρεσβυτερίου, πόσο δροσερὴ ! καὶ τί ἐξαίσια ἦταν τὰ κλαδιά τους ! Κι' ἔπειτα ἡ ἀνάμνησι πίσω ἴσαμε τοὺς ἀγαθοὺς κληρικοὺς ποὺ πολλὰ χρόνια πρὶν τὶς εἶχαν φυτέψει ! Ὁ δάσκαλος μᾶς ἀνέφερε συχνὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὤχει ἀκουστὰ ἀπ' τὸν παπούλη του' πρέπει νἆταν ἕνας θαυμάσιος ἄνθρωπος καὶ ἡ μνήμη του μοῦ ἦταν πάντοτε ἱερὴ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Σοῦ λέω πῶς τοῦ δασκάλου τουρχόνταν δάκρυα στὰ μάτια, ὅταν χθὲς μιλούσαμε γι' αὐτές, πῶς τὶς ἔκοψαν—Τὶς ἔκοψαν ! Μοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ μποροῦσα νὰ σκοτώσω τὸ σκύλλο ποὔδωσε τὸ πρῶτο χτύπημα. Ἐγὼ ποὺ μποροῦσα νὰ πενθήσω, ἂν εἶχα στὴν αὐλή μου δυὸ τέτοια δένδρα καὶ μαραινόταν τὸ ἕνα ἀπὸ γηρατειά, ἐγὼ ἦταν γραφτό μου νὰ τὸ δῶ μὲ τὰ μάτια μου! Ἀγαπητέ μου, ἕνα πρᾶμμα μόνον μὲ παρηγορεῖ. Τί εἶναι τὸ ἀνθρώπινο αἴσθημα ! Ὁλόκληρο τὸ χωριὸ γογγίζει καὶ ἐλπίζω πῶς ἡ παπαδιὰ θὰ τὸ αἰσθανθῇ ἀπ' τὸ βούτυρο καὶ τ' αὐγὰ καὶ τ' ἄλλα πισκέσια τί πληγὴ ἄνοιξε στὸν τόπο της ! Γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἔνοχη, ἡ γυναίκα τοῦ νέου ἐφημερίου (ὁ παληὸς μας ἐπέθανε κι' αὐτός), ἕνα ἰσχνό, ἀρρωστιάρικο πλάσμα ποὺ ἔχει ἀρκετὲς ἀφορμὲς νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν κόσμο, ἀφοῦ κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτή. Μιὰ τρελλὴ ποὺ θέλει νὰ κάνῃ τὴ γραμματισμένη, ἀνακατεύεται στὴν ἔρευνα τοῦ κανόνα, κόβεται γιὰ τὴ νεωτεριστικὴ ἠθικοκριτικὴ ἀναμόρφωσι τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ σηκώνει τοὺς ὤμους της γιὰ τὶς φαντασιοκοπίες τοῦ Λαβάτερ, ἔχει ἐντελῶς κατεστραμένη ὑγεία—καὶ γι' αὐτὸ καμμία χαρὰ ἀπάνω στὴ Γῆ τοῦ Θεοῦ. Μόνον ἕνα τέτοιο πλάσμα μποροῦσε νὰ κόψῃ τὶς καρυδιές μου. Βλέπετε, δὲ μπορῶ νὰ συνέλθω : Φαντάσου, τὰ φύλλα ποὺ πέφτουν θὰ μοὔχλιαζαν καὶ θὰ λέρωναν τὴν αὐλή της, τὰ δέντρα τῆς κρύβαν τὸν ἥλιο κι' ὅταν γίνονταν τὰ καρύδια τὰ παιδιὰ ρίχναν πέτρες, κι' αὐτὸ τὴ νευρίαζε καὶ τὶς τάραζε τοὺς βαθειοὺς λογισμοὺς ἐκεῖ ποὺ σύγκρινε τὸν Κένικοτ, τὸ Σέμλερ καὶ τὸ Μιχαέλις μεταξύ τους.

Ὅταν εἶδα τοὺς ἀνθρώπους τοῦ χωριοῦ, ἰδίως τοὺς γέρους, τόσο δυσαρεστημένους, εἶπα : γιατὶ τὸ ἀνεχτήκατε ;—Ὅταν τὸ θέλει ὁ Δήμαρχος τοῦ τόπου μας, εἶπαν, τί θέλετε νὰ κάνουμε μεῖς ;

Ἀλλὰ συνέβη κάτι ὡραῖο. Ὁ Δήμαρχος κι' ὁ ἐφημέριος, ποὺ θέλησε νὰ ὠφεληθῇ ἐπιτέλους καὶ κάτι ἀπ' τὶς ἀνυπόφορες ἰδιοτροπίες τῆς γυναίκας του, σκεφτῆκαν νὰ μοιραστοῦν τὰ ξύλα μεταξύ τους' τὸ μαθαίνει ὅμως ἡ Ἐφορία καὶ λέει : ἄλτ ! ἐδῶ σᾶς ἔχω ! γιατὶ ἀπὸ καιρὸ εἶχε ἀξιώσεις γιὰ τὸ κομμάτι τῆς αὐλῆς ὅπου ἦταν τὰ δέντρα κι' ἔτσι τὰ πούλησε στὸν πλειοδότη. Τώρα κείτονται ἐκεῖ. Ὢ ! ἂν ἤμουν ἡγεμόνας ! θἄπιανα τὴ παπαδιὰ καὶ τὸ Δήμαρχο καὶ τὸν Ἔφορο....—Ἀλλὰ ἂν ἤμουν ἡγεμόνας, τί θὰ μ' ἔμελε γιὰ τὰ δέντρα τῆς Χώρας μου ;

10 Ὀκτωβρίου

Καὶ μόνο τὰ μαῦρα της μάτια ὅταν βλέπω εἶμαι εὐχαριστημένος ! Νὰ ὅμως ἐκεῖνο ποὺ μὲ λυπεῖ εἶναι πῶς ὁ Ἀλβέρτος δὲ φαίνεται νἆναι τόσο εὐτυχισμένος—ἔλπιζε—ὅσο ἐγὼ — πίστευα πῶς θἆμαι—ἂν —Δὲ μ' ἀρέσουν οἱ παῦλες, ἀλλὰ ἐδῶ δὲ μποροῦσα νὰ ἐκφραστῶ ἀλλοιῶς—καὶ νομίζω ἀρκετὰ ξάστερα.

12 Ὀκτωβρίου

Ὁ Ὀσσιανὸς παραμέρισε τὸν Ὅμηρο στὴν καρδιά μου. Τί κόσμος εἶν' αὐτός, ὅπου μὲ ὁδηγεῖ ὁ ἐξαίσιος ποιητής ! Νὰ πλανιέμαι στὶς ἔρημες πεδιάδες, τριγυρισμένος ἀπ' τὴ βοὴ τῆς θύελλας ποὺ μέσα σὲ ἀχνίζουσες ὁμίχλες παρασέρνει τὰ φαντάσματα τῶν πατέρων μας κάτω ἀπ' τὸ θαμπὸ σεληνόφως ! Ν' ἀκούω ψηλὰ ἀπ' τὰ βουνὰ στὸ βούϊσμα τοῦ λαγγαδιοῦ τὸν ὑπόκωφο στεναγμὸ τῶν πνευμάτων ἀπ' τὶς σπηλιές τους καὶ τοὺς θρήνους τῆς κόρης ποὺ θανατερὰ μοιρολογεῖ ἀπάνω στὶς τέσσερες χορταρισμένες πλάκες τοῦ παλληκαρίσια σκοτωμένου ἀγαπητικοῦ της ! Ὅταν τότε τὸν ἀνταμώνω, τὸν περιπλανώμενο πολιὸ βάρδο, ποὺ ἀπάνω στὴν ἀπέραντη στέπα ἀναζητεῖ τὰ χνάρια τῶν προγόνων του κι' ἄχ ! βρίσκει τὰ μνήματά τους καὶ τότε θρηνῶντας ὑψώνει τὸ βλέμμα του κατὰ τὸ ἀγαπημένο ἀστέρι τοῦ βραδυοῦ ποὺ πάει νὰ βασιλέψῃ στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα καὶ ζωντανεύουν στὴν ψυχὴ τοῦ ἥρωα τὰ περασμένα χρόνια, ὅταν ἀκόμα ἡ καλόβολη ἀχτίνα φώτιζε τοὺς κινδύνους τῶν ἀνδρείων καὶ ἡ σελήνη τὸ καράβι ποὺ γύριζε στεφανωμένο ἀπὸ τὶς νίκες. Ὅταν διαβάζω τὴ βαθειὰ λύπη ἀπάνω στὸ μέτωπό του, ὅταν βλέπω τὸν τελευταῖο ἐγκαταλειμένο ἥρωα νὰ τρικλίζῃ πελιδνὸς πρὸς τὸ μνῆμα, καὶ πῶς ρουφᾶ πάντα νέες ἀλγεινὰ φλογερὲς χαρὲς ἀπ' τὴν ἀδύναμη παρουσία τῶν σκιῶν τῶν ἀποθαμένων του καὶ χαμηλώνοντας πρὸς τὴν κρύα γῆ, πρὸς τὴν ψηλὴ κυματίζουσα χλόη τὸ βλέμμα ξεφωνίζει : Θὰ ρθῇ, θὰ ρθῇ ὁ ὁδοιπόρος ποὺ μ' ἤξερε στὴν ὠμορφιά μου καὶ θὰ ρωτήσῃ : ποῦ εἶναι ὁ τραγουδιστής, ὁ ἔξοχος γυιὸς τοῦ Πιγκάλ ; Τὸ πόδι του πατεῖ καὶ προσπερνάει τὸν τάφο μου καὶ τοῦ κάκου μ' ἀναζητεῖ ἀπάνω στὴ γῆ. —Ὢ ! φίλε ! θὰ ἤθελα, ἴδιος εὐγενὴς ὁπλοφόρος, νὰ τραβήξω τὸ ξίφος, νὰ ἐλευθερώσω μὲ μιᾶς τὸν ἡγεμόνα μου ἀπ' τὴ σφαδαστικὴ τυραννία τῆς ἀργοσβύνουσας ζωῆς καὶ στὸ λυτρωμένο ἡμίθεο νὰ παραδώσω τὴν ψυχή μου.

19 Ὀκτωβρίου

Ἄχ ! αὐτὸ τὸ κενό ! αὐτὸ τὸ φοβερὸ κενὸ ποὺ αἰσθάνομαι δῶ στὸ στῆθός μου !—Συχνὰ συλλογίζομαι : ἂν μιὰ μόνη φορὰ μποροῦσα νὰ σὲ σφίξω ἀπάνω στὴν καρδιά μου, ὅλο αὐτὸ τὸ κενὸ ἤθελε γεμίσει.

26 Ὀκτωβρίου

Ναί, ἀγαπητέ μου, βεβαιώνομαι, ὁλοένα καὶ περισσότερο βεβαιώνομαι ὅτι λίγο λογαριάζεται ἡ ὕπαρξι ἑνὸς πλάσματος, πολὺ λίγο.

Ἦρθε στὴ Σαρλότα μιὰ φίλη της κι' ἐγὼ πῆγα στὸ διπλανὸ δωμάτιο νὰ πάρω ἕνα βιβλίο καὶ δὲ μποροῦσα νὰ διαβάσω κι' ὕστερα πῆρα μιὰ πέννα νὰ γράψω. Τὶς ἄκουγα νὰ σιγοκουβεντιάζουν' διηγόντουσαν ἀσήμαντα πράγματα μεταξύ τους, νέα τῆς πόλεως: πῶς αὐτὴ παντρεύτηκε, πῶς ἐκείνη εἶναι ἄρρωστη, βαρειὰ ἄρρωστη. Ἔχει ἕναν ξερόβηχα, τὰ κόκκαλα πεταχτῆκαν ἔξω στὸ πρόσωπό της καὶ τῆς ἔρχονται λιποθυμίες.—Δὲ δίνω μιὰ πεντάρα γιὰ τὴ ζωή της, εἶπε ἡ μιά.—Κι' ὁ Ν. Ν. εἶναι ἄσχημα, εἶπε ἡ Σαρλότα. Εἶναι κι' ὅλα πρισμένος, εἶπε ἡ ἄλλη.

Κι' ἡ ζωηρὴ φαντασία μου μὲ πῆγε στὸ κρεββάτι αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων τοὺς εἶδα μὲ πόση λύπη ἔστριβαν τὶς πλάτες στὴ ζωὴ πῶς.....—Γουλιέλμε ! καὶ τὰ γυναικάκια μιλοῦσαν γι' αὐτὸ ὅπως δὰ μιλᾶνε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα—ὅτι πεθαίνει ἕνας ξένος. Κι' ὅταν γυρίζω καὶ κυττάζω τὸ δωμάτιο καὶ βλέπω ἕνα γῦρο τὰ φορέματα τῆς Σαρλότας καὶ τὰ χαρτιὰ τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τὰ ἔπιπλα αὐτὰ ποὺ μοῦ γίναν τόσο γνώριμα, ἀκόμα κι' αὐτὸ τὸ καλαμάρι καὶ συλλογιέμαι : κύττα, τί εἶσαι τώρα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ! Τὸ πᾶν ! Οἱ φίλοι σου σ' ἐκτιμοῦνε, συχνὰ εἶσαι ἡ χαρά τους καὶ στὴν καρδιά σου φαίνεται πῶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ χωρὶς αὐτούς' κι' ὅμως—ἂν τώρα δὲν ἔφευγες, ἂν χωριζόσουν ἀπ' αὐτὸ τὸν κύκλο, θὰ αἰσθάνονται, γιὰ πόσο καιρὸ θὰ αἰσθάνονταν τὸ κενὸ ποὺ θ' ἄνοιγε στὴ ζωή τους ὁ χαμός σου ; γιὰ πόσο ;

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Ἡ συνέχεια.

Τόπο εἰς τὰς.... νέας

Ἡ Ὀλιβία ντὲ Χόβιλλαντ, ἡ ἀνήλικος βεντέττα ποὺ παρὰ τὴν ἡλικίαν της γνωρίζει διαρκῶς τὸν θρίαμβον.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΟΡΧΟΡΟΣ

ΚΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΠΙΝΟΣ

Μή ποτε πιστέψετε πῶς οἱ ἄνθρωποι μόνον εἶναι ἱκανοὶ γιὰ ἡρωϊκὲς πράξεις..... Τὰ ζῶα, ἔχουν κι' αὐτὰ μερικὲς φορὲς εὐγενῆ αἰσθήματα. Μποροῦν ἀκόμη νὰ μᾶς δώσουν σπουδαῖα μαθήματα. Ἀκοῦστε ἀμέσως αὐτὴν τὴν ἀληθινὴ ἱστορία :

Ἤμουν ἕνα ἀγυιόπεδο. Ἑπτὰ ἐτῶν ἴσως. Αὐτὴ ἡ ἡλικία εἶναι χωρὶς οἶκτο, τὸ ξέρουμε αὐτό, καὶ δὲν ἤμουν διαφορετικὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους.....μὰ τὸν γαλάζιο οὐρανό.

Ἀρκετὰ σκληρός, ἀρκετὰ λίγο αἰσθηματικός. Γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς εὔσπλαχνος, πρέπει νὰ ἔχῃ ὑποφέρει. Εἶχα, λοιπὸν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἄγρια ἔνστικτα. Δὲν ἐσκεπτόμουν παρὰ νὰ κυνηγῶ πουλιά. Μ' εὐχαριστοῦσε νὰ κρατῶ αὐτὰ τὰ μικρὰ ζῶα στὰ χέρια μου καὶ νὰ τὰ βλέπω ν' ἀσπαίρουν. Τὸ πτέρωμά τους μὲ μάγευε. Ἐκεῖνο ποὺ πρὸ παντὸς μ' εὐχαριστοῦσε ἦταν νὰ τὰ βάζω στὸ κλουβί. Εἶχα ἀμέτρητα ἀπ' αὐτά, σὲ ἕνα εἶδος κλουβιοῦ σὰν ὀρνιθῶνας, δυὸ-τρία καναρίνια ποὺ μοῦ εἶχαν δώσει οἱ φίλοι μου, μερικὲς καρδερίνες, μερικοὺς σπίνους, πυραλίδες καὶ ἄλλα ποὺ εἶχα συλλάβει στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ.

Γιὰ νὰ αἰχμαλωτίζω, εἶχα μιὰ παγίδα. Ἦταν ἕνα διπλὸ κλουβί, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπάνω μέρος ἄνοιγε μ' ἕνα καταρράκτη. Ἡ πόρτα αὐτὴ τοῦ καταρράκτη ἔκλεινε αὐτομάτως ὅταν κανεὶς ἐπίεζε ἕνα μικρὸ σανίδι αἰωρούμενο, στὸ ὁποῖο ἦταν προσαρμοσμένη ἡ βάσις τῆς πόρτας. Τὸ κάτω μέρος ἔμοιαζε μὲ συνηθισμένο κλουβί. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλουβὶ ἔβαλα μιὰ ἀπὸ τὶς καρδερίνες μου, ἐσήκωσα τὸν καταρράκτη καὶ κατόπιν ἔβαλα τὴν παγίδα στὸ βάθος τοῦ κήπου μου. Ἡ καρδερίνα μου ἐτραγουδοῦσε τότε καὶ παρέσυρε τοὺς συντρόφους της, ποὺ ἦσαν ἐλεύθεροι, μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της, μέσα στὸ κλουβί. Ἦταν ἀρκετὰ σπάνιο, ἔστω κι' ἕνας ἀπ' τοὺς συντρόφους της, νὰ μὴ σαγηνευθῇ ἀπ' τὸ τραγοῦδι. Ἐπετοῦσε γύρω ἀπ' τὸ κλουβί της καὶ γιὰ νὰ προσεγγίσῃ τὸν φυλακισμένον περνοῦσε ἀπ' τὸν ἀνοικτὸ καταρράκτη, ἔβαζε τὰ πόδια του στὸ σανίδι...... Κλάκ! ὁ καταρράκτης ἔκλεινε. Ὁ ὀρνιθῶνας μου ἐλογάριαζε ἀκόμη καὶ ἕνα ξένον ! Λοιπόν, μιὰ μέρα, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, εἶχα πιάσει ἕνα τελείως νέο σπίνο. Μόλις πρὸ ὀλίγου καιροῦ μπόρεσε νὰ πετάξῃ. Ἦταν ἀκόμη ἕνα ξεπεταροῦδι ἑνὸς σπίνου καὶ ἡ μητέρα του ἐπαγρυπνοῦσε γιαυτὸ πάντοτε. Λίγο μὲ διέφερε ! Τὸ μικρὸ πουλὶ θὰ ἐγίνετο μεγάλο, ἀρκοῦσε ὁ Θεὸς νὰ τοῦ ἔδιδε ζωή. Καὶ τὸ πῆρα στὸ χέρι μου. Ἀλλά, ἐσκέφθηκα, ἐὰν θὰ τὸ ἔβαζα μέσα στὸν «ὀρνιθῶνα» θὰ τὸ κακοποιοῦσαν τὰ ἄλλα πουλιὰ ποὺ θὰ τὸ περνοῦσαν σὰν ἕναν ἀκάλεστο. Ἴσως μάλιστα νὰ τὸ ἐσκότωναν μὲ τὰ τσιμπήματά τους. Οἱ θυμοὶ τῶν πτηνῶν εἶναι σκληροί, τὸ ἔχω παρατηρήσει πολλὲς φορές. Γι' αὐτὸ ἐσκέφθηκα νὰ βάλω τὸ σπίνο μου μοναχὸ μέσα σ' ἕνα μικρὸ κλουβάκι, ἕως ὅτου γίνῃ πειὸ μεγάλος καὶ ἱκανὸς νὰ ὑπερασπίζεται.

Καὶ ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει τὸ δρᾶμα.

Εἶχα τὴν συνήθεια νὰ κρεμῶ τὰ κλουβιά μου ἔξω, στοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ περιστοίχιζαν τὸν κῆπο. Τὰ πουλιά μου, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπωφελοῦντο τοῦ ἡλίου καὶ ἔχοντας ἀναμφιβόλως τὴν ὀνειροπόλησι τῆς ἐλευθερίας, ἔψαλλαν μ' ὅλα τὰ δυνατά τους. Δὲν ἔβλεπαν πιὰ τὰ σύρματα τῆς φυλακῆς των.

Κοντὰ στὸν «ὀρνιθῶνα» εἶχα βάλλει, λοιπόν, τὸ κλουβὶ τοῦ ἐρημίτη. Καὶ δέστε ἐκεῖνο ποὺ μπόρεσα νὰ διακρίνω : —ὅταν ἀπομακρυνόμουνα κ' ἐκρυβόμουνα πίσω ἀπ' τὶς φυλλωσιὲς τοῦ κήπου, ἡ μητέρα—σπίνος πήγαινε ἀμέσως νὰ ἰδῇ τὸ παιδί της. Ἄρχιζε νὰ πετᾷ τριγύρω του,ἀφίνοντας ἀπηλπισμένα «κοκὶ-κοκί». Τὸ μικρὸ τῆς ἀπαντοῦσε μὲ τὸν ἴδιο τόνο κ' ἐρρίπτετο στὰ σύρματα. Ἀλλά, βέβαια, σὲ κάθε ἔφοδό του, κτυποῦσε κ' ἔπιπτε ἀσθμαίνοντας στὸ πάτωμα τοῦ κλουβιοῦ. Μόλα ταῦτα, γιὰ κάμποσες μέρες ἡ μητέρα ἐπανήρχετο......εἰς μάτην, διότι ἀπέφευγα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα καὶ ν' ἀπελευθερώσω τὸν φυλακισμένο.

Τί νὰ συνέβαινε μέσ' στὸ μικρὸ μυαλὸ τῆς μητέρας-πουλιοῦ ; Ἐκαταλάβαινε πὼς τὸ παιδί της γιαυτὴν ἦταν χαμένο, ὁριστικὰ καὶ ὅτι αὐτὴ δὲν θὰ κατώρθωνε ποτὲ νὰ τὸ ἀπελευθερώσῃ ; Τὸ πιστεύω αὐτό. Καὶ ἀσφαλῶς ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ντροπὴ εἶχε πλημμυρίσει τὴν καρδιά της. Ἦταν μία ἀριστοκράτις, ἕνα πουλὶ ἐλεύθερο καὶ ἔπρεπε νὰ αἰσθανθῇ τὴν κατάπτωσι τοῦ παιδιοῦ της. Ἀπέκτησε, νομίζω, τὴν αἴσθησι ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶναι τίποτε χωρὶς τὴν ἀνεξαρτησία καὶ ὅτι καλλίτερα ἄξιζε νὰ πέθαινε παρὰ νὰ εἶναι σκλάβος τοῦ ἀνθρώπου.

Λοιπόν, ὑπάρχει ἕνα θανατηφόρο φυτὸ γιὰ τὰ πουλιά : Τοῦτο εἶναι «ὁ κόκκινος κόρχορος» (le mouron rouge). Τὰ ὥριμα στὴν ἡλικία πουλιά, ξέρουν νὰ τ' ἀποφεύγουν μὲ φροντίδα. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς τὶς ἄκαρπες δοκιμασίες της, ἡ μητέρα λοιπὸν ἐπῆρε μιὰ τραγικὴ ἀπόφασι. Μιὰ ἡμέρα, ἦλθε μ' ἕνα κομματάκι κόκκινο κόρχορο στὸ στόμα. Ἀφοῦ πέταξε λίγο ὁλόγυρα ἀπ' τὸ κλουβί, τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ στὸ πάτωμα τῆς φυλακῆς. Ἔπειτα, ἀφοῦ σκαρφάλωσε στὸ χεῖλος τοῦ κλουβιοῦ ἔκαμε ἕνα μεγάλο λόγο στὸ παιδί της. Τί ἠμποροῦσε ἆρά γε νὰ τοῦ ἔλεγε ; Τὸ μικρὸ τὴν ἄκουε μὲ μικρὰ κουνήματα τοῦ κεφαλιοῦ του, μὲ ἐλαφρὰ πηδήματα, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε.

Τέλος, χωρὶς ἀμφιβολία, ἐνικήθη τὸ δύστυχο ἀπ' τὴν ἀνάγκη τῆς θυσίας, διότι ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς δισταγμούς, ἐτσίμπησε τὸν κόκκινο κόρχορο καὶ τὸν κατάπιε. Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ μικρός μου σπίνος, ἔκειτο στὸ βάθος τῆς φυλακῆς του, νεκρός.

Τὸν ἔκλαψα καταλυπημένος, ἀλλὰ τὸ κατάλαβα πάρα πολὺ πειὸ ἀργά........

(Μετάφρασις ἀπ' τὸ Γαλλικό)

ΦΟΙΒΟΣ Ρ.

Τὸ δακτυλίδι καὶ ἡ ἱστορία του

Τρία δακτυλίδια ἀρχαίας ἐποχῆς. Τὸ εἰς τὸ μέσον, ἐπὶ τῆς πέτρας του, φέρει χαραγμένο τὸ ἡλιακὸ ὡρολόγιον. (Εἰς τὸ ἑπόμενο φύλλο τοῦ «Ἑσπέρου» θὰ δημοσιευθῇ μιὰ ὡραία ἔρευνα : «Τὸ δακτυλίδι ἀνὰ τοὺς αἰῶνας»)

ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΓΥΡΟΥ

ΚΑΙ Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ

Τυχαῖον δυστύχημα, ὀφειλόμενον εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς ταχύτητος τοῦ ἀεροπλάνου, ὡδήγησε τὸν Σενὸρ ντὲ λὰ Γκιέρβα νὰ στρέψῃ τὴν προσοχή του εἰς τὴν πιθανότητα τῆς κατασκευῆς μηχανῆς, τῆς ὁποίας ἡ πτητικὴ ἱκανότης νὰ μὴν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς σχετικῶς μεγάλης ταχύτητος αὐτῆς εἰς τὸν ἀέρα. Τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τῶν μελετῶν του ἦτο ἡ κατασκευὴ τοῦ πρώτου αὐτογύρου, κατὰ τὸ ἔτος 1920, τὸ ὁποῖον ἔφερε δύο ἀνεμομύλους περιστρεφομένους εἰς τὸν αὐτὸν κάθετον ἄξονα, ὡς ἀνυψωτικὰς ἐπιφανείας, ἀντὶ τῶν σταθερῶν πτερύγων τῶν συνήθων ἀεροσκαφῶν. Οἱ δύο αὐτοὶ ἀνεμόμυλοι ἔφερον ἕκαστος τέσσαρας πτέρυγας, περιστρεφομένας αὐτομάτως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἦσαν δὲ ἐντελῶς ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὸ συνήθη ἀεροκινητῆρα, ὅστις ὑπῆρχεν εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς ἀτράκτου. Τὰ πηδάλια ὕψους-βάθους καὶ διευθύνσεως ἦσαν τὰ αὐτὰ μετὰ τῶν τότε χρησιμοποιουμένων ὑπὸ τῶν ἀεροπλάνων, μὲ μόνην ὅμως τὴν διαφοράν, ὅτι ὑπῆρχε καὶ πρόσθετον πηδάλιον διευθύνσεως, εἰς τὸ ἄκρον πτερυγοφόρου ἄξονος, ἀνεξάρτητον τοῦ πηδαλίου διευθύνσεως τοῦ οὐραίου πτερώματος.

Ἡ μηχανὴ αὐτὴ δὲν ἔλυσε τὸ ἀρχικὸν πρόβλημα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὁ Γκιέρβα ἠναγκάσθη νὰ κατασκευάσῃ δεύτερον αὐτόγυρον, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἁπλοῦν ἀνεμόμυλον. Κατόπιν πολλῶν τροποποιήσεων καὶ δοκιμῶν τοῦ μηχανήματος, τοῦτο ἀπερρίφθη ὑπὲρ τρίτου τύπου αὐτογύρου, φέροντος ἀνεμόμυλον μὲ πέντε σταθερὰς πτέρυγας, καλῶς συνδεδεμένας εἰς τὸν ἄξονα περιστροφῆς' καὶ αὐτὸς ὅμως ὁ τύπος ἦτο, δυστυχῶς, καταδικασμένος ν' ἀπορριφθῇ. Τετάρτη μηχανὴ ἀμέσως κατεσκευάσθη, ἔχουσα τέσσαρας λεπίδας εἰς τὸν ἀνεμόμυλον, κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐξαρτωμένας ἐκ τῆς βάσεως τοῦ ἄξονος περιστροφῆς, ὥστε νὰ κινῆται ἐλευθέρως εἰς τὸ κατακόρυφον ἐπίπεδον. Ἡ ἄτρακτος ἦτο σχεδὸν ὁμοία πρὸς τὴν ἄτρακτον ἑνὸς συνήθους ἀεροπλάνου, μὲ ἓν ζεῦγος μικρῶν πτερύγων, τοποθετημένων ἑκατέρωθεν τοῦ χείλους ἐκφυγῆς τῆς ἀτράκτου διὰ τὸν ἔλεγχον τῶν πλευρικῶν κινήσεων αὐτῆς. Τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτο ἐπιτυχὲς αὐτόγυρον, κατὰ δὲ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1923 ἔκαμε τὴν πρώτην πτῆσιν του εἰς τὸ Ἀεροδρόμιον τοῦ Χεντάφε, τῆς Ἱσπανίας καὶ εἰς ὕψος ἀρκετῶν ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

Κατὰ τὸ 1926 ἀξιοσημείωτος πρόοδος εἶχεν ἐπιτελεσθῆ, ἂν καὶ ὅλοι οἱ δοκιμασθέντες τύποι ὑστέρουν εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως τοῦ περιστροφέως. Ἡ μέθοδος τῆς ἐκκινήσεως ἐβασίζετο εἰς τὸ νὰ περιτρέχῃ τὸ ἀεροσκάφος τὸ γήπεδον ἀπογειώσεως, μέχρι ὅτου τὸ περιστρεφόμενον τμῆμα αὐτοῦ τῷ δώσῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἀνυψωτικὴν δύναμιν. Ὁ τρόπος ὅμως οὗτος ἀπερρίφθη, τελικῶς, ὡς λίαν κοπιώδης ἔπρεπε δὲ νὰ εὑρεθῇ μία ἄλλη μέθοδος, περισσότερον ἀποτελεσματική. Τὸ πρόβλημα τοῦτο ἐπαρουσίασεν ἀρκετὰ δύσκολον λύσιν. Πολλοὶ τρόποι ἐδοκιμάσθησαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ τοποθέτησις πυραύλου εἰς τὰ ἄκρα τῶν πτερύγων. Ἔπειτα ἀπὸ συνεχεῖς πειραματισμοὺς εὑρέθη ἡ μέθοδος τῆς ἐκσφενδονίσεως τοῦ ρεύματος τῆς ἕλικος τοῦ ἀεροκινητῆρος εἰς τὸν περιστροφέα, διὰ μηχανικοῦ ἐκτροπέως, χειριζομένου ὑπὸ τοῦ χειριστοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ τελειοποίησις τοῦ αὐτογύρου προὐχώρει σταθερῶς. Τὰ διάφορα ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα ἐπαρουσιάζοντο κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἐρευνῶν, ἀντιμετωπίσθησαν ἀποτελεσματικῶς, ἐκτὸς ἑνός, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν πτῶσιν ἑνὸς αὐτογύρου κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1927. Κατὰ τὰς δοκιμὰς ἀπεσπάσθη, ἐντελῶς, ἓν ἐκ τῶν πτερυγίων τοῦ περιστροφέως.

Κατὰ τὸ ἔτος 1928 κατεσκευάσθη τὸ αὐτόγυρον τύπου C. 8 ἐφωδιασμένον μὲ κινητῆρα Λύντζ, ἰσχύος 180 ἵππων. Εἰς αὐτὸν τὸν τύπον, ἀντικατεστάθη τὸ ἐν εἴδει δοκοῦ πτερύγιον ὑπὸ σταθερᾶς πτέρυγος, περατουμένης εἰς τὴν ἄτρακτον. Τὸ μηχάνημα τοῦτο ἔκαμε πτῆσιν 2.000 μιλίων, ἀνὰ τὴν Ἀγγλίαν, ἀργότερον δὲ μίαν ἀνάλογον τοιαύτην ἀνὰ τὴν Εὐρώπην.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ αὐτοῦ ἔτους νέον αὐτόγυρον, μὲ τὰ στοιχεῖα C. 17. κατεσκευάσθη, ἐφωδιασμένον μὲ κινητῆρα Τσίρους 80 ἵππων, φέρον ζεῦγος μικρῶν τετμημένων πτερύγων εἰς ἑκάστην πλευρὰν τῆς ἀτράκτου, διὰ περισσοτέραν πλευρικὴν εὐστάθειαν. Τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς χρόνον ἐγένοντο δοκιμαὶ αὐτογύρου, φέροντο ζεῦγος πλωτήρων. Τὸ αὐτόγυρον τοῦτο ἦτο παλαιοῦ τύπου, ἐφωδιασμένον μὲ κινητῆρα Ἄλμα, 100 ἵππων. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως τῶν δοκιμῶν δὲν ἦσαν ἱκανοποιητικὰ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπερρίφθη.

Καθ' ὃν χρόνον ἡ ἐξέλιξις τοῦ αὐτογύρου ἐν Εὐρώπῃ ἐπαρουσίαζε τὴν ἀνωτέρω πρόοδον, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἱδρύθη «Ἀμερικανικὴ Ἑταιρεία Αὐτογύρων», ἡ ὁποία ἔκαμε πειράματα τῆς «ἐναλλασσομένης μεθόδου ἐκκινήσεως». Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὸν διάστημα μελετῶν, κατεσκευάσθησαν αὐτόγυρα, ἐφωδιασμένα μὲ κινητῆρας ἰσχύος 300 ἵππων, τὰ ὁποῖα ἱκανοποίησαν τοὺς κατασκευαστάς των κατὰ τὰς δοκιμάς' ἓν δὲ ἐκ τῶν εὐνοϊκῶν ἀποτελεσμάτων εἶναι ἡ προσγείωσις καὶ ἀπογείωσις, ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Καπιτωλίου τῆς Βασιγκτῶνος.

Κατὰ τὸ 1930 κατωρθώθη νὰ κατασκευασθῇ μηχανικὸς ἐκκινητὴρ τοῦ περιστροφέως, εἶχεν δὲ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐλάττωσιν τῆς τροχοδρομήσεως κατὰ τὴν ἀπογείωσιν. Κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος ὁ Οἶκος Ντὲ Χαλισοὺντ Αἴρκρα Κο, ἀνέλαβε τὴν κατασκευὴν διθεσίου αὐτογύρου, ἐφωδιασμένου μὲ ἀνεστραμένον κινητῆρα Ζέμσυ, ἰσχύος 120 ἵππων .Ἡ ταχύτης τοῦ αὐτογύρου τούτου ἦτο ἴση πρὸς τὴν τῶν συνήθων ἀεροπλάνων, εἶχεν ὅμως συγχρόνως καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ γνωρίσματα, ἤτοι ἀσφάλειαν, σταθερότητα κατὰ τὴν πτῆσιν καὶ ἐλαχίστην ταχύτητα στηρίξεως, 20 μιλίων τὴν ὥραν. Ἂν καὶ τὰ ὅρια ταχύτητος αὐτοῦ ἦσαν ἀρκετὰ μεγάλα (ταχύτης στηρίξεως 20 μίλια, καὶ μεγίστη 120 μίλια), ἠδύνατο νὰ προσγειοῦται, συνήθως, σχεδὸν καθέτως, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ ὅλως κατακορύφως. Ἦτο ἐπίσης ἐφωδιασμένον μὲ τελειότατον σύστημα ἐκκινητῆρος, τοῦ περιστροφέως λαμβάνοντος ἐνέργειαν ἐκ τοῦ ἀεροκινητῆρος.

Ἓν σημαντικὸν μειονέκτημα, τὸ ὁποῖον ἐπαρουσίαζον τὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατασκευασθέντα αὐτόγυρα, ἦτο ὅτι, ὅταν ἡ ταχύτης τοῦ ἀεροσκάφους ἠλαττοῦτο, ἡ ἐπίδρασις τῶν διαφόρων πηδαλίων χειρισμοῦ ἐπ' αὐτοῦ δὲν ἐπέφερεν τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα καὶ καθίστατο οὕτω δύσκολος ὁ χειρισμός του. Μόλις πρὸ πέντε ἐτῶν ὁ Τσέϊρβα κατώρθωσε νὰ ἐπινοήσῃ νέον τρόπον χειρισμοῦ τοῦ αὐτογύρου, ἀνεξάρτητον τῆς ταχύτητος, διὰ τῆς μεθόδου τῆς «ἀμέσου κυβερνήσεως», ὅπως τὴν ὠνόμασεν ὁ ἴδιος.

Μὲ τὴν τελευταίαν ταύτην τελειοποίησιν, τὸ αὐτόγυρον ἐγκαταλείπει πλέον τὸ πειραματικὸν στάδιον, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ πρακτικὸν τοιοῦτον.

ΣΤΟ Β. ΠΑΓΩΜΕΝΟ ΩΚΕΑΝΟ

ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ

ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ ΚΑΙ...ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ

Οἱ βορειότερες ἐπαρχίες τῆς Ἀλάσκας εἶναι ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ λίγα μέρη, ποὺ κρατοῦν ἀκόμα μακρυὰ ἀπὸ τὴν περιέργεια τῶν ἐξερευνητῶν τὰ μυστικά τους. Ἐν τούτοις λίγα χρόνια πρὶν ὁ Ἀμερικανὸς πάστωρ Βερνάρδος Χόμπαρντ, ποὺ εἶναι διευθυντὴς τοῦ Γεωλογικοῦ Τμήματος τοῦ Πανεπιστημίου Σάντα Κλάρα καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μανιώδεις ἐξερευνητὰς τῶν πολικῶν χωρῶν ἐπεχείρησε πρὸ δύο ἐτῶν τὴν ἑβδόμη ἀποστολή του στὴν ἄγρια φύση τῆς Ἀλάσκας. Κατάφερε νὰ εἰσδύσῃ στὴν ἀνεξερεύνητη ὡς τότε ἡφαιστειώδη περιοχὴ τοῦ Ἀκόνταν στὰς Ἀλεόντους νήσους καὶ νὰ φτάσῃ ὅσο μποροῦσε πιὸ βαθειὰ στὰ μέρη ἐκεῖνα ὡς τοὺς κρατῆρες τῶν τρομερῶν ἡφαιστείων.

Σφοδροὶ παγετῶνες καὶ καταιγίδες ἐμποδίζανε τὴν ἀποστολὴ καὶ καθιστοῦσαν ἀδύνατη τὴν περαιτέρω πορεία της, τελικῶς ὅμως οἱ ἀτρόμητοι ἐξερευνηταὶ κατώρθωσαν νὰ ἀναρριχηθοῦν στὴν κορυφὴ τοῦ Ἀκόνταν, ποὺ ἔχει ὕψος τεσσάρων χιλιάδων ποδῶν.

Ὁ κρατήρας τοῦ Ἀκόνταν ἔχει περιφέρεια δέκα μιλίων καὶ φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως πὼς εἶναι μιὰ ἥσυχη λίμνη. Ἡ λίμνη αὐτὴ καλύπτει ἔκτασι δυὸ περίπου μιλίων στὴν μιὰ μεριὰ τοῦ κρατῆρος καὶ στὸ ἕνα ἄκρο της εἶναι τόσο θερμή, ὥστε ἕνα κουτὶ κονσέρβα, ποὺ ἔρριξε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξερρευνητὰς μέσα στὴ λίμνη ἀνατινάχτηκε ἀπὸ τοὺς ἀτμούς, ποὺ σχηματίζονται. Σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ὅμως ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς λίμνης τὸ νερὸ εἶναι αἰσθητῶς ψυχρότερο. Ὁ ἐξερευνητὴς Χόμπαρντ καὶ οἱ ὀπαδοί του δὲν ἄφησαν νὰ χαθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ κάνουν τὸ μπάνιό τους.

Στὶς ὄχθες τῆς λίμνης τὸ νερὸ ἦτανε πολὺ παγωμένο καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἐξερευνητὴς ἔχει τὴ γνώμη πὼς ἡ περιοχὴ αὐτὴ εἶναι ἡ ἑστία, ποὺ σχηματίζονται οἱ σφοδρὲς βορειοαμερικανικὲς καταιγίδες, ποὺ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο κατευθύνονται πρὸς νότον καὶ ἀνατολάς. Ἐκεῖ σχηματίζονται τεράστια παγοβούνια, ποὺ συγκρούονται μεταξύ τους μὲ τραμαχτικὸ κρότο.

Ἂς σημειωθῇ ὅτι στὸ μέρος αὐτὸ ἡ ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ ἀνακάλυψε τὰ λείψανα ἑνὸς....προϊστορικοῦ ἐργοστασίου ὅπλων, μέσα στὸ ὁποῖο οἱ προϊστορικοὶ ἐργάται ἐφονεύθησαν ἀπὸ.....λῃστάς. Καὶ ἀπὸ τὰ λείψανα ἄλλων προϊστορικῶν συνοικισμῶν φαίνεται πὼς οἱ κάτοικοι ἔπεσαν θύματα ἀγρίας ἐξοντώσεως. Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ ἐξερευνητὴ στὰ μέρη ἐκεῖνα ἔδρασαν κατὰ τὴν προϊστορικὴ ἐποχὴ καννίβαλοι.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Βρίσκομαι μόνος τώρα καὶ μακρυά σου, μὲ μόνη συντροφιὰ τὸν ἀφόρητό μου πόνο. Ἄδικα προσπαθῶ μὲ ὀνειροπολήματα νὰ σὲ ξεχάσω. Πολὺ μακρυὰ σ' ἕναν ἄλλον κόσμο ἀπόμερο κι' ὅλως διόλου ἄγνωστό μου καὶ ξένο, ζητῶ σὰν ἐρημίτης στὴν μοναξιὰ νὰ βρῶ τῆς λησμονιᾶς τὴν λήθη!... Ἔτσι ἄσπλαχνα διάλυσες ἕνα μου ὄνειρο, ποδοπάτησες χωρὶς οἶκτο μιὰν ἀγάπη, ποὺ ποτὲ ἴσως σὰν κι' αὐτὴ δὲν θὰ ξαναύρῃς ἄλλη.... Σωριάστηκαν ἐντός μου χρυσόφτερα ὄνειρα κι' ἐλπίδες ριζωμένες, ποὺ κάποτε ἡ φαντασία μου, ὀργιάζοντας σὲ χίμαιρες, φτερούγιζε σὲ κόσμους ξωτικούς, παραμυθένιους, ποὺ σὺ κι' ἐγὼ ἤμασταν τῶν ἀνύπαρκτων αὐτῶν κόσμων βασιλιάδες. Κι' ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔμειναν πιὰ παρὰ ἐρείπια, ποὺ σπαράζουν τὴν ψυχή μου καὶ κατασυντρίβουν τὸ εἶναί μου, σὰν σκέφτουμαι τὰ γκρεμισμένα μου ὄνειρα, ποὺ πέσαν σὰν ἀραδιασμένα τραπουλόχαρτα, καὶ νοιώθω γελασμένη τὴν καρδιά μου. Ἔτσι μόνος τώρα, μὲ τὴν ἀνείπωτή μου θλῖψι, θρηνῶ γιὰ κάτι, ποὔχασα, καὶ δὲν θὰ τὸ ξαναύρω.

Καὶ τώρα μόνος τραβῶ γιὰ τὸν δύσκολο καὶ σκληρὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου τὸν ἄσκοπο ἀνήφορο τοῦ Γολγοθᾶ μου, βουβά, σιωπηλά, μ' ἕνα πικρὸ παράπονο στὰ χείλη.

Πόλις, Πέρα. ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

◆

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΟ...

Κοντεύανε μεσάνυχτα. Στὸ γαλάζιο οὐράνιο θόλο βασίλευε γεμᾶτο τὸ φεγγάρι καὶ φώτιζε μὲ τ' ἀσημένιο φῶς του τὴν ἔρημη κι' ἀπ' τὴν παραμονὴ χιονισμένη γῆ. Μικρὰ συννεφάκια, ἁγνά, σὰν ἄσπρες φλέβες σὲ μαῦρο μάρμαρο, κορνίζωναν μίαν ἄκρη στὸν ὁρίζοντα, κι' ἔμοιαζε τὸ φεγγάρι σὰν νὰ τὰ κυνηγοῦσε.

Σπαρμένα ποὺ καὶ ποὺ τ' ἀστέρια συμπλήρωναν τὸ οὐράνιο αὐτὸ μεγαλεῖο. Ἀπὸ μακρυὰ φαίνονταν ὅλα στὴ γῆ ἄσπρα κουκουλωμένα. Τὸ λίγο χιόνι, ποὺ μποροῦν τ' ἄφυλλα δέντρα νὰ βαστάξουν, στόλιζε μὲ χέρι τεχνικὸ τὰ σκελεθρωμένα κλαδιά τους. Ψυχρὸ ἀεράκι τὸ πάγωνε καὶ τὰ μικρὰ κρυστάλλια του γυάλιζαν στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ πάλι ἔπαυε ἡ αὔρα, καὶ πάλι ἔπεφτε ἡ γῆ σὲ μιὰ ἡσυχία, τὴν ἔρμη καὶ συλλογισμένη τῆς νύχτας. Σὲ κανένα σπίτι δὲν ἔφεγγε φῶς, σὲ κανένα σπίτι δὲν φαίνονταν ζωή.

Ἡ γῆ κοιμοῦνταν, τώρα ποὺ τὰ ὡρολόγια χτυποῦσαν μεσάνυχτα.

Καρπενῆσι. ΙΩ. Γ. ΖΟΥΡΟΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

◆

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

...Ὅταν κοιμοῦμαι, πολλὲς φορὲς ἀπότομα ξυπνάω. Καὶ τὴ θελκτική σου μορφὴ συλλογιοῦμαι. Ἀλλά—τί κρῖμα—εἶσαι τώρα μακρυά μου. Ἡ σκέψι μου σὲ χαϊδεύει ἀπαλά, ἀπαλά, ἀπαλά.

...Ἀρχίζω νὰ κλαίω ὧρες ὁλόκληρες γιὰ τὸ χωρισμό μας. Κι' ὅταν πιὰ τὰ κουρασμένα μάτια μου ἀποκάμουν, ἀρχίζω νὰ σὲ ξανασκέπτωμαι, ἀγαπημένη μου. «Ἆρά γε νὰ μὲ θυμᾶται κι' αὐτή; ψιθυρίζω. Νἄχυσε κι' αὐτὴ καμμιὰ σταλιὰ δάκρυ γιὰ μένα;»

...Καὶ ἀναμετρῶ τὰ κάλλη σου καὶ τὰ μαζεύω ὅλα μαζὶ καὶ βγάζω γιὰ ἄθροισμα ἕνα φρεσκοκομμένο τριανταφυλλάκι.

Αὐτὸ τὸ εὔοσμο ἀνθάκι εἶσαι σύ, μικρούλα μου!...

ΜΙΧΑΛΗΣ Σ. ΣΤΑΦΥΛΑΣ

◆

Η ΚΟΚΚΙΝΙΑ ΜΑΣ

Οἱ Κοκκινιῶται λέν: Ἀνατολὴ εἶναι ἡ Κοκκινιά μας! Πραγματικά, ἀπ' ὅλες τὶς πόλεις, ἀπ' ὅλα τὰ χωριὰ τῆς Ἀνατολῆς, ἡ Κοκκινιὰ ἔχει γνήσιους ἀποίκους Σμυρνηούς, Κωνσταντινουπολίτας, Κορδελιώτας, Τσεσμελῆδες, Κασαμπαλῆδες, καί.... καὶ σ' αὐτὴν βρίσκεται κάθε τύπος ὠμορφιᾶς: Ἄσπρες, καστανές, μελαχροινές, μαυρομάτες, γαλανές. Τὰ παλληκάρια της, παρὰ τὰ βάσανα, ποὺ πέρασαν, εἶναι σφιχτοδεμένα, ζωηρά, γεμᾶτα ζωή. Καὶ πόσο ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦν τὴν Κοκκινιά τους! Εἶναι ἡ νέα πατρίδα τους! Εἶναι ὁ τόπος, ποὺ δέχθηκε πολλούς, βρέφη ἀκόμη τότε, τοὺς ἀνέθρεψε, τοὺς ἔμαθε τί εἶναι ἡ ζωή! Δὲν γυρίζουν τὸ βλέμμα τους στὴν λαγγεμένη Ἀνατολή. Νέοι ἄνθρωποι, βλέπουν τὸ μέλλον! Ζητοῦν ἀπ' τὴ ζωὴ λίγη χαρά, λίγη εὐτυχία! Τίποτα ἄλλο. Οἱ γέροι ὅμως! Ἂν καὶ πέρασαν ἀπὸ τότε δεκατέσσερα ὁλόκληρα χρόνια, δὲν μπόρεσαν νὰ ξεχάσουν, νὰ λησμονήσουν! Εἶχαν καὶ αὐτοὶ κἄποτε τὰ σχέδιά τους, τὶς ἐλπίδες τους, ποὺ γκρεμίσθηκαν ἀναπάντεχα! Τώρα ζοῦν μ' ὄνειρα! Ἴσως ποτὲ νὰ μὴν ἀντικρύσουν τὰ χώματα τῆς πατρίδος των πιά. Ἡ Ἑλλάδα μας τοὺς ἔχτισε πάλι τὶς φωλιές των, ὅταν ἦλθαν πληγωμένα πουλιά! Πέρασαν δεκατέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε! Τὰ βρέφη ἔγιναν ἄνδρες, κοπέλλες! Δὲν ἔχουν αὐτοὶ καϋμούς! Ὁ μόνος των καϋμὸς εἶναι μὴ τύχη καὶ χάσουν τὸν Κυριακάτικο περίπατό τους στὴν Κοκκινιά. Κάθε Κυριακὴ ὁ κεντρικὸς δρόμος πλημμυρίζει ἀπὸ χιλιάδες, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά! Παντοῦ βλέπεις πρόσωπα χαρούμενα, γεμᾶτα ζωή, γεμᾶτα ἐλπίδα γιὰ τὴν αὔριον! Καί, σὰν βραδυάση, κουρασμένοι πιά, πηγαίνουν, ἄλλοι στὸν κινηματογράφο, ἄλλοι στὴν ταβερνούλα τους καὶ ἄλλοι στὸ σπιτάκι τους, ὅπου βρίσκουν στοργὴ κι' ἀγάπη, τ' ἀπαραίτητα ἐφόδια γιὰ τὴν πάλη τῆς ζωῆς.

Σ. Α. ΓΕΡΟΛ.
Κοκκινιώτισσα

Ἡ νεότης ἀλλοῦ...

Μία Νορβηγὶς χιονοδρόμος

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑΤΑ

ΓΛΥΚΕ ΘΕΕ!

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΛΩΣΥΝΗΣ

Ἦρθες θεῖο ὅραμα κοντά μου καὶ φώτισες μὲ τὸ ὑπέρλαμπρό σου φῶς, τ' ἀπέραντο σκοτάδι τῆς ψυχῆς μου. Ἅπλωσες τὸ χεράκι σου σὲ μένα, κι' ἄκουσα νὰ μοῦ μιλᾶς, κι' ἦταν τὰ λόγιά σου σὰν μουσική.

— Ἔλα μοῦπες ἔχει κάποιο σκοπὸ καὶ σένα ἡ ζωή σου. Γιατί βυθίζεσαι σ' αὐτὴ τὴ μαύρη ἀπελπισιά, γιατὶ θαρρεῖς πῶς ὅλα εἶνε ψεύτικα καὶ πῶς δὲν ἔχει πιὰ κανένα θέλγητρο ἡ ζωή ; Διαβάζω μέσ' τὰ μάτια σου πῶς θέλεις νὰ πεθάνῃς. Κουτὴ ποῦ εἶσαι ! Νομίζεις πῶς θἄμεινες ἀθάνατη ; Κανένας ὡς τώρα δὲν καυχήθηκε γι' αὐτό. Ἂν ἐσὺ λὲς πῶς τίποτε δὲν περιμένεις πιά, εἶν' ἄλλοι ὅμως ποῦ κάτι περιμένουν ἀπὸ σένα. Ἄφησε τὴ λύπη αὐτὴ ποῦ σὲ βαραίνει ἀκολούθησέ με, καὶ θὰ δῇς.

Μὲ πῆρες τότε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἔπειτα μοῦ φάνηκε σὰν νὰ πετούσαμε στὰ σύνεφα. Ξάφνου βρεθήκαμε μπροστὰ σ' ἕνα παλάτι, ποὔτανε πανώριο, κι' ἔμοιαζε σὰν ξωτικό, σὰν ἄλλου κόσμου πλάσμα. Ὅλα ἦταν τόσο τέλεια, τόσο παραμυθένια, ποὺ ἄθελά μου ἐφώναξα. «Ἆ ! τί εὐτυχισμένος ποῦ θἆνε ὁ κύριός του». Μὰ ἐσὺ χαμογέλασες, κι' ἄκουσα πάλι νὰ μοῦ μιλᾶς, κι' ἦταν τὰ λόγιά σου πάλι σὰν μουσική.

—Κι' ὅμως, εἶνε τόσο δυστυχισμένος ! Νομίζεις πῶς μέσα στὰ πλούτη βρίσκεται ἡ εὐτυχία ; Πόσο γελιέσαι ! Ὥστε γι' αὐτὸ εἶχες ἀπελπιστεῖ ; Νὰ ! βλέπεις αὐτός, πόσο εἶνε θλιμμένος μ' ὅλους τοὺς θησαυρούς του ;

— Μὰ τί τοῦ λείπει λοιπόν ; Σ' ἐρώτησα. Τὸ πρόσωπό σου τότε, ἔγινε φωτεινότερο καὶ πιὸ γλυκό, κι' ἔτσι μοῦ μίλησες.

—Ἡ ἀγάπη' Ναί! αὐτή. Ὅλα γύρω του εἶνε ψεύτικα' οἱ ἄνθρωποι του ὑποκριταί! Κι' οἱ συγγενεῖς του ἀκόμα τόσο φθονεροί ! Κανένας δὲν τὸν ἀγαπᾷ στ' ἀληθινά.

Μ' ἐκύτταξες στὰ μάτια, καὶ συνέχισες.

—Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, θυμᾶσαι ; Σοῦ εἶπα πῶς ἔχει κάποιο σκοπὸ καὶ σένα ἡ ζωή σου. Νὰ τώρα ὁ σκοπός σου. Χάρισέ του ἐσὺ ἐκεῖνο ποῦ τοῦ λείπει. Τὴν ἀγάπη σου ! Κάνε τον εὐτυχισμένο, γιὰ νὰ γεμίσῃ καὶ σένα ἡ ζωή σου. Δόστου λίγη στοργή.

Σὲ ὑπάκουσα καὶ τοῦ τὴ χάρισα ὁλόκληρη. Τὸν ἔμαθα νὰ νοιώσῃ πόσο γλυκιά εἶν' ἡ ζωὴ καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Κι' εἶνε γιὰ μᾶς τώρα, τόσο φωτεινή ! Ὢ ! πόσο θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω γι' αὐτό, μὰ μοῦ φαίνεσαι σὰν κάτι χαμένο μέσα στὸ ἄπειρο.

Ποιὸς ἤσουνα ; Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ νοιώθω νὰ κατοικῇς μέσα στὴν ψυχή μου. Τότε καταλαβαίνω πῶς εἶσαι ὁ γλυκὸς Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης.

Θεσσαλονίκη

ΑΡΠΑ

ΕΛΑ Ν' ΑΚΟΥΣΗΣ

Ἔλα ἀπόψε, τὴν ὥρα, πού, μυστηριακή, θ' ἁπλώνῃ ἡ νύχτα τὰ μπλάβα πέπλα της, ἔλα τὴν ὥρα, ποὺ γλυκὰ θὰ κελαϊδάῃ τ' ἀηδόνι στὴν αὐλή μας—ὁ μόνος σύντροφος τῆς νύχτας. Ἔλα νὰ ἰδῇς πόσο θλιμμένες περνοῦν οἱ ὧρές μου....

Ἂν δὲν ἐρθῇς νὰ μοῦ κρατήσῃς συντροφιὰ σ' αὐτὲς τὶς μαῦρες ὧρες, θ' ἀρχίσω ξανὰ τὸ θλιβερό μου παράπονο, γιατὶ θὰ νοιώσω τόσο ἄδεια τὴν καρδιά μου.

Πρέπει—πρέπει νἄρθῃς νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸν βαθύ μου, τὸ μεγάλο πόνο. Ὤ! Δὲν θρηνῶ ἐγὼ γιὰ τὸ χαμὸ κάποιου γλυκοῦ ὀνείρου, οὔτε γι' ἀγάπη κλαίω ἀπὸ συνήθεια σ' αὐτὲς τὶς βουβὲς ὧρες, ποὺ τὸ δοξάρι τοῦ βιολιοῦ μου ἀκομπανιάρει τὴ θλῖψι.... Ὤ! Πῶς τὸ θυμᾶμαι! Ἦταν μιὰ μέρα λιόλουστη, μέρα φωτεινή, χαρούμενη. Κι' ἐνῷ τότε ἡ ζωὴ ἦταν ὡραία, διάφανη, γλυκειά!... Ἕνα πουλὶ μεγάλο, ἕνα πουλὶ μεγάλο, ἕνα πουλὶ μαυριδερό, ἦρθε καὶ πῆρε ἕνα λουλοῦδι ζωντανό, λουλοῦδι χρυσαφένιο, ποὔλαμπε στὴν αὐλή μου. Τὤβαλε στὶς φτεροῦγές του κι' ἔφυγε, χωρὶς κἂν νὰ μοῦ πῇ, χωρὶς νὰ μοῦ μηνύσῃ πιὰ τάχα πῆρε στράτα. Ἂν πέρασε γκρεμνοὺς καὶ λόγγους κι' ἄγρια μέρη, κι' ἂν ἄφησε τὸ λουλοῦδι στῆς ζωῆς ἐκεῖ μιὰν ἄκρη, πάλι ὡς ἦταν θὰ γενῇ ὁλόχρυσο σὰν ἥλιος!!!...

Μ' ἂν πέρασε σὲ θάλασσες μὲ κύματα μεγάλα, κι' ἔγειρε τὸ λούλουδο, ποὺ ἦταν στὰ φτερά του καὶ τ' ἅρπαξαν τὰ κύματα στὴν κρύα ἀγκαλιά τους καὶ ὁλοένα τὸ χτυποῦν σὲ κρυσταλλένια βράχια, ὤ! τότε δὲν θὰ λυτρωθῇ ποτέ του, θὲ νὰ σβύσῃ σὰν τὸ χρυσάφι τὸ βαρύ, ποὺ μές στὴ φλόγα λυώνει....

Ὤ! Ἔλα, αὐτὴ τὴν ὥρα τοῦ σούρουπου, γιὰ ν' ἀκούσῃς τὴ θλιμμένη μου ραψῳδία.... Τὴν ὥρα αὐτή, ποὺ ἄλλων οἱ καρδιὲς γλυκὰ τραγούδια λένε, τέτοιαν ὥρα μ' ἕνα σκοπὸ παράξενα νοσταλγικὸ τ' ἀηδόνι ψάλλει στὴν αὐλή μου.

Ὁ μόνος σύντροφος τῆς νύχτας.

Αὐτὴ τὴν ὥρα ἔλα καὶ σύ, γιὰ ν' ἀκούσῃς τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι μου, ποὺ θὰ στὸ λέει τ' ἀπόκοσμου βιολιοῦ μου τὸ δοξάρι.

ΤΟΥΛΑ ΔΡΑΜΕΣΙΝΗ

◆

Μ' ΑΠΟΝΙΑ

Σ' ἔχασα πάλι καθὼς κι' ἄλλοτε
πάλι τοῦ χωρισμοῦ τὴν στράτα πῆρα,
στράτα παθῶν! Γιὰ μιὰ καρδιὰ ποὺ λάτρευσε
ποὺ μ' ἀπονιὰ περίσσια, ὁρίζ' ἡ μοῖρα!

Ἔφυγα μὰ σὰν πρῶτα μ' ἔσφιξες
μέσα στὴν δροσερὴ τὴν ἀγκαλιά σου
καὶ δακρυσμένη μὲ παθοπλημμύρισες
μ' ἔρωτα πάθη καὶ μὲ τὰ φιλιά σου.

ΣΗΦΑΚΙΣ ΓΙΩΡΓΗΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΚΟΡΙΤΣΑ

Παραδεισένιες ὠμορφιὲς στὰ σύγνεφ' ἀπὸ κά-
(του!...
Κορίτσα, μὲ τὰ κρυὰ νερά, τὰ 'λόδροσα τὰ
(δάση,
Μὲ τὰ νεραϊδαλώνια σου, τὶς νεραϊδοκορφές
(σου,
Μ' ὅλες τὶς χάρες ποὔμασες ἀπὸ τὴν ὥρια
(πλάσι,
Γιὰ πέ μου, ὢ Πατρίδα μου, εἶδες καλὸ πο-
(τές σου;
Παραδεισένιες ὠμορφιὲς δοσμένες τοῦ θα-
(νάτου!...

Τὰ ἀνοιξοχαράματα, τὰ λουλουδοσπαρμένα,
Τ' ἀέρινα τὰ βράδυα σου, γεμᾶτα μ' ὀξυγόνο,
Τὰ μεσημέρια δροσερά, τὰ βαθυϊσκιωμένα,
Π' ἀκράτητος ὁ τζίτζικας σοῦ διαλαλεῖ τὸν
(πόνο,
γιὰ πέ μου, ὢ Πατρίδα μου, ἀκοῦς λόγο κα-
(νένα,
Γιὰ τὰ δροσοχαράματα τὰ ἀηδονοψαλμένα;

Ἐκειὰ τὰ βράδυα σου τὰ συγνεφοσκεπα-
(σμένα,
Ποὺ δέχεσαι τοῦ φεγγαριοῦ τὶς ἀχτιδοματιές,
Κι' ἁπλώνεσαι μυριόχαρη στῶν ἀστεριῶν τὴ
(θώρα,
Καὶ ὅταν τρεμοσβένουνε στὶς ράχες οἱ φω-
(τιές,
Ὢ τί μαγεί' ἁπλώνεται! Ὢ μαγεμένη ὥρα!...
Ἐκειὰ τὰ μαγιοβράδυα σου πῶς μένουν ξε-
(χασμένα;

Κανεὶς δὲ σοῦ τραγούδησε, δὲν τραγουδᾷ τὰ
(κάλλη.
Κανεὶς δὲ βγῆκε μιὰ βραδυὰ ν' ἀκουρμαστῇ
(τὸ γρύλο,
Κανεὶς δὲ βγῆκε μιὰ βραδυὰ μὲ λύρα γιὰ
(νὰ ψάλῃ.
Τὴν κάπου-κάπου ταραγμέν' ἀπ' τὸ γεροντο-
(σκύλλο
Τῆς νύχτας σιγαλιά! Οὔτε τ' ἀστέρι πῶς προ-
(βάλλει!...
....Ἀλλοίμον' ὅπου μένουνε μονάχα τους
(τὰ κάλλη!...

ΓΙΩΡΓΟΥΛΗΣ ΜΠΕΪΚΟΣ

◆

ΤΙ ΚΡΙΜΑ ΤΙ ΚΡΙΜΑ!

Λουλούδια ὅπου ἀνθοῦσαν μ' ἀνοιξιάτικο ἥλιο
ὅλο θέρμη καὶ χάδι.
Καὶ γλυκοκελαϊδοῦσαν τὰ πουλιὰ θεῖα τρα-
(γούδια
τὴν αὐγὴ καὶ τὸ βράδυ.
Ἦρθε μαῦρο ἕνα δεῖλι ὅλο θλῖψι καὶ πόνο,
στεναγμὸ καὶ μὲ θρῆνο.
Ἔσβυσε ἡ στερνὴ πνοή τους, μαραθῆκαν
(στὸν κλῶνο
τὸ ρόδο καὶ τὸ κρῖνο.
Μὰ γιὰ ἕνα μπουμποῦκι, ἔτσι πρόωρα ποὺ
(ἐχάθη
ποιὲς καρδιὲς δὲν ραγίσαν
Δὲν πονέσαν γιὰ δαῦτο, κι' ἀπὸ τῆς ψυχῆς
(τὰ βάθη
δὲν θρηνῆσαν, δὲν δακρύσαν;
Πῶς ἡ σκέψι μὲ κάνει νὰ πηγαίνω, νὰ γυρίζω
ὡς τὸ νιόσκαφτο μνῆμα
Τὸ χαμό του κρυφοκλαίω κι' ἄθελά μου ψι-
(θυρίζω
ὢ τί κρῖμα, τί κρῖμα!...

Σ. Φ. ΦΡΑΓΚΕΤΗΣ

◆

ΝΥΦΙΚΟ

Σήμερα ἔκοψα γιὰ σένα
ἄνθη ἀπ' τὴ λεμονιά μας πλῆθος
ὅλο δροσιὰ καὶ ὅλα ἀνθισμένα'
θὰ σοῦ στολίσουν ὤμορφα τὸ στῆθος.

Πανώρηα νύφη ἐσὺ γιὰ μένα
κι' ἐγὼ ὁ βασιλιᾶς τοῦ ἔρωτά σου
θὰ ζοῦμε στὴ ζωὴ εὐτυχισμένα
κοντά μου ἐσὺ κι' ἐγὼ κοντά σου.

Τὸ νυφικὸ τὸ πέπλο σοῦ στολίζει
βασίλισσα, τ' ὁλόξανθο κεφάλι
καὶ τὸ τραγοῦδι σου θὰ μὲ κοιμίζῃ
μέσ' στὴ θερμὴ-θερμή σου ἀγκάλη.

Ἀγάπη τὶς καρδιές μας θὰ γεμίζῃ
ἀστείρευτη — παντοτεινὴ — αἰώνια.
Κι' ἡ εὐτυχία ἐμᾶς θὰ μακαρίζῃ
μέσ' στῆς ζωῆς τ' ἀμέτρητα τὰ χρόνια.

Λουλούδια ἡ ψυχή μου ὁλανθισμένα
σκορπίζει — ἱέρεια — ὁλόγυρά σου
Κι' εἶσαι ἡ μάγισσα βασίλισσα γιὰ μένα
κι' ἐγὼ ὁ γόης μάγος βασιλιᾶς σου.

Πειραιεύς. ΒΑΣΟΣ ΠΑΛΗΓΙΑΝΝΗ

◆

ΦΤΩΧΗ ΑΔΕΛΦΗ

Πότε νὰ λυώσῃ ἡ καταχνιὰ ποὺ τόσο μὲ βα-
(ραίνει
ν' ἁπλώσω τ' ἄσπρα τὰ πανιὰ
ἡ ξενιτειὰ μὲ μάτωσε καὶ τὴν καρδιὰ μα-
(ραίνει
πότε νὰ λυώσῃ ἡ καταχνιά;

Μὰ τί νὰ κάμῃς στὸ γιαλὸ τοῦ λατρευτοῦ φα-
(λήρου
μὲ τὴν εἰκόνα σου μιλῶ
φτωχὴ ἀδελφή, ποὺ ἐσβύστηκες σὰν ὄνειρο
(ὀνείρου,
τί θέλω τώρα στὸ γιαλό;

Ἀλεξανδρούπολις. ΔΗΜ. ΖΩΤΟΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΒΑΓΟΝΙΑ ΝΤΑΝΣΙΓΚ

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Τσεχικῶν Σιδηροδρόμων ἐφωδίασε τὰ εἰδικὰ τραῖνα ποὺ ἀναχωροῦν ἀπὸ τὴν Πράγα γιὰ τοὺς σταθμοὺς τῶν χειμερινῶν σπὸρ μὲ «βαγόνια-ντάνσιγκ».

Τὰ βαγόνια αὐτὰ εἶναι πολυτελέστατα. Μὲ πολὺ καλὴν συσπανσιόν, ἔχουν μιὰ πίστα χοροῦ ποὺ μπορεῖ νὰ χορέσῃ εἴκοσι ζεύγη. Τὴ μουσικὴ τὴν ἀντικαθιστᾷ ἕνα μεγάφωνο.

Ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς ἔγινε ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ἀπὸ τὴν ἀθλητικὴ νεολαία τῆς Πράγας ποὺ καταλαμβάνει ἐξ ἐφόδου αὐτὰ τὰ βαγόνια. Μολοντοῦτο φαίνεται ὅτι στὴν ἐπιστροφὴ τὰ βαγόνια-ντάνσιγκ εἶναι λιγώτερο περιζήτητα παρὰ στὴ μετάβασι. Ἀσφαλῶς λόγῳ τῆς κοπώσεως καὶ τῶν πολλῶν πτώσεων στὴν ἄσκησι τοῦ σκί.

◆

Χελιδόνια ἀεροπορικῶς

Μερικὲς ἑκατοντάδες χελιδονιῶν ἐστάλησαν τελευταίως ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὴν Αὐστρία στὴν Ἰταλία !

Τὰ εἶχε καταλάβει ἕνα κῦμα ψύχους καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ περάσουν τὰς Ἄλπεις γιὰ νὰ πᾶνε στὴν Ἰταλία.

Αἱ Αὐστριακαὶ Ἀρχαὶ λοιπὸν ἐσκέφθησαν νὰ τὰ μεταφέρουν ἀεροπορικῶς καὶ τὰ ἄφησαν στὴ Βενετία, ὅπου τὸ γλυκύτερο κλῖμα τὰ ξεμούδιασε καὶ τοὺς ἐπέτρεψε νὰ πετάξουν ἐκεῖθεν πρὸς τὴν Ἀφρική.

Χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν ἀνθρώπων, τὰ συμπαθητικὰ αὐτὰ πουλιὰ ποὺ φέρνουν τὴν ἄνοιξι θὰ πέθαιναν.

◆

Δένδρο γέφυρα

Στὴν Πολιτεία Ἀλαμπάμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εὑρίσκεται τὸ περίεργο αὐτὸ δένδρο τοῦ ὁποίου οἱ ρίζες εἶναι φυτρωμένες στὶ δύο ἀπέναντι ὄχθες ἑνὸς μικροῦ ρεύματος καὶ ἔτσι σχηματίζουν γέφυρα ἐπάνω ἀπὸ τὸ τρεχούμενο νερό.

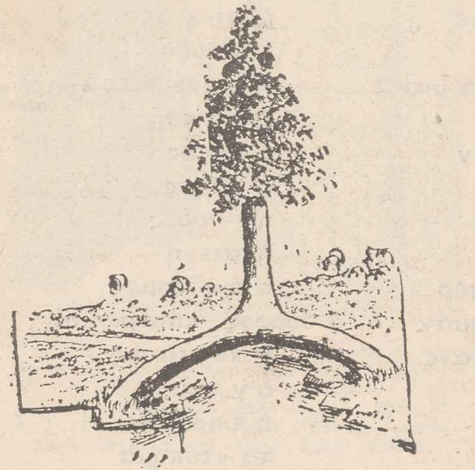

◆

Ἡ τζὰζ ποὺ σκοτώνει!

Ἕνας Ἰάπων ἐπιστήμων ἐδήλωσε, ὅτι ἀρκεῖ, γιὰ νὰ σκοτώσετε τὸν σκῶρον νὰ βάλετε τὸ γραμμόφωνό σας νὰ παίξῃ μερικὲς πλάκες μὲ μουσικὴν τζὰζ-μπὰντ στὸ δωμάτιο, ποὺ ἔχετε ροῦχα ἢ ἄλλα εἴδη, δυνάμενα νὰ προσβληθοῦν ἀπὸ σκῶρον.

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἀπευθύνεται ἕνα τόσο ἄσχημο φιλοφρόνημα στὴ μουσικὴ τῆς τζάζ..... Ἕνας Πολωνὸς ἀγροκτηματίας βεβαιώνει, ὅτι δὲν ἔχει παρὰ νὰ παίξῃ στὴ φυσαρμόνικά του ἕνα κομμάτι τζὰζ γιὰ νὰ κάμῃ νὰ ἐξαφανισθοῦν ὅλα τὰ ποντίκια καὶ ἄλλα παρασιτικὰ καὶ βρώμικα μικρὰ ζῶα ποὺ ἐλέρωναν τὴ «φέρμα» του. Ὡστόσο, ἡ βεβαίωσι αὐτὴ τοῦ Πολωνοῦ χωρικοῦ ἀποδεικνύει, ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ εἶχαν καλὸ αὐτί....γιατὶ ἡ ἱστορία δὲν μᾶς λέγει μὲ τί τρόπο ἔπαιζε φυσαρμόνικα ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος.

◆

Τὸ μεταλλεῖο ποὺ καίγεται

Ἀπὸ τοῦ 1884 ἕνα μεταλλεῖο καρβούνου πυρπολεῖται κοντὰ στὸ Νιοὺ-Στραίτσβιλ, εἰς τὸ Ὄχι. Ἐπὶ μιᾶς ἐκτάσεως ἐννέα τετραγωνικῶν χιλιομέτρων τὸ κάρβουνο κάηκε ἤδη. Οἱ μηχανικοί, ἀφοῦ ἐδοκίμασαν, μὲ ὅλα τὰ μέσα, νὰ σβύσουν τὴν καταστρεπτικὴ αὐτὴ πυρκαϊά, ἀνεκάλυψαν τώρα τελευταίως ἕνα νέο τρόπο, ποὺ τὸν ἐφήρμοσαν, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἐγνώσθησαν ἀκόμη : Ἔσκαψαν ἕνα εἶδος χαρακώματος ποὺ τέμνει τὸ μεταλλεῖο καὶ ποὺ θὰ γεμισθῇ ἀπὸ ἄργιλον. Ὅταν θὰ φθάσῃ στὸ τεχνητὸ αὐτὸ ἐμπόδιο, ἡ φωτιὰ ἐλπίζεται, ὅτι θὰ σταματήσῃ.

Ἀμερικανικὲς ἰδιοτροπίες

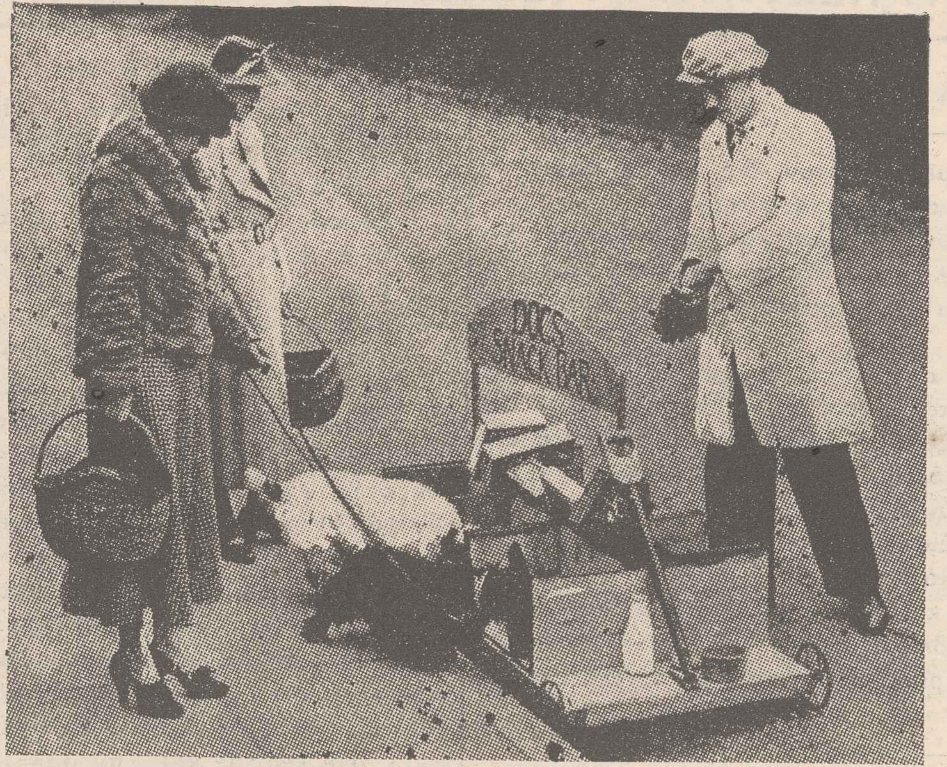

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν—ποὺ ἀλλοῦ ; — ἐγκαινιάσθησαν τελευταίως αὐτὰ τὰ «Ντὸγκ-μπὰρ» (Σκυλλομπὰρ) ὅπου, κατὰ μίμησιν τῶν κυριῶν των, τὰ σκυλλιὰ πολυτελείας μποροῦν νὰ πάρουν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ περιπάτου των ἕνα γλύκισμα «στὸ πόδι» ἢ νὰ πιοῦν τὸ γαλατάκι τους. Ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς ἦταν ἔμπνευσις ἑνὸς Νεοϋορκέζου ἀνέργου, ἀλλὰ ἐσημείωσε τέτοιαν ἐπιτυχίαν ποὺ τὰ «σκυλλομπὰρ» ἐπληθύνθησαν καταπληκτικά.

Ὁ λευκὸς ἄνθραξ

Δὲν πρόκειται γιὰ τὸν λευκὸν ἄνθρακα, ὅπως συνηθίζουν νὰ ὀνομάζουν τὶς πτώσεις ὑδάτων, ἀλλὰ γιὰ πραγματικὰ ἄσπρα κάρβουνα...

Ἀπὸ μερικοῦ καιροῦ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγοράσῃ λευκὸν ἄνθρακα στὸ Σικάγο. Ἕνας ἔξυπνος ἀνθρακέμπορος εἶχε τὴν ἰδέα νὰ κατασκευάσῃ, σὲ μιὰ «πρέσσα», ἀπὸ κοινὸ κάρβουνο, τετράγωνα καὶ ἰσομεγέθη κομμάτια καρβούνου καὶ νὰ τὰ περιτυλήξῃ μὲ ἄσπρο χαρτί, εἰδικῶς παρασκευασμένο ἀπὸ ἕνα προϊόν, ποὺ ὅταν καῇ δὲν ἀφίνει σχεδὸν καθόλου στάχτη.

Τὸ λευκὸ αὐτὸ κάρβουνο πωλεῖται μέσα σὲ πολὺ καθαρὰ κουτιά. Μπορεῖ ἔτσι κανεὶς νὰ μαζέψῃ κάρβουνα μέσα στὸ σαλόνι, χωρὶς νὰ φοβηθῇ, ὅτι θὰ λερώσῃ τὸ παρκέτο καὶ δὲν εἶναι ἀναγκαῖο νὰ τὸ πιάσετε μὲ μιὰ λαβίδα γιὰ νὰ τὸ ρίξετε στὴ φωτειά.

—×××—

Ἐπιθέσεις λύκων

Ὅπως κάθε χειμῶνα, ἔτσι καὶ φέτος στὴ Βόρειο Πολωνία συμβαίνουν τακτικὰ ἐπιθέσεις λύκων κατὰ μεμονωμένων χωριῶν. Πεινασμένοι οἱ λύκοι σχηματίζουν πολυάριθμες ἀγέλες καὶ ἐπιτίθενται κατὰ τῶν μικρῶν χωριῶν, ποὺ βρίσκονται κοντὰ σὲ δάση.

Ἐπιπίπτουν κατὰ τῶν αἰγοπροβάτων κατόπιν ἐναντίον τῶν σκυλλιῶν καὶ τέλος ἐναντίον τῶν ἀλόγων καὶ τῶν μεγάλων ζώων. Οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν αὐτῶν εἶναι πολλὲς φορὲς ὑποχρεωμένοι νὰ συνάπτουν πραγματικὲς μάχες κατὰ τῶν λύκων γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν περιουσία των καὶ τὴν ζωήν των—μάχες, ποὺ, συχνὰ, ἔχουν ἀμφίβολο ἀποτέλεσμα.

Ζωντανὸ ἐνθύμιον

Ὁ περίφημος ἐξερευνητὴς πλοίαρχος Κοὺκ ἄφησε ἕνα ζωντανὸ ἐνθύμιο στὴν νῆσον Τόγκα...

Εἶναι μιὰ πελωρία χελώνα ποὺ ζῇ ἐκεῖ ἀκόμη, ἂν καὶ ὁ πλοίαρχος Κούκ, τὴν μετέφερε ἐκεῖ πρὸ ἑκατὸν ἑξῆντα ἐτῶν περίπου.

Ἄλλως τε τὴν μεταχειρίζονται πολὺ καλὰ καὶ τὴν σέβονται πολύ, γιατὶ ἀνήκει σ' ἕνα ἀρχηγὸ ποὺ τὴν ἔχει κληρονομήσει ἀπὸ τὸν προπάπο του, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ περιφήμου θαλασσοπόρου !

◆

Ἐσώθη ἀπὸ τὸ πλοῖον του

Τὸ ναυαγοσωστικὸν τοῦ Οὐεϊμόουθ, βγῆκε μὲ μεγάλη τρικυμία ποὺ ἐμαίνετο στὴν ἀνοικτὴ θάλασσα, εἰς βοήθειαν ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ κινδύνευε στὴ μέση τοῦ κόλπου.

Ὁ ἄνθρωπος ἐσώθη τὴν τελευταία στιγμή. Εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν τρικυμία, ἐνῷ πῆγε νὰ ψαρέψῃ γαρίδες.

Ὅταν τὸν ἀνέβασαν στὸ πλοῖο, ἀντελήφθησαν ὅτι ἦταν ἕνας ναύτης τοῦ πληρώματος τοῦ ναυαγοσωστικοῦ μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε σώσει πολλοὺς ἀνθρώπους.

—×××—

Πιστόλι—φωτογραφικὴ μηχανὴ

Ἀνεκαλύφθη ἕνα καινούργιο εἶδος αὐτομάτου πιστολιοῦ. Αὐτὸ τὸ πιστόλι μπορεῖ νὰ πάρῃ φωτογραφίες, ἐνῷ συγχρόνως θὰ ἐξαποστέλλῃ σφαῖρες. Μὲ τὸ πάτημα τῆς μιᾶς σκανδάλης τίθεται εἰς κίνησιν ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ μὲ τὸ πάτημα τῆς δευτέρας τὸ πιστόλι λειτουργεῖ ὅπως ὅλα τὰ πιστόλια. Τὰ δύο συστήματα μποροῦν, ἐξ ἄλλου, νὰ λειτουργήσουν ταὐτοχρόνως—καὶ καταλαβαίνει κανεὶς πόση σημασία ἡ λῆψις τῆς φωτογραφίας ἑνὸς πυροβολουμένου. Λέγεται, μάλιστα, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου οἱ Ἀμερικανοὶ ἀστυνομικοὶ θὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ τέτοιου εἴδους πιστόλια.

Ἐλβετικὴ φλογέρα

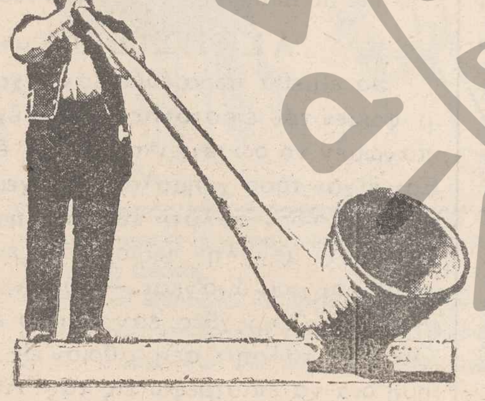

Τὸ περίεργο αὐτὸ κέρας τὸ χρησιμοποιοῦν ἀντὶ φλογέρας οἱ ποιμένες τοῦ καντονίου Φρειβούργου εἰς τὴν Ἑλβετίαν διὰ νὰ καλοῦν τὰ κοπάδια των ποὺ βόσκουν ἐλεύθερα εἰς τὰ βουνά. Εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτὴν παράγεται τὸ περίφημο εἰς ὅλον τὸν Κόσμον τυρὶ Γραβιέρας. Οἱ ποιμένες τοῦ καντονίου τοῦ Φρειβούργου ἀσφαλῶς πρέπει νὰ ἔχουν πολὺ γερὰ πνεμόνια γιὰ νὰ φυσοῦν τὰ κολοσσιαῖα αὐτὰ κέρατα ποὺ ἀντηχοῦν στὶς ἐρημιὲς τῶν ὑψηλῶν καὶ χιονοσκεπῶν κορυφῶν τῶν Ἑλβετικῶν Ἄλπεων.

Ἀλλὰ ἔχουν τὸ πλεονέκτημα ν' ἀκούωνται σὲ πολὺ μεγάλην ἀπόστασιν καὶ καθὼς οἱ τσοπάνηδες φροντίζουν νὰ δίδουν στὸ καθένα διαφορετικὸ τόνο καὶ νὰ σφυρίζουν κατὰ διαφορετικὸ τρόπο, τὰ κοπάδια συνηθίζουν νὰ ξεχωρίζουν τὸ σφύριγμα τοῦ κυρίου των.

ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Ἐνῷ κατεγίνετο γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν διατριβήν του περὶ τῶν Ἰταλῶν φιλοσόφων τοῦ 17ου αἰῶνος, ὁ φοιτητὴς Ἰωσὴφ Λακόστα, ἔψαχνε μιὰν ἡμέρα στὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Βατικανοῦ, τὸ ἔργον ἑνὸς φιλοσόφου ποὺ ἔχει λησμονηθῆ ἀπὸ πολὺν καιρό, τοῦ ντὲ Ρεβίζα. Φαντάζεται κανεὶς τὴν ἔκπληξί του ὅταν ἀνεκάλυψε ἀνάμεσα στὰ φύλλα τοῦ βιβλίου ἕνα χαρτὶ ὅπου διάβασε τὰ ἑξῆς : «Ὅποιος βρῇ αὐτὴν τὴ σημείωσι παρακαλεῖται νὰ παρουσιασθῇ στὸ Δικαστήριον Κληρονομιῶν τῆς Ρώμης καὶ νὰ ζητήσῃ τὸν φάκελλον 162 Ρ 1. Ρώμη, 5 Φεβρουαρίου 1787. Ὑπογραφὴ ΝΤΕ ΡΕΒΙΖΑ».

Ὁ Ἰωσὴφ Λακόστα ἐνεφανίσθη πραγματικὰ στὸ Δικαστήριο, ὅπου, κατόπιν πολυώρων ἐρευνῶν, ἀνεκαλύφθη, ὁ σκονισμένος φάκελλος ποὺ περιεῖχε τὴ διαθήκη τοῦ φιλοσόφου. Εἰς τὸ ἐξώφυλλον ὑπῆρχε ἡ σημείωσις ὅτι ὁ φάκελλος αὐτὸς θ' ἀνοιχθῇ μόνον ὅταν ἐμφανισθῇ ἡ ἐν λόγῳ σημείωσις.

Ἐξωργισμένος ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία ποὺ τοῦ ἔδειχναν οἱ σύγχρονοί του, ὁ φιλόσοφος ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τὴν περιουσία του σὲ κεῖνον ποὺ, κάποτε, θὰ τὸν τιμοῦσε μελετῶντας τὸ ἔργο του χωρὶς ἐνδιαφέρον.

Ἡ κληρονομία τοῦ Ρεβίζα ποὺ τὴν ἐποχὴν ποὺ ζοῦσε ἀντιστοιχοῦσε μὲ ποσὸν 300.000 λιρεττῶν ἀνέρχεται σήμερα σὲ σημαντικὸ ποσὸν ποὺ θὰ παραδοθῇ στὸ φοιτητὴ μόλις συμπληρωθοῦν οἱ διατυπώσεις.

—×××—

Τὸ μακάβριον πλοῖον

Τὸ Βελγικὸν πλοῖον «Ἴμο» ποὺ προεκάλεσε τὴν τρομερὰν ἔκρηξιν εἰς τὸ Χάλιφαξ τῷ 1917 προσέκρουσε σὲ ὕφαλον καὶ ἐβυθίσθη ἀκριβῶς τέσσερα ἔτη μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Χάλιφαξ. Ἡ τρομερὰ ἔκρηξις τοῦ Χάλιφαξ ποὺ προεκάλεσε τὸν θάνατον 1626 ἀνθρώπων συνέβη τὴν 6ην Δεκεμβρίου 1917. Καὶ τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη εἰς τὰς νήσους Φάλκλαντ τὴν 6ην Δεκεμβρίου 1921.

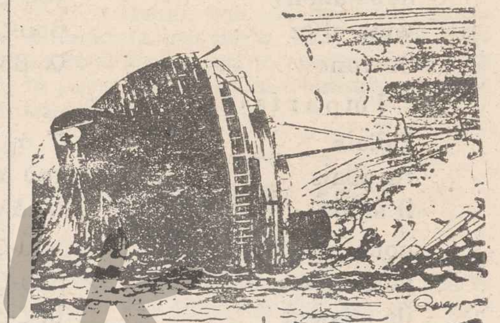

—×××—

Πανοπλίες Ἐσκιμώων

Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ ἀρχαιολόγοι ἔκαμαν τελευταίως μερικὲς ἐνδιαφέρουσες ἀνακαλύψεις στὴν Ἀλάσκα.

Εἰς τὰ περίχωρα τοῦ ἀκρωτηρίου «Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας», ἀνεκαλύφθησαν, κατόπιν ἀνασκαφῶν, ἕνα εἶδος πανοπλιῶν, κατασκευασμένων ἀπὸ πλάκες ὀστῶν.

Αὐτὲς οἱ περίεργες πανοπλίες ὀστῶν χρονολογοῦνται ἀπὸ καμμιὰ χιλιάδα ἐτῶν καὶ ὑποτίθεται, ὅτι ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπὸ φυλὲς Ἐσκιμώων. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ παρουσιάζει κάποιο ἐνδιαφέρον, γιατὶ δείχνει τὶς σχέσεις, ποὺ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὑπῆρχον τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Ἀλάσκας καὶ ἕνα μεγάλο ἀριθμὸν Ἀσιατικῶν φυλῶν, ποὺ ἔφεραν παρόμοιες πανοπλίες.

—×××—

Βασίλισσα καλλονῆς

Εἰς διαφόρους πόλεις καὶ πλὰζ τῆς Ἀγγλίας, ὅπου δὲν ἐπέρασεν ἀκόμη ἡ μόδα τῶν καλλιστείων, ἐκλέγεται κάθε τόσο καὶ ἀπὸ μία βασίλισσα καλλονῆς. Τελευταίως ἐξελέγη ὡς βασίλισσα καλλονῆς εἰς Γούντφορντ, ἡ εἰκοσαέτις Βεατρίκη Ρίτσαρντς, μία γοητευτικὴ ξανθή. Ἡ νέα τοῦ ἀπεθεώθη ἀπὸ τὸ κοινὸν δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ ἐκφράσῃ οὔτε μὲ μιὰ λέξι τὰ αἰσθήματα τῆς εὐγνωμοσύνης ποὺ ἐπλημμύριζαν τὴν καρδιά της. Ἁπλούστατα : Ἡ Βασίλισσα τῆς καλλονῆς εἶνε κωφάλαλος ! Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μιὰ κωφάλαλος ἀνέρχεται εἰς τὸν θρόνον — ἔστω καὶ τῆς ὠμορφιᾶς.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ"

ΜΑΘΗΜΑ ΙΒον

Τὸ ἀρθμητικὸν mille 'μιλ,=χιλια μένει ἄκλιτον. Εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν milles μιλ=σημαίνει μίλια (ναυτικὴν ἀπόστασιν.

Εἰς τὰς χρονολογιας ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ χίλια καὶ ἔχουν κατόπιν ἄλλους ἀριθμούς, τὸ mille γράφεται ἁπλῶς mil και προφέρεται ἐπίσης μιλ. π. χ. mil neux cent trente sept μιλ-νέφ-σὰν-τραντσὲτ =χίλια έννεακόσια τριάντα ἑπτά.

Ὅπως εἴδομεν ἀνωτέρω διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἀπὸ τὰ ἀπόλυτα το τακτικα ἀριθμητικὰ προσθέτομεν εἰς τὰ πρῶτα τὴν κατάληξιν ième ἰέμ π. χ. deuxième ντεζιεμ=δεύτερος. Ἐξαίρεσιν ἀποτελοῦν τὸ premier πρεμιὲ=πρῶτος καὶ ἑτέρα λέξις γαλλικη δι' ἧς δηλοῦται ὁ δεύτερος=second σγκόν Ὅταν τὸ ἀριθμητικὸν εἶναι σύνθετον ὅπως π. χ. quatre vingt κάτρ βὲν=ὀγδοήντα, τότε την κατάληξιν ième λαμβάνει μόνον τὸ τελευταῖον, δηλ. quatre-vingtième κάτρ-βεντιὲμ=ὀγδοηκοστός.

Το τακτικὰ ἀριθμητικά κλινονται καὶ ἀκολουθοῦν καὶ τὸ γένος π. χ. mon premier livre=τὸ πρῶτον μου βιβλίον, ma première leçon μὰ πρεμιερ λεσὸν=τὸ πρῶτον μου μάθημα, mes premiers voyages με πρεμιε βοαγιάζ =τὰ πρῶτά μου ταξείδια.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ

Εἰς τὴν πρώτην συζυγίαν ἀνηκουν δύο μόνον ἀνώμαλα ρήματα και ταῦτα εἶναι τὸ aller ἀλὲ=πηγαίνω καὶ τὸ envoyer ἀνβουαγιὲ=στέλνω.

Τὸ ρῆμα aller κλινεται ὡς ἑξῆς:

Présent

e vais	ζὲ βὲ	πηγαίνω
tu vas	τοὺ βά	πηγαίνεις
il va	ἰλ βὰ	πηγαίνει
nous allons	νοῦ-ζ-ἀλλὸν	πηγαίνομεν
vous allez	βου-ζ-ἀλλὲ	πηγαίνετε
ils vont	ἰλ βὸν	πηγαίνουν

Imparfait

j'allais	ζ' ἀλλὲ	ἐπήγαινον
tu allais	τοὺ ἀλλὲ	ἐπήγαινες
il allait	ἰλ ἀλλὲ	ἐπήγαινε
nous allions	νου-ζ-ἀλλιὸν	ἐπηγαίνομεν
vous alliez	βου-ζ-ἀλλιὲ	ἐπηγαίνετε
ils allaient	ἰλ-ζ-ἀλλὲ	ἐπήγαινον

Passé défini

j'allai κλπ. κλίνεται κατὰ τὸν ὁμαλὸν τύπον.

Passé indéfini

je suis allé κλπ. ἐπίσης κατὰ τὸν ὁμαλὸν τύπον.

Plus-que-parfait

j'étais allé κλπ. καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν ὁμαλον τύπον.

Passé antérieur

je fus allé κλπ. κατὰ τὸν ὁμαλὸν τύπον.

Futur

j'irais κλπ, κατὰ τὸν ὁμαλὸν τύπον.

Futur antérieur

je serai allé κλπ. ὁμαλῶς.

Conditionnel présent

j'irais κλπ. ὁμαλῶς

Conditionnel passé

je serais allè κλπ. ὁμαλῶς.

Impératif

va	βὰ	πήγαινε
allons	ἀλλὸν	ἂς πηγαίνωμεν
allez	ἀλλὲ	πηγαίνετε

Subjonctif présent

que j'aille	κὲ-ζ-ἄϊγ	θα ὑπάγω

(Περὶ τῆς ὑποτακτικῆς γενικῶς θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὰ προσεχῆ μαθήματα).

Imparfait

que j'allasse	καὶ-ζ-ἀλὰς	νὰ ἐπήγαινο

Passé

que je sois allé	καὶ ζὲ σοὰ ζαλλὲ	νὰ ἔχω ὑπάγη

Plus que parfait

que [illegible] allé	και ζε φοὺς ἀλλε	νὰ εἶχον ὑπάγη

I [illegible] f

aile [illegible] lé.

Participe

allant ἀλὰν πηγαίνων. Παθητικη: allé ἀλλε πηγαιμενος

Τὸ envoyer κλίνεται ὡς ἑξῆς:

Présent

j'envoie	ζ' ἀνβοὰ	στέλνω
tu envoies	τοὺ ἀνβοὰ	στελνεις
il envoie	ἰλ ἀνβοὰ	στελνει
nous envoyons	νοὺ-ζ-ἀνβοαγιὸν	στελνομεν
vous envoyez	βοῦ-ζ-ανβοαγὲ	στέλνετε
ils envoient	ἰλ-ζ-ἀνβοὰ	στέλνουν

Imparfait: j'envoiyais ζ'ἀνβοαγιὲ ἔστελα κλίνεται κανονικῶς. Passé défini. j'envoyais ζ'ἀνβοαβε=ἔστειλνα, κανονικῶς. Passé indéfinie: j'envoyé ζ'ὲ ἀνβοαγιε=ἔχω στείλη, κανονικῶς. Plus que parfait: j'avais envoyé ζ'ἀβὲ-ζ-ανβοαγιε=εἶχα στείλη, κανονικῶς. Passé antérieur: j'eus envoyê ζ'οὺ-ζ-ἀνβοαγιὲ=εἶχα στείλη, κανονικῶς. Futur: j'enverrai ζ'ἀνβερε=θὰ στείλω, κανονικῶς. Futur antérieur: j'aurai envoyé ζ'ὀρὲ ἀνβοαγιὲ=θὰ ἔχω στειλη, κανονικῶς. Conditionnel présent: j'enverrais ζ'ἀνβερε—θα ἔστελνα, κανονικῶς. Passé: j'aurais envoyé ζ' ὀρὲ-ζ-ἀνβοαγιὲ =θα εἶχον στειλη κανονικῶς. Impératif: envoie ἀνβοα=στεῖλε, envoyons ἀνβοαγιὸν=ἄς στείλωμεν, envoyez ἀνβοαγιε=στειλατε. Subjonctif présent: que j'envoie καὶ ζ'ἀνβοα=να στείλω, κανονικῶς Imparfait que j'envoyasse καὶ ζ'ἀνβοαγιος=νὰ ἔστελνα. Passé: que j'aie envoyé καὶ ζ'ἐ ἀνβοαγιε—νὰ ἔχω στειλη Plus que-parfait que jeus envoyé καὶ ζ'οὺς ἄνβουαγιε—νὰ εἶχον στείλη Participe: envoyé ἀνβοαγιὲ σταλμένος.

le bois	λε μποὰ	τὸ ξύλον
la famille	λὰ φαμῖγ	ἡ οικογένεια
le charbon	λε σαρμπὸν	τὸ κάρβουνον
la bhambre	λὰ σὰμπρ	τὸ δωμάτιον
la santé	λά σαντὲ	ἡ ὑγεία
la terasse	λα τεράς	ἡ ταράτσα
la chaminé	λα σαμινὲ	ἡ ἑστια (τὸ τζάκι)
la salle	λα σάλ	ἡ αἴθουσα
la salle à manger	λὰ σάλ ά μανζὲ	ἡ τραπεζαρια
la porte	λὰ πόρτ	ἡ πόρτα
le jardin	λὲ ζαρτὲν	ὁ κῆπος
le mur	λε μοὺρ	ὁ τοῖχος
l'entrée	λ' ἀντρὲ	ἡ εἴσοδος
le toit	λὲ τοὰ	ἡ στεγη
le corridor	λὲ κοριντὸρ	ὁ διάδρομος
l'appartement	λ' ἀπαρτμὰν	ὁ δροφος διαμέρισμα)
la distance	λα ντιστάνς	ἡ ἀπόστασις
l'avis	λ' ἀβι	ἡ γνώμη
la visite	λα βιζιτ	ἡ ἐπίσκεψις
le coup	λε κοῦ	τὸ κτύπημα
le matelas	λε ματλά	τὸ πάτωμα
le tiroir	λε τιρουάρ	τὸ συρτάρι
l'oreillet	λ' ὀρεϊγιὲ	τὸ μαξιλάρι
a conversation	λὰ κονβερσασιον	ἡ συνομιλία
l'unité	λ' οὐνιτὲ	ἡ μονὰς
la réunion	λὰ ρεουνιὸν	ἡ συγκέντρωσις
l'objet	λ' ὀμπζὲ	τὸ ἀντικείμενον
le métier	λε μετιὲ	τὸ ἐπάγγελμα
le goût	λε γκοὺ	ἡ ὄρεξις
le soin	λε σοέν	ἡ φροντὶς
le respect	λὲ ρεσπὲ	ὁ σεβασμὸς
l'amour	λ' ἀμοὺρ	ἡ ἀγάπη
la reproche	λά ρεπρὸς	ἡ ἐπιπληξις
la paix	λὰ πε	ἡ εἰρήνη
la guerre	λα γκὲρ	ὁ πόλεμος
la répons	λὰ ρεπὸνς	ἡ ἀπάντησις
la promesse	λα προμὲς	ἡ ὑποσχεσις
l'espoir	λ' ἐσποὰρ	ἡ ἐλπὶς
le souvenir	λὲ σουβενὶρ	ἡ ἀνάμνησις
la route	λὰ ρουτ	ὁ δρόμος
maintenant	μεντνάν	τώρα

ΑΣΚΗΣΙΣ

Νά μεταφρασθῇ εἰς τὸ γαλλικὸν)

Θα εἴμεθα τώρα ἐδῶ, ἐὰν εἴχομεν χρήματα νὰ ταξειδεύσωμεν.—Θὰ γράψωμεν τὰς ἐπιστολάς, ἐὰν θὰ ἔχωμεν φθάση σήμερον εἰς Πάτρας.—Ἂς ὑπάγωμεν νὰ δώσωμεν τώρα τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐγράψαμεν χθές. Εάν εἶχον τόσα χρήματα, ὅσα ἔχει ὁ ἀδελφός μου, θα ἤμην καὶ ἐγὼ πλούσιος.—Ἔδιδον ἄλλοτε πολλὰ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς φίλους μου, διότι εἶχον τοτε μεγαλην περιουσίαν, ἐνῷ σήμερον δὲν ἔχω χρήματα οὔτε διὰ τὰς ἰδικάς μου ἀνάγκας.—Αὔριον θὰ σᾶς ὁμιλήσω ἐὰν εὕρω καιρόν.—Θὰ σᾶς ὡμιλουν χθές, ἐὰν δὲν συνέβαινε ν' ἀναχωρήσω εἰς τὸν Πειραιᾶ.—Ὅταν θά φθάσητε σεῖς αὔριον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐνῷ θὰ ἔχω ἀναχωρήση διὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τας Ἀθήνας.—Θὰ εἶσθε ἐδῶ αὔριον,

---

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Τὸ πρόβλημα τῆς ἐποχῆς

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

«Ψάξετε καὶ θὰ βρῆτε ;»

Ρωτῆστε ἕνα νέο τοῦ κύκλου σας γιατὶ δὲν παντρεύεται.

Οἱ ἀπαντήσεις θὰ εἶναι ὅλες σχεδὸν κομμένες στὸ ἴδιο μοντέλλο ἢ κι' ἂν προέρχονται ἀπὸ ἕναν γιατρὸ ἢ ἀπὸ ἕναν δικηγόρο ἢ ἀπὸ ἕνα ἐργάτη.

Νὰ τί λέγη ἕνας ἀπὸ αὐτούς.

«Ἡ ζωὴ εἶναι σκληρή. Οἱ φτωχοὶ μισθοὶ μόλις φθάνουν γιὰ νὰ περνᾷ καγεὶς μόνος. Οἰκονομία. Στενοχώρειες νεῦρα, ὅταν ἀργῇ νὰ ἔρθῃ ὁ οὐρανοκατέβατος πελάτης στὸ γραφεῖο μας, στὸ μαγαζὶ στὴ κλινικὴ ποὺ ἐπιπλώθηκε ἐπὶ πιστώσει, ὅπου ὑπάρχουν μηνιαῖες πληρωμὲς κ. λ. π.

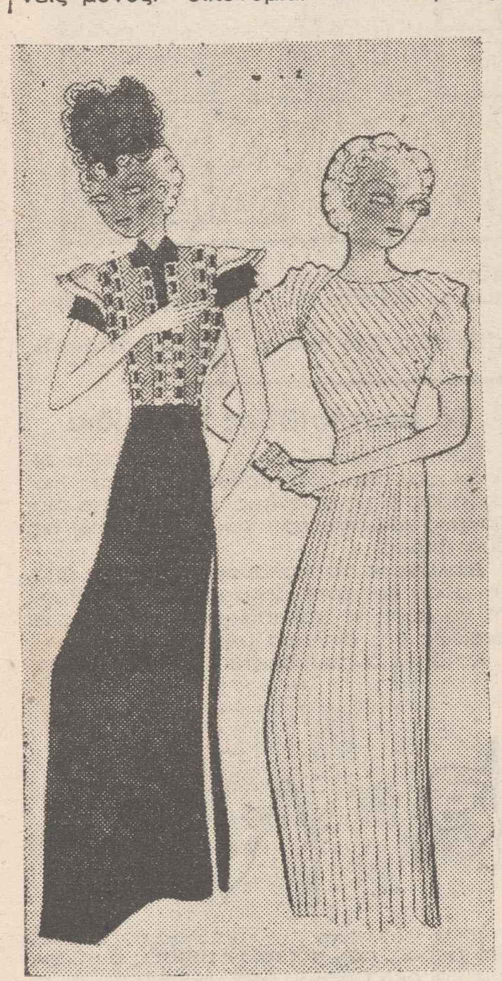

Τὸ μπολερο εἶναι πολὺ τῆς μόδας γιὰ τὸ βράδυ. Ὁ «Σιαπαρέλλι» γαρνίρει αὐτὸ μὲ χρυσᾶ κουμπιά. Τὸ φόρεμα καὶ τὸ μπολερὸ εἶναι ἀπὸ μπλὲ ταφτᾶ. Φόρεμα τοῦ «Ρομπὲρ-Πικέ», ἀπὸ ζέρσεϊγ μεταξωτὸ κόκκινο καὶ στενὴ ζώνη χρυσῆ.

Πῶς νὰ ζητήσω ἀπὸ τὰ μοντέρνα κορίτσια νὰ ἀρχίσουν μὲ θάρρος τὸ νοικοκυριὸ, ὅπου πρέπει νὰ κάνῃ ὅλες τὶς δουλειές, ποὺ ἡ μητέρα της συνηθίζει κι' ἐκείνη ἀγνοεῖ ἀφοῦ ἔχει τὰ διπλώματά της καὶ ξέρει γλῶσσες, στενογραφία; Ἡ μητέρα της δὲν τὴν ἄφησε ποτὲ νὰ βουτήξῃ τὰ χέριά της στὸ νερὸ τῆς πλύσης, κι' οὔτε νὰ χαλάσῃ τὴν γραμμή της σιάχνοντας τὰ κρεββάτια ἢ σκουπίζοντας τὸ παρκέττο.

Ἐὰν παντρευτῶ, συνεχίζει ὁ κύριος αὐτὸς, ἡ γυναίκα μου θὰ εἶναι ἀναγκασμένη νὰ μαγειρεύῃ, νὰ σιάχνῃ τὸ σπίτι. Κερδίζω 5 χιλ. τὸ μῆνα ἔχω ἕνα σπιτάκι ἐπιπλωμένο, γιατὶ τὸ ὄνειρό μου εἶναι νὰ ἔχω ἕνα δικό μου σπίτι μὰ ποὺ νὰ βρῶ μιὰ κοπέλλα ποὺ νὰ θέλῃ νὰ κινδυνέψῃ μιὰ τέτοια περιπέτεια ;»

— «Νὰ παντρετῶ, λέγει ἕνας ἄλλος. Μετὰ χαρᾶς ἂς βρῶ μιὰ κοπέλλα ποὺ δὲν καπνίζει, δὲν πίνει οὐΐσκυ καὶ κοκταῖϊλ. Εἶναι καλὰ πληροφορημένες οἱ μοντέρνες νέες μας. Ὅλα πάνω τους μοῦ κάνουν τὴν ἐντύπωσι κοσμημάτων ἀπὸ «στρὰς» μὰ ποὺ δὲν εἶναι παρά..... «ἰμιτασιόν».

—«Νὰ παντρευτῶ ; Γιατὶ ὄχι ; ἀπαντᾷ ἕνα ὡραῖος δυνατὸς νέος ἀρχιτέκτων. Ἔχω τὸ παράδειγμα τῶν γονιῶν μου Ὁ πατέρας μου δὲν ἦταν καθόλου πλούσιος ὅταν παντρεύθηκε τὴ μαμᾶ. Ἀλλὰ κι' οἱ δυὸ τους ἄρχισαν τὴ ζωὴ τους μὲ εὐθυμία κι' ἂς ἦταν τὸ ψωμὶ πολλὲς φορὲς ἀνύπαρκτο.

Τώρα ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Δὲν τῆς δίνεις λεφτὰ, γοῦνες, ἔχεις νὰ ὑποστῇς τὰ νεῦρα της, τὶς φωνές της, τὶς ψευτολιποθυμιές της. Πῶς θέλετε νὰ ζητήσω, θυσία ἀπὸ τὴν νέα αὐτὴν ποὺ συχνάζει στὰ ντάνσιγκ, πηγαίνει διακόσιες φορὲς τὴν ἡμέρα στὸ κινηματογράφο καὶ βάζει φτερὰ 50 ἑκατοστομέτρων στὸ καπέλλο της ; Κερδίζει 2 χιλ. καὶ ξοδεύει τὶς 1.500 γιὰ μακιγιὰζ καὶ τουαλέττες.

Εἶναι καλὰ ἂν κερδίζουν τόσα. Ξέρω κορίτσια ποὺ δουλεύουν ἐπὶ ὧρες καὶ κερδίζουν 800—1000 δραχ. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶναι καλὲς μικροῦλες καὶ ὅτι θὰ ἔκαναν εὐτυχεῖς τοὺς ἄνδρες ποὺ θὰ τὶς ἔδινε ἀγάπη κι' ἂς εἶχε ἕναν μέτριο μισθό. Δὲν μπορεῖ νὰ ξέρετε πόση χαρὰ, πόση περιφάνεια θὰ νοιώσῃ ἡ μικρούλα αὐτὴ ὅταν ἀποκτήσῃ ἕνα σπίτι ποὺ λέγεται δικό της, ἕνα ἄντρα ποὺ νὰ μπορῇ νὰ εἶναι ὑπερήφανη, πρῶτα γιατὶ τῆς ἀνήκει καὶ ὕστερα γιατὶ θὰ βλέπῃ στὰ μάτια του τὸ θάρρος καὶ τὴ χαρὰ γιὰ τὴ ζωή.

Ξεύρετε, ἀγαπητοί μου κύριοι, ὅταν ἔχω στενοχώριες ἀκούω τὴ γειτόνισσά μου νὰ τραγουδῇ. Ἡ στενοχώριά μου φεύγει ἀμέσως. Ὡραία, χαμογελαστὴ πάντα καθαρὴ αὐτὴ ἡ νέα γυναῖκα ἔχει ἕνα ἐργατικὸ ἄνδρα. Ἔχει ἕνα ὡραῖο σπιτάκι 2 παιδιὰ ποὺ τὰ ἀκούω πάντα νὰ γελοῦν σχεδόν, καθόλου νὰ κλαῖν.

Μὴ θαρρεῖτε ὅτι αὐτὴ ἡ γυναικούλα δὲν ἔχει στενοχώριες. Βλέπετε ὅτι ὑπάρχουν καὶ καλὰ κορίτσια στὸ κόσμο μας. Ὁ καθένας βρίσκει ἀναλόγως, τοῦ γούστου του, δὲν σᾶς ἀρέσουν οἱ νέες ποὺ καπνίζουν καὶ πίνουν, ἄλλους τοὺς γοητεύουν.

«Ψάξτε καὶ θὰ βρῆτε». Σᾶς τὸ εὔχομαι ἀπ' τὴν καρδιά μου.

Rita B.

Τὰ ὅπλα τῆς ὡραίας

ΤΟ ΜΑΣΑΖ ΤΩΝ ΒΛΕΦΑΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Τὰ ὄμορφα μάτια

Τὰ βλέφαρα, παίζουν τὸν κυριώτερο ρόλο στὴν ἔκφραση τῆς νεότητος τοῦ προσώπου. Τὸ δέρμα στὸ μέρος αὐτὸ εἶναι πολὺ λεπτὸ καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ ζαρώσῃ, νὰ γεμίσῃ ρυτίδες μὲ τὴν πρώτην κούραση. Πολλὲς γυναῖκες κατώρθωσαν νὰ κρατήσουν τὸ πρόσωπό τους νέο καὶ χωρὶς ρυτίδες, ἀλλὰ δὲν ἐφρόντισαν ποτὲ νὰ ἐξαλείψουν τὶς ἀπαίσιες τσέπες ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὰ μάτια. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἄσχημα πρᾶγμα ἀπ' αὐτὸ. Ἐὰν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα παρουσιασθῇ νωρὶς μποροῦμε νὰ τὸ ἐξαλείψουμε μὲ ἐπιτυχία. Μὲ τὶ μέσον ; Μὲ τὸ μασσάζ. Πρόκειται γιὰ μιὰ κίνησι γύρω ἀπὸ τὸ μάτι ποὺ γίνεται μὲ τρια δάχτυλα μόνον : Τὸν δείκτην, μέσον καὶ παραμέσον. Βάλετε τὰ δάχτυλα στὴν ἀρχὴ τῆς μύτης (εἰκὼν 1) ἀκολουθῆστε τὴ γραμμὴ τῶν φρυδιῶν φθάσετε ἕως τὸ τέλος τοῦ ματιοῦ, πολὺ κοντὰ στὴν ἄκρη τοῦ βλεφάρου καὶ ξαναέρχεσθε στὸ μέρος ποὺ ἀρχίσατε (εἰκὼν 2).

Ἕνα ἄλλο μασσὰζ καλὸ γιὰ τὸ ξεκούρασμα τοῦ ματιοῦ εἶναι τὸ ἑξῆς : Βάζετε τὰ δάκτυλά σας μεταξὺ τῆς γραμμῆς τῆς μύτης καὶ τῆς κόρης τοῦ ματιοῦ (εἰκὼν 3) σπρώχνετε τὰ χέρια πρὸς τὰ ἐπάνω σὰν νὰ θέλατε ν' ἀνασηκώσετε τὰ βλέφαρά σας. Ὕστερα γλυστρᾶτε ἐλαφρὰ ἕως τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ.

Αὐτὸ τὸ μασσὰζ πρέπει νὰ γίνεται ἁπαλὰ καὶ σιγά. Ὅσες ἔχουν στὰ πάνω βλέφαρα ρυτίδες, πρέπει νὰ κάνουν ἕνα μασσὰζ ἐλαφρό. Στὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ σας (πρὸς τὰ αὐτιὰ) βάζετε τὸ δάκτυλό σας (εἰκὼν 4). Σιγὰ-σιγὰ τὸ φέρνετε πρὸς τὴ μύτη. Ἐπαναλαμβάνετε αὐτὴν τὴν κίνηση 20 φορές. Γιὰ τὸ μασσάζ τῶν ματιῶν πρέπει νὰ ἔχετε βάλλει λίγη κρέμα λιπαρὴ στὰ δάκτυλα. Λίγη κρέμα. Μὴ νομίσετε ὅτι μὲ τὴν πολλὴ μπορεῖτε νὰ ἔχετε καλὸ ἀποτέλεσμα. Ἀπεναντίας κινδυνεύετε νὰ χαλάσετε τὸ δέρμα σας ἢ νὰ χειροτερέψετε τὸ κακό.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ μασσὰζ πρέπει νὰ σκουπίσετε καλὰ-καλὰ τὴν κρέμα ἀπὸ τὰ βλέφαρα. Γιατὶ τὸ ἐλάχιστο λίπος ποὺ μπαίνει στὸ μάτι, τὸ ἐρεθίζει, τὸ κάνει νὰ δακρύζῃ καὶ τὸ κοκκινίζει. Ὕστερα ἀπὸ τὸ καθάρισμα πλύνετε τὸ μάτι σας μὲ καθαρὸ νερό. Βάλετε μιὰ κομπρέσσα ἐπὶ πέντε λεπτά. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὑπέροχο καὶ τὰ μάτια σας θὰ σκλαβώνουν.

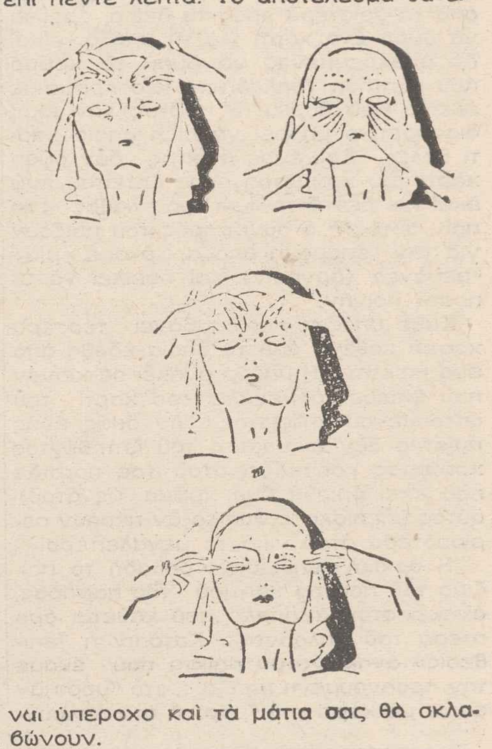

Πρὶν νὰ κοιμηθῆτε μπορεῖτε νὰ βάλετε λίγη κρέμα, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ τὴν πλησιάσετε στὰ μάτια. Τὴ νύχτα τὸ δέρμα θὰ ἀπορροφήσῃ τὴ κρέμα καὶ τὸ πρωΐ τὰ μάτια σας θὰ εἶναι ὑπέροχα τόσο νέα καὶ τόσα λαμπερά.

◆

ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ...

*** Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας γυμναστικὴ κάθε πρωΐ θὰ σᾶς κάνῃ λεπτὴ καὶ ἐλαφριά, ἐὰν τὴν ἀρχίσετε ἀπὸ τὰ μικρά σας χρόνια.

*** Τὸ ἀλκοόλ, τὰ δυνατὰ «λικὲρ» ξηραίνουν τὰ μαλλιά σας, χαλοῦν τὸ στομάχι καὶ τὴν ἐπιδερμίδα σας.

*** Ἐὰν βρίσκεσθε σὲ δύσκολη θέσι καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ἀρνηθῆτε ἕνα «κοκταίηλ» νομίζοντας ὅτι θὰ σᾶς πάρουν γιὰ ντεμοντέ, ζητῆστε ἕνα «κοκταίηλ» ἀπὸ πορντομάντας, ποὺ εἶνε τόσο τῆς μόδας στὸ Λονδῖνο.

Ἡ κ. Σίμπσον στὴ μόδα

Τὸ ρομάντζο τῆς ἀγάπης τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐΐνδσορ καὶ τῆς θελκτικωτάτης πρώην κυρίας Σίμπσον, ἔκανε τὴν τελευταία μία ἀπὸ τοὺς διαιτητὰς τῆς γυναικείας μόδας.

Ἰδοὺ ἕνα ἀνσάμπλ «Σίμπσον» ποὺ λανσάρει μιὰ μεγάλη Παρισινὴ «κουτουριέρ». Πόσο ὡραῖο καὶ ἁπλὸ εἶναι. Βραδυνὸ φόρεμα «Σίμπσον» μὲ τὴν φοῦστα καὶ τὴν ζακέττα γαρνιρισμένες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
MADAME RUEL
Ἑρμοῦ 51, τηλέφωνον 32-458
Ζητήσατε συμβουλὰς καὶ πληροφορίας

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Κυρίες μου,
Τὸ μυστικὸ τῆς ὠμορφιᾶς εἶναι ἕνα καὶ ἁπλούστατον.
Ἤμουν ἡ ἀπηλπισμένη τῆς ζωῆς καὶ χάρις σὲ μιὰ καλὴ σύμπτωσιν ἀνεκάλυψα τὸ ἁπλούστατον αὐτὸ μυστικό. Εἶμαι πρόθυμη νὰ σᾶς τὸ ἀποκαλύψω. Γράψειέ με, ἐσωκλείουσαι φάκελλον μὲ τὴν διεύθυνσί σας καὶ ἀνάλογον γραμματόσημον. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς πωλήσω τίποτε, οὔτε δέχομαι ἐπισκέψεις. Θὰ σᾶς δώσω μόνον μία πολύτιμη συμβουλὴ καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω γιατὶ τὸ κάνω αὐτό. Κα Ἐλπὶς Δημητριάδου. «Παλαὶ ντὲ Βερσάϊγ». Ὄθωνος 10. Ἀθῆναι.

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΣΑΣ

Τὸ παιγνίδι τῆς μόδας

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΠΡΙΤΖ

Γιὰ νὰ μάθετε μόνοι σας

(ΜΑΘΗΜΑ Βον)

Ἡ παρτίδα ἀρχίζει μόλις ὁ ἀντίπαλος ποὺ βρίσκεται ἀριστερὰ τοῦ Δηλοῦντος παίξῃ τὸ πρῶτο χαρτὶ καὶ συνεχίζεται ὡς ποὺ νὰ παιχθῇ καὶ τὸ τελευταῖο χαρτὶ τῆς δεκάτης τρίτης μπάζας.

Τὸ χαρτὶ ποὺ θὰ παίξῃ εἶναι στὴν ἀπόλυτη ἐκλογὴ τοῦ παίκτου. Ἔπειτα ὅμως ἀπ' αὐτὸ καθένας μὲ τὴ σειρά του, ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά, ὀφείλει νὰ δώσῃ ἕνα χαρτὶ γιὰ τὴ μπάζα, εἶναι δὲ ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ τὸ χρῶμα ποὺ ἐζητήθη (δηλαδὴ τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ ἐκεῖνο ποὺ ἔπαιξε ὁ πρῶτος) ἂν ἔχῃ, διαφορετικὸ μπορεῖ νὰ ρίξῃ ὅποιο χαρτὶ θέλει. Ἂν ἕνας παίκτης δὲν δώσῃ χαρτὶ τοῦ χρώματος ποὺ ζητεῖται, ἐνῷ ἔχει καὶ δὲν διορθώσῃ τὸ λάθος του πρὶν αὐτὸς ἢ ὁ συνέταιρός του παίξουν γιὰ τὴν ἑπομένη μπάζα, ἔκαμε μιὰν «ρενὸνς» (ἄρνησιν) καὶ ὀφείλει νὰ ὑποστῇ ποινήν.

Κάθε μπάζα περιλαμβάνει τέσσερα χαρτιὰ καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐδόθη ἀπὸ ἕνα παίκτην. Ἡ μπάζα ἀνήκει σὲ κεῖνον ποὺ ἔπαιξε τὸ μεγαλείτερο χαρτὶ τοῦ ζητουμένου χρώματος. Ἂν ὅμως ἕνας παίκτης δὲν ἔχῃ χαρτὶ τοῦ ζητηθέντος χρώματος καὶ παίζει ἀτοῦ (σὲ παρτίδα ποὺ ἔχει ὁρισθῆ ἕνα χρῶμα, ὡς ἀτοῦ) αὐτὸς ὑπερισχύει. Φυσικὰ ἂν πέσουν περισσότερα ἀτοῦ νικᾶ τὸ μεγαλείτερο.

Ἡ ἀρχικὴ «ἐπίθεσις», δηλαδὴ τὸ παίξιμο τοῦ πρώτου χαρτιοῦ τῆς παρτίδας, ἀνήκει στὸν ἀντίπαλο ποὺ κάθεται ἀριστερὰ τοῦ δηλοῦντος. Κατόπιν ἡ «ἐπίθεσις» ἀνήκει στὸν παίκτη ποὺ ἔκαμε τὴν προηγουμένη μπάζα : στὸ «μὸρ» ἂν ἔγινε μὲ χαρτὶ τοῦ «μὸρ» ἢ στὸ Δηλοῦντα ἂν ἡ μπάζα ἔγινε μὲ δικό του χαρτί.

Ἂν ἕνας παίκτης δὲν δώσῃ τὸ ζητούμενον χρῶμα, ἐνῷ ἔχει ἀπ' αὐτό, ὀφείλει νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα του πρὶν αὐτὸς ἢ ὁ σύντροφός του κάνῃ τὴν ἑπομένην «ἐπίθεσιν» ἢ παίξῃ στὴν ἑπομένη μπάζα. Ἂν ὁ δράστης τῆς «ρενὸνς» εἶναι ἀντίπαλος, μπορεῖ νὰ τοῦ ἐπιβληθῇ, ὡς ποινή, νὰ παίξῃ ἢ τὸ ἀνώτερο ἢ τὸ κατώτερο χαρτὶ τοῦ χρώματος ποὺ «ἐπετέθη». Ἢ ὁ Δηλῶν μπορεῖ ν' ἀπαιτήσῃ νὰ ἐκτεθῇ τὸ χαρτὶ ποὺ ἐρρίφθη κατὰ λάθος.

Ἂν ἡ ρενὸνς δὲν ἀπεκαλύφθη ἐγκαίρως, δηλαδὴ πρὶν ὁ παίκτης ἢ ὁ σύντροφός του παίξουν τὴν ἑπόμενη μπάζα, θεωρεῖται «γενομένη». Τότε ἡ πρώτη ρενὸνς κοστίζει δύο μπάζες εἰς τὸν δράστην της. Στὸ τέλος τῆς «ντὲν» οἱ δύο αὐτὲς μπάζες θ' ἀφαιρεθοῦν ἀπὸ τὶς μπάζες ποὺ ἔγιναν μετὰ τὴ ρενὸνς, θὰ προστεθοῦν εἰς τὶς μπάζες ποὺ κέρδισε ἡ ἀντίθετη παρέα καὶ θὰ ὑπολογισθοῦν στὴν ἴδια τιμὴ σὰν νὰ τὶς εἶχε κερδίσει ἡ παρέα παίζοντας.

Κάθε νέα ρενὸνς ποὺ θὰ κάμῃ ἡ ἴδια παρέα, οἱ ἀντίπαλοι δικαιοῦνται νὰ ζητήσουν ἄλλη μιὰ μπάζα ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἔγιναν ἔπειτα ἀπ' αὐτὴν τὴ ρενόνς.

Κάθε ρενὸνς στὸ δωδέκατο γῦρο δὲν θεωρεῖται ποτὲ γενομένη.

Τὸ χέρι τοῦ μὸρ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποστῇ ποτὲ ποινὴ γιὰ ρενόνς. Ἂν τὸ λάθος παρατηρηθῇ πρὶν ἀπὸ τὴν ἑπομένην ἐπίθεσιν μπορεῖ νὰ διορθωθῇ καὶ δὲν ἐπιβάλλεται καμμιὰ ποινή.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ : Τὸ Γον μάθημα.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΜΕ ΟΛΟΙ

Η ΔΟΚΤΟΡΕΣΣΑ Χ. ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΙ

ΤΗΝ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Διὰ τὴν πιτυρίασι τῆς κεφαλῆς σας συνιστοῦμε:

Ρεζορσὶν	5.0
Ἀλκοὸλ 950	150.0
Ὠ ντὲ κολόνι	50.0
Οὐὶλ ντὲ ρισέν	2.0

Χρῆσις: Κάθε δύο ἡμέρας, μ' ἕνα σφουγγαράκι, βουτηγμένο μέσα σ' αὐτὴ τὴ διάλυσι, τρίβουμε τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς.

Ἀλλὰ τὰ μαλλιὰ ἀπαιτοῦν κάποια ὑγιεινὴ καὶ τὰ μέσα, διὰ νὰ διατηρήσωμεν αὐτήν, εἶναι: Πρῶτα, τὸ βούρτσισμα. Μὲ μιὰ βοῦρτσα ἡμιμαλακὴ—ποτὲ σκληρὴ—βουρτσίζετε καλὰ τὰ μαλλιά σας πρωὶ καὶ βράδυ, πέντε λεπτά.

Ὕστερα χρειάζεται τὸ πλύσιμο· ἀλλὰ τὸ σκέτο νερὸ ἔχει κακὴ ἐπίδρασι στις τρίχες. Ἡ συνεχὴς χρῆσίς του, αἱ συχναὶ πλύσεις μὲ νερὸ καταστρέφουν τὰ μαλλιά, προκαλοῦν κρυολογήματα ἢ καὶ τοπικὲς συμφορήσεις. Ἐπίσης ὅμως εἶναι βλαβερὸ καὶ τὸ νὰ μὴ πλένωνται τὰ μαλλιά.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, τὰ μαλλιὰ θὰ πλένωνται κάθε δεκαπέντε ἡμέρες μὲ σαπούνια ἁπλᾶ ἢ φαρμακευτικά, κροκάδι αὐγοῦ (150 δράμια νερό, 1 κροκάδι), ξύλο τοῦ Παναμᾶ (5-10 δράμια σὲ μιὰ ὀκᾶ νερὸ ποὺ βράζει) κλπ. καὶ μὲ ζεστὸ νερό, ἄφθονο, νὰ ξεπλυθοῦν κατόπιν τελείως, διὰ νὰ μὴ μείνῃ ἴχνος σαπουνιοῦ ἢ τοῦ ὑγροῦ, ποὺ μετεχειρίσθημεν, διὰ νὰ καθαρίσουν. Τὸ στέγνωμα πρέπει νὰ εἶναι ἐπιμελές. Ἂν δὲν ἔχετε ἠλεκτρισμό, μεταχειρισθῆτε ξηρὲς καὶ ζεστὲς πετσέτες. Θὰ τρίβετε πάντοτε στὴν ἴδια διεύθυνσι.

Ἂν θέλετε νὰ ὑποβοηθήσετε τὴν τριχοφυΐαν, μεταχειρισθῆτε :

Νιτρὰλ ντὲ πιλοκαρπὶν	1.0
Μαντὸλ	1 0
Γκλυσερὶν	10.0
Ὠ ντὲ κολόνι 85 βαθμῶν	500.0
g. s. pour f.	

Χρῆσις: Τρὶς τῆς ἑβδομάδος βρέχουμε μιὰ μαλακὴ βοῦρτσα δοντιῶν καὶ τρίβουμε ἐλαφρὰ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς.

Ὅσον διὰ τὴν λεύκανσιν τῶν τριχῶν ἔχουμε νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι χρειάζεται συχνὸ βάψιμο, γιατὶ ποτὲ ἡ τρίχα δὲν βάφεται ἀπὸ τὴ ρίζα της. Αἱ περισσότεραι ὅμως τῶν βαφῶν εἶναι ἐπικίνδυνα δηλητήρια, ἰδίως ὅσαι περιέχουν κυανιοῦχον κάλι ἢ μόλυβδο. Ἀλλὰ ἡ βαφὴ πρέπει νὰ μὴ περιέχῃ βλαβερὰς οὐσίας καὶ δι' αὐτὸ θὰ σᾶς συστήσουμε τὰς ἀβλαβεστέρας ποὺ εἶναι αἱ ἑξῆς:

1) Φρέσκος χυμὸς ἀπὸ πράσινα καρυδόφλουδα, ποὺ δίδει εἰς τὰς λευκὰς τρίχας τὸ χρῶμα τοῦ καρυδιοῦ. Πρέπει ὅμως νὰ ἐπαναλαμβάνεται συχνά, διότι εἶναι ἀσθενὴς βαφή.

2) Βαφή, ποὺ παρασκευάζεται ἀπὸ κηκίδια καὶ σκουριὰ σιδήρου καὶ χαλκοῦ, ὑπὸ μορφὴν πηκτοῦ μίγματος. Ἀλείφετε τὰ μαλλιά, ἀφοῦ ἀφαιρέσετε τὴ λιπαρὰ οὐσία τους μὲ σαπούνισμα (ὡς ἀνωτέρω). Τὸ χρῶμα τῶν τριχῶν γίνεται γυαλιστερό, μαῦρο καὶ διαρκεῖ πολὺν καιρό. Αἱ κηλίδες τοῦ δέρματος, ποὺ φυσικὸν εἶναι νὰ γίνουν στὴ χρῆσι τῆς βαφῆς, ἐξαλείφονται μὲ ὀξέα καὶ ἰδίως μὲ τὸ ἀλκαλικὸ ὀξύ.

3) Ἀβλαβέστατος τρόπος κατὰ τῆς λευκάνσεως τῆς κόμης εἶναι:

Ἐρυθρὸς οἶνος	60 γρ.
Θειϊκὸς σίδηρος	1 »

Τὰ βράζουμε ὀλίγες στιγμὲς καὶ τ' ἀφίνουμε ὕστερα νὰ κρυώσουν. Μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ πλένουμε τὰ μαλλιὰ 2 φορὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ τ' ἀφίνουμε νὰ στεγνώσουνε, χωρὶς νὰ τὰ σκουπίσωμε.

4) Γιὰ ν' ἀποκτήσετε μακρυὰ μαλλιά, ὅσοι καὶ ὅσες σᾶς ἀρέσουν μεταχειρισθῆτε:

Μαῦρο κρασὶ	360 γρ.
Ἅλας λευκόφαιο	4 »
Θειϊκὸς σίδηρος	8 »

Θὰ τὸ θερμάνετε πέντε λεπτὰ καὶ θὰ προσθέσετε ὀξικὸ χαλκὸ 4 γραμμάρια. Θὰ βράσουν ἀκόμη δύο λεπτὰ καὶ προσθέτετε σκόνη «κηκιδοκαρύων» 7 γραμμάρια. Τότε τὰ βγάζουμε ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ μ' αὐτὰ ἀλείφετε τὰς τρίχας, ποὺ τὰς στεγνώνετε μὲ θερμὴ φανέλλα καὶ κατόπιν λούζεσθε μὲ χλιαρὸ νερό.

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΥΤΗ

Ἐκτὸς ἀπὸ ὅ,τι σᾶς ἔγραψα, ἀγαπητὴ ἐκ Βόλου ἀναγνώστρια, στὸ προηγούμενο φύλλο τοῦ «Ἑσπέρου», προσθέτομεν καὶ τὰ ἑξῆς·

Κατὰ τῶν ἐρυθρῶν ἐξανθημάτων τοῦ προσώπου καὶ τῆς μύτης, ποὺ κοκκινίζει, συνιστῶμεν:

Βόρακα	10 δράμια
Τριανταφυλλόνερο	5 »
Μῦρον ἀνθέων πορτοκαλλέας	5 »

Θὰ διαλύσετε καλὰ τὸ βόρακα μέσα στὰ ἀνωτέρω ὑγρὰ καὶ διὰ τοῦ μίγματος αὐτοῦ θὰ βρέχετε τρεῖς ἢ τέσσαρες φορὲς τὴν ἡμέρα τὴ μύτη σας ἢ τὰ ἐξανθήματα.

ΝΤΟΚΤΟΡΕΣΣΑ Χ.—

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἀπάντησις σὲ παχύσαρκη κυρία καὶ σὲ ἰσχνὴ δεσποινίδα.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ

Αἱ διασκεδάσεις τῆς οἰκογενείας

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

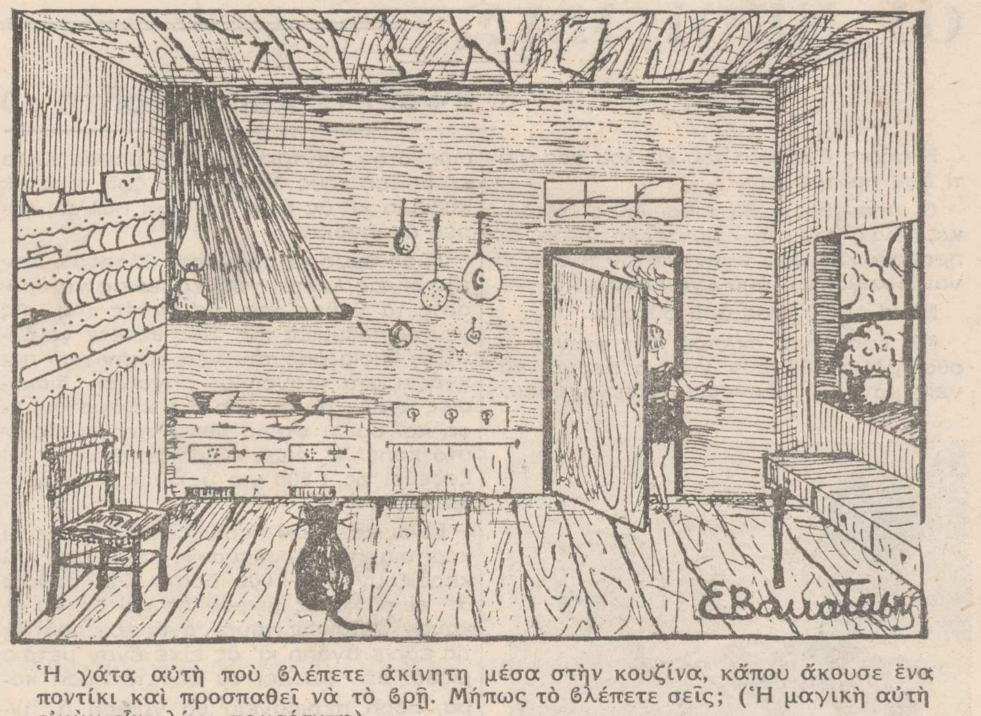

Ἡ γάτα αὐτὴ ποὺ βλέπετε ἀκίνητη μέσα στὴν κουζίνα, κάπου ἄκουσε ἕνα ποντίκι καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ βρῇ. Μήπως τὸ βλέπετε σεῖς; (Ἡ μαγικὴ αὐτὴ εἰκὼν εἶνε λίγο πρωτότυπη).

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Ἐρ. Βακατάση).

Τὸ παιγνίδι τῶν σκιῶν

Παραθέτουμε καὶ σήμερα ἕνα παιγνίδι σκιῶν ποὺ γίνεται μὲ τὰ χέρια:

Ὁ ψαρᾶς: Ἕνα καπέλλο κομμένο σὲ χαρτόνι καὶ τοποθετημένο μεταξὺ δείκτου καὶ μέσου σχηματίζει τὸ κεφάλι. Ἕνα δακτυλίδι περασμένο στὸν ἀντίχειρα συγκρατεῖ ἕνα ξυλαράκι μὲ κλωστή: εἶνε τὸ καλάμι. Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι κρατᾶτε ἕνα χαρτόνι σὲ σχῆμα βάρκας. Γιὰ νὰ γίνῃ ἡ θάλασσα σχηματίζετε μιὰ γραμμὴ σκιᾶς τοποθετοῦντας π. χ. ἕνα βιβλίο μπρὸς στὸ φῶς.

◆◆◆

Ἀκροστοιχὶς

Κ...... = Ἄνθος
Ρ........ = Φροῦτον
Υ........ = Ἥρως τοῦ 21
Π....... = Αἰγυπτιακὸν μνημεῖον
Τ........ = Εἶδος μύρμηκος
Ο......... = Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ
Γ....... = Μεγάλη νῆσος
Ρ........ = Ζῶον τῆς Ἀφρικῆς
Α....... = Φορεὺς τοῦ αἵματος
Φ....... = Χημικὴ οὐσία
Ι....... = Ἀνδρικὸν ὄνομα
Κ...... = Πτηνὸν τῆς Ἀμερικῆς
Ο....... = Περιφέρεια τῆς Γαλλίας
Ν........ = Μέγας κατακτητής

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Χατζηανδρέου)

Τὸ μυστηριῶδες καλαμάκι

Πάρτε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ «καλαμάκια» ἢ ἄχυρα, ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὶς λεμονάδες ἢ τὶς γρανίτες, καὶ περάστε μιὰ μακρυὰ κλωστή, ποὺ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὶς δυὸ ἄκρες.

Διπλώνετε τὸ καλαμάκι στὰ δύο ἀπὸ τὴ μέση καὶ τότε ζητᾶτε ἀπὸ ἕνα θεατὴ νὰ κόψῃ τὸ καλαμάκι καὶ τὴν κλωστὴ ἀκριβῶς στὸ δίπλωμα μὲ ἕνα σουγιᾶ.

Κατόπιν ἀνασυνδέετε τὰ δυὸ ἡμίση στὸ μέρος, ποὺ κόπηκαν μεταξὺ ἀντίχειρος καὶ δείκτου καί, ἀφοῦ φυσήξετε τρεῖς φορὲς στὰ δάκτυλά σας, τραβᾶτε ἀργὰ τὴν κλωστή.... ἄθικτη.

Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστηρίου:

Προηγουμένως ἔχετε κάμει μιὰ σχισμὴ κατὰ μῆκος τοῦ καλαμιοῦ καὶ ἀκριβῶς στὴ μέση, μήκους 4 πόντων, μὲ μιὰ λάμα ξυραφιοῦ.

Ὅταν διπλώσετε τὸ καλαμάκι στὰ δυό, κρύβετε τὸ τσάκισμα στὸ ἕνα χέρι σας καὶ μὲ τὸ ἄλλο τραβᾶτε τὶς δυὸ ἄκρες τῆς κλωστῆς. Αὐτὴ θὰ μπῇ μέσα στὴ σχισμή, ὥστε ὁ σουγιᾶς θὰ κόψῃ τὸ καλαμάκι, ὄχι ὅμως καὶ τὴν κλωστή.

Ἀνασυνδέοντες τὰ δύο κομμάτια, ἡ κλωστὴ θὰ ξαναπάρῃ τὴ θέσι της καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἔχῃ δῆ τίποτε.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν εὐνοϊκοὺς ὅρους

Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ δύνανται ν' ἀποτείνωνται εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 Maiden Lane, New York U. S. A., εἴτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Ὑπηρεσία Ἐργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΣΑΣ

Τὸ παιγνίδι τῆς μόδας

ΑΙ ΣΤΑΥΡΩΤΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Διασκεδαστικὸ καὶ μορφωτικὸ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

3.—Διακεκριμένος Ἕλλην δημοσιογράφος.
5.—Ἡ πρώτη γυναῖκα (ἀνορθόγραφος ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες).
7.—Μεγάλο μαχαίρι.
9.—Πτῶμα στὴ δημοτική.
10.—Ἡ πρᾶξις τοῦ καταγράφειν.
13.—Τοπικὸν ἐπίρρημα.
14.—Κάποιος ποὺ πετάει.
18.—Μέρος τοῦ λόγου.
19.—Τὸ ψηλὸ βουνό.
20.—Μέρος τοῦ προσώπου.
21.—Ἀντωνυμία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

3.—Μάρκα μπαταρίας.
14.—Τὸν ἀναπνέομεν.
1.—Τὸ ἀντίθετον τῆς ψυχῆς.
15.—Ἕνας πασᾶς ποὺ δὲν ἦταν Τοῦρκος.
4.—Ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἔκανε.
11.—Πρόθεσις.
8. Τὴν ὀνειρεύονται ὅλοι οἱ νέοι.
12. Ἀμερικανικὴ πόλις τῶν διαζυγίων (τῆς λείπει ἕνα γράμμα).
5.—Ἕξη ὧρες.
2.—Πόλις τῆς Πολωνίας.

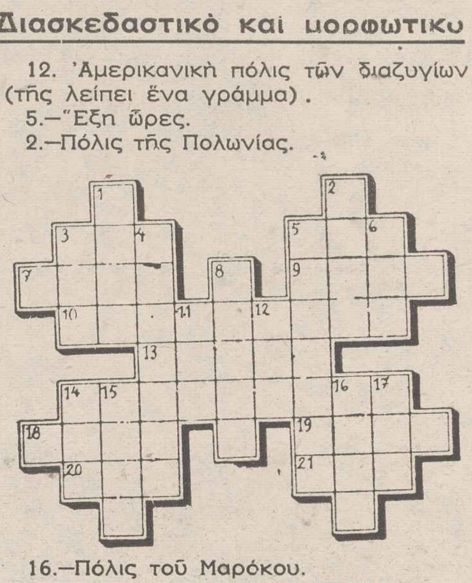

16.—Πόλις τοῦ Μαρόκου.
6.—Στὸν..... βασιλεύει ὁ Πλούτων.
17.—Δικός σου.

(Ἐστάλη ὑπὸ Β. Χ. Δ.)

ΣπαΖοκεφαλιὰ

Μὲ τέσσαρες εὐθεῖες γραμμές, χωρῆστε αὐτὸ τὸ τετράγωνο σὲ τρία τεμάχια

4	4	0	2
10	6	8	10
6	5	5	10
0	2	8	10

καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ περιέχῃ ἀριθμοὺς ποὺ τὸ ἄθροισμα τους νὰ εἶναι 30 σὲ κάθε τεμάχιο.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Π. Θ.)

◆◆◆

Τὰ σπίρτα

Τὰ ἀνωτέρω ἐννέα τετράγωνα σχηματίζονται μὲ 24 σπίρτα. Πρέπει νὰ ἀφαιρέσωμεν 8 σπίρτα καὶ νὰ μείνουν δύο τετράγωνα. Ποιὰ σπίρτα θὰ βγάλουμε ;

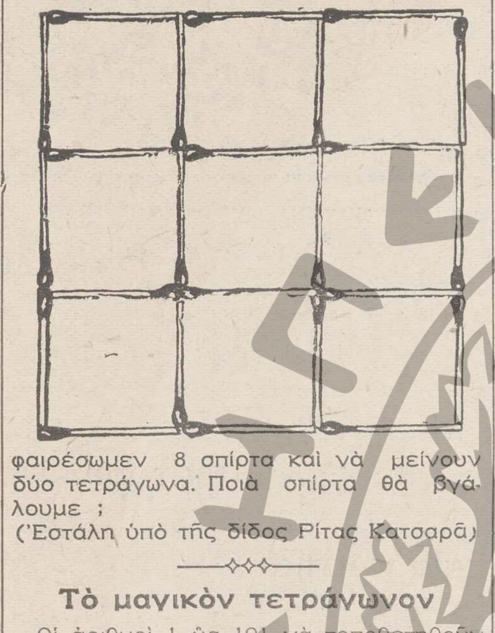

(Ἐστάλη ὑπὸ τῆς δίδος Ρίτας Κατσαρᾶ)

◆◆◆

Τὸ μαγικὸν τετράγωνον

Οἱ ἀριθμοὶ 1 ὡς 121 νὰ τοποθετηθοῦν ἀνὰ 11 εἰς 11 σειράς, ἔτσι, ὥστε κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς 11 σειρὲς νὰ ἔχῃ ἄθροισμα 671 καὶ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς 11 στῆλες νὰ δίδῃ τὸ ἴδιο ἄθροισμα.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Ἀγγούρη)

Αἱ λύσεις

Μαγικὴ εἰκὼν

Ἡ κυρία τῆς γάτας εἶναι στὸ πηγοῦνι της μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὰ κάτω.

◆◆◆

Σταυρωταὶ λέξεις

Η	Λ	Ε	Κ	Τ	Ρ	Ι	Σ	Μ	Ο	Σ
Γ	■	Λ	Ε	Ρ	Ν	Α	Ι	Α	■	Α
Ι	Ω	Β	■	Ι	■	Χ	■	Ρ	Ω	Σ
Α	Ν	Α	■	Α	Φ	Η	■	Α	Δ	Ω
Σ	Α	■	Π	■	Α	■	Ι	■	Η	Ν
■	■	Δ	Ο	Ι	Ρ	Α	Ν	Η	■	■
Ρ	Ο	■	Ε	■	Α	■	Α	■	Η	Σ
Α	Τ	Ε	■	Κ	Ω	Χ	■	Α	Ρ	Α
Ν	Ε	Α	■	Ι	■	Ω	■	Κ	Α	Ν
Κ	■	Ρ	Η	Ν	Α	Ν	Ι	Α	■	Ο
Ε	Λ	Ι	Κ	Ω	Ν	Ι	Α	Δ	Ε	Σ

◆◆◆

Τρίγωνον

Κρήτη—Ρόδα—Ἤδη—Τὰ—Ἡ.

◆◆◆

Παγίδα

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι πατέρας τῆς νέας.

◆◆◆

Τὰ χαρακώματα

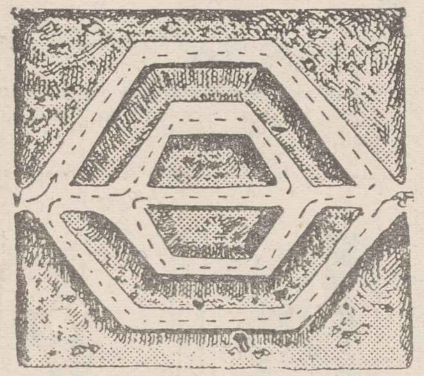

Ἰδοὺ ποιὸ δρόμο πρέπει ν' ἀκολουθήσουμε.

◆◆◆

Τὸ γάλα

Ἀπὸ τὸ δοχεῖον ποὺ περιέχει τὶς 10 ὀκάδες γεμίζει τὸ μικρὸ μὲ 3 ὀκάδες. Τὶς ὑπόλοιπες 7 μεταφέρει στὸ δεύτερο δοχεῖο. Κατόπιν τὶς 3 τοῦ μικροῦ τὶς ρίχνει στὸ μεγάλο καὶ ἀπὸ τὶς 7 τοῦ δευτέρου ἀφαιρεῖ τρεῖς. Ἔτσι ἔχουμε 3 στὸ μεγάλο, 4 στὸ δεύτερο καὶ 3 στὸ μικρό. Τὶς 3 τοῦ μικροῦ τὶς ρίχνουμε στὸ μεγάλο καὶ ἀφαιροῦμε 3 ἀπὸ τὸ δεύτερο. Ἔχουμε τώρα 6, 1 καὶ 3. Τὶς 3 τοῦ μικροῦ τὶς ρίχνουμε στὸ μεγάλο καὶ τὴ μία τοῦ δευτέρου τὴ μεταφέρουμε στὸ μικρό. Τότε ἔχουμε 9, 0, 1. Ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀφαιροῦμε μὲ τὸ μεσαῖον 7 καὶ τότε ἔχουμε 2,7 καὶ 1. Ἀπὸ τὸ μεσαῖον συμπληρώνουμε τὸ μικρό, προσθέτουμε δηλαδὴ ἄλλες 2 ὀκάδες στὴ μία ποὺ ὑπάρχει. Τότε ἔχουμε 2, 5 καὶ 3. Ρίχνουμε τὶς 3 τοῦ μικροῦ στὸ μεγάλο καὶ ἔχουμε 5, 5 καὶ 0. Ἔτσι ἡ μοιρασιὰ ἔγινε.

◆◆◆

Τὸ ρολόϊ

Σὲ κάθε ἡμέρα 24 ὡρῶν τὸ ρολόϊ τρέχει 1)2—1)3—1)6 τοῦ λεπτοῦ.

Ἐκ πρώτης ὄψεως λοιπὸν φαίνεται ὅτι ὁ χρόνος ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ προχωρήσῃ τὸ ρολόϊ 5 λεπτὰ εἶναι=6:1)6=30 ἡμέρες καὶ ὅτι ἡ ζητουμένη χρονολογία εἶναι τὸ βράδυ τῆς 31ης Ἰανουαρίου.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι τὴν αὐγὴν τῆς 28ης Ἰανουαρίου, τὸ ρολόϊ θὰ ἔχῃ τρέξει 27Χ1)6=9)2 λεπτὰ καὶ συνεπῶς τὸ ἴδιο βράδυ θὰ προχωρήσῃ 9+2+1)2=5 λεπτά.

Ὁ Ἕσπερος ἀπαντᾶ...

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΣΥΣΤΑΣΙΣ:

Οἱ ἀποστέλλοντες φιλολογικὴν ὕλην, ἂς γράφουν εἰς τὸν φάκελλόν των «Ὕλη Φιλολογική» καὶ ἂς ἀπευθύνουν τὰς ἐπιστολάς των αὐτάς: Πρὸς τὸν κ. Γραμματέα τῆς Συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ «Ἕσπερος», Σταδίου 23, Ἀθήνας.

Δ. Α. Ζῶτον, Ἀλεξανδρούπολιν. Μᾶς συγχωρεῖτε, γιατὶ κατὰ λάθος γράψαμε ὅτι τὸ διήγημά σας γέννηκε πρωτοχρονιάτικο. Ἦταν ἀδύνατο, ὡς καὶ σεῖς θὰ ξέρετε. Τὸ φυλᾶμε ὅμως, κι' ἂν εἴμαστε καλά, τοῦ χρόνου.... Γιατὶ εἶναι πολὺ καλό.

Ἄλμαν, ἐνταῦθα. Ὁ ἐνθουσιασμός σας βλέπουμε ὅτι ἔσβυσε, σὰν τὶς μεγάλες φωτιές, ποὺ φουντώνουν, μὰ ποὺ σβύνουν εὔκολα. Καὶ ὅμως καὶ τὰ ἔργα σας δημοσιεύσαμε καὶ τὴν ἀλήθεια σᾶς εἴπαμε.

Μ. Γ. Παγ. Ἰσταμπούλ. Σταυρόλεξο ἐλήφθη. Γιὰ τὰ ἔργα σας σᾶς γράψαμε στὸ προηγούμενο.

Γιάννην Ἀγιάννην, Μεσολόγγι. Καλὰ νομίζετε πῶς τὰ γράφετε; Καὶ τόση σκληρότης πρὸς τοὺς σαραντάρηδες; Ἂς εἶναι. Ἀθλητικὰ δημοσιεύονται.

Γ. Ἀλεξ, Θεσσαλονίκην. Δυστυχῶς ἔφθασε σχεδὸν τὴν Πρωτοχρονιά. Στείλετε κάτι ἄλλο καὶ περιμένουμε ἀπ' ὅλους σας νὰ κάμετε ἄλλους πέντε φίλους σας ἀγοραστὰς τοῦ «Ἑσπέρου».

Τ. Π. Ξαναστείλετε αὐτὲς τὶς «λίγες γραμμές», γιατὶ τὶς ἔχασα. Συγγνώμην καὶ φροντίστε γιὰ τὸν «Ἕσπερο».

Κ. Χρ. Ἀγγελόπ. Πειραιᾶ. Ἐλήφθη ἀργά. Καλό. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴ σειρά του.

Εὐστ. Χρον. Τρίπολιν. Εὐχαριστοῦμε. Φροντίσετε μεταξὺ συναδέλφων καὶ γνωστῶν νὰ γίνουν προσωπικῶς ἀγορασταὶ τοῦ «Ἑσπέρου». Τὸ μυθιστόρημα στείλτέ το. Ἡ «Ἁγνὴ» θὰ δημοσιευθῆ. Τὸ ἄλλο θὰ διαβάσωμε μὲ προσοχή. Ἀλλὰ πολὺ μεγάλο.

Ἀπ. Καζάκον, ἐνταῦθα. Διήγημα πολὺ καλό. Ἀλλὰ ἐλήφθη μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ πρωτοχρονιάτικου. Κρῖμα! Στείλτε κανένα ἄλλο.

Ε. Δ. Καροτίδην, Σιδηρόκαστρον. Θὰ σταλῆ, ἅμα λάβουμε ἕνα τρίδραχμο γραμματόσημο. Δημοσιεύεται, ἂν καὶ καθυστερημένο.

Γ. Γιώταν, Πάτρας. Φροντίστε γιὰ τὴν διάδοσι τοῦ «Ἑσπέρου». «Στοῦ φιλιοῦ τὸν πόνο» θέλει δούλεμα. Τὸ πεζὸ θὰ δημοσιευθῆ.

Ν. Α. Δέλβον, Πειραιᾶ. Θὰ δημοσιευθῆ.

Μιχ. Πανάγιον Μέτσοβον. Πόσο μᾶς συγκινεῖ ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἤπειρο, ποὺ πολεμήσαμε στὰ νειᾶτά μας. Φροντίσετε γιὰ τὴ διάδοσι τοῦ «Ἑσπέρου». Δυστυχῶς τὸ διήγημα, ὡς βλέπετε, ἔφθασε πολὺ ἀργά. Περιμένουμε κάτι ἄλλο.

Ἄρπαν, Θεσσαλονίκην. Τὰ σταλέντα καλά, ἂν δουλευτοῦν ἀκόμη. Τὸ «Γλυκὲ θεὲ» θὰ δημοσιευθῆ. Τὸ ἄλλο ἔχασε τὴν ἐπικαιρότητά του. Ἂν θέλετε κρίσεις πλατυτέρας, στείλτε τὴ διεύθυνσί σας. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπη σας στὸν «Ἕσπερο» καὶ φροντίσετε ὅλες οἱ φίλες σας νὰ γίνουν «πιστὲς» ἀγοράστριές του.

Φαν. Καμ. Ἀθήνας. Ἔφθασε ἀργά, δυστυχῶς. Πολὺ καλό.

Ἀνδρ. Παναγ. Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιευθοῦν ἀμφότερα.

Θοδ. Παπαπ. Σταυρωταὶ λέξεις θὰ δημοσιευθοῦν.

Δ. Κοκ. Ὄχι καὶ τόσον καλαί. Κοιτάξτε τὰς δημοσιευομένας.

Ε. Παπακ. Καλή. Θὰ δημοσιευθῆ.

Α. Β. Ναυρ. Θὰ δημοσιευθῆ.

Β. Βασ. Σταυρωταὶ λέξεις ὄχι καλαί. Ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ κενὰ καὶ πρὸ παντὸς δὲν πρέπει νὰ μένουν τμήματα ἀσύνδετα. Τὰ ἄλλα παιγνίδια δημοσιεύονται, ὅπως βλέπετε.

Ἐρ. Βακατάσην. Θερμὰ συγχαρητήρια. Συνεργασία σας πάντοτε εὐπρόσδεκτη.

Κ. Καρ. Νὰ παραθέτετε πάντοτε τὰς λύσεις. Δυστυχῶς, δὲν ἔχουμε πολὺν καιρὸ γιὰ χάσιμο.

Π. Γιαλ. Θὰ δημοσιευθῆ.

Γ. Ν. Παπ—νου. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Δ. Ζωτ. Θὰ δημοσιευθοῦν. Εὐχαριστοῦμεν.

Γ. Μπόορ. Ὄχι καλαί.

Ε. Χατζηανδρ. Θὰ δημοσιευθῆ.

Ν. Γκορτσ. Θὰ δημοσιευθῆ.

Δ. Ἀγγουρ. Δημοσιεύεται.

Μ. Σπάζοκκ. Θὰ δημοσιευθῆ.

Μ. Πιπ. Ὅπως βλέπετε, δημοσιεύονται.

Θεοκλ. Κυρ. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Ι. Ἀσδ. Θὰ δημοσιευθῆ.

Πλ. Νικ. Κακόν. Προσέχετε τὰ δημοσιευόμενα.

Ι. Χαρβ. Καλά. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Π. Χρυσ. Δημοσιεύεται.

Παῦλον Βέργαν, Θέρμαν. Ὁ ἐνθουσιασμός σας γιὰ τὸν «Ἕσπερο» εἶναι κοινός, ὅλων τῶν νέων τῆς Ἑλλάδος ποὺ γράφουν. Γιατὶ ἐμεῖς θέλουμε νὰ μορφώσουμε τὰ νέα παιδιά, νὰ τὰ βοηθήσουμε, νὰ τὰ ἐμφανίσουμε μιὰ ἡμέρα ἀξίους τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἑαυτοῦ των. Γι' αὐτὸ εἰδικὴ καταβάλλουμε προσπάθεια γιὰ τοὺς νέους. Ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι πρέπει, ἀφοῦ ἐννοοῦν ὅτι ἀληθινὰ φροντίζουμε γι' αὐτούς, νὰ φροντίζουν κι' αὐτοὶ γιὰ τὸν «Ἕσπερο». Κάθε φίλο των, κάθε γνωστό των πρέπει νὰ τὸν κάνουν ν' ἀγοράζῃ τὸν «Ἕσπερο» καὶ μὲ φανατισμὸ νὰ τὸν προπαγανδίζῃ. Ἔτσι ὁ «Ἕσπερος» θὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργο του, πρὸς τὸ καλὸ τῶν διανοουμένων Ἑλληνοπαίδων. Γιὰ τὴν «Καρδερίνα» σας μὴν ἀνησυχῆτε. Τὴν βρήκαμε μέσα στοὺς φακέλλους τῶν συνεργατῶν μας, ποὺ εἶναι ὀγκωδέστατοι, καὶ θὰ τὴν δημοσιεύσουμε. Γι' αὐτὸ ἄργησε. Ὅλοι γράφουν— κι' αὐτὸ μᾶς εὐχαριστεῖ. Πρέπει ὅμως νὰ περιμένετε τὴ σειρά σας ὅλοι. Φθάνει ποὺ κανένα γράμμα δὲν μένει ἀναπάντητο, ἀλλ' ἔχει ἀμέσως ἀπάντησι. Γράφετε ὅμως λίγα, γιὰ νὰ προφθαίνουν νὰ δημοσιεύωνται ὅλα.

Ἰω. Ἀσπμακ. Ἀκράταν. Παρακολουθεῖτε στήλην παιγνιδιῶν.

Α. Α. Χ. Κρέσταιναν. Γιατί ὁ πράκτωρ δὲν ζητεῖ τὴν αὔξησι τῶν φύλλων τοῦ «Ἑσπέρου»; Παράδοξο, νὰ μὴ θέλῃ τὸ συμφέρον του. Ὅσον ἀφορᾷ τὴ συνεργασία σας, δὲν τὴν λάβαμε, δυστυχῶς. Φαίνεται ὅτι χάθηκε ἡ δευτέρα ἐπιστολή σας. Πάντως δελτίο θὰ σταλῇ καὶ στείλετε ξανὰ τὸ τραγοῦδί σας.

Τζὼν Μπίλ. Μαρκόπουλο. Ἀπὸ ἀβλεψία τυπογραφικὴ στὸ προηγούμενο σᾶς γράφουμε ὅτι θὰ διαβαστῇ, ἐνῷ εἶχε δημοσιευθῆ. Περιμένουμε κάτι καινούργιο καί, εἰ δυνατό, νὰ σᾶς γνωρίσουμε προσωπικά. Τρίτη, Τετάρτη καὶ Πέμπτη, ἂν ἔλθετε στὰ γραφεῖα μας, θὰ βρῆτε τὸν ὑπογραφόμενο.

Α. Φτυλούσην, Μυτιλήνην. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρά του.

Διον. Δημ. Κλαυδ. Ζάκυνθον. Εὐχαριστοῦμε πολύ. Ποίημα καθυστερημένο δυστυχῶς.

Γ. Πλατ. Πρώτη. Γιατὶ βρίζετε ἔτσι τὶς καϋμένες τὶς γυναῖκες; Δὲν εἶναι σωστὸ καθόλου. Ἡ «Ἑλλὰς» ὄχι καλή.

Φοιβ. Ρ. Δράμαν. Πλούσιο καὶ πολὺ τὸ ὑλικό σας. Γι' αὐτὸ θὰ τὸ διαβάσουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσουμε.

Τ. Π. Ὁδὸς Ναυαρίνου. Αὐτό, ποὺ γράφετε, τὤπαθαν ὅλοι οἱ νέοι. Καλὸ θέμα, μὰ κακογραμμένο. Κάποια φορὰ θὰ τὸ μεταχειρισθῇ ὁ ὑποφαινόμενος σὲ κάποιο διήγημα. Παρακολουθήσετε καὶ θὰ τὸ δῆτε. Προσπαθήσετε ὅμως καὶ σεῖς. Κάτι θὰ γράψετε, ἂν ἐπιμείνετε.

Σωτ. Βαρ. Βόλον. Ἔφθασε ἀργά.

Βασ. Μπάρδην. Καθόλου δὲν συμμεριζόμεθα τὴν ἀπαισιοδοξία σας. Ἐπιμένοντας κανεὶς νικάει. Ἡ ἀπελπισία εἶναι ἴδιον ὑστερικῶν ἀνθρώπων. Τὸ πεζό σας καλό, ἀλλὰ μεγάλο. Ἂν διαβάζατε τὴν ἀλληλογραφία μας, θὰ βλέπατε ὅτι συνιστοῦμε λίγα. Πάντως θὰ τὸ ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας. Καὶ στείλτε ἄλλο, πιὸ μικρό.

Γ. Μυρτ. Τὸ «Τότε καὶ τώρα» δὲν εἶναι στρωτό. Ἔχετε μιὰ καλὴ ὑπόθεσι, μὰ ὄχι ξεδιπλωμένη καὶ δουλεμένη τέλεια. Πάντως μπορεῖτε νὰ γράφετε καλά, ἂν ἐπιμείνετε. Ἂν μᾶς μείνῃ καιρός, θὰ μεταχειρισθοῦμε τὸ θέμα σας, σ' ἕνα πεζό μας—σὰν ὑπόδειγμα νὰ ποῦμε.

Εὐαγ. Φραγκ. Σέρβια. Ἂν πράγματι δὲν φθάνουν τὰ φύλλα, πρέπει νὰ ζητήσῃ ὁ κ. πράκτωρ. Τὸ πεζό σας ὄχι καλό. Θὰ τὸ ἐπεξεργασθοῦμε καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Ἄλλοτε, πρέπει νὰ γράφετε στὴ μιὰ μεριὰ τοῦ χαρτιοῦ.

Π. Σ. Ν. Κ. Χ. Ν. Καλλικράτειαν. Ἐφημερίδα γαλλικὴ καὶ λεξικό, ἂν θέλετε, εἶναι εὔκολο. Νὰ ἐγγραφῆτε συνδρομητὴς στὸ «Pour-Vous», ὅταν θὰ κατεβῆτε στὴ Θεσσαλονίκη. Ὅσο γιὰ λεξικό, θὰ βρῆτε ἐπίσης ἐκεῖ. Ἐκτὸς ἂν τὰ θέλετε ἀπὸ δῶ Στείλετε μας δύο φωτογραφίας.

Ἀργώ, Θεσσαλονίκην. Ἐλήφθη. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴ σειρά του. Μὴ γράφετε πλάγια, γιατὶ ἀδύνατο νὰ διαβάσουμε τὸ χειρόγραφό σας. Συνεργασία δεχόμεθα καὶ τὴν δημοσιεύουμε, ὅταν ἐγκριθῇ. Τὸν κ. Δημητριάδη τὸν γνωρίζετε;

Κ. Βυθοῦλκαν, Ζάκυνθον. Τὸ περὶ συζύγων ἀκατάλληλο. Ἀπὸ τὸ τραγοῦδί σας «Πτωχὴ καρδιὰ» δημοσιεύουμε τὸ τελευταῖο τετράστιχο, γιὰ νὰ τὸ κρίνετε μόνος σας:

«Ἂν ἤξερες πῶς μιὰ ἀκτὶς λύπης καὶ πόνου
(ἐφάνη
σὲ μιὰ καρδιὰ ὅπου γι' αὐτὴ τόσο πολὺ ὑπο-
(φέρεις
καὶ ἐκεῖνο ὡς μόνη σου ἀμοιβὴ γιὰ σένα πλέ-
(ον θὰ φθάνῃ
μὰ οὔτε κι' αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖς, πτωχὴ καρ-
(διά, νὰ ξέρῃς».

Σ. Χριστοδούλου, Πειραιᾶ. Λυπούμεθα ποὺ τὰ «Μάτια» σας ἔρριξαν ἀργὰ τὸ φῶς τους στὰ γραφεῖα μας. Ἦταν ὅμως φωτερά, ἀφοῦ τόσο μᾶς ἐνθουσίασαν. Στείλτε κάτι ἄλλο. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς μικρό. Καὶ συνεχίσετε. Τὸ ἀξίζετε.

Ἀλ. Ἀλεξιάδην, Ἑπτάλοφον, Θεσσαλονίκην. Ἰω. Γ. Φωτεινόν, Κλήματα Κερκύρας. Κ. Π. Θ. Ἀναγνωστ. Θεσσαλονίκην. Ἀπεστάλησαν.

Χρ. Κωστήρην, μαθητήν, Πάτρας. Οἱ μαθηταί, ἀλήθεια, μᾶς περιβάλλουν μ' ὅλη τους τὴν ἀγάπη καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμε. Αὐτοὶ ἂν προσπαθήσουν, ὁ «Ἕσπερος» θὰ κυριαρχήσῃ. Γιατὶ αὐτοὶ εἶναι ἡ αὐριανὴ ἐλπίδα τοῦ τόπου. Σταυρόλεξο διεβιβάσθη ἁρμόδιον συντάκτην. Ποίημα μὲ τὴ σειρά του.

Γ. Πακ. Μεσολόγγι. Τὰ διηγήματα δὲν ἐλήφθησαν. Ἡ «Βιόλα» δὲν θὰ δημοσιευθῆ, γιατὶ δὲν μποροῦμε νὰ δημοσιεύουμε ἔργα ξένα μὲ τὴν ὑπογραφή σας. Κάμετε κάτι δικό σας καὶ εὐχαρίστως, ἂν εἶναι καλό, νὰ δημοσιευθῆ. Σᾶς εὐχόμεθα κι' ἐμεῖς χρόνια πολλά.

Ἀργ. Καραγκούνην καὶ Χρ. Καρανικολόν, Ἱστιαίαν. Φωτογραφία θὰ δημοσιευθῆ. Εὐχαριστοῦμε.

Γ. Θ. Παναγ. Καλάβρυτα. Θὰ τὸ λάβετε. Γιατὶ ἐπιτύμβια ὅμως; Εἶναι μακάβρια, παρ' ὅτι νοιώθουμε τὸν πόνο σας. Τὸ Χριστουγεννιάτικο ἐλήφθη ἀργά. Ἀπ' ὅλα τὰ σταλέντα διαλέγουμε τὸ ἐπίγραμμα στὸν ἀχόρταγο. Ἰδοὺ το:

ΣΤΟΝ ΑΧΟΡΤΑΓΟ

Ποτέ σου δὲν ἐχόρτασες,
ἀχόρταγε, δῶ πέρα
ποτέ σου δὲν ἐγιόρτασες
μιὰ εὐτυχίας μέρα.
Καὶ τώρ' ἆρά γε γιόμισε
τ' ἀχόρταγό σου στόμα
καὶ ἡ κοιλιά σου χόρτασε
χῶμα, ἢ ὄχ' ἀκόμα;

ΓΟΥΜΕΝΗΣ ΚΑΛΑΒΡΥΤΙΝΟΣ

Ἀλ. Καίσαρην. Μπράβο. Ὡραῖα καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

Ἑλένην Φιλακούρη, Κάϊρον. Παρακολουθεῖτε τὴν σχετικὴ στήλη. Δὲν ἀναλαμβάνετε νὰ στείλετε φωτογραφίες τῶν ὡραιοτέρων καὶ ἐξεχουσῶν Ἑλληνίδων τῆς παροικίας σας; Γράφετε στὸν ὑποφαινόμενο.

Ἀνώνυμον. Σταυρόλεξον ἐστάλη ἁρμόδιον συντάκτην. Γιατὶ δὲν γράφετε τόπο προελεύσεως στὸ γράμμα σας;

Μ. Κ. Χίον. Παράξενο. Νομίζω ὅτι σᾶς ἀπήντησα ὅτι ἔλαβα τὴν κωμῳδία, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν διαβάσω, γιατὶ τὰ γράμματα τἄχετε.... στιβάζει. Διήγημα δὲν ἔλαβα. Πεζὰ δημοσιευθοῦν.

Θαν. Μυριανθ. Χαλκίδα. Ἂν καὶ ἀστειεύεσθε, ὅμως ὅλα τὰ διαβάζουμε, μολονότι λαβαίνουμε 20—30 γράμματα συνεργασίας τὴν ἡμέρα. Εὐχαριστοῦμε γιατὶ φροντίζετε γιὰ τὸν «Ἕσπερο». Ἡ «Συμβουλὴ» θέλει νὰ τὴν περιποιηθῆτε. Ἀλλὰ θ' ἀναλάβουμε ἐμεῖς καὶ θὰ τὴν δημοσιεύσουμε στὴ στήλη αὐτή.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ